

ISBN 961-91262-3-8

Taras Kermauner

RSD

Današnja slovenska dramatika 5

Let na dno

REKONSTRUKCIJA IN/ALI REINTERPRETACIJA
SLOVENSKE DRAMATIKE

LET NA DNO

Današnja slovenska dramatika 5

Taras Kermauner

Samozaložba GolKerKavč
AVBER-HORJUL-LJUBLJANA-KRTINA
2003

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6.09-2"19"

KERMAUNER, Taras

Današnja slovenska dramatika. 5, Let na dno [Elektronski vir] / Taras Kermauner ; [vsebine dram Alenka Goljevšček ; računalniške risbe Alenka Goljevšček, Ajda Kermauner Kavčič]. - Avber [etc.] : samozal. GolKerKavč, 2003. - (Rekonstrukcija in/ali reinterpretacija slovenske dramatike)

ISBN 961-91262-3-8

128214528

Taras Kermauner

RSD

Današnja slovenska dramatika 5

Let na dno

RSD 89-002-2003

Izdal: Samozaložba GolKerKavč

Vsebine dram: Alenka Goljevšček

Računalniške risbe: Alenka Goljevšček, Ajda Kermauner Kavčič

Računalniška postavitve: Aleš Kermauner

CD zgoščenka

Copyright © by Taras Kermauner

LETENJE

(ob Ravnjakovem **Feniksovem letu**)

1

PM-RMg je imela za enega svojih glavnih ciljev tudi nekaj, kar se je opažalo-tolmačilo kot deHum, glej debate med MGG in Trad SHKI v drugi polovici 60-ih let, a je bilo obenem tudi Poz naravnano. Zamenjava – nadomestitev – Čla z rečjo je hotela reči, da ni dovolj, če preučujemo le medosebne odnose med ljudmi kot Pski, ta vidik je najbolj Rad izvedel tim. psihološki realizem, od Balzaca do Thomasa Manna in Prousta, od Vošnjaka, **Vida** in **Dragon**, do Potrča, **Krefli**; ampak naj bi se Umet-Lita-SD posvetila tudi analizi okvira, v katerem se ti odnosi dogajajo. Teh in takšnih okvirov je več, od ideoloških do filozofskih, od verskih do nravnih; gre za Raz VISE.

NTM mislim na poseben okvir, določata ga dve Tem vrednoti, ki ju skuša DaZahÉvra združiti ali vsaj pomiriti, pred drugo vojno pa sta nastopali druga zoper drugo: Kap(ital) in Delo. Vsaka od njiju se je kot posebna pokazala kot vprašljiva, Kap je vodil v Rad izkoriščanje, glej Kantorja, **Kralj**, delo v suženjsko delo, čeprav ga je Dž, proklamirajoča se, da temelji na Delu, tolmačila kot osvobojevalno, recimo skoz tim. kramparsko-lopatarsko SD; glej Grūna-Željeznova **Mladost pod soncem** in Frana Žižka **Vsemu navkljub**, obe 1948, v HKD letu dahavskih procesov, aretacij Zupana, Javorška, Pirjevca, Mrzela (tudi MOča) itn., v letu stopnjevanega terorja, začetka Golega otoka, obenem pa začetka spora s Stalinom in s tem s Stlom.

RMg je Not povezana s pozunanjenjem (Poz)Čla iz psihološke vsebine v funkcioniranje po ideoloških merilih, glede na nepsihološke DbDž vidike. V ZahÉvri je prišlo do pop arta, do nadaljevanja, kjer so v začetku Stol(etj)a začeli dadaizem, konstruktivizem, Duchamps, mislim na Warhola itn., na velikansko gibanje, ki je v zadnjih desetletjih pripeljalo do performančne Umeti, do Abs tehnicizma igre z objekti, do pojmovanja Čla kot objekta-reči, na Slskem prek Marnika (Marka Pogačnika) in Maksa Sedeja h konceptualizmu, danes do inštalacij, ki so Posn Marnikovih zamisli. Tudi v SD, glej očarljivi vrh RMg v Jesihovih **Sadežih**, 1974.

Presenetljivo je, da temelji RMg-PM na obeh Rad nasprotujočih si vrednotah, tako na Kapu kot na Delu; sovjetski sočrealizem, ki se je tik po vojni uveljavljal

tudi v Slji, posebno v likovnih Umet, od Maksima Sedeja do Kregarja, od obeh Kalinov do Toneta Kralja, je bil, glej slike Ptuška, Gerasimova itn., kot apologija Dela analogen tisti NNcz Umeti, ki je poleg vojaka slikala-ovekovečala predvsem delavca, v povezavi tako s Trad vasjo-km kot tovarno. V teh smereh je Čl izgubil pomen Not duševnega bitja, ki je Psk in navezuje z ostalimi ljudmi predvsem Not odnose psihološkega tipa kot s Pski, zato kontingentne, vsekakor enkratne, težko predvidljive, takšne, ki udejanjajo njegovo Pvt Svo, to izraža psihološki realizem. Medtem ko je terjala Umet teorija Dela, da bi bil Čl podajan kot Tip bitje, kot DbZg – Ptjska, nekoč tudi verska, glej srednji vek, v pravoslavju traja ta verski slog še danes kot obvezen – vloga-funkcija: kot Delavec, Vojak, Starš(i), Funkcionar, S(vet)nik; Delavec se je delil na Raz poklice, na mladinski progi z lopato in krampom, pri tekočem traku v tovarni, s srpom na polju ipd.

Čeprav je menila sama zase, da je AnKpl usmerjena, je ZahEvr – in ameriška – pop itn. Umet služila trgu, s tem Kapu. Na vrhni ravni je delovala zoper Kons Trad vrednote prejšnjega – starega krila in faze – Meša; ideologija tega PrM-NKNMeša je bila psihološki realizem, Sv Pska; na spodnji, odločilni, perspektivni ravni pa je izražala ravno prehod PrMeša v DaMeš, znotraj LD-PM v MasDv, kjer Čl nehuje biti suvereni Psk, to se dogaja že v Zolajevi liti, glej roman **Človek-stroj**, že v impresionizmu, glej Monetove slike kolodvora **Saint-Lazare**, v **Kralju Ubujju**, v režijah tim. pariškega Kartela, glej Stari golobjak, Copeauja itn.; tu je Čl že predelan v masko, lutko, mehaniko, reč-objekt. V SD se to zgodi z likom Šentflorjancev v **Pohujšanju**, na še bolj karikaturalno-grotesken način pri humoristih, v Murnikovem **Matajevem Matiju**, in Milčinskega **Muhoborcih**, ti teksti so kasneje dramaturgirani, Milčinskega v **Butalce**. Zgodi se tudi v Govekarjevi bur(les)ki **Šarivari**, 1911, nadaljuje v 20-ih letih, zares razmahne pa se od sredine 50-ih let naprej, od Javorškovih dram **Kriminalna zgodba** in **Povečevalno steklo**, najbolj od druge polovice 60-ih let, glej Lužanove **Srebrne nitke** itn.

Meš se kot Kpl Razr(ed) obnovi tako, da si pomaga z avantgardo, z Rev grupami v sebi, vse do tistih, ki iskreno zastopajo Prol. KplMeš je verjetno prvi razred v Zg, ki se regenerira s pomočjo svojih nasprotnikov, Kpl prvi sistem, ki se obnavlja s pomočjo kriz, kar je Marx ugotovil, a narobe tolmačil kot bolezen, ki je nujno v Kpl sistemu kot njegova smrt. Ne pravim, da se tudi prejšnji ekonomski sistemi in vladajoči razredi niso obnavljali s pomočjo vsega, kar jim je koristilo, recimo s pomočjo instituta SŽ, tj. umora Dra, ki ga sposobni sistem nato RR v lastno SŽ; recimo francoska kraljevina Ivano Arško, čeprav jo je sama pomagala sežgati na grmadi, ali DSKC Trubarja, čeprav ga je prav KC preganjala. Vsak sistem, vsako živo bitje se hrani z Dr; to je načelo preživetja: prehranjevanja tako z mesom kot z rastlinsko hrano. Da bi Čl preživel, mora sprejeti vase – požreti, prebaviti, se s tem poistiti (Idn) – vse, kar ni on. Ker se napadeni temu upira, ostati hoče živ, ga je Čl (ldld, Čld, Agrld) prisiljen pobiti, raztrgati, razkosati, njegov odpor streti; tako ravnajo že živali. Šele ko pride prvi U(bijanje) v drugi U(ničevanje), se model spremeni; PM ne temelji več na smrti in na SŽ, ampak na nič. Prelom je bistven. Ta prelom omogoči razumeti tudi prehod od Trad Pog boga kot SŽ – FKrista, Ozirisa, Dioniza... – k Bogu kot UUBDru. Nič ne daje več hrane, materije, s tem ne Sti; potreba po Sti odpade. (STH trud vrniti St je zadnji poskus ReAr.) Nič odkrije, da ni biti, ampak namesto biti le nič; nič nadomesti bit, pomen nadomeščanja. Nastopi konec metafizike in Trad religije (FKC). UnBDr je resničen kot točka onkraj nič; da bi Čl (po)iskal UnBDra, mora skoz črevo nič, skoz Smš-blodnjak. NDM.

Kljub opisani naravi TradDbe te težijo k stabilnosti, k zadrževanju Trad vrednot, k svetu, kakršen je narejen enkrat za zmeraj; to je pomen bogove St – razodete – besede, ki velja do konca dni. FKrist je prišel le enkrat na svet; ko bo prišel drugič – nikoli trikrat –, bo nastopil kot AbsGos, kot Sodnik, Nagrajevalec (z nebesi, z VeŽ, z Už) in Kaznovalec (s peklom, z VeS, tj. večnim prekletstvom, večnim trpljenjem, večnim OIS). Zato mora KC tako preganjati preroke, ki se imajo za nova utelešenja boga in/ali Krista. Ti preroki, so Raz vrst, nemalo jih je v NA, so skladnejši z razvojem človeštva skoz RLH, tj. po odprti RP, ki je izrazit prenavljalni proces, ne le ponavljanje-obnavljanje istega kot je FKC oz. KC. Raz nove Krš Cerkve, recimo Bela gnostična, ki so že onkraj Krša, tudi Bahajska itn., jemljejo momente iz Krša, a jih v duhu RLH tako RR, da pride do pluralizma verstev in bogov, do obnove prejšnjih Dv, kakršni so bili v mnogoboštvu od tipov PS-AVS prek indijskega do rimskega.

V LD-PM, torej v drugi, razviti Da fazi Meša, je Dv posledica Rad Pvt Sve oz. – na ekonomskem terenu – posledica Kpla, ki vsako bit destruiira, jo dela za razpoložljivo snov, jo RR v ZnaSi, v Sim nadomestke, s katerimi mnogo lažje operira, saj imajo skoraj naravo števil, so abstraktni, finančni Kap, niso več toge in pezzantne materialne bitnosti, kot so bile Zemlja, zemljiški Kap, Denar-Zlato, hiše, stavbe, še tovarne, še stroji. Produkcija se seli iz proizvodjanja snovnih, prostor(nino) zasegajočih objektov k imaginiranju Abst, neprostorskih, znakovnih, sintematičnih označevalcev, tim. računovodskega Kapa, delujočega predvsem na borzah. Ta SimKap ima sicer ogromno moč, a je po svoje nič. Ta nič ima moč-oblast in to ravno kot nič. ObDb – IdM – prihaja v fazo, ko se skoz AAF-AK avtodestruiira. AD TradKapa je obenem tudi ADHuma.

Ni pa Kap le snovno-finančen; je tudi – in v PM vse bolj – intelektualen. Kap izhaja iz besede caput, glava; ni le glavnica, ampak tudi možgani, um, moč-oblast pameti. Produkcija postaja iz industrijske ne le vse bolj storilnostna (Slci jo razumemo kot trgovsko-prekupčevalsko), ampak tudi intelektualna, uravnavana po načelih Zni, s Tehniko, kot panscientizacija in pantehnizacija. Ta proces je danes že zelo viden-razpoznaven. Kaj vse je Um(ski)Kap, je težko naštet. Mene zanima tisti del UmKapa, ki je pomemben za Kulo, za Umet, a predvsem za religijo, ki osmišlja vse Čl dejavnosti-obstoj.

Zdi se, da je KC (ker noče zapustiti FKC, ker se noče v Tem preOsm v OKC) prišla do svojih mej; v nji je že od začetka – Strno – močen moment Dv-PM, sicer ne bi obstala dve tisočletji; a je ta moment verjetno prešibak, da bi vzdržal ob Darazvoju Kpla oz. UmKapa; KC je v Tem preveč vezana na boga kot na St bit, čeprav to bit razsnavlja v St Duhu. Ne zaustavlja je le Gent tipa bogOče-bogSin, MMB, ljudje kot otroci, kar je PS VIS, ampak tudi bit, kot jo je na osnovi obnove Aristotela (grške Pog Trad metafizike) vzpostavil Tomaž Akvinski, ki terjaja bitno-trdno institucionalno fiksno Cerkev, in duh, ki gre kot St Duh (ta veje, kjer hoče) zelo daleč, vendar se ustavi pred Rad ničem. KC ne zmore sprejeti Niha in ga preOsm, le odklanja ga; za to je Tip Rebula že desetletja, tudi v boju zoper SNih v drugi polovici 60-ih let, zoper nastajanje RMg, ki je bilo pogoj, da se Slov reši iz modela-usode Srbstva. KC je hotela in še hoče, da ostane pri Srbstvu oz. pri – le prilagojeni – Trad Gent biti, katere Duh ima še zmerom Strne poteze Sti, s tem Maga. Moje analize SLite, recimo v knjigi **Na poti k reči in nič**, 1968, so bile Tem. S tem da je RMg zmagala nad ReTrad, nad ReAr, nad ReHum, je bila pot k DgT odprta.

Klas optika PrM-NKNMeša je okrog srede 20-ega stoletja prehajala v Rad oblike ReTrad, v Fz-Ncz, v ZDA še po vojni v oblike ReMor tipa McCarthyja, in še naprej do danes refundamentalizacije, kamor sodi tudi DSKC, čeprav ne več pristno. Namen je ReFe, jedro je že cinična samovoljna PM, katere glavni cilj je oblast in ne potrjevanje ideologije-vere-načel, za kar je šlo še l. 1942 Tomcu, Ehrlichu in Rozmanu. NKNM se je branilo tako, da se je razumevalo celo kot ArhKm, glej Kocipra tik pred vojno in med vojno, od **Zasada** do **Goričanca**, glej Litideologijo Tineta Debeljaka, liriko od Šalija do Dularja, od **Slapa tišine** do **Zvestih menjav** oz. v SPED do Papeževe **Svetinje**. Da bi se zmoglo razviti na naslednjo stopnjo, je moralo Meš uporabiti svojega Sža, da bi on razbil prefiksen oklep Trad Meša. V Slji je bila sicer na oblasti Ptja in je bil položaj manj čist, bolj Inf, vendar predvsem na Ćmp nivoju, ne pa Strno. Strno je navsezadnje vseeno, ali je na oblasti Kap ali Delo, kajti Delo na oblasti je postalo Tot Pol grupa novih teroristov, Stl Ptje; kot taka pa Ptja niti ni več Delo in še ne učinkoviti Kpl Kap, ampak vse preveč (re)Trad oblika avtoritarne Dž, torej birokratski institucionalni Kap. Ta je bil vsestranska cokla razvoju.

V 70-ih letih se je dogodila v Slji – v Jugi – s Titovim-Dolančevim Pismom ReStl; vendar razvoja ni mogla več ustaviti, le deformirala ga je. V preteklem desetletju – med 1964 in 1971 – je nastala tako močna RMg-Dv-PM, da je Ptja ni mogla več odstraniti; Kardelj jo je v okviru svojega pojmovanja vladavine Dela – zakoni o Združenem itn. delu – povzel, prilagodil. A je dobil iz zmesi korupcijo mladih generacij, prilagoditev na Ptjski okvir osnovne miselnosti, ki je bila že profitarško-tržna. Na tej temelji DaSlja, ne le levega in Lib tipa.

Enako kot na Zahodu je tudi v Slji RMg izvedla destitucijo PrMa-NKNMa, s tem psihološkega realizma, s tem sistema, ki temelji na ideološki predpostavki (manj na realiteti) Sv Pskov, ki so tvorili Sv trg 19-ega stoletja. Nastajati je začela MasDb, ki jo je motiviral sicer profit (v Slji še zmerom Ptja kot Tot oblast), a s Pski ni imela več kaj početi, če so se razvijali v SAPO. Pski so morali ostati potrošniki – kupci na trgu –, obenem pa se RR v Mas grupe, ki se jih je dalo z Zn predvide(va)ti, z reklamo usmerjati, oblikovati kot ljudi želje, da so na trgu kupovali, kar je bila industrija zmožna proizvajati oz. kjer je računala na večje profite.

Analogno je Ptja v Slji nadaljevala s pomasovljanjem ljudi. Ptja je Strno temeljila na Člu kot Mas bitju – na množici –, ne na Pskih; v tem je bila Strno celo bližja novi fazi Meša, le da so ji manjkali za to fazo ostali pogoji, Pski kot kupci, blokada Tot oblasti Klas Pole, ki je Pola ljudi kot Pskov, medtem ko se LD v PM obnaša po terjatvah sistema (Kapa), ne Pskov. Državniki v LD-PM v glavnem – na robu so kontingentne izjeme, so ReTrad – izvajajo logiko-zahteve Kapa, kakršen je v PM fazi, torej Zn-Teh Abst Kapa, ki vstopa v vse pore Čla-ljudi, v njihove Not(rine), jih tam, kot bi dejala frankfurtska šola, alienira in reificira. Tako iz Pskov, ki se imajo za živa organska bitja, glej psihološki realizem, **Krefle**, lik starega Jure Krefla, postajajo predvidljivi, instrumentalizirani, manipulabilni, funkcije-vloge, kar sem odkrival v TaSD, glej mojo knjigo **Od eksistence do vloge**, 1971.

Da bi celotna Zah Db ta model družbovanja-vladanja-mišljenja razumela, je morala ponotranjiti dosežke avantgarde, ta vršiči skoz ultramoderno v PM; tudi ta proces sem pokazal do 80-ih let. Najprej je morala dopustiti avantgardo kot svojega Sža; kot anarhični kaotizem, pomen 1968 na Zahodu (v Slji so opravile to Pers do l. 1964), nato pa si jo prisvojiti. Bernik je s svojim Abst slikarstvom začel v začetku 60-ih let, Kregar že v začetku 50-ih let; tedaj ga je uradno Trad Meš še

odklanjalo, istilo se je še z A. G. Kosom (na robu kot ReKm z Lojzetom Perkom). V 80-ih letih pa ga (ju) je že sprejelo. Tedaj je postala Abst Umet – Abst ekspresionizem, konstruktivizem itn. – ne le uradna; postala je samopojasnjevalni obrazec – VIS nastajajočih višjih SS. Nižji so ostajali pri NarZab glasbi, pri poeziji PavZlca, v DSD Kuntnerja. Oboje se je kombiniralo, usklajevalo. SAZU je sprejela oba: Bernika in ČirZlca.

Danes je prišlo v SIZ – tudi v SD, v SI gledališčih – do Rad razmaha RMg v Raz oblikah, karnizma, ludizma, magizma, lingvizma-verbalizma, reizma. Dramo, ki jo nameravam obravnavati kot prvo v novem podnizu, Ravnjakov **Feniksov let (Let)**, prištevam k Mag podzvrsti RMg. Uvod, ki ga pišem v tem delu razprave o **Letu**, služi temu, da bi pojasnil Tem VIS, znotraj katerega je nastal **Let**. V moji genetsko strukturalni metodi je enako kot analiza sinhronih struktur pomembna tudi analiza diahronih, tj. Zg-preteklosti, tega, kako je kaj nastalo, iz česa je nastalo, kako je povezano nazaj, ne le vzporedno in horizontalno. Ne zadošča navajati le – na način Zun komparativistike, kakršna je v navadi v SI UZni, od Kosa do Lada Kralja in Darka Dolinarja – podatke iz LZ; treba je LZ utemeljiti globlje, na filozofiji, na religioznem, tj. na Tem Osmu. Ob tem pritegniti tudi analize ekonomije, Db-sociologije, psihologije, kulturologije. Narediti Zn HKD.

Osnovna teza 1. poglavja razprave je, da je RMg Umet PM faze LD Meša, torej naslednje faze, ki je nastopila po AD prve faze, imenovane NKNM. Nvo sta v PM nadomestila Sim virtualnost, UmKap; Kulo je nadomestila Tehnika, kot so ugotavljali že v 20-ih letih od Spenglerja do Ortege y Gasseta. Gre za nov tip (bolj posredne, manj organske) Nve, za nov tip (manj psihološke, manj Mor) Kule. HMg raziskuje-opisuje odnose med Pski, čustvene, ljubezen, Sš, slo, strast, zavist, pohlep, požrtvovalnost itn., glej like prepirljivcev v **Verigi**, **Dragana**, ki ga uniči pohlep, ErS strast Vošnjakove **Vide**, zavist in škodoželjnost Komarja v **Hlapcih** itn. Tak svet uprizarja še Hieng, glej **Izgubljenega sina** in **Večer ženinov**; začel se je že s Tugomerjevo strastjo do Zorislave, glej **JTuga**, z Zoranovo do Adele, glej **Zorana**, ali s SSL Milice, ki nasede zapeljivcu Cirijaniju, glej Jurčičevo **Hčer mestnega sodnika**.

Stališče Dela, ki ga danes zastopa Velfus, je takšno, da ga ne zanimajo Pos Raz odnosi med Pski, ti naj bi čim manj zmotili proces-učinkovitost Dela (produkcije). Delo služi v tem VISu tudi kot edino vredno merilo za medČl komunikacijo, glej Rožančevo **Stavbo**. Delo ne potrebuje Pskov in kontingence; Not psihološke odnose med Pski ima za odvečne, pozornost ljudi odvrta od bistvenega – od Dbe Dela – k nebistvenemu, ki postaja Traga in nazadnje vodi skoz EkP-MeP v AD. To pa je glavna vsebina dram(atike) od antike do danes: uprizarjanje-raziskava MePov, Čla kot PO na robu smrti, v Rad trpljenju, v OIS, a tudi v zanosu ljubezni in projektov, gibanj in akcij. Glej NOBD; v **Rojstvu** razbiramo sintezo: osebno ljubezen med Krimom in Nino, ki sta aktivna dela projekta Mil NOB-LRe, ta pa je Ptjsko Gibanje. RMg ta model odpravlja.

Analogno stališču Dela je stališče Kapa. V NKNMešu, h kateremu spada kot (Rad) kritika tudi Mrk (marksizem), s tem Ptja-LR, je akcija-delovanje Brž-Meš-Kpla hitro razpoznavna; Can(kar) ga razkrinka že v **Blagru** in **Kralju**, na osnovi Kris(tan)ove **Zvestobe**, ta pa na osnovi Voš(njak)ovega **Premogarja**, torej že dram iz 90-ih let. Mrk postavi teorijo, ki ji verjamejo sredi 20-ega stoletja milijoni, če ne milijarde, da je mogoče ObDbo kot oblast BržKpla ukiniti z LR; odtod tudi NOBD,

kakršno je **Rojstvo**. Da bo torej proizvodno-ustvarjalno Delo nadomestilo izkoriščevalski Kap, Maks-Gorjanec Kantorja-Glavača.

Ravno VelRus s svojim neokorporativizmom kot neoPsfzom kaže, da sta se Kap in Delo ne le zblížala, ampak poistila (Idn) v novi Db, kjer vlada namesto Pskov kot despotov in namesto suženjskega dela za tekočim trakom (Fordovih tovarn) Sistem, ki je kot UmKap, tega zastopa VelRus, nova, a še bolj Tot oblika ObDbe, saj je MakAbst, tudi ponotranjena. Čl ne doživlja več, da mu vlada – ukazuje, ga usmerja in vodi – bog kot (Dobri ali zli) Despot, Brž-Lastnik (Kantor), Ptj-Oblastnik (Komisar, **Afera**); zdaj ga ne vodi več živi Čl ali Psk. Niti ne več KC, ki je sicer Ustanova in Kol, a jo vodijo kleriki kot PO, od kaplana, Kregulja v **Krišu**, do papeža, v **Petih modrih devicah**. Kpl oblastniki, kot so Gates v Microsoftu itn., so le začasni ZnaSi, hitro se menjajo. To niso več udje velikih organskih Dn, kot Rockefellerji ali Du Ponti, Rotschildi in srbski Pašiči, Nikolov vnuk Najdan je bil eden vrhovnih Ptjskih vodij v povojni Srbiji. Lastniki so vse manj važni, vse važnejši so direktorji, menedžerji. Ta model je genialno že vnaprej uprizoril Zola v **Denarju**, le da se zdaj Denar kot finančni Kap RR v UmKap, v visoke tehnologije Silicijske doline.

UmKapa v tej Rad Abst obliki ni mogoče več Idn kot ES dejstvo-pojav. Ker je v najmanjši kapilari in v srčiki sistema, je povsod, lateralno. Ne vlada več iz enega centra, kot je KC iz Rima, Ptja iz Moskve, menčestrski Kpl iz Londona, kot je hotelo Velikosrbstvo iz Beograda. (Reveži, še svojega Nara ne zmorejo obvladati, so pred DžV ali že v nji, glej Šelovo **StKri**.) Ali kot je nad Slci vladala AvsDž z Dunaja skoz stoletja, glej – tudi Vombergarjevega – **Martina Krpana**. UmKap je kot zrak, točneje: kot Rad dejavni Nič; je analogon niču kot versko-filozofski kategoriji. Dejavni Rad nič ni več le odsotnost biti, kot misli FHC (danes še PePKo, ki je pač zaostal mislec); ampak zadnja, najbolj razvita, s tem – paradoksnost rečeno – najbolj resnična (res in nična) stopnja IdBa na RPi, v THM. Ta nič ima svoj socialni korelat (sociološko dopolnilo v pojmu) v UmKapu, v RR Kapa iz snovnega v "duhovnega", če se smem izraziti ne le metaforično; Sim-Dv je Daoblika Duha. Ni več St, to pa je njena bistvena prednost.

RR Sti v Mag je Tem pojav prehoda (RR) iz Dč v Dv, iz PrM-NKNMeša v DaMeš, ki je PMMeš. Zato je za DaSlov tako važna ReSak, bodisi kot ReFe, to počne DSKC, glej Pregarčevo (Prčevo) dram(ic)o **Božji vitez na slovenski zemlji**, 1993, bodisi kot ReNcl, kar počne trojka HUH; Šel je s **StKrvjo** na sredi v SZ, kolikor ni celo v AD. Jasno je – jasno DgZni –, da je ReSak težko izvedljiva, terja Rad DžV in RR v SV; ta zaenkrat v Slji ni verjetna. Zato je resnica DaReSak(ralizacije) dejansko le v ReMag. Govori se o Sti, STH se zanosno zavzemata za St, celo za StŽ, a projekt ne deluje, ni fascinanten; fascinantna je le PM oblika Sti, to pa je Mag. Mag je St v času-okviru MasDbe, PM, UmKapa. Mag je Tem VIS **Leta** kot drame, ki udejanja eno od NR različic.

Mag(izem) – lahko beremo tudi kot Mag(ija) – je maska UmKapa, ki odpravlja vse centre, biti, Idealde v njihovih Klas oblikah, kakršne so imele v PS, v FD, v LD-NKNM, od Voševih **Pen**, ki so Rad kritika finančnega – špekulativnega, navideznega, celo lažnega, Sim – Kapa, do Zupanovega **Aleksandra praznih rok**, ali že od FRemčevega **Sama**, 1867, do Papeževega **Krsta ob Srebrni reki**, 1991. PM-UmKap ne potrebuje več Indiv(idualnih)Per(sonalnih) duševnosti, Draganov in Maksov; odveč so mu, motijo ga, ker vračajo THM od Dv v Dč. S tem vračajo tudi SV, Bm DžV, bit, vse, kar je bilo Tip za Klaskap, celo zemljiški; Dragan (Toman) si

najprej, ko obogati, kupi dvorec in posestvo. Pacificirana osebnost je za UmKap le takšna, ki se odreka ZgDb akcijam, Milu, strastem v IpK, sploh neposrednim čustvom, ki vodijo skoz EkP v MeP, v oživiljanje para ŽS. UmKap dela onkraj para ŽS; dela z ničem, na ničū oz. na oblikah ničā, ki jih imenujem projekti, modeli, konstrukti, blodnje (fantazme, želje itn.), a se ne udejanjajo kot velika DbZg gibanja (kot Kom in Fz, kot Ncl, ki je Tip za PrM, glej oba **Tuga**); rišem jih v **GR** kot MSI in MSk, kažem njihovo naravo, ki je SSL. Kot SSL so psihološke motivacije za delo in trženje ljudi, ki nastopajo v Db kot označevalci in menjavci ZnaSi(mbolov), kot pospeševalci Sim vrtincev, kot akterji virtualnega sveta, ki je kot videz motor dejavnega-močnega Niča. NA kot primer Rad Maga je v Ravnjakovi dramatiki (RavD) uprizorjena kar se da nazorno.

DgZn sicer vidi v Dv višjo stopnjo na RP, višjo od modela Dč, vendar pa v Dč niso le Neg momenti, ki vodijo v EDč, v Bm, v U(bijanje). Skoz psihološki realizem se kažejo razmerja med ljudmi sicer kot med Pski, a ti Pski niso le na poti k reči in ničū v Mas Db-PM; enako so na poti k SAPO v projektu IsDra. Zato nastaja med Pski IpK, ki je sicer polna strasti, čustev, dejavnosti, želj, SSL, a skoz to se razkriva tudi LdDr, čeprav v Raz – tudi ali v glavnem deformiranih – oblikah; vse, kar je pogojeno po lDb, je Strno deformirano.

Analogno dvojnosti, ki tiči v modelu Dč, tiči takšna dvojnost tudi v modelu Dv: dvojnost med THM in ČHM. Problem je v tem, da omogoča Dč soočenje dveh resničnih ljudi, točneje, dveh ljudi, od katerih je vsak resničnostno stvaren, poln čustev, strasti, akcijskih projektov (Draganov, Maksov, Kantorjev, Komisarjev), ki skoz RAF-AK lahko doživijo soočenje z BDr, skoz odkritje govora lastne osebne duše-(za)vesti, kakor ga konzul Bernick v **Stebrih družbe**, hlapec Nikita v **Moči teme**, Čacki v **Gorje pametnemu**, glej Ibsenovo, Tolstojevo, Gribojedova dramo. To doživita Gorjanec v **Zvestobi**, da (ko) neha študirati za duhovnika, da (ko) izstopi iz semenišča, da (ko) se posveti Prolu, in par let za njim Ščuka v **Blagru**, ki neha biti novinar (PNP), zapusti službo Grozdovega (Brž) hlapca-služabnika in se posveti delu za Prol, za marginalce, za zatirane. Per čustva, celo – močne – strasti, Sš do Zl(očinc)a, polna vera v Noštvo se v takšnem Dč modelu preOsm v IsDra (UnBDra). Kako to preOsm artikilirati v modelu Dv-PM, to je danes Tem vprašanje. Tudi za DaSD.

Ravnjak poskuša odgovoriti nanj, žal na način, ki s stališča DgT ni primeren. Rav(njak) je vse preveč odvisen od Sti, ki jo sicer odpravi in nadomesti-zamenja z Mago, pri tem pa ne najde prave poti do Dti. Celu nasprotno: sporočilo **Leta** je, naj Čl izstopi iz vročega razmerja z Dr – naj opusti LdDr – in se reši v ravnodušnost do Dr. Rav regredira v PAv-Pld. To je Tem ugotovitev moje analize tako **Leta** kot RavDe. **Let** se konča v Vilčnikovem **To-mašu**.

Rav pristane na UmKap, čeprav se tega ne zaveda oz. ne gleda se – Čla – v takšnih modelih; UmKap – Avld itn. – so pojmi-modeli iz DgZn, ki pa jih apliciram na analizo RavD. Rav izhaja iz doživetja, da vodi pot Pska skoz obliko OPska, tak je glavni junak **Leta** na začetku drame, v OIS, to je logika SPD, Smoletovih **Čeveljčkov**, Matjaža Zupančiča **Slastnega mrliča**. RavD je reakcija na ta OIS. A ta reakcija ne gre v smer IsDra, kot **Port**; Rav konstruira namesto IsDra – namesto UnBDra – NA Mag, rešitev najde v eni od različic NA, imenovani regresoterapija. Ne gre več za ČOzdr, Tip za KMg, glej Krekovo **Sveto Lucijo**, ne za Db akcije Narazrednega tipa kot v HMg, **Tuga**, **Rojstvo**; gre za Pvt ozdravljanja, ki jih omogoča Zdravnik, Psihoterapevt, regresoterapevt, ki deluje po enem od NA naukov.

Čl iz brata-sina (v PS), iz tlačana in Km-vernika (v FD), iz delavca (v PrM), v vseh Db pa je vojak, postaja pacient-bolnik. Ne bolnik Trad tipa, ki gre k zdravniku, ko odkrije v svojem telesu neko posebno, akutno bolezen, davico, želodčne ali srčne bolečine ipd., ampak kot pacient, ki je bolnik Strno, vnaprej, ob vseh časih; ki je bolnik kot tak. Zato ne telesni, telo je moment v PS-FD, tudi še v snovnem-industrijskem Kplu; ampak duševni bolnik, pacient, ki potrebuje psihoterapevta (PTert) enako, kot je vernik v FD potreboval duhovnika, ud PS vrača-šamana, delavec-Meš v PrM ideologa. V PM je Čl kot tak določen po kaosu, ki je v njem, po dezorientaciji, ki vodi v OIS, zato mora, če se hoče rešiti, najti stik s PTertom, psihoanalitikom kakršne koli vrste, le da zdravi Čl(ovekovo) Tem kondicijo, ne pa neko posebno telesno bolezen. To novo zdravljenje pomeni, da gre za psihofizičnost oz. za celovitost Čla in zdravja.

Psihoterapija (PTera) je v PM NA tipa, tj. Mag(ična). Kakšen je ta Mag v Letu, bom v pričujoči razpravi podrobno analiziral. V tem uvodnem poglavju določam le izhodišče NA VISA, v odnosu do UmKapa. Čl je celota, to je trditev NA, ki je določena po UmKapu, to je trditev DgZni. Pojavne oblike te celovite-Tem-Strne bolezni so ES, bistvo pa je v sami strukturi Čla, kakršen je v PM. Kot Strno bolan-ogrožen (na Strni poti skoz OIS v AD) more biti le Strno zdravljen, po celoviti Mag metodi, ta pa je NA. Nasprotje recimo med Mes(ičk)om, Ravovim PriSo, in PePKom, ki ne more zapustiti Trad FKCe, se kaže ravno tu: da se spopadata dve celoviti (Tot) metodi, od katerih sodi ena v FD-Dč, druga v LD-PM. PePKo zato mora obnavljati EDč, na plan kliče LDč, Elka, **GiM**; JOGSSKi obnavljajo DDč, Jelka, Papež v **Svetinji**. Rav pa skuša preseči (E)Dč model z neoTot držo-razlago; s tem, da ne regredira v Db bitke, v Pol vojne, v spopade med grupami, ki hlepajo po tem, da bi zasedle (ob)last, ampak se umakne od Db in se preusmeri k Člu, ki pa ni več Psk, ta je ogrožen, ampak Mag vloga: na eni strani pacient, na drugi zdravnik v pomenu PTerta, novodobnega šamana.

Celovitost bolezni PM Čla nastane zato, ker je PMČl določen po UmKapu, ta pa je Abst – duhovno – prodril v kapilare, v vse pore Čla, tudi njegove duše(vnosti), določa ga kot Abs despot – AbsRazp(ršena)ld –, ki je Dv, a na dePer, nevtralen način, ne več kot konkretni strah pred določeno ES nevarnostjo, kakršna je bila za Krma Ifz in NNcz okupacija, **Rojstvo**, ali za Krefla teror Ptje na tikpovojnih Km, **Krefli**, ampak kot nedoločna, prikrita, nejasna, zato tem bolj moreča tesnoba ali bojazen; odkril jo je že Sartre sredi 20-ega stoletja, v SD Božič v **Čvš**, v **ZiKu**. S stališča Dv je Čl Strno bolan, Strno določen za pot v OIS-Sun, na poti v Nič; zato potrebuje Strno zdravljenje: z NA. To je PSt **Leta** in RavD.

Vprašanje, kako se dogaja znotraj tega Dv modela IsDra, ostaja. DgČ ga rešuje tako, da dovoljuje – celo svetuje – sleherniku, da gre izkustveno skoz vse faze THM (skoz ld, Dč in Dv), da se nanaša nanje z ARF-AK, da se izpostavi nevarnosti Niha, da gre torej skoz Smš-blodnjak v nič, verujoč, da se da v niču vzdržati, če goji Čl poleg ARF-AK tudi vero v (po)iskanje UnBDra. UnBDr je zmerom – Strno – tudi-obenem konkretni ES soČl; ta(k) soČl je test-preizkušnja za iskavca UnBDra.

Vsakršna abstraktizacija tega iskanja pomeni napačno pot-smer, pomeni, da je iščoč nasedel logiki-oblasti-sugestiji-fascinaciji UmKapa. Celo FKc bog (kot Križani FKrist) in Kom (ali Fz) sta bolj ES konkretna kot cilji UmKapa. UmKap je tako Abst, nedoločen, s tem deteritorializirajoč in dezorientirajoč, da dopušča eno samo rešitev: regres v Už, karnizem-seksizem, točko, v kateri (s katero) se vrača pomen-bit telesa, le da ne več v obliki, kakršno je imelo telo prej, kot nosivec Duše, kot moč Dela, kot porajevalno ipd., ampak le še kot predmet Uža, ki se skaže

nazadnje kot samouž. Rešitev, ki jo daje NA, je beg pred OIS in padcem v EDč; je regres v najbolj nerazvito obliko Ide: v Avld, točneje: v PAvPld. DSKC je KAvKld (PePKo kot ideolog nove DSL povezuje kar dve KAvKld: KC in Ptjo), medtem ko je NA-PM regres v PAvPld. Ta stopnja je Narcis. Kako deluje ta narcis, naj bi pokazala ES analiza **Leta**, a tudi Vilčnikove drame **To**.

S stališča Dg€ naj Čl živi vse tri faze-arhemodele THM. Brez Id je brez telesa, brez Dč je brez realnosti okrog sebe, ki jo skoz EDč ponotranja; brez Dv je brez domišljije, zmožnosti konstruiranja (RR). Če je zgolj Id, je samoumevni otrok, ud PS organizma: te ali one Matere, MMB, Ptje, tudi NA sekt(e). Če je zgolj Dč, se ubija v nenehnih Strnih vojnah z nasprotnim Dč, LDč z DDč, kar da nazadnje ldn med obema: (J)Elka, **GIM**. Kot poisten preide iz spora v sebi (iz EDč) v Dv, kjer je vsakdo sebi Dv(ojnik), neobvezna blodnja, virtualna Sim, Čl v šipi, **Čvš**, privid; to-tega uprizarja že Grum v **Zastorih**; tu se Čl izgubi v nič.

Če se v tej točki čuti tudi kot Dč in kot Id, ne izgubi Db realitete, PS organizma; zave se, da se je znašel v Niču, vendar ne na način OIS poraženca, brezpomočnega, česar se bojita And(rej) in Rav v **Letu**, ampak se s pomočjo ARF zave tudi tega, da je Čl v Dč najdeval stik z BDr, čeprav na deformirane načine. Vsak način je, dokler je Čl v IdM, Strno deformiran; tudi **SAnt**, Uršula iz **Sam**, Ješua iz **Procesa**. DgT ne temelji na fiksni dokončni razodeti bogovi besedi, le upošteva jo, a je do nje v Sv Krit odnosu. Tudi **Evangelije** ima za ES deformiran govor UnBDra; veruje pa, da se da najdevati v tem govoru poteze BDra. Ravno ker je Bog U(ničevan), ne more govoriti z Id jezikom, torej fiksno-eksplicitno-razodeto. Ko govori bog fiksno-razodeto, njegova Cerkev pa terjja Abs poslušnost tej – s stališča DgT deformirani – besedi, ravna v duhu IdM, s tem nazadnje – Strno – celo zlo(činsko). Odtod moja trditev, da ni zločinska le – Fz ali/in Kom – Ptja, ampak enako (F)KC.

Odkar je Čl Čl, njegova Id poka, se kot Dč pojavlja nič, AD, s tem mogoče odprtine v Dt. Čl se ne sme čimprej nazaj zamazati-zavarovati v samoumevno Id, kar počne NA, ampak mora ostati kot odprta struktura v (po)lsDra. Do Dra – do BDra – pa ne pride, če se zavaruje v Avldi, če se odpove lDdr, lsu Dra. Ta odpoved je Tip za **Let**, za RavD, z izjemo drame **Tisti, ki meri žalost**, v kateri si je Rav upal odpreti se kaosu; v nji je pokazal OIS naravo Maga. Ravno pred tem v **Letu** beži, se skriva.

Rešitev Čla v fazi Dv-PM bi torej bila, da se z nadzorovanim – pol igranim (Sim) pol dejanskim – regresom v obe prejšnji fazi znotraj THM, v Dč in v Id, ozemljí in začuti okolje kot nujni pogoj sistema (Ide), a da se mu ne vda in se ne reproducira v ponavljanju EDč, niti v skrivanju v Avld, ampak da uporabi razpadanja modelov – Ide, Dč(ov) in Dv(ojnikov) – za (po)ls poti, ki vodi ven iz THM-TSa na Dr stran, tj. v Dt-Tr.

Ravno to je najbolje razumel Str(ni)ša v **Sam**. Uršula ne dela nečesa, s čimer poškoduje ukaze Kralja (Sistema), ne upira se sodniku Bertramu, kot se SAnt Kreonu (čeprav se tudi SAnt noče, a jo kralj kot Abs despot tako AR, da jo prisili v vlogo upornice, celo v EV LDča), ampak se odloči za (po)ls stika s Tr zunaj spora z oblastjo-oblastnikom. Ne išče bratovega – Polinejkovega – trupla, da bi ga pokopala, takšno pokopavanje sodi v PS obrednost, zato ga je lahko SH izrabila za ReGent, za ReSak; Uršula je tako rekoč v neobveznem – Sv – razmerju z oblastjo, s sistemom, z Bertramom. Uršula je res Dv(ojnica) Margarite, ne enojajčni Dč, ampak replika (ta sodi kot citat v PM estetiko-etiko), senca, ki bi postala v FD

(v teologiji Tomaža) le odsotnost biti, le negativ sestre Margarite, kot je nič za PePKa, če ne bi (po)iskala v sebi nekaj, kar jo je spravilo v stik s Tr. To nekaj je Čl osebna duša-(za)vest, ki se ji je Uršula odprla in skoz katero je kot skoz okno – črnuljo, črno liso-luknjo – ugledala Dr stran. Uršula je zgled za možnost (po)iskanja – najdenja – TrDt, čeprav v tem pomenu deformirano, da ne najde ES Dra kot sočla (razmerje s pevcem Dizmo se skvari, ne dozori v model Dr za Dra Dr), ampak Tr šele kot pogoj-okvir za takšno najdenje. Temu najdenju je bližji Majcen z likom ekskaplana Sergeja v koncu drame **Brez sveče**. Ali Goljevščkova v koncu drame **Lepa Vida 85**. Ali Can v koncu **Hlapcev**. Na paradoksen – celo AD-SZ – način že Preš(eren) v **PKrstu**, kjer LdDr vodi do tosvetnega razhoda med dvema Dr, ki se ljubita.

Strša je bil verjetno prvi, ki je ne le detektiral novo stopnjo v THM (Dv-PM), ampak je našel tudi rešitev iz nje. Žal je v svoji zadnji drami **Driadi** regrediral k NA kozmizmu, k Mag rešitvi; žal ga je večina Anlnov razumela kot pisca PSt **Driade**, na to PSt je reducirala PSt **Sam(oroga)**. To je bila kardinalna pomota, za katero so odgovorni tako rekoč vsi, od TH naprej. Moja razlaga je povsem druga: da v **Sam** Strša ni regrediral k NA kozmizmu, ampak da je našel okno v TrDt, ki je zunaj kozmosa, na Dr strani celote, ki jo zmore misliti NA, tudi Rav v **Letu**. To Dr stran je zmoget Strša domišljati, ker je Rad domislil Nih, izkustvo ničā, glej pesniško zbirko **Odisej**, Siz, ki ga prakticira Uršula. Uršula more v Tr – v ptičje mesto, ki je na istem mestu kot TS, a drugje –, ker sprejme ne le (svojo) smrt, ta bi jo vodila le do SŽ, do obnove TSa kot lDbā, ampak sprejme tudi svoj nič, svojo U(ničenost). Žal, in tu je Strševa Ahilova peta, Uršula ni zmogla lpK s konkretnim ES Dr(ugim), z Dizmo; ostala je sama, to pa je omogočilo Anlnom, ki niso gledali dovolj globoko in Rad, da so razumeli Uršulo kot nekaj, kar je zame regres v PAvPld.

Tako jo je razumel Rav; **Let** je ustrojen v VISu tako – napačno – interpretirane Uršule (**Sam**). Dg€ terja spoj **Sam** in konca **Hlapcev**. Goličavo je treba razumeti kot Nič, ki ni le praznina – odsotnost biti –, ampak blodnjak, ki vodi na Dr stran. Blodnjaki – hodniki z vrati, prazni prostori, sestopanja v lastno preteklo življenjepsiho –, podani v **Letu**, ne vodijo do prave odprtine v Tr. Pripeljejo le Čla, ki je v Dv-OIS, nazaj v PAvPld, v maternico, kjer je trajno – Strno – varovan, takšno je njegovo SSL. Rav trdi, da se mu je posrečilo, kar se ni Zajcu, glej **Otr**, v katerih se Čl le oddaljuje od Mater(nic)e, pada v nič. Ravovo doživetje ničā je tako šibko, da gre bolj za Psnič, za obup, ki je Tip za SeH-InH, recimo v TD, v **Baladi o črnem noju**. Rav ima iluzijo, ki je niti Tor(kar) nima več: da je PldPAv trdna točka-rešitev.

PldPAv je le niša, v katero se SZSL zatekajo OPski, ki se počutijo žrtve UmKapa. Takih niš je toliko, kot je Pskov, kot točk narcisov. Narcis ni niti Dv več; je le še on sam – Avld –, ki je postal ravnodušen do vsega, kar ni on sam v svoji Rad redukciji na SamoUž. To je točka droge. NA je ena izmed drog, psihodroga, psihedelična droga. PM temelji na drogiranju. Vzoredna kriminalna ekonomija z drogo je enako Strno legitimna kot trgovanje z orožjem, to sodi v regres k EDč, in s fz fantazmami, te sodijo v regres k PM-Kld oz. h KAv-Kldi. Niše so potrebne, da Pski preživijo, da psihično povsem ne odpovedo. So kot spanje, ki loči dva delovna procesa; spanje je potrebno za obnovo moči. Niše so v planu UmKapa, ki je v osrednji osi kozmična Tehnika, na robovih pa kriminalna trgovina s prepovedanim blagom: z drogo, ki je fizična osnova za SZSL.

Let je ena izmed niš, ki jih UmKap proizvaja kot Strno nujne maske, da bi bila ekspanzija AgrIde-Dv-PM čim učinkovitejša. PTERa ni ozdravljanje-terapija, ampak še dodatno kvarjenje Čla, vendar v okviru THM-IdBa. Zlo(čin), ki ga prakticira UmKap, je znotraj IdM – ObDb – legitimen.

2

Podniz **Na(domešča)nja** je nastal iz zamišljene 5. knjige podniza **DaSD**. (KasO: začetek tega poglavja puščam v obliki, v kakršni sem ga napisal pred dvema letoma in pol. Danes je kompozicija Pniza **DaSD** od 4. knjige naprej povsem Dgč, tudi omenjenega naslova ne uporabljam, **Nadomeščanja**; **NaDri** pa so postali knjiga v Pnizu **Dialogi**.) 4. knjiga **DaSD** je naslovljena **Nagovori, drugovori (NaDri)**, je že napisana, vsebuje moja javna pisma PriSo. Peta pa naj bi nadaljevala tretjo, **Kulturno okolje (Olje)**, v kateri sem poleg treh dram obravnaval tudi nekaj proz, romanov, povesti, predvsem sodobnih Slskih. Deloma sem jih potreboval kot nadomestke za drame, kakršne pod konec 20-ega stoletja v SD niso bile napisane, recimo o Venetih, venetomanija je pomembna Mag ideološka smer, celo – čeprav SZ – Db gibanje: kot nadomestki so mi dali idejo za temo-motiv nadomeščanj (za **Nanja**). Deloma pa sem jih razumel kot vmesni člen – posredovanja – med Dadramami in preteklimi.

Tak vmesni člen seveda ni potreben, ker se v miceliju lahko veže vsaka točka z vsako neposredno; micelij – **RSD**, DgT – ne potrebuje posredniškega sistema, ki bi se kot vsaka oblast povzpел nad posredovane in jim zavladal, kot jim v ObDb Ptja, KC, Pol stranka, vsak Dž organ, dejansko vsaka Db ustanova, ki naj bi služila ljudem kot sredstvo, kot pomoč, kot tehnika, a izrablja svoj položaj in se Strno nemudoma iz pomoči-podrejene RR v nadrejeno. Tako nastaja ObDb oz. vodstveno-oblastniške grupe-točke v nji. Nastajajo iz bistva – strukture – IdB-IdM, po katerem daje smisel HKD celoti zmerom (Strno) središče. Posredniki se RR v središču, s tem v položaje zgoraj (v prestole, kakor jih upodablja recimo gotsko kiparstvo na timpanonih cerkev). Subjekt-osebek v stavku se iz EV, ki (po)išče BDra in je torej namenjen IsDra, RR v tisto silo, ki odloča, kaj naj bo, kaj je, kaj sme biti, kaj je prav in kaj ne, kaj je višje in kaj nižje, torej o vsem.

Tudi poskusi, recimo Heideggerjev, da bi subjekt stavka – substantiv kot substanco v metafizičnem pomenu – RR v bit, kakršna naj bi bila zunaj metafizike (na sledi predsokratskega mišljenja, v katerem Heid ne vidi Maga), se niso obnesli, ker se je bit Strno nujno razkrila kot Mag in s tem kot St; to je Heida zapeljalo v NNcz, HUH pa v SI Gent, s tem k Sfz, pa naj bo danes kot Sponkin levi ali kot Urbov desni. Razliki sta le vsebinsko-Emp, zastopata pa isto PSt, ena LDč, druga DDč, oba (J)Elka, **GiM** oz. model (€)Dč. SSL EDč modela je v tem, da se skuša rešiti z regresom v Ideald, ki da je St kot takšna. Regresoterapija se skaže kot regresomanija, kot SSL, saj išče Maternico (Inf, Varnost), ne pa BDra.

Heideggerjanska bit je prikrita St. HUH so jo razkrili, ne vedoč, diletanti, da je temeljil Heidov uspeh ravno na tem prikritju. Svoje razkritje so imeli za eposalno dejanje, dejansko pa so Heidov konstrukt pokazali kot regres v ArhMag; na tej osnovi so potem njihovi epigoni, Wirki, utemeljevali primerjalno religiologijo,

napačno razumevali Eliadeja itn. Vsi skupaj so se zaplezali v blodnje, kar razkrinkujem že skoraj dve desetletji, zaenkrat zaman. St ni – se noče gledati kot – subjekt, je iz pračasov, ko subjekt še ni (bil) dovolj razvit. V PS je "subjekt" sam OrgGent sistem Bra, ustrojen na krvni podlagi, v veliki Dn (naRODu), kjer si udje istega (Id) Nedeljivega Telesa usodno pripadajo; noben od njih še ni toliko PO (kaj šele SAPO), da bi zmogel imeti-zastopati osebno Sv nasproti nadrejenemu Kolu. St je dana kot usoda-milost, ki deluje močnejše od vsake Indiv(idualne) volje, kot da prihaja iz Čl notrine, iz vesoljne duše, ki pa vesolje reducira na NSS, na naš (Na)ROD-Pleme.

To je stališče obeh **Tugov**, kjer SINcl Meš regredira v Gent; je že stališče fRemca, ki objavi 1867, skoraj desetletje pred **Tugoma**, dramo **Samo, prvi slovenski kralj**. Ta PS vidik, v katerem se Meš Slci druge polovice 20-ega stoletja prepoznavajo kot ReAr junaki (ReHer) in udje enotnega St NaRODnega telesa kot žive biti-občestva – v razmerah individualizacije ljudi v OPske, ki so na poti v OIS, glej **Zorana** iz 70-ih let –, postane ozek, a Abs trdnost obetajoč okvir (VIS) za naslednje stoletje, dejansko do 1991, do ReGent, ki jo oznanja Pol gibanje DEMOS in njegova ideološka srčika revija NoR.

Metafizična bit, ki v Heglu Tomaževo substanco RR v subjekt umne TS Zge, to pa Marx pripiše Mil svetosvobojevalnemu razredu-Prolu, Maks v **Kralju**, Ščuka v **Blagru**, Gorjanec v **Zvestobi**, se razkrije v Nietzschejevi (Nitovi) filozofiji kot AbsSa(movoljna) Agrld, ki se skoz (€)Dč že RR v Dv, v vizionarske blodnje Osvajavca sveta, postavljajoča se nasproti KatfKristu kot Čl-Hum Triumfator, kot samorazkrita Čl sila TSne Energije, Ekspanzije, Konstruktorstva; ta sila je mogoča kot apologija St Življenja (StŽ), kot Sak vitalizem zato, ker je Nit ugotovil smrt boga. Nit ni bil dovolj Rad, da bi ugotovil tudi Unič boga. Morda tega še ni mogel ugotoviti, ker se je do kraja jasno razkrila U(ničenost) boga šele sredi 20-ega stoletja, v Auschwitzu, v točki Nar Stša, ki so ga postavili kot Abs krematorij ravno Nitovi učenci, Himmler, ki je razumel svojo SS kot SŽ (glej njegov govor v Dresdnu o tem, kako se žrtvujejo za St Nemčijo). V uporabi Tehnike za odstranjanje nečistih ras se je U(bijanje) RR v Un(ičevanje); v plinskih celicah ni pritekla iz teles kri, kri je potrditev St telesa kot ZnaSi za rod, za ReAr v PS; telo se je razpihnilo kot Abst reč, kot UmKap, osredotočen že v finančno knjigovodskem Kapu, ki ga je Ncz imenoval plutokratizem kot bistvo Kpla, Kpl pa kot bistvo BržMeša, ki ga je Ncz ukinjal v smeri ReGent.

Plinske celice niso narejene le za večjo učinkovitost likvidacije judovske rase, ampak kot dokaz, da ta rasa ni prava, da nima Krvi, da je sestavljena le iz Abst praznine, v katero se kot v zrak izgubljajo peresno lahki koščki-cunje-prah, glej konec **Otr**. Plinske celice dokazujejo, da je judovsko-Krš bog le nič. Z Un fizično-materialno dokumentirajo, da je nič kot odsotnost biti-Krvi-PSsubjekta tisti Sž, ki ga je pravi subjekt-substanca – NČ, NNcz rasa – zmožen spraviti s sveta tako, da za njim ne bo več niti sledu, ne spomenika, nobenega obeležja, niti spomina, kajti plinsko Un se dogaja prikrito; pazi, da ne bi kdo razumel tega Una kot Ub, s tem bi prešlo kot Sž v legendo. (KasO: Un je tudi odnos javnosti do **RSD**, do DgZni: kot Zamol, ne kot preganjanje, kar je bilo pod Ptjo za vsako odstopanje od edino prave Ideanorme.) Sž ostajajo le tisti, ki likvidirajo, ki so prevzeli nase to St nalogo – tremendum v Sti –, da opravljajo umazan posel, ki pa je najvišja svečeniška služba novemu – Nitovemu – Kol bogu prenovljene, regenerirane, tudi Relnk(arnirane) (NNcz) PS. Edino Vež in StŽ pripada nemškimi Sž, to so esesovci

pod vodstvom St vodje Hitlerja. T(akšn)i esesovci nastopajo tudi v SD, v NOBD, glej oficirja Harza v **Rojstvu**.

Paradoksi Zge: čeprav hoče NNcz brez sledu-ostanka odstraniti Kap, ker da ta zločinsko nadomešča Rod-Kri (St PS), s svojim Rad ravnanjem ravno pripomore k temu, da Kap okrepi: vzame mu še nadaljnje poteze snovnosti (subjekta-substance: biti), omogoči, da se RR v tako rekoč Abs Duha, v tako Abst moč, da se je ne da več fizično prijeti, detektirati kot zemeljsko silo; razen v posledicah, denar je še zmerom posledica, a denar služi Už, Už pa je sredstvo RR Čla ustvarjavca v Čla avtista, v Avldo.

UmKap druge polovice 20-ega stoletja, posebno zadnjega desetletja, je nastal skoz RR Auschwitza iz kraja-Stša-morišča SŽ v kraj Rad Un(ičevanj)a, niti več v snovno Smš, kot je bila jama, v katero so vrgli Jez(us)ovo telo s križa; Smš se je radikaliziralo v intenzivno praznino, ki ni več odsotnost biti, ampak dejavni – paradoksnost rečeno – polni Nič: nič kot prostor, ki prehaja onkraj para prostor-čas v Dt. Ta(k) nič je že nemalo utopos, v katerem se nahaja UnBDr. Torej Bog, ki ni le Ub, kar je dognal Nit, ampak že Un, kar je postal v Auschwitzu, tam-netam, kjer je judovsko-Krš bog dokončno odšel v ne-bo, v nič, se skoz Rad kenozis vničil.

To je praznina-nič, ki jo doživlja Uršula iz **Sam**, ko se premika na rob duše(vnosti). Onkraj tega roba je vizija polne-lepe Dti, a vmes med TS in Dt je Rad MeP, glej **Port** kot točko priprtih vrat (glej mojo razpravo o **Portu**, naslovljeno **Med priprtimi vrati**), v katerem sta mogoči obe smeri: regres v PS-Maternico (točneje: v SSL maternične Varnosti, ki jo dajeta tako brezjanska MMBP kot ReGent, tu sta se ujela HUH-NoR in DSKC) na eni strani in IsDra na Dr strani. TH je prišel do tega MeP, glej njegovo knjigo **Resnica o resnici**, njegovo pristno doživeto misel-izkustvo, da je le igra videzov in razen tega nič. To Rad OIS točko je kasneje RR v Sveto igro svetá, s čimer se je hotel skoz ReAr, skoz ReSak rešiti. Ni zmožel na Dr stran kot Uršula v **Sam**, kot Smole – in jaz – v **SAnt**, kot Mrak skoz Ješuo v **Procesu**, kot že Preš v Bogomili-Črtu v **PKrstu**.

Rad točko Un Boga kot točko priprtih vrat je začutil tudi Zajc v **OtR**, a je že v tej drami določil PSt vse svoje dramatike: regres k iluziji varne Mater(nic)e, Matere Reke. Kar je spredaj, na RP, je zanj le pot skoz OIS v prekletstvo-muke Pekla, **Potohodec**. Zajc se je obrnil od priprtih vrat – od MeP – v ReGent, v katerega sicer ne verjame, dvomi, da je Dom obnovljiv, a ga slaví; to ga je pripeljalo v DSD. Zgodbo je uprizoril v **Grmačah**, ki kažejo, da je svet-čas pred Jurjem – svet prihodnosti – le Kamnita puščava ničá, svet za Jurjem – svet preteklosti – pa SSL o Domu. Doma dejansko ni več, Ptja ga je razrušila, Jur ostaja v Rad OIS, tam, kjer je bil Zajc že tri desetletja prej, ko je upesnil **OtR**. Kar je bilo vmes, med **OtR** in **Grmačami**, je en sam histeričen poskus rešitve s seksizmom, tj. z RMg, ki RR telo v Av blodnjo, **Medeja**. Seksizem vodi v Mag, ki je tudi Tip poteza RMg, glej pošasti – polljudi polzveri pol sanjska bitja – v **Mladi Bredi**. Zajc je bil dejavnemu ničú najbližji v koncu **OtR**, v času Pers, ko je sodeloval z Božičem; glej **Vojaka Jošta ni**, dramo-grotesko, v kateri se Čl RR v vlogo-reč-nič. Kasneje se je Zajc reševal v Pvt, postajal manj Rad; tak Zajc je – na liniji PavZlca, seveda resničnejši od njiju – v Db uspeval. Ni naključje, da sva se v tem času – po **OtR** – razšla; da v **Grmačah**, ki utemeljujejo DSD, ne morem videti rešitve ali vsaj začasnega stališča, ampak le OIS otepanje okrog sebe, dokumentacijo dezorientiranosti in pomanjkanja božjega navdiha, konec IsDra, nadaljevanja Is lastnega Uža: pot v

PAvPld. Tu se Zajc in Rav(njak) – **Let** – srečata. Tu je konec – Datočka – DaSD oz. DaSlova. Bedna točka nemoči: SZ. Najpristneje jo uprizarja Šel v **Ka(me)nju**.

Čl že od prazračetka – od Prora – biva kot dvojno-odprto bitje; odprto v Dt in v Id(M); tu je – točneje rečeno – zaprto bitje. Jezik, ki je sicer predvsem plod IdMa, Čla fiksira v Agrldo, v EDČ, v Dv, vendar pa nenehna Strna AD vseh teh faz-modelov omogoča, da razpadajo, a da pri tem ne prehajajo le eden v drugega, Id v Dč, Dv v Id itn., ampak da se skoz skok vere, "oborožene" z AAF, torej ne z UmKpam, "prekobali" na Dr stran. UmKp je sicer res Rad točka, do katere pride AD Kapa, s tem substance-subjekta, ki se je AA v Abst moč pandeterminacije vsega. Ravno ta Rad točke omogoča, da Anln skoz AAF sebe kot predmeta UmKapa odkrije tudi ustroj UmKapa samega; da odkrije v sebi dejavni Abs-Abst Nič, ki je MeP med THM in ČHM. Ta nič ni kot odsotnost biti-boga le nemočna senca AD Ide, ampak je nastal sam iz konca Ide, doseženega v Dv. Dv ima v svojem koncu dve možnosti: ali Rad preOsm v dejavni nič, ki naj ga imenujem Absnič (absolutni, tj. absolvirajoči-odrešujoči Nič), ali regres v Avld, za kar sta se odločila DSKC, ta v KAvKld, in RavD, ta v PAVPld; nekatere NA sekte-grupe so vmes kot mali Koli. Regres v KAvKld je seveda tudi ReGent, udejanjan okrog 1991.

Rad MeP, ki ga označuje AbsNič, ta je dosežen v dramah od **Otr** skoz **Čeveljčka do Porta**, je točka, v kateri Č (Anln) spozna, da je mogoče odkriti BDra šele onkraj UU boga, torej ne le onkraj Ub boga, kar je FKrist in kar vzpostavi sistem VS, SŽ ipd., ampak tudi onkraj Un boga, tj. onkraj ničča, onkraj boga-bit, pretvorjene(ga) v nič. Dokler je vrhovna instanca bog, je vrhovna instanca Gos (Kralj, Vsemogočni) kot referenčna točka ObDbe. V takšnem jeziku pomeni tako samostalnik kot glagol, tako subjekt kot je. Sili, ki ne le določata vse ostalo, ampak vsemu ostalemu vladata, mu dajeta pomen, mu dovoljujeta ali ne Svo, ga zaslužujeta in odvezujeta (Tip ravnanje FK z zakramenti), ga celo določata za likvidacijo ali za nadaljnjo reprodukcijo. Ta model-praksa zavira in onemogoča nastajanje BSAPOEV, AA-preOsm Čla iz OPska v SAPO, s tem v takšnega, ki bi bil – je – zmožen IsDra. Dokler ni takšen, ima njegovo Is(kanje) za cilj čim večjo moč-(ob)last samega sebe nad ostalimi.

Konv ravnanje z jezikom, ki v vseh dozdajšnjih Db, ker so ObDb, samoumevno in nezavedno podpira ObDbo, je eno od ravnanj, s katerim Č samega sebe, ne da bi to opazil, veže, dela za hlapca-sužnja-podrejenega. ObDb ga namami v takšno ravnanje, ker mu miga pred očmi z vabo, da bo namreč, če bo imel srečo in če bo dovolj močan, sam tisti, ki bo določal-podrejal Dre; da bo sam **Aleksander Veliki**, glej Kavčičevo dramo, da bo sam bog, bodisi kot Kol-SAKO, SNL, **Tuga**, ali Prol-razred, **Rojstvo**, ki vključa tudi SNL, bodisi kot Psk, ki je kot Kralj, Novačanov **Herman Celjski**, ali kot Vodja, tema Kristanovega **Kata Vrankovića**.

Jasno je, že po verjetnostnem računu, da postane močnih le nekaj, najmočnejši en sam; močni so, recimo v **Aferi**, štirje revolucionarji, ti vodijo Revo, s tem vojščake-maso (Prte), najmočnejši je Komisar, ki obvlada tudi to četverico. Nenehno – Strno – se vodijo bitke za premeščanje vlog-položajev med kandidati za (naj)višja mesta, tekme, spopadi, spletkarjenja, poboji. V **Aferi** zmaga Komisar nad Simonom, v **Kongresu** Just nad Komisarjem (Vincentom), v Partljičevi komediji **Štajerc v Ljubljani** DSD nad DSL oz. nad preteklo Ptjo. V **Hlapcih** zmaga Župnik (KC) nad Kantorjem, **Kralj**, tj. nad Lib Brž Kpl podjetnikom, medtem ko je v **Kralju**, nekaj let prej, zmag(ov)al še Kantor nad Župnikom. V ARemčevi **Kirke** zmaguje novi balkanski lumbrž tip podjetnika, Berta kot verižnica, nad Klas podjetniki, ki so vsaj

nekako še vezani na NKNM, čeprav Can ravno v **Blagru** in **Kralju** dokazuje, da je NKNM maska, potvorba; da NKNMeša verjetno sploh nikoli ni bilo. Že Voš v **Draganu** razkriva najbolj slavnega SI NKNM Tomanu, ki je pesnik in ljudski tribun; razkrije, da je pod tem korupten lumbrž nenačelnega kova, spogleduje se celo s plemkinjo in tujko! Popoln Mor in ideološki kolaps SI Vodje, ki mu sledi tudi Pol kolaps in Rel hitra smrt; zmaga OIS, ki se je vtihotapil v Draganovo-Tomanovo psiho kot posledica njegovega neznačajnega ravnanja. Mrk potegne le konsekvence iz linije **Dragan-Kralj**, ki je regresioanaliza, ARF-AK SMeša. Mrk-Ptja se seveda preda novemu SSLu: da je ona kot zastopnica Prola poklicana za ustanovitev Mil IdeaKld Dbe. **Afera, Kongres, Job** itn. pokažejo, da gre Ptja po isti Strni poti kot pred njo Meš.

Jezika ne bi smeli razumeti-jemati kot samoumevno sredstvo za komunikacijo v Db, za socializacijo, saj, kot analiziram, prikriva strukturo pollaščanja, ObDb. Jezik ni samoumeven, ampak je kot sam Čl: dvojen; je, kot vse, K-PO. V njem je ObDb-IdM in je nakazana Dt. Teza, da je Jezik – in to kot Nar Jezik – Hiša biti itn., to tezo je na osnovi Heida propagiral predvsem Urb, vsa trojka HUH, za njo NoR, žal Svetina še danes, ta teza, ki ustreza zanosnim pesnikom, je najbolj zavajajoča teza danes nastopajočih; je regres k tako Rad samoupravičevanju NSSi-SNL-SND, da more iz njega slediti Fz-Agrld.

Lepi Umet jezik ravno ne bi smel prikrivati ObDb narave sveta-Čla, ne bi je smel lakirati, kot Mag idealizirajoče ideološko soboslikarstvo, kar počne (ne le) Kuntner; moral bi kazati lome v sebi, s čimer je začel že dadaizem, kasneje surrealizem, ekspresionizem, futurizem, sploh tiste usmeritve, ki so služile ADIde, medtem ko služi Heidov St-bitni Jezik NSSi. Zagoričnik contra Kuntnerju oz. tudi PavZlcu. Svetina ima to opravičilo, da v svojih dramah Rad podira svoje ideološke izjave; njegove drame so umne, mislim tudi na **Kamen in zrno**, ki jo bom podrobno analiziral v eni od knjig **Nanj**; njegove Pspesniške patetične ideološke esejistične proklamacije pa neposrečena ponavljanja Urbove Psfilozofije, v Ncz duhu RR ničejanstva.

Jezik, ki ni socializacija – komprimiranje NSSi kot Nara –, ampak IpK, je v Tem odprt k Bogu zato, ker je Bog Tem PO ali točneje: K-PO. IpK pomeni komunikacijo-občevanje med osebami, ki so vsaka BSAPOEV. Vse te BSAPOEV pa so mogoče le kot tendirajoče z IsDra k UnBDru, torej k Bogu. Bog kot UnBDr je referenčna točka osmišljanja vsakega Čla. Bog je Tem Abs Dr, ki ga je Čl – ČlId kot Pravec v Pruru – ubil (Abela, Jeza itn.), a tudi uničil-vničil, kot Jude v Auschwitzu, kot vse tujce-druge, katerih spomin se iz Zge ni ohranil, ker so zmagovalci uničili-likvidirali tudi spomin. Zato o njih nič ne vemo, a so kot tista temna masa – črnulje –, ki tvori večino vesolja, ki je celo Dr stran vesolja (Dt). Zdaj Čl – Znik – to odkriva, ker mu takšna odkrivanja omogoča jezik, ki ni le IdM; odkriva z ARF, čeprav vodi ta ARF najprej v AD, tudi pri Freudu, v psihoanalizi; kdor noče v AD ateizma, se potem kot Žižek na osnovi Lacana preda Hed-Užu, kar ga vodi v regres k Avld. DaARF Člu omogoča že kar precej razločno artikulirati ponavzočevanje UnBDra; slutnja o tem pa je dana že v verstvih od začetka, le da v deformiranih in samoprikrivajočih se oblikah, z maskiranjmi. Zadnja oblika tega maskiranja je HUH reklama za St Jezik SI Biti.

Umetnik Znik, ki ga ne zadovoljuje socializacija, ampak išče Dt, bo izdeloval – pisal – tak jezik, ki bo čim dlje od PNP; PNP je Daoblika redukcije odprtosti Dru na samozaprtoost Ide, je lumtržnaMas oblika zmanjšanja Čla kot Pravca na neodgovornega, na zgolj minilik; tu je bistvo Mizma. DaSlja je izbrala Konv –

prikrivajoči, sleparski – jezik PavZlca (Kuntnerja in Rebule), odklonila pa Zagor(ičnik)ov jezik. Zagora celo tako Zamol, da se dela, kot da ga ni nikoli bilo. Zameri mu, da si je dal še živ natisniti v dnevniku Delo osmrtnico; ne prenese Zagorovega posmeha smrti. A pade v past, ki si jo nastavlja sama: da Zagorovo realno smrt – odpovedalo mu je srce – AR skoz Zamol v Unič. Misli – upa, se zanaša –, da bo Zamol kot Unič zadoščalo; enako razmišlja, ko zamolčuje mene oz. **RSD**. Ne zaveda se, da je v LD-PM Strno mogoča vsaka akcija, vsaka ARF. LD-PM na ravni DbDž javnosti sicer Zamol, vendar je ob javnosti kot manipuliranih MO še prostor-neprostor (nastajajoči u-topos), ki je tudi zunaj Zeitgeista-časa; ta utopos omogoča Anlnu, ki goji ARF, da skoz AD (to je bistveno, pogoj: skoz AD sebe, torej skoz lastne MeP, ne pa skoz destrukcijo Dra, niti skoz destrukcijo EDča, ki je v tem primeru ObDb!) ugleda Dr stran procesa: jezik z narobne strani, v tistih točkah jezika, ki ponavzočujejo-zastopajo-nakazujejo Dt, tj. UnBDra. Odpor zoper jezik, ki ga artikuliram v **RSD**, izhaja prav od tod. Tu je Klabusova itn. meja. (KasO: pravkar sem prebral Klabusovo polemiko zoper mene in **RSD**, objavljeno v NoR. Njeno središče je Krita mojega jezika, kratitščine. Poanta polemike je v tem, da ne sme nihče bistveno odstopati od dane – Db, IdM – norme. Klab – (ne)zavedno – nastopa kot agent povprečja, Konvsveta. Še jasneje mi je postalo, zakaj sem se razšel z njim in drugim ešalonom: ovirali so me v (po)lsUnBDra, mi skušali to pot preprečiti.)

Tem jeziku, ki naj bi ga gojil ČI, odprt v lsDra, je IpK ne le med dvema SAPO, ampak med ČI kot SAPO na eni in UnBDr na drugi (Dr) strani. To pa ni več dialog-dvogovor; postaja drugovor (Dror), kakor ga že imenujem v knjigi **NaDri**. Dialog teži v pravno utilitarni dogovor med zainteresiranimi subjekti, na trgu, v DbDž, kjer koli, medtem ko je Dror nagovor UnBDra, ki je skrit v osebni duši-vesti ČIa kot ČIDra. To je nagovor Boga, ki se nahaja v nič – vnič – a je v ČIDru zmerom Strno (ne)mesto (u-topos), kjer se UnBDr oglašča. Naj Pravec BDra še tako ubija in Unič, skoz Abs nič se je BDr rešil v utopos, ki je v duši slehernika; in od tam govori.

Smisel jezika kot komunikacije torej ne more – celo ne sme – biti omogočanje-olajševanje interesnega sodelovanja med ljudmi, do sem seže misel VelRusa, ampak mora biti Dror z Bogom; to je temelj-cilj moje DgT. ČI torej ne sme regredirati skoz RegTero v Avld, kot to počnejo Rav-NA in HUH-KC, glej drame od **Leta** do P(rega)rčevega **Viteza**, ampak mora z ARF **Leta-Viteza** odkrivati utopos, kjer biva UnBDr.

ČI je v predzačetku, ko je prihajalo do Prora, zidal Konv IdM jezik ravno na tem, da je prikri(va)l resnico; prikri je, da je sam kot IdČI Pravec, da sta NeČi oba Dra: Kajn in Abel. (KasO: danes ne mislim tako; nihče ni NeČi, ne Abel ne Kajn. Vsi se ubijajo med sabo. EDč.) Jezik IdM – IdB – se je artikuliral kot pogovor med prikritimi (si) Idljudmi-Pravci. Ta jezik je retorično okraševal z legendami o FKristu, o Ub(item) bogu, o umoru brata, o SoM, o obljubah nebes in zagotovilih pekla, o vsem mogočem, kar je delalo videz resnice, a ni bilo resnica, saj je udejanjalo-zagovarjalo interes Pravca, da se prikrije (KasO: danes pišem Prikr) in da zavlada v ObDb nad Dri. Zato je Taresnica delila RPP od zla, bila ČB (črnobela), glej TD, Podniz **M = A**, drame od **Prz** do obeh **Revizorjev**, drame prikrivanja resnice v imenu Resnice kot takšne!

Dadaizem itn. imajo to veliko zaslugo – v Sliti Zagor itn. –, da razbijajo SSL Ide kot NSSi. Zagor – tudi Lužan v **Srebrnih nitkah**, tudi te bom obravnaval v **Nanjih** – kaže, kako je Konv IdJezik starčevsko bebljajoča glosolalija, **Rej pod lipo**,

Kserkses, ki se razkrajaja, ki razpada kot Ideald sistem. Svetina in Novak sicer vračata lepi Klas jezik v formi-artikulaciji, **Kasandra** in **Ojdip v Korintu**, a kažeta, kaj je pod njim kot masko: Traga, SSL, OIS, usoda, nič. To kažeta tudi v **Šeherezadi** in **Hiši iz kart**. Zadaj je Dv, **Hiša iz kart**, in Dč, **Vojaki zgodovine, Vrtovi in golobica**. Zadaj je smrt, ki se RR v Unič; zadaj je – prikazan – MeP kot Absnič. Kdor te zavesti ne vzdrži (vzdržati jo je najteže, pod tem bremenom se lomim), regredira v Avld. To je Ravov regres v **Letu**. To je regres lika Zaratuštre, ne pa same Svetinove drame **Tako je umrl Zaratuštra**. (Svetina je napisal ravno nasprotno od tega, kar je hotel.)

Nanja torej niso središčne – oblastniške – točke, ki bi posredovale med (raz)ločenimi udi, da bi se St Kol Telo reintegriralo, kar velja tako za Dioniza, tudi za St Andreja v Fritzovi drami **Srčevje svetega Andreja**, glej **DaSD 2 (Karji)**, kot za FKrista, ki vstane od mrtvih kot triumfalni Kralj, ves popoln, medtem ko je bil na križu razbit. V DgT je vsaka točka K-PO, torej je v vsaki – mogoče – ponavzočevanje UnBDra, nobena ni izjemna kot Oblast. Vsaka pogaja, vsaka na dva načina: znotraj TS VISA – znotraj ObDbe – determinira polaščevalno, kot razmerje med Gosom in tlačanom, in vsaka odpira v Dt, spodbuja, motivira k poslanstvu IsDra. Tako RR – razumem – vsako dramo, vsak lik v vsaki PD, vsako točko v vsem tem. **Nanja** so ena od transformacij, povezav, ravni.

Nanja 1 povezujejo Jel(inčič)evo **Budovo oko** z Rav(njak)ovim **Feniksovim letom**; gre za dva NA teksta, za roman in dramo. Od **Leta** vodijo zveze na vse strani, nekatere bom poskušal artikulirati. V smer NA s povezavo s Sama Simčiča **Hramom**; v smer ARF s Svetinovim **Znom**. Obenem pa z naslednjo dramo, ki ustreza romanu, obravnavanem v **Olju**, Korošakovemu **Velikemu soncu nad Evropo**: z Aškerčevim **Zlatorogom**, od koder bom razvidneje mogel še z ene-nove plati reflektirati Fritzovo **Srčevje**. **Srčevje** je parodična variacija – PM citat – Nar pesmi **Sveti Andrej drugič rojen**.

Srč(ev)je je – v obeh različicah, naivni in posmehljivi – iniciacijski mit, mit o Prer, o zmagi Pomladnega kralja, medtem ko je **Zlatorog** aitiološka pravljica, tj. stališče, ki pojasnjuje dani ustroj kozmosa. Ko Čl v LD odkrije, da je Nv vprašljiva, da ne omogoča prave rešitve, da je kot Kpl trg tekma, ki vodi v nove destrukcije, iz katerih ne raste novo Življenje, ampak le novi zaslužki in nato novi finančni propadi, **Pene (Zlatorog – Zlat – izhaja iz ARF Pen)**, in Aškerc je v **Izmajlovu** to odkril, se začinja spraševati o Nvi VSA, kozmosa, tudi Sonca. Spraševanje je ARF v tem pomenu, da odpade – se omaje – naivno-samoumevna vera (verjetje) PrM-NNMa v Nv, verjetje, ki ponavlja-obnavlja iniciacijski mit o Pomladnem kralju, glej Fraserjeve analize v **Zlati veji** in njihov Krit odmev v Kotovem **Jednju bogov**, tudi v moji analizi Rudolfove **Kože megle-Praznovanja pomladi**. VS kroga-para ŽS (pomlad-zima) se razkrije kot igra na trgu, na katerem vse bolj deluje finančni in s tem vse boj AbstKap, **Pene**.

Zlat je v tem pomenu aitiološki mit, da nehuje biti mit; drama pokaže, kako mit propada, kako nastaja AD, kako zamenja mit spraševanje, raziskava, Krit analiza. Aškerc je še ni zmožen, jo pa v istem času poda na Rad – Mrk – način Can od **Blagra do Hlapcev**. Sonce se razkrije kot maska, sonce je drugo ime – nadomestek – za (ob)lastnika, tako za KC klerika, Župnika-Škofa, **Hlapci, Grča**, kot za KplBrž podjetnika, Kantorja, Glavača oz. Grozda-Grudna kot Brž politika. Sonce ugasne, se sesuje v prazno retoriko, ki ima sicer še oblast, ampak le kot golo nasilje, za njim ni več upravičenosti, na katero je reflektiralo Meš v fazi NNM-KNM,

glej Voševu dramo **Svoji k svojim** oz. najnazorneje **Pred sto leti**, v kateri so Zois, Linhart in Vodnik nosivci-ideologi-praktiki NKNM, uprizarjajo namreč Lin(hart)ovo **Županovo Micko**.

Grozd-Gruden kot ugasli sonci omogočita uvid, da je KplBrž le maska-videz, ki se ga da z enim sunkom LR raztrgati, odstraniti; t(ak)o misli začetni Marx v **Komunističnem manifestu**; podobno misli Can v **Blagru**. Ne predstavlja si, do kakšnih SV bo pripeljala LR, od Oktobrske Reve skozi Špansko DžV do SI NOB. Prol je v **Blagru** novo Sonce, ki pa ni več Nv, kar je za Meš filozofijo-teologijo (deizem-naturizem), ampak Delo, torej Čl dejavnost, povezana s Krš trpljenjem, IZ (izkoriščanjem, zatiranjem). Can ne ve, da se je Sonce le RR iz Nv Abs sile v AbstKap najprej financ, nazadnje v UmKap, v Dovjakovi dramatik, glej **Obr**. Aitiološki mit se je RR, ker se je RR njegov predmet: nastajanje Abs oblasti-Kralja.

Od **Zlata** so spet mogoče zveze na več strani. Ena zveza je ReGent, ReFolk, ReAr, uprizorjena v Abramovem **Zlatorogu**. Ta zveza regredira od aitiološke pravljice k iniciacijski, vsaj smer je ta; pri Aškercu se AVS podira oz. nastaja OPsk, ki se oddaljuje od AVS, v tem ko hoče postati (ob)lastnik, medtem ko Abram utrjuje AVS. Odtod je zveza s Kosmačevim scenarijem **Pesem in pevci** kot idealizacijo AVS, kot IdeaKld, ki pa ni KAvKld, razumljena je idealno kot Mit(sko)Mag temelj pripravljajoče se dokončne SI Mil LRe v NOB(D).

Sonce v Aškerčevem **Zlatu** je že vnaprej kritika Sonca, kot ga vrača Kor(ošak) v svojem venetomanskem romanu, ki je Rad ReAr, obenem pa ideologizacija-alibizacija možne Slske ekspanzije v Evropo na osnovi prapravic Slovenetov na ozemlje od Baltika do Bretagne, od Italije do Peloponeza. V tem Korov roman ni ReAr, ampak utemeljevanje SFza. Sonce ima Raz oblike v SD, ki sledi **Zlatu**. V SPED pomeni vstajenje ubitih (PVD) iz jam-brezen-fojb-teme v Svetlobo, ki je sončna; bógova je razumljena kot sončna, KCbog kot sončni kralj, kot Pomladni kralj. To je zgodba Jeločnikovega **Vstajenja kralja Matjaža**.

Matjaž kot Ub Kralj je obujen k življenju (tu je vir Ravove Relnk, RR v Šelovem **Triptihu** v VS-krog med čarovnico (**Čarovnico iz Zgornje Davče**) in angelom (Sardovo Nardo kot **Selskim angelom**) oz. celo MMB v **Nevesti z Libana**, glej **Karje**, med demonijo-demonologijo (AnK **Ane**) in Sak-idealizacijo Sardovega **Ženina iz Nazareta**, torej angelizacijo, posvetničenjem. Jelo(čniko)v kralj Matjaž ne le da se vrne iz podzemlja – iz Smša – na prestol, ampak tam predstavlja-zastopa samo Sonce; nova SND je tako IdeaKld, da je kot **Mesto sonca**, glej ne le Campanellovo utemeljevanje idealne FK-FD, ampak RR tega utemeljevanja v filozofiji-teologiji argentinskega SPE Silca Milana Komarja, ki se sklicuje ravno na Campanello. Slja I. 2000 še ni IdeaKld, ker še ni na oblasti DSD-DSKC; ko bo, bo igral vlogo Sonca nadškof-metropolit Rode(ur) kot inkarnacija kralja Matjaža in Pomladnega kralja od mrtvih vstalega FKrista.

Obenem z Jelovim **Vstajenjem** je nastala drama Mirka Mahnič **Kralj Matjaž in razbojnik Matijon** kot tretji del – rešitev – v trilogiji **Tridelna igra o bridki smrti in koščku veselega upanja**, 1955. Ta smer vodi k novemu podnizu, k tematizaciji Kralja Matjaža, zato je v **Nanjih** ne bom podrobno obravnaval, le opozarjal bom nanjo. Mahnič vidi rešitev iz teme-podzemlja – Smša –, ki ga uprizarja v prvih dveh igrah trilogije, v **Soldaškem mizereru** in v **Kmečkem rekvijemu**, v zmagi Matjaža nad Matijonom, Kralja nad razbojnikom, KC nad (Lum)Ptjo, svetnika nad zločincem, boga nad hudičem. V tej točki je **Zlat** že tako RR, da dobi Sonce celo tisto naravo, ki jo je hotel Aškerc odpraviti: naravo Kat boga. Dogodil se je regres, ki

pa se še ni končal v jasni Avldi, kot **Let**. MMahnič v začetku 50-ih let še veruje, da je mogoča idealna KC, spojena z odrešenim SNL-Km, utemeljena na SI Arh Tradiciji, ki pa bi se morala osvoboditi vplivov tuje oblasti, avstrijske Dž-Pla in tlačanske forme AVS. To naj bi se zgodilo z zmago Kralja Matjaža, ki postavi na prestol – v srčko, na povzdignjeno mesto – sveta Sonce-Zveličarja. (KasO: tačas sem ES analiziral MMahničevo trilogijo, glej Pniz **DSPE 7 in 8**.)

Zlat se veže tudi na Svetinovo **Kamen in zrno** in na **Grmače**. **Zrno** RR puščavo **Grmač** v ReHer mit kamnitih praljudi, ki so najprej sama čista Nv, potem pa preidejo v AD, na Neg način okamnijo, nadomesti-zamenja jih ljudstvo Poljančev-poljedelcev, ekspanzivna Agrld, medtem ko so bili kamniti velikani-orjaši čista Ideald, sami v sebi uravnoteženi, urejeni, bitni, samozadostni, bit kot takšna. (Svetina spet nehote zagovarja, kar na zavestno ideološki ravni odklanja, orjaše, in narobe, Poljanče-Slce razkrinkuje, čeprav bi jih rad skril. SvetinovaD je Strno to, kar ni: samospodbijanje. To ji daje čar in pomen.) Tako povezujem **Zlata** kot nadomestek za Korovo **Sonce** z **Letom** kot nadomestkom za **Budovo oko** prek-skoz **Zrno**, ki je kot poljedelska Kul-civilizacija odvisna od Sonca, od rasti-plodnosti, od fotosinteze, medtem ko kamniti orjaši niso odvisni od sončne svetlobe, verujejo v Luno, ki sploh nima lastne svetlobe; njihov čas-prostor je noč; glej zvezo s Šelovo **Čaro**, z likom Velike Strašne Matere, ki kot dvoumna nadomesti Kat Boga; ta naj bi bil eno(tno)st-čistost-jasnost kot takšna.

Tudi Rav se z regresoTero (RegTero) vrača v nezavedno, v temno duševnosti, v vodnjak-blodnjak globin-preteklosti, a pride do PAvPlde, ne do razlage nastanka sončne poljedelske Kule v nasprotju z lunarno, ki ni odvisna od procesa življenja (kot **Zrno**). Iskanje točke, ki bi bila zunaj Življenja, kajti Življenje je mogoče le na osnovi hranjenja, tj. Ub(ijanj)a, je Tip še za Šela, glej njegovo novelo **Kamen** iz 1959; je Tip za začetno SI AMg, ki je prav zato postavila v ospredje Reč, da bi izšla iz pasti Uba, ki ga hoče noče obnavlja Hum. Prav tu je bila osrednja točka kritike Huma; da Hum maskira svoje pollaščenje in Ub. Šele AMg kot apologija Reči – Kamna – je omogočila prehod (RR) od Uba k Uniču, od para ŽS na rob tega para, ki je Rad MeP, tj. Absnič, glej **Port**.

Nanja imajo za cilj pokazati določene zveze – RR, transformacije – med PD, med Pos PSt. Zveza je (**Budovo**) **Oko** in **Sonce (nad Evropo)** na eni in **Let Feniksa** ter padec Bojana, ki skuša ubiti Zlatoroga, na drugi strani. Bojan pade s kamnite stene v prepad in se ubije. Kamniti orjaši kot predljudje – kot bitja, ki niso odvisna od Nv-sonca – se ne razbijejo oz. tudi če se, to nič ne pomeni, kajti razbiti kamen je le več enakovrednih kamnov, reč ostane reč. Svetina in Šel (že v **Kamnu**) iščeta model bitja, ki ne bi bilo odvisno od Življenja, s tem od Ide, ki prehaja od Agrld v EDč, s tem v Ub. Šel najprej misli, da je takšno – kamnito – bitje našel kot odrešilno, vendar kasneje spozna, da se je zmotil, zato nadomesti Reč s Skrivnostjo, reizem z Mag(izmom), **NoTrip**, 1968; ko pa se mu podre še ta, v **Svatbi**, se zaplete v SZ, katere ne more razrešiti niti z DSD AnKom, z **Ano** in **Volčjim časom ljubezni**.

Do SZ pride že Aškerc v **Zlatu**; uprizori, da ne pomaga ne Pvt ErS, Bojanova ljubezen do Vide, ne AgrPld, Bojanovo streljanje na Zlatoroga. Can je verjel, da je našel rešitev, od **Blagra** do **Kralja**, ko je radikaliziral aitiološki pristop k predmetu, v tem ko je zamenjal Mag ZnaSi – Sonce, Zlatoroga – z Db kategorijami, z razredi, Brž-Prolom, z ekonomijo, Kplom. A nazadnje problema ni rešil bolje od Aškercera. Prol Delo je le – razvitejša – oblika Dela, kakršno zagovarja Aškerc kot Km

delo v AVS, ki jo je SZSL Bojan zapustil. Bojan v **Zlatu** sicer ne gre s Km v mesto, ne postane industrijski delavec kot Lužaričin mož v **Kralju**, kot Štempihar v **Zvestobi**. Ima večje ambicije (takšne je imel Aškerc); z umorom skuša nadomestiti MitNvo, sam ZnaSi Mag Nve: Zlatoroga, dobiti zlato, ki ga čuva Zlatorog.

Skaže se, da razviti Kpl, kakršen je nastal na PrS (KasO: o SD na PrS pišem ES podrobno v več knjigah Priza **Nast SAPO**), to je čas nastanka **Zlata**, ni več Zlato kot snov, kot generalni ekvivalent, ampak je zlato zamenjal finančni, fizično neoprijemljivi Kap, nastopajoč na barzi, kot delnice, kot kuponi, ki predstavljajo presežno vrednost in prinašajo dobiček. Is Zlata se je razkrilo kot ReAr.

Bojan – po Zlatu hlepeči Čl – lahko zadene Zlatoroga, pa ga ne bo ubil; četudi bi ga ubil, ga ne bi uničil, saj se Zlato v Tafazi Kpla samo RR v AbstKap. Na tega lahko streljaš s Trad sredstvi, s puško, in kolješ z nožem, ne boš ga potolkel, je za takšne prijeme ne(pri)zadenzljiv, ima moč, ki se kaže ljudem kot Maga. Marx (Maks v **Kralju**) jo je hotel demistificirati, mislil je, da jo je demistificiral, a zaman. LR je prinesla nov, celo stopnjevan teror Klas tipa, despote-oblastnike kot Komisarje, **Afera**, kot PP, **Job**, kot Klavce, Debeljakova **Črna maša**, ne pa osvoboditev od Dela. Nasprotno, Stl je industrializacijo stopnjeval v mehansko, v Jugi je to zagovarjal Šuvar še v 80-ih letih, kot en sam ogromen delovni GULAG, delovno taborišče.

Kap se je rešil takorekoč neprizadet, nakar se je, v drugi polovici 20-ega stoletja, v ZahEvri in v ZDA RR v UmKap. A tudi UmKap potrebuje svoje maske, alibije, sredstva za fasciniranje, s tem novo ustreznejše podrejanje ljudi. V to past pada NA, z njo Rav z **Letom**. Rav se ne zaveda, da pada enako kot Bojan v **Zlatu** v prepad. UmKap – Zlatorog – ostaja nedotaknjen, Čl pa se kot PAvPlid – narcis – skrije v nišo, kjer onanira in si skoz želje-fantazme imaginira Ideasvet. V to vodi Žiškova filozofija maskiranega LumLiba.

Nadaljnje povezave v **Nanjih** bodo odkrivala nove PD – ARemčeve **Užitkarje**, fRemčevega **Sama** – v zvezi z romani, obravnavanimi v **Olju**, z Bevkovimi **Ljudmi pod Osojnikom**, z leva Detele **Jantarsko zvezo** itn. **Užitkarji** in **Ljudje** razkrinkujejo – v 20-ih letih – Km, kažejo, da AVS ni Ideald, ampak krut boj za obstanek, celo zločinski; Čl je v tej PSt prav tako klavec in ubijavec kot v vsaki ObDb. 20. leta omogočijo brezobziren pogled v Čla, pogled, ki do prve svetovne vojne ni bil mogoč, saj sta ga RLH 18-ega in 19-ega stoletja prikrivala, razen v času napoleonskih vojn, a te niso sprožile dovolj Rad ARF-AR, takšno, ki je prišla do izraza recimo v Bevkovi drami **V kaverni** ali v Cerkenikovih **Kdo je kriv**, v Majcnovih **Dedičih**, v Jarčevem **Ognjenem zmaju**.

Ljudje in **Užitkarji** podajajo AD Čla, s tem odpirajo pot v Absnič. Bevk rešuje problem tako, da pokaže za Čla trezno-razumno razumevanje, celo – neSent – usmiljenje, a prave rešitve ne vidi, le čustveno dopuščanje, le sočutje s trpljenjem in s SSL. (KasO: medtem sem ES analiziral Bevkovo KmTrago **Krivda**, glej Priz **PrSD, Krivda in sanja**.) Remec še tega ne zmore-noče; drama ostaja eden najbolj Rad dokumentov o temni strani AVS-Kma. Rešitev se začne ponujati v 30-ih letih, tej smeri se pridružita tudi ARemec z **Volkodlaki** (NOBD) in Bevk s **Trstom**, obe drami sta nastali po drugi vojni. Ta nova NOB-LR platforma je bila mogoča na osnovi regresa k SNcl idejam, podanim že v fRemca **Samu** skoraj sto let prej. SNcl se ponuja v **Samu** kot Ideakld, s tem kot Mag rešitev vseh Pvt problemov, ki jih prinaša RLH v obdobju Brž-Kpla, torej že v drugi polovici 60-ih let prejšnjega stoletja. Na **Samu** temelji dolga in HKD linija prek **Tugov**, Kristanove **Ljubislave**,

Roševega **Gospovetskega sna** do **Rojstva**, do desnih variant SNla, glej Reharjevi povojni drami **Karantanska** in **Panonska tragedija**. Vse do 1991, ki pa ni dalo zadevnih Ncl-Gent dram, zadeva je bila Strno pomensko že izčrpana.

V 90-ih letih 20-ega stoletja se skaže, da se je od vseh moči najbolje ohranil-regeneriral Kap kot trg, kot igra z imidžem, kot RR vsega v virtualne ZnaSi; LD v PM. SD v tem času odgovarja najbolj na ta dejstva-problem. NA – RavD – je eden od Tip odgovorov-reakcij. Ljudem, ki se čutijo Rad poraženi v DbZgi in ki jih ne privlačuje mizerna partitokracija – ponovni boj za obvladanje zlatoroga, za nadomestitev zlatoroga s sabo, bodisi z DSD, bodisi z DSL, bodisi s sredinskim Libom –, se zdi, kot da daje najprimernejšo rešitev NA, tj. umik v niše, redukcija v PAvPlD, skritje v Mizem. DgZn se zaveda, da je to le začasno samoprikrivanje prestrašenega, onemoglega, bednega Čla, ki ga bo postalo prej ko slej sram, da pripada NGG, WKBB tipom, kunjavim onanistom. Spet se bo zasanjal v Mil blodnje, začel s Tot gibanji Fza in Koma, tudi Kfzom. S tem ne bo delal drugega, kot padal nazaj v – na RP že presežene – stopnje THM-kroga.

DgT daje drugo perspektivo: Dg, skok vere z ARF skoz THM v Dt. Ta skok razlagam v celotni **RSD**, tudi v **Nanjih**. Zmerom znova pa ga razlagam na ES gradivu, ga sploh šele artikuliram – drugače do njega ne more priti – skoz Krit analize dram, njihovih likov in točk. **Nanja** so ena od mogočih povezav – modelov zvez – med točkami. Kot model so Raz od prej – v prejšnjih knjigah **RSD** – podajanih-konstruiranih modelov. Z vsemi modeli pa zasledujem isti cilj: IsDra.

3

Feniksov let je bil napisan 1994, se pravi, v času, ki ga smatram lahko za Dačas, zastopa leto 2000. **Let** kot NA drama zastopa DaZeitgeist, a tudi bolj Tem PSt: LD-PM, tj. Dv na stopnji Rad virtualizacije, tudi UmKapa, ki se (ga) maskira in išče zato lep-zanimiv imidž. Ta imidž je v ES primeru **Leta** različica NA Mag ideologije, ki ji pravi avtor sam RegTera.

Letova NA Mag ideologija je Relnk(arnacija). Rav(njak) izbira tri Tem dramaturške stopnje-položaje-čase, poleg Dapoložaja enega iz medvojne in enega iz obdobja 1460–1520 (tj. cca 1500), ko cesar Maksimilijan izžene Jude (ne le) iz Maribora, točneje: Marburga. Rav ne uporabi historično točnega imena mesta, anahronistično govori tudi o Mariboru v letu 1500, kar izhaja iz njegove samoumevne slovenizacije ozemelj, ki danes pripadajo Dž Slji. Ne da bi bil Rav Nclst; niti najmanj. A slovenizacijo, ki je posledica uspešnega Sl Ncla, tako ponotranji, da ne opazi, da vnaša v preteklost nekaj – ime –, česar tedaj ni bilo. Rava zanima preteklost iz povsem drugih razlogov, ne zaradi tematizacije SNla. Pri tem ne opazi, da izhaja iz VISA, ki ga je v SD kot predstavnik Rad SMeša – recimo mladoslovenstva – zakoličil, utemeljil fRemec I. 1867 z dramo **Samo, prvi slovenski kralj**. Drama je še danes tako rekoč neznana, fRemec anonimus. Kar je ena od Tip krivic. Kasnejši rodovi izberejo nekatere avtorje, jih slavijo, priznajo, druge Zamol. (KasO: o **Samu** sem kmalu zatem predaval v prostorih SGM. Predavanje še ni izšlo.) fRemec sodi med zamolčane, čeprav je njegov **Samo** prva drama na liniji, ki pripelje do SND 1991, seveda skoz Raz RR, saj pojmuje fRemec

Slice še nediferencirano z ostalimi srednjeevropskimi Slovani, enako kot Levstik in Jurčič v **Tugih**, Klemenčič v **Zetih carja Lazarja**; ali vsaj manj diferencirano, manj precizno, kot je v navadi danes oz. kot je dokončno jasno postalo v NOBD. Naj je **Let** torej še tako NA drama, kot tak ne sodi v Kzmpl (kozmpolitizem), izhaja iz SNcl, iz **Sama**. To je njegova prva zveza-določilo.

Rava zanimajo – tri – TeP (temeljni položaji), ima jih za arhetipske. Dejansko tvorijo vsi trije enega. Glavni lik, ki se danes imenuje arhitekt And(rej), se prepozna v ostalih dveh; to prepoznavanje (identifikacija) je potrditev Relnk oz. RegTere: uvidenje, da sta dva pretekla lika-Čla, Jud Izak iz 1500 in Nemeč T(h)omas iz 1944, ista oseba kot on-And. Cilj ldn je doseči Tem ld. Rav doseže takšno ld, ki je v THM – z vidika DgZn – PAvPld.

DgZn ugotavlja druge TeP kot Rav; ugotavlja najprej razliko med THM in ČHM, med ld in Dt, nato posebne razlike znotraj THM kot Ož ld, Dč in Dv. Presek skoz snov-predmet-**Let** je s stališča DgZn povsem drug(ačen) kot s stališča avtorja drame. Razlika med VISom Rava in mojim VISom omogoča mojo – Anlnovo – Krit analizo **Leta** in presojo o njegovi posebni PSt.

Ena prvih ugotovitev mojega branja **Leta** je, da to, kar počne Rav v **Letu**, ni analiza, ampak – že po namenu – ldn. Kritanaliza ima za cilj odkrivati razlike, ne le ES za razliko od TeP, ampak TeP razumeti šele skoz ES dogajanje. DgZn ne teži k abstrakciji, k iskanju splošnih – SpS – načel, empirije ne izvaja iz njih, ampak ji je resnica dosegljiva šele skoz ES izkustvo-prakso-analizo, ki je obenem EkP podložena, v bistvu celo omogočena skoz MeP. O vsem tem NDM.

Analiza je razčlenjevanje lfe ali kaosa v razvidne elemente. Iz teh elementov, ki jih je v DgZn veliko in to z Raz ravni, Anln sestavlja HKD celoto kot lasten konstrukt, kot svojo RR predmeta, v zdajšnjem primeru **Leta** (in Rava) oz. njegovih likov ter vseh točk v njem, ki Anlna zanimajo. Namen t(akšn)e analize je Krit odkrivanje Raz ideologij, VISov, pogledov, prerezov, pristopov, metod itn., vse te pa Anln nato primerja z ls resnice, ki je lsDra. lsDra Strno ne more biti ldn, ker je bistvo UnBDra ravno to, da je kot U (Ubit-Uničevan) drugje, odstranjen, vničen, nedostopen slehernemu ldmu, sleherni ldni. Dosegati se ga da le z lsDra, tj. z najdevanjem Dti; Dt je to, kar ni ld. Dt se da najdevati na Raz načine, v Tem z odkrivanjem, v čem je iskano v razliki z ld.

Ravov cilj je ravno nasproten: Rav išče in najdeva – konstruira – ld(n). V vsaki preteklosti vidi isto, isti TeP praobrazec, s tem SpS, nazadnje – v DaZeitgeistu PM – PNP. NA je PNP postopek. PNP je lumredukcija ld praobrazcev THM-kroga, tj. trojnega hiper(arhe)modela. Ožld, Dč in Dv so v Tem obrazci, medtem ko je Dt, ki jo DgZn predpostavlja v vsaki točki, ravno Dr od obrazca, nezvedljiva je na obrazec. Kolikor ugotavljam navzočnost THM, tudi sam reduciram na (pra)obrazce. Vendar se tega ne le zavedam, ampak sem do teh obrazcev tudi Krit, medtem ko jih Rav išče kot edino pravo resnico. Išče in najde dejansko enega samega kot ostanek-odsev nekdanje biti, kot bit v modelu Dv: pristane v PAvPld, v narcizmu.

Avld je dejansko tudi bit, ker je bit eno od historičnih imen-stopenj v ld; metafizika, ki temelji na biti, je zgodovinska stopnja v razvoju-procesu ldMa. Da bi ld regredirala k Avldi, mora prej skoz modela-fazi Dč in Dv. SD pozna obilo dram, ki ti dve fazi bogato ilustrirajo. **Samo** kot Agr(K)ld, ki se maskira pod Ideakldo, se že v **JTugu** (Bm, Tugo ubije Čeligoja, Zorislava ubije Tuga) razkrije povsem jasno kot EDč; Br preide v Bm, Ožld v EDč. Šel prevede EDč **Tuga** v Dv **StKrv**. V **StKrv** je NSS napačna, zločinska, groteskna, sploh ni NSS, ampak St stvar naših Sžev, Srbov,

vendar tako podana, kot da ne gre za Srbe, ampak za – prikrite – Slove, za nas, čeprav spet tako RR v Inf, da se tega, kar trdim, ne da zanesljivo dokazati. PSt **StKrv** je to, kar ni; je napačen, zgrešen, ponesrečen, izmišljen, pa vendar aludiran Dv glede na izhodišče SI NSSi. Rezultat takšnega Dv početja je SZ, kar pa Anlna ta hip ne zanima. Zanima ga – zadošča mu – ugotovitev, da se je (Ož)ld (SI NSS **Sama**) skoz EDč (od **JTuga** do **GiM** ali **ŠpK**) RR v Dv, kjer se je tako RR v Inf-kaos, da je prepoznavna (ldn) le še kot KAVKld, kot nekaj, kar ni, kot zmeda, kot ponesrečenje.

Tu je Tem razlika med **StKrvjo**, podrobno jo obravnavam v **Karjih**, in **Letom**. V **Letu**, glej še posebej konec-vrh-sporočilo drame, je neprepoznana PAVPld podana kot rešitev-odrešenje, kot sestop Čla skoz svojo preteklost v SpS obrazec ldn Relnke, v Mater(nico), ki ne poraja, čeprav je – naj bi bilo – bistvo Relnke ravno vera v Strno nenehno nova rojstva. A eno je rojstvo, kakršno izhaja iz realne biološke ženske maternice, recimo iz Julkine v Majcnovih **Materah**, iz Ninine v **Rojstvu**, povsem nekaj drugega pa je nastajanje iz preteklih ES oblik, And(rej)a iz Th(om)asa, Thasa iz Izaka, kajti tu ne gre za Prer, ampak za hkratni obstoj istega Čla v Raz časih. Čas se skaže s tega vidika kot SSL, kar je v budizmu. Čas je videz, pod časom je zmerom isto; ta VIS omogoča, da so And, Thas in Izak isti Čl. Zmaga (Ož)lde.

Res se Izak utopi, Thasa intendant nemškega gledališča v Mariboru-Marburgu (za Nemce je spet Marburg) ustrelji, kar pomeni, da se rodi Thas iz Izakove, And iz Thasove smrti. A ta Prer je Zun narave. Thas in And nista Pomladna kralja, novorojenca v Pomladi po koncu Zime, po smrti-umoru Zimskega kralja-Zl(očinc)a. Izak, Thas in And so isti Čl, ki se prerodi sicer skoz smrt, a na koncu, v smrti, ne postane zel, tedaj je ali tak kot prej, Izak, ali morda celo boljši, Thas. V NA **Letu** ne gre niti za Prer iz teme v svetlobo. Nasprotno: RegTera terja, da se Čl – And –, ki se zdravi, ozavešča sebe v preteklih ljudeh tako, da se potaplja vase, v globine vodnjaka-brezna, ki je njegova psiha.

V ta vodnjak se je potapljaj tudi končni Zaratuštra v Svetinovem **Zaratuštru**, a se je v tej drami skazalo, da je vodnjak jalov, suh, izpraznjen, le kamnita jama, analogna puščavi v **Grmačah**, kamnitemu dnu na koncu **Otr**. Rav pa predpostavlja, da na dnu vodnjaka Čl, ki se zdravi z RegTero, najde sebe, kakršen je kot SpS obrazec, kot (Av)ld. Če bi drama obravnavala več ES ljudi, bi se Izak prepoznal v kakem še starejšem, v kakem Babiloncu ali Asircu, glej **Šeherezado** ali **Vrtove in golobico**, ali nazadnje celo v kamnitem orjašu, glej **Kamen in zrno**. RegTera nima meje v preteklosti, Strno zmerom pripelje do modelnega začetka: do ld(Ava). Torej ne rojstvo in/ali S, ampak konstrukt, RR v Mag bit.

Let je sredi med Klas Trad **Materami** in PM dramo **Maternity row**, glej analize v **GR**. V **Materah** se dogaja biološko rojstvo, model-reženj Ktš, glej **GR**, v **Row** je Čl-ženska jalov, porôdi so Sim, rodi se le drek; to je model-reženj Smš (blodnjak, čreva). Relnk v **Letu** je po eni strani PsPrer, po drugi le ld(n). ld(n) kot regres v Avldo pa je padec v PM-Dv – Sim – **Row**. Rav skuša sintetizirati obe skrajnosti, biold in SimDv, prepričan je, da se mu je posrečilo, medtem ko misli Anln, ki presoja s stališča DgZn, da je uspeh Ravovega namena SSL. Drža PAVPld ne more biti uspeh. Ni ne varna ne zmožna rojevanja ne Krit analize ne ARF. Je zalepljenje v nišo, kjer Mizt (minimalist) blodi in onanira. Relnk se skaže kot blodnja, kot Mag samoprepričevanje, ki velja le v daljici določenega Zeitgeista.

Vir-razlog, zakaj beži Rav v SpS obrazce, v PM PNP Dv-ld, je v tem, da se počuti – kot začetni And – OPsk, tega stanja pa ne vzdrži, čuti namreč, kako ga sesa v OIS. To je Strna logika, v SPD znana, često opisovana, analizirana. Posebno v ZD, ki kaže, **OtR**, kako se Čl iz uda Žive Nv (RODa-Organizma-Matere Reke) RR skoz OIS v prah nič(es)a. Isto zgodbo poda – le da RR – leto dve prej Rožanc v **Jutru polpreteklega včeraj**, Smole v **Groteski brez odmora** še leto dve prej, Božič v **ČvŠ** še leto ali dve prej, 1955. OPsk pride nazadnje skoz hudo trpljenje, preganjanost, pekel, glej **Potohodca**, do Sm, lik Administratorke v **Zlatih čeveljčkih**.

Rav to pot pozna, ob istem času, ko piše Rav drame, to pot obnovi MZupančič v **Slastnem mrliču**. Rav se ji skuša ogniti, nežnejši je, ne zmore v MeP, kot ga podaja robustnejši MatZup v **Ubijalcih muh**, kjer prihaja Čl v bližino Absniča. Rav je po naturi mnogo bliže SeH mladeniču (Milanu), kakršne je slikal Tor v **Zlati mladini**, deklicam (Didi) iz **Balade o črnem noju**. Kot večina njegove GG – NGG – se je tudi Rav znašel v regresu v InH, kot Möderndorfer itn., v samosmiljenju, v samovšečnosti, nesposoben, da bi ravnal s sabo kruto in odločno, močno in brezobzirno, kot je ravnal Kozak v **Dialogih** in **Aferi**, še bolj Božič v **ZiK**, **Kaznjencih**, **Dveh bratih**. Medtem ko je odkril Kristijan, **Afera**, v sebi neverjetno moč odpornosti, se junacije NGG kar stopijo od krhkosti-rahlosti. To rahlost je napoved(ov)al že Jesih, od **Brucke** naprej, celo Šel od **NoTripa**; Šel je bil tisti, ki je iznašel by pass v Mago. Ravova NA Relnk je eden takih by passov, Mag avtofascinacij, ki nehuje v Avld, kjer nehujejo navsezadnje tudi Šelovi liki, glej **Kanje**. Rav deluje-misli-konstruira na Šelovi orbiti.

Rava je strah pred (O)Pskom, pred Indiv(idualizacijo); Pska ne zmore preOsm v SAPO, sam Psk pa Strno prehaja-pada skoz OPska-OIS v AD. Zato se Rav odloči za dezIndiv, za SpS, kot so se odločali že prvi SI dramatik v začetku druge polovice prejšnjega stoletja, kot Levs(tik) in Jurč(ič) v **Tugih**, kot Kristan v **Ljubi(slavi)**, kot – sredi stoletja – Zupan v **Rojstvu**, v katero se je rešil iz OIS MePa, podanega v **Tretjem zaplodku** oz. že tik pred vojno znotraj drame **Stvar Jurija Trajbasa**, kjer se rešuje iz nevarnosti, da bi postal zločinec Trajbasa (Kantor), in iz stvarnosti, da bi postal OPsk Vilibald; rešuje se v Ideald EV kmeta-delavca Deževnika, v katerega vstopa skoz vlogo slikarja Jalena.

Model je v Mešu trajen. Ali OIS(m) smrt, blaznost, konec Grumovih **Zastorov**, Larsen zblazni, Slikar v (prav tako Grumovem) **Uporniku** ubija; ali regres v prilagojeno, času (Zeitgeistu, ki pa se še ne imenuje tako) primerno ReKol, ReAr, v SNL ali/in v Prol razred na liniji Maksa, **Kralj**. To je lik Krima v **Rojstvu**.

Zeitgeist je ime iz časa LD-PM, medtem ko sredi stoletja Slci razmišljajo še (Ps) versko, iščejo – se borijo za – Kom, Mil rešitev v koncu Zge, v sekulariziranih nebesih. Zeitgeist pomeni redukcijo – razpomenjanje, razduhovljanje – velike Vere-Gibanja na skoraj modni trenutni okvir povsem zunajsmiselne Zge, Zge kot zgolj Emp potekanja. V takšnem VISu postane celo vojna za SI osamosvojitve parodija in ničes, glej Rudolfovo grotesko na temo te vojne **Na možganih rado spodrsne**.

Iz povedanega sledi, kako ogromna je razlika med SpS Mil Kol akcijo Nar in razrednega tipa na eni in SpS DezIndiv tipa, ki vodi v PAvPld, na drugi strani; med **Tugom-Rojstvom** in **Letom**. Kot da ne gre za isto Zgo. **Tugo-Rojstvo** – tudi **Napad** in **Vstajenje** v SPED – sta kot Kld AgrKld, Gibanje mas, požrtvovalna akcija, ki gre skoz SV, izdeluje SŽ, svet se trese v tečajih, v vojnah padajo milijoni, v prvi in drugi svetovni, v taboriščih, takšna AgrKld Strno prehaja v EDč, medtem ko se **Let** dogaja v Pvt psihi Pska, ki se rešuje tako, da se nima več za (O)Pska, ampak

odkrije v sebi Id s SpS Čla, ki se odreče ne le vsakršni Zun-Db-Zg akciji, ampak tudi vsakršni LdDr, IsuDra, veri v možnost (po)IsDra. Naj so nasledki SV v Mil zamislih AgrKlde še tako grozljivi, gore mrtvecev, te akcije potrjujejo stvarnost, ki je v marsičem tudi resničnost, medtem ko je regres v Pvt PsiTero (psihoterapijo) tak Mizem, tako reduciran InH, da je še Torova dramatika v primerjavi z **Letom** mogočna, podaja NOB, vojne, strahote trpljenja od znotraj, medtem ko jih beleži Rav le od zunaj. Ne v **Tistem (ki meri žalost)**; pač pa v **Letu. Let** je eden od dokazov Mizma, Tip za NGG. Rav ne sodi med WKBB šalobarde; bolj sam je, morda pogumnejši, manj v MO kot tekmeč za oblast v PM Sliji. A Strno od teh podganic ni Raz.

Zastavlja se vprašanje, koliko je Ravovo početje psihoanaliza, koliko pa le Ps(evdo)analiza. Da je neka(kšna) analiza duševnosti, je sicer res; a kakšna, koliko veljavna? Morda je primerno merilo za presojanje določitev, kaj je cilj analize: ali zdravljenje Pska ali odkrivanje resnice. Oboje naj bi bilo isto, vendar ni, če je cilj zdravljenje Pska. Predpostavka NA ideologij(e) je, da za ozdravljenje ni nujna resnica, nasprotno, če resnica Psku škodi – če ni dovolj močan, da bi jo prenesel – , je bolje, da zanjo ne ve. (KasO: prav to je Klabovo stališče v polemikah z mano – z **Razhi** – v NoRi. Klab se noče odpreti resnici, vztraja pri svojem. To njegovo je slabo, tudi zanj, a se boji, da bi postalo njegovo stanje še slabše, če bi se odpovedal svojim dozdajšnjim sodbam o sebi. SpS stereotipi so mu ustrežnejši, ker stoji za njimi Kol-Kld, ta obsega mnogo ustanov in ljudi, je DbZg sidro, medtem ko je vse, kar ponujam jaz, pretvegano.)

NA zdravila so prej droga, SSL, Maga. Maga ni resnica; je sredstvo Čla, da z njim-njo obvlada okolje, soČla. VIS, ki ga uporablja-konstruira Rav v **Letu** in ki ga odkrivam v analizi **Leta**, temelji na predpostavki kot Tem cilju: naj se Psk pomiri, naj izstopi iz OIS. Pvt pomiritev je Pvt varianta Kol Sprave, ki jo v 80-ih in 90-ih letih, v času NA, reklamira SH. DgT resnica pravi, da mora Čl sprejeti nase zavest o OIS, ki izhaja iz THM, jo ponotranjiti, priti v MeP do Absniča, kjer se vzpostavi RadAbs dilema: ali nič ali Bog; ali nesmisel, ki se ga da začasno pomirjati z drogo, ali IsDra, ki je odprt proces, v katerem Čl nenehoma Strno regredira v OIS, ker mu zmanjkujeta moč in vera, da bo smisel-UnBDra našel, a če vztraja na tej poti IsDra, s tem eo ipso ustvarja smisel: smisel Iskavca BDra.

BDr ni Idbog, ki je tu, kot je bog za FKC in Bit za HUH; BDr je odsoten, treba ga je iskati, Čla kliče, naj ga poišče, naj (po)išče Dt, ki je onkraj para bit-nič. Medtem ko se pomiritev-sprava (spravo propagira SH, pomiritev VelRus) ukvarja z gašenjem požarov, s predpostavko, da do požarov ne sme priti, profilaksa, in ne bo prišlo, če bodo ljudje spet vsi Br, regres v PS, ali če bodo analogno Komu, ki obnavlja prilagojen PraKom, izdelali na liniji neokorporativizma nov Corpus, novo Telo Dbe, ki bo tako funkcionalizirano, da bo Čl-ljudi pomirjalo, kot je FKC ovce v hlevu.

Morda je ena najbolj Tem razlik ravno ta med držo, ki išče resnico, in držo, ki Čla zdravi-pomirja. Ni čudno, da je DaČl tako zasvojen z željo ozdraveti, ne biti bolan, pa naj gre za telesno ali duševno bolezen. Moj BP Brezavšček si je izbral silno naporno službo – "poslanstvo" – Bolnika, prepričan je, da je bolan kot tak, da so za to bolni vsi njegovi glidi, obenem pa da je že od malega duševni bolnik. Sam menim, da je le PAvPld, ob tem zelo spreten gospod, ki je z očarovanjem okolice prišel brez napore skoz življenje, imel samo sinekure oz. si je vse službe naredil za sinekure, a se pri tem alibiziral-zaščitil s teorijo, da je bolnik in da si zato ne more pomagati. Vsak dan gre zgodaj zjutraj od doma in se zvečer

vrne utrujen domov. Nekoč je obiskovanje zdravnikov še kombiniral z veselji, s popivanji, očarovanji po gostilnah in v prijateljskih družbah, vsako leto je napisal esežček, dolg 3 strani, o Menartu ali Boru, izhajal je iz Draga Šege in VIKocha estetike SHKI. Danes, na starost, je postal Čl z Nalogo; v gostilnah je le še redko, kajti veselje ima za izdajo Poslanstva. Šele zdaj je postal PČ (pravi Čl), ker je skozinskoz prešel v lik Bolnika-Pacienta; ker se lahko ves posveča le še zdravljenju sebe, ki je – zanj – edini Čl. (KasO: ker nisem in nočem biti tak, imam težave. Ne bi se rad prepuščal strahu pred staranjem in boleznijo, vem pa, da ju moram sprejeti kot neodstranljivo dejstvo. Kako živeti s tem dejstvom, a še naprej delativstvarjati, kot da je moja energija neizčrpna? Me ne bo ravno ta dvojnost zlomila?)

Primer je ES, a je obenem Tip. NA je skladna z novo medicino, s tolikerkimi energetiki, ideologi posta-hujšanji, zdrave prehrane, pravilne telovadbe, meditacij, ravnanj po tisočerihih priročnikih, katerih cilj je zdraviti psihofizično enotnost Čla, pretvarjanje vsega sveta v eno samo Bolnišnico. Kot je nekoč učila Kom Ptja: Proletarci vsega sveta, združite se!, Ptja je bila SAKO, uči zdaj NA: Čl, ki si na svetu, si Edini, ki velja, Edinemu njemu – sebi – posveti vso pozornost! Vsak je edini, vsak PAvPld. PAvPld je dosežen skoz deZIndiv, kar je paradoks. Bolj ko je tak Čl Psk-Edini, bolj se ravna po SpS modelih-vzorcih, manj odkriva v sebi izvornost, ki pritiče nastajanju SAPO.

Dg€ pravi, da mora Čl skoz OIS, skoz THM na rob, v MeP, kjer pride do Abs dileme med Absničem in UnBDr. V MeP more Čl ravnati izvorno, kot BSAPOEV. Je edinstven in enkraten, a ne v pomenu, da je Edini, ker se zanima le zase, ker je Narcis; ampak v pomenu, da ne more – ne sme, Dg€ zapoved – ponavljati nobene poti ostalih, že znane. Ostale poti, nauke, izkustva naj upošteva, s pridom mu služijo, ker jih analizira, a če se jim podreja, kot se mora pacient Zdravniku, se zreducira na SpS, konec je z nastajanjem SAPO. DgZn pravi, da mora Čl, ki hoče postati SAPO, izstopiti iz Ide. Ida Čla deZIndiv, dela ga za Kol ali za SpS bitje. Ko vstopi Čl v Dč, se zave, da ni Edini, kajti Dč pomeni ravno to, da se soočita in prej ko prej spopadeta dve Ožldi; vsaka od njiju je prepričana, da je Edina in da ima zato le ona pravico do obstoja, do vladanja, pa naj je Kol NSS ali Indiv M(oja)SS. Izkustvo dveh Dč, ki ga spremlja ARF, svet razcepi v EDč, v več Dč, ki se omejujejo med sabo, tako šele nastaja pluralna stvarnost; prej je bila le avtistična. Skoz več Dč pride do Dv.

V izkustvu meje sebe kot Ide se Čl šele zave, da ni Edini, da pomeni Adam tudi človeštvo, da je človeštvo sestavljeno iz mnogo Edinih (Id); pluralna Id (Razpld) pa je že nekaj povsem drugega od predpostavke in nato ideala monolitne Ide. V pluralni Db, ki je LD v fazi PrM (NKNM), **Pene, Dragan, Grča**, Čl odkrije, da je drugačen od ostalih, da je Psk, na eni liniji vse bolj OPsk, na tej liniji gre skoz OIS v AD, na drugi liniji pa se zave, da mora, če se hoče rešiti iz pasti-redukcije v OPska in v OIS-AD, izdelovati sebe kot izvorno PO, in to tako, da zanj nobena SpS ni več obvezna, kot je bila, dokler se je čutil le ud PS. SpS mu svetuje, naj dela kot ostali, naj bo kot ostali, naj se prime določenega SpS ali Kol merila – naj verjame v SNL, v KC ali v NA –, pa bo rešen, ker mu bo vzeta Sv, poistil se bo z modelom, z V(logo), ki jo bo ponotranjil in postal varen, ker bo spet Edini. Vsi bodo Edini, vsak bo Edini, ker bodo kot pacienti, ki zvesto izpolnjujejo Zdravnikovo naročilo, vsi naštancani po enem modlu. Združevali (to je pomen danes tako obrajtane – v geslo Dabldn dvignjene besede družiti se) se bodo v Raz grupah-sektah, a bili v vsaki kot Eden, delali po modelu guruja, njegove variante SpS zdravljenja. Strno so vse t(akšn)e grupe-sekte (Ož)ld,

razlikujejo se le po ES potezah. Zato se med sabo lahko celo spopadejo, saj so si tekmiče, a s tem je rečeno le, da ne zmorejo uspeti kot regres v Avldo, ker ne more iz njih nastati le ena sama KAvKld, kar je cilj tako KC kot muslimanstva. Ker se med sabo borijo, pomeni, da so prešle iz (Ož)ld v (E)Dč. Kot EDč hoče vsaka zmagati tako, da bi likvidirala vse ostale EDč-tekmece-Sže. Ker to ne gre, se perpetuirira kombinacija regresa v Avld in stvarnega zapletanja v EDč vojne. To je današnja stvarnost Zahoda. (KasO: tudi grozeče vojne z Irakom. Oznanjati mir z Irakom, kar počnejo AnGlobi, pomeni poskus-željo zalepiti se v Avldo. Vojna je strašna, torej naj je ne bo. S je huda, torej naj je ne bo. Infantilizem.)

UnBDr ni ld, zato je v vsaki SAPO drug Bog, Bog kot Dr. OC, ki sem jo izdeloval v 90-ih letih, na eni strani ne vzpostavlja mnogoboštva, Raz bogov kot so Dioniz, Zevs, Hermes, Oziris, Seth itn., niti se na drugi strani ne odloča za vero v Enega boga, v Alaha, Jahveja, FKrista. DgT Bog nima imena, ime je ld. Ni ne Eden ne Edini ne Mnog(oter)i. Je Dr. V sleherniku se oglašja; nočem zapisati: v sleherniku je. Ravno to je tisto: v sleherniku ni; je na način ni, s tem pada v nič, se vničuje, je UU, Ub in Unič. Iz Absniča kliče Čla, naj ga ta (po)išče, naj se z njim pogovarja (v Droru), naj ga celo soustvarja, to pa more početi tako, da se nanaša na Dr Čla z LdDr. Razmerje med dvema Čl mora biti čim bolj izvirno, enkratno, ne dano, ampak nastajajoče, soustvarjajoče, kar more postati na osnovi Čl Sve.

Sv nastaja, se večja, ko se manjša moč-oblast SpS (danes PNP). Manj ko se Čl obnaša po obrazcih, ti so Tip za živali, po tem, ko absolvira živalsko vzgojo, trening, dril, ki temelji na posnemanju-mimezis (glej veliki pomen posnemanja v PM, pomen citatov), manj pada-regredira v pogojne reflekse, v SoMo, ki jo uči DSKC. DSKC razume ČlP na opisani način: kot Človo prilagajanje svoji Nv, ki jo je določil skoz KC njen šef: bog. Za DSKC je Čl Sven v tem, da se Čl bori zoper zaslužjevanja, ki jih prakticirajo tekmeči DSKCe: Ptja, NA. Edino njen tip podrejanja velja, razglašen je za edino ustrezno Sv, ki je hkrati zvestoba.

KC je od nekdaj vedela, da je Člu potrebno zdravljenje, da naj se počuti kot bolnik; tako – k temu – ga je vzgajala. **Evangeliji** so polni ČOzdr, Jez razsleplja slepe, ozdravlja hrome itn. Sámó vstajenje od mrtvih, ki je središče verjetja FKc, je Tem ČOzdr. Življenje pomeni v tem VISu Zdravje, zdravje-življenje pomenita, da je Čl zmožen uživati na Abs način: v nebesih. KC mu skoz obrede in zakramente daje predokus nebes kot večnih Užev v Vežu. To sem dobro čutil tudi sam v času, ko sem okrog 1990 Rad ponotranjil ta vidik KC; čutil sem se varen, miren, veder, zaupajoč, imel sem občutek, da Abs Varuh skrbi zame, da se mi ne more nič zgoditi, da sem dejansko že ČOzdr(avljen). Po 1991 sem se z AAF-AK zavedel, da sem bil drogiran; sam sem se hotel – odločil – drogirati, ker sem hotel od znotraj spoznati-izkusiti, za kaj gre. Analogno kot Aldous Huxley, ki je na sebi eksperimentiral z drogami, z mescalinom itn.

DgE svetuje, naj se Čl ne počuti ne kot bolnik-pacient, ne kot zdravec; oboje, bolezen in zdravje, naj vzame le kot ES potezi kontingence. Čim prej naj pozdravi določeno bolezen, kajti zdravje oz. življenje je možnost za (po)IsDra, ni pa vrednost sama na sebi. Če postane zdravje vrednost sama na sebi, se RR v ldAv. Tu lepo vidimo Neg plat NA naukov o psihofizični celovitosti Čla. RLH je res zapadel v redukcije, ker je začela Zn medicina zdraviti Pos dele telesa, rane, Pos bolezni na mehanski način, ločeno od ostalih delov in celote. Jasno je, da je Čl HKD celota; ne le HM kot pluralnost EV, ampak tudi kot pluralnost bolezni in zdravij. To pa še ne pomeni, da naj postane Čl na osnovi predpostavke o psihofizični enotnosti Pacient kot tak. Zaostreno rečeno: kitajska medicina, ki jo določene sekte NA

jemljejo za vzor, služi za to, da bi bil Čl čim dlje in v čim več območjih zdrav, predpostavlja ga kot Zdravca, medtem ko NA na osnovi istega zgleда predpostavlja, da je Čl v osnovi Bolni-Pacient. To omogoči, da ga dobi NA zdravnik-čarodej za stalno v roke, na redne presledke se mora oglašati pri njem, jesti predpisano hrano, delati predpisane gibe, ki s tem nehujejo biti le sekularizirane praktike, ampak postajajo obredi. V tem je NA Psreligija.

Ti zdravniki-čarodeji ujamejo Čla v svoje SpS obrazce, ki jih imajo za stroga pravila; kdor hoče ozdraveti – predpostavka je, da je vsakdo Bolnik –, se mora obnašati, kot mu predpisuje Čarodej. Sicer nikoli – Strno – ne postane Zdravec (če bi postal, bi razpadel sistem zdravljenja, ki je prisilni jopič-VIS Zahoda v fazi LD-PM). A verjeti sme, da bo ostal v vzdržni obliki bolezni, da bo bolezni (ne boleznim, plural sodi v Zn medicino RLH) uspešno pariral. Zdravnik mu bo s tem pomagal, da na pojavni ravni ne bo postal to, kar Strno je: bolan. Da bo sicer še naprej in zmerom Bolnik-Pacient, a se bo smel – pred sabo, pred ostalimi – delati, kot da je na fenomenalni ravni ozdravljen-zdrav, seveda s pogojem, da se nenehoma obnaša kot bolnik, ki mora izpolnjevati naročila zdravnika, jemati njegova zdravila, ki so s stališča RLH in DgZn droga. Ne pravim, da droga v določenih primerih ni potrebna – recimo, da lajša bolečine, da kot alkohol otopi preveliko zavest, ki je Čl ne vzdrži, sam sem skoz vse življenje obilo pil prav iz tega razloga, zavestno jemal alkohol kot drogo. Mora pa biti droga le sredstvo, ki naj ga Čl obvlada. Le začasno sredstvo. Ne pa SpS sistem, ki Čla določa v celoti, kot ga NA. (Zame je zdravje pogoj za IsDti, bolezen pa pogoj za spoznavanje-izkušanje, kaj in kakšna je stvarnost TSa. Čl mora skoz izkustva bolezni, neuspehov, padcev, da bi začutil svojo mejo, bistvo Konte, ki je Trp. Zdravje in Trp pa ne moreta biti cilj. Za FKc je cilj Pasijon, TrpFKr, za Libce je cilj Zdravje kot samozadostnost. NA spretno igra na oboje.)

LD je v PM dosegla, da je postal Čl Strni Pacient; to je posledica Kpl trga, ki ponuja zdravje, ponudniki-zdravniki od prakticiranja ozdravljanja živijo. Čl se mora (po)čutiti kot Bolnik, da bi mogel zadostiti potrebam tolikernih zdravnikov-ozdravljevalcev, ogromne farmacevtske industrije. Tako nastaja v Db Tem razmerje med Zdravniki in pacienti, v katero so potegnjeni tudi sami zdravniki, ki so pacienti drugih zdravnikov. V limiti postaja vsakdo tudi Zdravnik, ne le Pacient. Vsakdo se sam zdravi. Trg zdravih knjig uči takšno samoozdravljanje, ki pomeni, da postaja Čl Rad PAVPld: sam udarja in sam trpi, kot je točno že kdaj opazil Vodušek v svoji znani pesmi.

Nastaja Abs panpacientizacija, ki je obenem Abs panmedikalizacija (ob partitokraciji in medikokraciji). Namesto da bi postal Čl SAPO, postaja kot NA Zdravnik Mag čarodej, ki odstranja ARF in jo nadomešča z Mag obrazci, s SpS Pspsihoanalizo in Pszdravljenji, med katere sodi tudi Ravova RegTera, svetovana v **Letu**. Čl v PM ne veruje več v Kol Mil Gibanja, kot sta verovala Fz in Kom, glej **Vstajenje** in **Rojstvo**. Prepričuje se, da sploh ne veruje več, da ni več podrejen vernik, ki izpolnjuje ukaze nadrejenih; da je Sv Čl, ki se ravna po lastni presoji. NA izdeluje ta vtis, to Tem SSL: da se Čl – s pomočjo čarodejev – ozdravlja sam. Ta "sam" ne pomeni akcije SAPO, ampak padec v Avid. Takšno PM samoozdravljanje, v katerem je Čl sam Zdravnik-subjekt in Pacient-objekt, v obojem pa Rad samoUž, je groteskna karikatura – lažen posnetek – SAPO. PM je drža epigonskega posnemanja, razumem ga kot nadomeščanje pravega IsDra z narcistično igro, Tip za RMg (ludizem), ki sama sebe Mag fascinira. Rad SSL.

ES primerov za opisani model bi mogel navajati obilo. Moj BP Mes(iček) je bil, kar ga poznam, bolnik. Zanj – za takšnega Čla – je bila Tip migrena, tj. idealna sinteza duševne in telesne bolezni; je telesna, (silno) boli, a je v glavi, v možganih. Migrena je bila po mojem izraz pasti, v katere se je Mes uje(ma)l, a jih ni mogel razrešiti. Življenje se mu je kar naprej podiralo. Poskušal ga je reševati z nenehnim begom iz ene varnosti v drugo, iz enega zakona v drugega, poročil se je štirikrat, četrtič sva mu bila z Alo poročni priči. Imela sva ga za poštenjaka, za preprosto naivno lepo dušo, rada sva ga imela. Ker mu UZn zdravniki niso mogli pomagati, se je zatekal k mazačem, celo k ciganki, ki ga je okradla za 3000 mark, migrena pa se je po nekaj mescih vrnila. Meni je bilo jasno, da gre pri Mesu za bolezen, ki nima telesnega vzroka, kot pri meni siva mrena ali obraba levega kolka. Ampak da gre za napačno vodenje življenja: Mes ni zmogel ldDr, čeprav je bil dober Čl. Ni zmogel iz sebe k Dr, ni se razvil v SAPO, ostajal je odvisen od SpS obrazcev Raz tipov. Razumljivo je, da je iskal Varnost-Zdravje v KC, ki jo je pojmoval kot NA. Ko ga tudi KC ni mogla ozdraviti, jo je zapustil in se povsem, kot otrok, zapisal NA, najprej bahajem, zdaj Rav(njak)u.

Prek njega sem dobil od Rava knjigo dram, čeprav brez spremnega pisma, tako da z Ravom komunicirava prek Mesa. Jaz sem se Ravu za anonimno poslano knjigo zahvalil, on mi ni odgovoril. Ni Čl dialoga, kaj šele Drora. Je Čl, potreben Mesu, da mu da novo porcijo novega tipa zdravil-droge. Jaz sem prosil za Ravove drame, da bi jih Zn-analitično preučeval, njega pa analiza ne zanima. Lastne drame so mu vredne kot sredstva NA zdravljenja, dopovedovanja Člu, da lahko ozdravi le, če se odreče (svoji) Dti, če se Tot zapiše SpS obrazcem, če se – skoz RegTero – reducira na ldfv. Ko bo (če bo) Rav prebral to mojo analizo-razpravo, bo potrjen v svojem občutku, da je prav ravnal, ko z mano ni stopil v dialog analitičnega tipa.

Tega dialoga ni zmožna niti DSKC, niti PePKo v nji, niti DSD. Kot da so vsi od leve do desne v regresu – skoz Spravo in Pomiritev – k Avld. Mes sicer misli, da je za dialog, napisal mi je javno **Pismo**, ki ga bo objavil v svoji novi knjigi; odgovoril mu bom. (KasO: nisem mu še, malo verjetno je, da mu bom. Ne motivira me več. Zame je njegov VIS ad acta. Ukvarjanje z njim bi mi vzelo preveč energije, bilo bi jalov posel prazne retorike.) Šele tedaj se bo videlo, ali bo zmožen za dialog, ali pa bo užaljen, razočaran, odbit ugotovil, da z mano nima česa početi, saj sem neozdravljiv. (KasO: Poslal mi bom pričujočo knjigo **Let na dno** kot odgovor. Saj tudi je – edino smiseln, utemeljen, načelen – odgovor.) Ne verjame, da sem zunaj para Zdravje-Bolezen, kot ga razume on. Nimam se ne za Zdravca ne za Bolnika; ne za Zdravnika ne za Pacienta. Zdravje in bolezen sta mi sredstvi, ki mi pomagata v (po)lsDra.

Ko bom delal podrobno analizo Krekove **Svete Lucije**, bom primerjal ČOzdr FKCi tipa (MMB skoz Lucijo razslepljuje), in NA ozdravljanja (NAzdr). FKCi so potrebne predpostavke boga kot Vsemogočnega, ki je Nvo celo ustvaril, zato lahko počne z njo, kar hoče, ozdravlja Nv bolezni, oživlja od mrtvih, ustvarja svet in ga odpravlja. Ne tako NA kot PM religija. PM je zadnja faza Dv, ki je model LD, torej nastal na osnovi RLH. RLH destruiira boga kot Vsemogočnega. Najprej ga naredi za Nv silo, Aškerc za Sonce, **Zlat**, nato preseli Nvo v Čla. Nv v Člu pomeni RA Čla v razmerje Zdravje-Bolezen. (Kot primer-držo RLH zdravja jemljem ČD Milčinskega **Brat Sokol**, kot primer-držo bolezni Grumove **Zastore**.) FKCi govori o grešnem Člu, ki da je bolan na duši. Katbog ga lahko edini ozdravi, če bolnik veruje Vanj, če sprejema zakramente in KC dogme. Katbog je zunaj Čla, nad njim, odkoder upravlja z njim; Čl ima le Svo odstopanja od boga in vračanja k bogu; s stališča RLH je to zelo

omejena Sv. Člova Nv je v VISu KC dejansko zunaj Čla, pri bogu. Medtem ko RLH prenese Nv od boga k samemu Člu, to je Hum kot sekularizacija boga. Zdaj sta Zdravje-Bolezen v Člu, njegovo bistvo.

PrM se ima za zdravo kot takšno; dr. Lednik v **Penah**, Raven v Tomšičevi igri **Ravni pot najboljši pot**, v ČD. Šele ko PrM odkrije, da ni NNM (torej naravno Meš), da je trg ustanova, ki se dela za Nv, a je dejansko sistem sreče in kontingence, ko se NKNM RR v MasDb, ko razpada organska predpostavka Meš sistema in se Čl spozna kot vse bolj OPsk, od **Dragana** do Voševe **Vide** in naprej do Kvedrove dram, do **Pravice do življenja** (KasO: **Pravico** sem ES podrobno analiziral v Prizu **Nast SAPO 3**, v knjigi **Družinska žrtev**, v **Pici** sta glavna lika bolni brat Pepi in zdrava sestra Berta), AD se zgodi v dobrem desetletju, na PrS, postane Nv problematična kot takšna. Ne zadošča več, da je Nv bios, Čl mora z zavestno akcijo – analitičnim Umom – poseči vanjo, z Zn, (Mrk) vse do psihoanalize. Ko pride UZn do meje, do te pa je prišla v drugi polovici 20-ega stoletja, ko se Um iz analitičnega RR v razpršeni Um, v UmKap, v panscientizacijo, ki služi razresničenju vsega, RR stvarnosti v blodnjo, ko se stvarnost razkrije kot blato, blodnja pa je fiktivna Sv prehajanja v Avld kot drogantno fantazmo, se vzporedno Čl RR v Pacienta in Zdravnika. Nv v njem, ki se kaže vse bolj z vprašljive – Neg – plati, se skaže za Bolezen; vendar pa ostane v Člu tudi Poz moment Nve kot Zdravje oz. kot Zdravnik, ki lahko zdravi bolezen.

Kar je v FD počel s Člom bog (kler), počne zdaj Čl sam s sabo. Kot Nv bitje je bolan, zato mora postati zdravnik, da bi se nenehoma – Strno – zdravil, zdravil v duhu NAzdra. Kot NAzdr Zdravnik je ne le Nv sila, ampak Življenje kot takšno, odtod Davitalizem; StŽ (Bolnik), kot ga učita STH, pa je smrt. Ker je postal Čl Bolnik kot tak, pomeni, da je v PM zavlada Smrt. LD-PM je v tem pomenu (na tej ravni) kula civilizacije smrti, mortalizma, celo mortofilije. V LD-PM je Čla najbolj strah smrti, ker ga je strah življenja. Je Rad ekspanzivna Agrld, a kar osvoji, je prazno, ga ne poteši, ne osmisli, zato najde polnost – iluzijo polnosti – le v drogi regresa v Avld. Navidez je postal PMČl Aleksander Veliki, dejansko pa Mizt. Veliko V(logo) Osvajavca napolnjuje Min €(ksistenca) InH nebogljenca; to je uvidel in v odlični ARF-AK podal že Hieng v **Osvajalcu**, dokončal pa v **Izgubljenem sinu**.

Rav skuša z RegTero par ŽS tako omejiti, obvladati, da ne bi bil več nevaren. Življenje zmanjša na Min. Andovo – pravega, ozdravljenega Čla – življenje postane le skrb za to, da se ne bi več vnel za nobeno reč (zamisel), za Čla zunaj sebe; da bi bil do vsega, kar ni on sam, ravnodušen. (Ravn-jak). Dg€ svetuje, naj bo Čl ravnodušen do para ŽS, do trpljenja, ki izhaja iz njega, a ravnodušen tako, da se posveti Dru, ne sebi. Do Dra pa za nobeno ceno ne sme biti ravnodušen, do Dra mora biti odprt, ljubeč, pomagati mu, z njim vred soustvarjati Dr svet, tj. (po)IsDra. V tem IsDra mora biti zanosen. Ravnodušen do lastnih interesov, ki sodijo v THM, zagret-vroč-goreč do UnBDra.

Rav odkrije, da je bila napaka, ker se je And preveč vezal na Dra, na ženo Marijo, enako kot Izak na ženo Saro in Thas na ljubico Irmo. Če se ne bi Izak zaljubil v Saro, ne prisilil očeta-okolja, da mu jo da za ženo, ga Sara, ki je ljubila njegovega brata Elijo, ne bi sovražila; takšna se predaja strastem-SŠu, zažge hišo, v ognju Izak oslepi, zato pade nazadnje v reko in se utopi. Vse posledice izvirajo iz ene začetne pomote: da se je Izak odprl Dru, Dr mu pa ljubezni ni vračal. To je osnovna Ravova življenjska izkušnja; (najbrž duševna poškodba). Če se ne bi vezal na Dra, bi ne bil od Dra zadet, bil bi S(voboden) in A(vtonomen), SA.

Vendar – s stališča DgT – ne bi bil SAPO; ne bi bil še niti Psk. Bil bi (še)le ud Nedeljivega Rodovnega telesa, PS, SpS kot Kola. Rav s svojo NA RegTero (regresivno terapijo) je le v tem Raz od tega začetnega stanja Čla kot uda Celote, da je v PS Čl ud integralnega Kola, v NA-PM pa učenec SpS gurujev, ki regredira k PAVPldi; ne h KAVKldi. Ni več Ud organskega Telesa, ampak narcis, sam vse. Je tudi organizem, a kot narcis, v katerem sta le dve EV: Zdravnik in Bolnik, Odsevajoči in Odsevani. Ta narcis je tudi voda-gladina, v kateri (se) odseva; je vse, kar je. Zdravi pa se tako, da odmišlja vse, kar ni on, kar ni PAVPld: odmišlja in s tem odstranja – Zamol – Dra in Dt.

Isto velja za Thasa. Če bi se le spolno zadovoljeval pri služkinji Gabrijeli, bi mu ta zvesto služila, imel bi mir; lahko bi imel celo več žensk, le ljubiti ne bi smel nobene. Sporočilo: Čl sme biti le instrumentalen manipuland, takšna dejavnost ga ne odpre in ne zaveže Dru. Brž ko pa se odpre Dru, ga ta potegne v nepredvidljivost Kont(ingenc)e življenja. Irma je potegnila Thasa v NOB, s tem v Rad tveganje življenja. S stališča RLH in Dč je takšen poseg v življenje nujen, Poz, saj Čl izstopi iz svoje Id in vstopi v prostor, kjer je veliko Id, te se med seboj srečujejo, vojskujejo, EDč (**GiM**), povezujejo, Harpar, recimo St brata Ciril in Metod, glej **Naša apostola**. To je prostor Agrživljenja, ki se končuje v smrtih in gre skoz trpljenja, da dobiva Not izkustva. To je obenem prostor-žanr dram(atik)e, dialoga kot polemosa, spora, ki se radikalizira v sparagmosu.

Rav se hoče ogniti tem konsekvencam: sparagmosu, trpljenju-passio, OISu; zanj ustreza le tista anagnoresis, ki ugotovi, da je vsaka dejavnost, odprta k Dru, napačna; da ustreza le dejavnost samoozdravljanja (NAzdr). Da je napaka storjena že v začetku, ko-če Čl prehaja iz Ožlde v Dč; ravno tega ne bi smel. LdDr je zanj napačna, ker se prav z njo začneja kontingentno življenje, imenovano usoda, par ŽS. Če bi Čl ostal v začetni Id, bi ne izstopil iz VeŽ v smrt; smrt je znamenje končnosti, torej Čla kot Psk, ki se je izmaknil Celoti (SpS Telesu ali Sebi kot samozadostnemu organizmu).

Rav konstruira ostajanje Čla v začetni Id tako, da uvede Relnk. Če velja Relnk, je Čl nenehoma Strno isti-Id, pa čeprav v Raz oblekah-oblikah-ES maskah. Relnk služi ohranjanju VeŽ že vnaprej. Šele če Čl prestopi iz Id-Relnk v Dč, s čimer postane Psk, EDč, izpostavljen zlu minljivosti-smrti, se ponesreči. Dejansko ne izstopi iz začetne in SpS (Ož)lde, saj Relnk vlada v vsakem primeru. Le Čl kot Psk tega ne ve; ker je zaslepljen, ker misli, da je kot OPsk v Konti(ngenci), Konta je resnica dokončnega RLHa, trpi. NAzdr služi temu, da mu znova odpre oči za arhetipsko resnico: da trpi le, ker se narobe razlaga in zato narobe živi: odprto do Dra.

Dr je za Rava motnja, nesreča, zlo. Dr je Poz le, če se tudi sam zapre vase – vsak vase – in se zdravi, tj. zapira svojo odprtost do Dra, ki se kaže najprej v Neg luči-fazi kot pot skoz THM, skoz (E)Dč. Rav svetuje, da bi moral ostati Čl trajno v začetni Id, v maternici Materre Reke, **Otr**, neekspliciran, nerazvit, neživ oz. le VeŽ, kar je pred začetkom v Mater(nic)i ali ko je, **Zrno**, še kamen-reč.

Za DgT je pot Čla skoz THM Strno nujna, da poka Id (stene ječe) in da skoz AAF izkustev Čl sliši glas UUBDra; če ne bi šel skoz trpljenje in izkustva, bi slišal le sebe kot Id. Šele če se izpostavi Konti okolja, zlemu EDč, Jelko Elku, Elko Jelku, **GiM**, se ječa odpre v točkah črnulj. Šele tako in tedaj lahko vstopi Bog v TS, v Id.

Kar svetuje Rav, je ravno nasprotno od nasveta DgT. Iz strahu, da bo končal v OISu, Čl zbeži v drogo, tj. v SSL, da se da ostati Id. Pri tem begu mu pomaga NAzdr, RegTera, drame kot **Let**.

Ena najhujših potvorb v **Letu**, ki pa je SSL, je vidna na koncu drame. (Drame, ki ni Klas drama, izhajajoča iz spora – EDč -, ampak je pouk-nauk-ilustracija teze, pedagogika, RegTera, prilika, pridiga, monolog, pripadajoč ldi.) Rav je prepričan, da govori And iskreno, kar je celo res, a da ta iskrenost izraža resnico. And pravi Mariji: "Jaz te še vedno ljubim in vedno te bom ljubil." S stališča Dg€ je ta Andova ljubezen do Marije Avld ljubezen, samoljubje, ljubezen, Tip za InH, za SeH, za **Pesmi štirih**, posebno za začetnega Menarta in Pava: ljubezen (do) konstrukta-fantazme, ki ga je ljubeči kot masko poveznil na Dra. And ne ljubi Dra kot Dra (DrDra), ampak sebe, svojo oblast nad Dim. Umisli si je, da hoče imeti v oblasti določenega – ES – Dra, Izak Saro, ne glede na to, ali ga ta Dr ljubi; Marija ga po smrti njenega sina ne ljubi več.

Prisiliti Dra, da me ljubi, je dokaz največje oblasti nad njim. Dra se da prisiliti, da (mi) je Zun pokoren, da kot tlačan dela, da celo govori, kar terja vladar od njega, glej FD in Tot režime, Kom in Fz. (Naj)teže pa je prisiliti ga, da bi tudi zares mislil in čutil, kot hoče od njega Oblastnik; da se ne prikriva navzven. Za dosego tega cilja ne zadošča Zun sila, potrebno je ponotranjenje (Ponot) oblastnikovih meril, še več, tako Tot fascinacija nad Dri, da ti uživajo, če lahko ustrezajo-ugajajo (Ob)lastniku, če se smejo odpovedovati sebi, če se smejo Siz, da bi bil-ostal – je – le on (On).

S tem Ponot začne FKC, ki konstruira boga v Čl duši-vesti. Ker je vsaka točka dvojna in je v vsaki tudi BDr, dela FKC s tem, da privabi boga Vladarja v Človo dušo, tudi prostor (u-topos) za UnBDra. Z uveljavljanjem THMa – bog začne vladati Člu iz Člove notrine – se omogoča tudi (po)lsBDra. Ta proces, ki ga NA nadaljuje, je tudi v NA dvojen. Zato ne odklanjam NA v celoti in totalno, kot ne odklanjam enostransko FKC. Rav ima prav, ko obrača pozornost Čla k sebi. UnBDr v Člu (v njegovi osebni duši-(za)vesti) pomeni, da omogoča obrat Čla k sebi tudi AAF-AK. Eno je Ravovo Mag NAzdr; to je s stališča DgT pomota, SSL. Drugo pa je, da lahko Čl, ki ga učijo – Rav itn. -, da naj se obrne k sebi, ta obrat razume na Poz način: kot obrat od Dbe, ne od Dra. Da pa bi mogel obrat razumeti – AA – Poz, mora razločevati med Dr in Db. Nekaj moj znanec, ki bi bil rad celo moj PriSo in trdi, da je prebral večino **RSD** in da jo-me razume, ne razloči niti med Db in Dr; kako naj potem sploh kaj razume?

Obrat Čla k sebi je dvojen in celo dvoumen: ali k sebi kot PAvPldi ali k sebi kot Člu, ki se razume kot ČHM, si zato pusti potovati skoz THM, a zmerom s ciljem, da bo s pomočjo LdDr (po)lsDra. Ravno tu pa Rav na ideološko-zavestni ravni **Fleta** kot sporočila najbolj odpove. Prepričuje se, da Čl – And – ljubi Dra (Marijo), čeprav je iz izjav, ki jih eksplicite govori v tem prizoru (v 129. sekvenci tega filmskega scenarija), povsem jasno, da se je Čl-And rešil v PAv. (KasO: posebej zanimiva bi bila primerjava med **Fletom** in Muckovim **Zogom**, med samozadovoljno Magdeol samozaprtoostjo ali samozadostnostjo na eni in odprtostjo Ponot kaosu v duši ter Dti na drugi strani. Muck "zdravi" povsem Dgč od Rava.)

Marija izpove pred sodiščem, kjer se z Andom ločujeta, svoje stališče: "Ne ljubim ga več. To je edini razlog za ločitev." Marijina izjava-odločitev sledi iz njenega VISA: z nekom sem, če ga ljubim, zapustim ga, če ga ne ljubim več. Ljubiti ga pomeni uživati z njim, v spolnosti, v Har Dne, v čustvih skladnosti, od €S do

sodelovanja ipd. Ljubezen kot uspešna je Hara med dvema Pskoma, od katerih je vsak "zavezan" le sebi, a odkrijeta, da si v skupnem življenju Už je krepita-večata; da dobita s tem tudi večjo varnost, trdnost, občutek polnosti. Če se ta občutek izgubi, če čustva oslabijo, se zmanjša varnost (občutek varnosti), Hara se RR tako, da razpada v neskladje, v prepire, v odpore, gnus, neljubeči se počuti vse bolj v OIS. Zakaj bi vztrajal v tem, če je Už prva vrednota?

Cilj takšne ljubezni, naj jo imenujem avtistična ljubezen (Avljezen), je moj Už, Už AvLj(ubečega), ne pa DrDr, ne pa Dr-K-Dr. Cilj njune skupne ljubezni ni (po)IsDra, ampak skupni Už oz., dejansko to celo zadošča, moj Už, Už tistega, ki prakticira AvLjezen. Če se Dr ne prilagodi mojemu projektu, postane moj Sž. Takšni Sži so za ldo vsi, ki se ji nočejo podrediti, za Ptjo vsi, ki hočejo biti RLH Svni, za KC enako, za TotNar vsi, ki ne sodijo v naš Nar itn. Pride do EDč, do spora, prepira, nazadnje do vojne in celo do SV, ki je Tot; do Bm in do DžV; **GiM**; NOBD zoper SPED in vice versa. Temu se hoče Rav ogniti. V to bi se razvijal-razkrajal odnos med Andom in Marijo, če se ne bi eden od njiju umaknil. Umakne se And, svoj umik razloži-utemelji z RegTero, z etiko-religijo NA tipa.

Rav trdi, da And ni v ničemer kriv. Marija ga pravilno in pravično – pred sodiščem, torej obvezno – opisuje: "Andrej je krasen človek." Rav je krasen Čl. "V vseh teh letih, kar sva skupaj, se ni v ničemer spremenil." Ostaja zvest ldi. "Še vedno je enako pozoren in ljubeč." Je ldeaPld. "Toda jaz sem se spremenila." Marija dela AK, ker ve, da je kriva. Kriv je Dr, ne lđ-jaz, ne AndRav. "Po Igorjevi smrti se je v meni nekaj premaknilo. Postala sem popolnoma drugačna." Zakaj, Rava niti ne zanima; vzrok je v Mariji, ki je Dr, Dr pa kot Dr ni važen. "Vse, kar me je vezalo na Andreja, je izginilo, kot da je šlo z najinim sinom v grob." Tako pač je, Dr je nezanesljiv, prej ko prej lđČla – mene – izda.

lđČl – jaz – je za Rava samoumevno Poz lik. **Flet** ni nikaka ARF-AK lđČla – jaza, Anda, Rava kot avtorja drame in likov -, ampak nasprotno eden od poskusov utrditi lđČla kot Poz bitje, ga zavarovati, razložiti kot pravi temelj-lik. DgT misli povsem drugače: v lđČlu vidi prikrivajočega se Pravca, ki je v Proru ubil Dra (Neana), svoj zločin pa pripisal NeČi Kajnu, kot da je Kajn ubil Abela-Dra. Glavni krivec za napačni razvoj človeštva je lđČl. Čl, ki je skoz Pror posta(ja)l predvsem lldd, Agrlđ, ldeald; skoz umor brata EDč, skoz samorazlage tega umora, ki umor prikrivajo, pa je prešel v Dv, v svet konstrukcij-fantazem, ki je svet dozdejšnjih religij in uma, čeprav je v njih kot v dvojnih navzoč tudi UnBDr, ravno tisti, ki ga je Pravec ubil, a se je UnBDr skrtil v osebno dušo-(za)vest lđČla. Tam UnBDra lđČl sicer ne prepozna, prepozna pa ga tisti, ki je hkraten z lđČlom: Čl K-Dr, Čl, v katerega se je skrtil ubijani-uničevani in govori skoz njegovo dušo.

Na začetku – v viru – razvoja-procesa človeštva ni ldeald, ni zlata doba, ni vrt Eden, ni Mater(nic)e, ampak Pror s Pravcem. Zato vračanje v (pred-p)ra)začetek ni rešitev, ampak stopnjevano SSL-zmota. Rav prav uči, ko uči obrat Čla k sebi, a uči zmoto, ko tega obrata ne razume kot ARF-AK, ki mora skoz AD do spoznanja o Zločinu, ki je na začetku in ki kot lđB določa ves nadaljnji potek. ARF-AK Čla prebudi, mu da spoznanje, da je odrešenje drugje, ne toliko naprej na RP, tako misli RLH, ampak v skoku vere vstran, v potovanju skoz THM, ki poka na vsaki točki stene ječe in se skoz razpoke-črnulje odpira stik z BDr. Samoozaveščanje je torej dvojno: napačno, zavajajoče (NA) in pravo, ustrezno usmerjeno k lsdra.

Marija ne čuti več do Anda Avljezni, do njega je postala povsem ravnodušna ("Ničesar več ne čutim do tebe, popoln tujec si mi"). And je zato ranjen, pada v OIS. Tak bo tako dolgo, dokler ne bo on sam ponovil istega: postal ravnodušen

do nje. And jo dejansko posnema, ob tem pa si dopoveduje, da je več-višji od nje, ker da je – s pomočjo svojih NA Vodnikov, RegTer-apevtske Josipine, maga Davida – spoznal pravi ustroj Čla in njegovo rešitev. Rav ne vidi, da je Andova rešitev ista kot Marijina drža, le s to razliko, da je svojo držo-rešitev And opremil z NA velepomembnimi, kozmičnimi, obrednimi, patetičnimi izjavami-pojasnili, medtem ko deluje Marija samoumevno in brezobzirno. Se pravi, And je v prednosti le v tem, da (si) je sezidal grad samoopravičil-alibijev-mask nad klavno resnico, ki jo izpoveduje-practicira Marija: da je And-Dr ne zanima več.

S stališča DgČ je And kriv, ker ni bil dovolj močan, da bi v času po sinovi smrti dajal ženi smisel; popustil je oz. zmerom je bil slabič, ženo-Dra je pustil v OIS, zadoščalo mu je, da jo ljubi z Avljeznijo. Razumljivo je, da se je Marija počutila izdana. Res je tudi ona kriva, ni premogla dovolj moči, da bi izžarevala LdDr, s tem smisel v času najtežje preizkušnje za oba, udarca kontingentne usode: sinove nesmiselne smrti. Oba sta se skazala za (pre)šibka. Zdaj se zapuščata, iniciativa je dala odločnejša Marija. Kaj bo ona počela, ne vemo; bo iskala naslednji predmet svoji Avljezni? Morda. And ne. V tem je sporočilo drame: And – PČ – ne bo več iskal kakršnega koli neposrednega, polnega, Poz, živega razmerja z Dr. Umaknil se bo vase, se našel v svojih prejšnjih Id oblikah, v Thasu, v Izaku: v Relnk.

Rav dela iz tega regresa v PAv nravno prednost. Vodnik Andu: "Odpusti ji, dovoli ji, da odide." Kot da bi IdČl mogel komur koli dovoljevati-dopuščati, da odide; kot da je IdČl (Ob)lastnik Dr(ugih). Rav nehote izda, da tako misli; da izhaja iz VISA, ki vidi razmerje med dvema ne kot Dr Dru Dr, ampak kot Gos-hlapec. Usmiljenje-odpuščanje, ki ga tako forsira KC, je Tip znak FP, paternalizma.

Sledi vrh avtoalibizacije, hinavstva: "Dovolj jo ljubiš, da jo lahko pogrešaš." Ljubezen je za Rava – Vodnika – Čl moč, da se odpove razmerju z Dr. Ko je Pir(jeve)c učil pustiti biti, je hotel reči: Čl, ki se odpove Db-Pol akciji, pusti svet biti, kot je v svoji biti, v svojem je. Pirc je Mrk Milaktivizem podiral, vračal je FD in celo predFD – PS – svet Mag St biti, pred-prazračetne Inlde kot AbsPoz. Za Ravovo generacijo je ta Pirčev konstrukt prelnf; zadoščal je za Šela, za Grafa; celo Urb ga je specificiral v NarSIBit, v Fz. Za Rava je Pirčev nauk Mag fraza. Rav intelektualno živi iz regresa Tot Koma v LD, tj. k Pskom; ta regres se je dogajal v 80-ih in 90-ih letih. Pustiti biti mora pomeniti za Rava pustiti biti Psku, ne biti.

Pride do spačene rešitve: ljubezen Anda do Marije se potrjuje-kaže tako, da se And odpove svoji Avljezni, želji po posedovanju Dra (Marije). Ljubezen je zanj dokumentirana, če se ljubeči umakne vase, če postane do Dra ravnodušen. Ljubezen se znova in še bolj potrjuje kot Avljezen, kot ljubezen do Id-sebe, ne do Dra. To je ustroj Avlde.

Vodnik patetizira, da bolj ne bi mogel, ob tem pa mistificira: "Edini način, kako se pri prehajanju iz ene življenjske oblike v drugo izogneš trpljenju, je nesebična ljubezen." Vodnik-Rav nehote izda, da je cilj ravnanja – iskanja rešitve – zmanjšanje trpljenja, celo ognitev trpljenju, se pravi ognitev temu, kar škoduje Užu; trpljenje je za Vodnika zlo, ker je nasprotje Užu. Trpljenje – OIS – je treba odpraviti, če hoče Čl preživeti. Odpraviš ga ali s Haro med dvema, ki oba praticirata Avljezen, s tem vzpostavljata začasno Haro, Harpar, HarDč, ki je – s stališča DgZn – le pogodba med dvema interesnima Pldama, ki se opremljata tudi s čustvi, pogodbo-dogovor ponotranjata, sta v tem stanju medsebojnega Uža srečna. Ko pa se Užev naužijeta, ko se použijeta – njuno načelo je bilo medsebojno jédenje, tj. použivanje -, se začneta sušiti, oddaljevati, ker si kot

hrana več ne tekneti; Už je preč. Če je preč Už, ga zamenja trpljenje, gnus, OIS, OPsk.

Vodnik razlaga, kako-da ljudje prehajamo iz ene v drugo življenjsko obliko. "Vsaka zgodba se nekje začne in nekje konča." Vsaka ES zgodba med dvema. "V sreči in ljubezni sta preživela epilog vajinih prejšnjih življenj. Poravnala sta medsebojne dolgove." S čim vendar? Dolg vsakega od njiju do Dra je bil ta, da je vsakemu zmanjkala moč za LdDr; te moči nista dobila, torej svojih dolgov nista poravnala. Vodnik-Rav pomirja njuni vesti, ker mu je cilj njun Not mir, netrpčnost duše, odsotnost občutkov krivde, ne pa LdDr, ne pa delo za Dra, ne pa IsDra. Vodnik torej goljufa. "Bolečine so poplačane." S čim?

Bolečine je mogoče poplačati le z LdDr, ravno tej pa se And odpoveduje, seveda pod masko, da Marijo še naprej in s svojo odpovedjo celo Mak ljubi; a tudi to samoodpovedovanje je SSL. "Radosti so izživete." Ta ugotovitev je točnejša. Radosti so prepustile mesto trpljenju. Ker je tako, mora Čl nekaj storiti, da bi se ognil trpljenju. "Konec je." Konec njune zgodbe, ki jo ima Rav za eno od zgodb, ki se začenjajo in končajo, medtem ko je za DgT Čl vse življenje v eni zgodbi, ki jo konča le smrt kot Konta Nve. Tu je DgT bližja Kršu, le s to razliko, da KC predpisuje dolžnost ene zgodbe – enega zakona – za dva, ker ima Čla za V(logo), za uda in ne za SAPO, medtem ko izhaja Rav-NA iz RLHa, iz VISa, v katerem (v LD) je Čl postal Psk, s tem Sv(en).

DgT gre še za eno stopnjo naprej: terja-pričakuje od Čla, ki je celo SAPO, ne le Psk, da razume svojo Sv tako Abs-Rad, da jo vse življenje posveča enemu Dru, kajti le če jo posveča vse življenje in to v Mak meri, ima možnost, da soČla (od)reši. Vsako manj intenzivno – manj Abs – posvečanje Čla Dru pomeni popuščanje lastnemu Užu, sebi kot ldi, kar ima za posledico zmanjšanje in usahnitev LdDr, s tem IsDra. Svet-Čl s tem izda svoje Poslanstvo, ki je IsDra. Čl postane Av, tj. K-reč. To je Čl polom, beden padec v Psvarnost. Točneje: to je posebej klavrna ponovitev Prora. Čl ponavlja Pravca, a na način Mizta.

Rav pristaja na to, da ima Čl ali več zgodb ali pa se po polomu ene ogne nadaljnjemu življenju in se zavaruje v vlogi-drži onanističnega modreca. Sam se odloča za držo modreca, ker spozna, da so vse zgodbe ld. Relnk (mu) to razkrije: And je Izak in je Thas, Marija je Sara in Gabrijela. Če so vse ES zgodbe ld, je neumno ponavljati jih. Už v ekspanzivnem življenju (v Agrldi) je s stališča NA modrosti manj primeren od Uža v lastnem spoznanju Relnk bistva sveta, torej od Uža v PAvPldi. Ekspanzivizem (Fz-Kom ali Meš v prvi fazi osvajanja sveta) je slabši od narcizma. To je Mor sporočilo **Leta**. (**Leta** pomeni **Fleta** in ne Simč **Leta nič**; o tej drami v pričujoči razpravi še ne govorim.)

Vodnik: "Smrt vajinega sina je samo pospešila vajin razhod." Razhod je torej nujen, ker se ld Strno nujno RR v EDč. Če se Čl noče vojskovati s SŽ-EDč, se mora odpovedati prehodu v Dč, s tem ekspanzivnemu življenju, se umakniti v Avld. Na razhod mora pristati, ker gre za zakon sveta. "Življenja vseh ljudi, vseh stvari v vesolju" – NA je kozmizem, ima kozmične ambicije – "so na podoben način med seboj povezana." Povezana v zgodbe, ki se končavajo z razhodom ali spopadom; spopad uprizarjajo drame kot **Zlat**, **Užitkarji**, **Sámo**, **GiM**. Povezanost ljudi med sabo pomeni njihovo zapletenost v EDč vojne, ne pa njihovo sodelovanje s pomočjo LdDr v IsDra, kot svetuje Majcen v koncu drame **Brez sveče** ali Can v koncu **Hlapcev**.

Razlika med Ravom in PePKom je v tem, da se Rav modro umika v NA Av držo, ki jo ima za vzvišeno, PePKo pa se še naprej muči v peklu zakona, ki se mu je

ponesrečil. Mes niha med obema, nesposoben za LdDr, s katero bi ženo Marijo soosmišljeval, a obenem nesposoben za držo modreca v vodnjaku sveta. Ob tem pa odprtejši od takega modreca, ki čepi na dnu lijaka-pasti-niše; poskuša tudi nekako vzdržati v Dn. PePKu ne zadošča, da bi bil le modrec a la Rav, biti hoče umsko vpliven politik-novinar-ideolog, kar pa se mu ne posreči, ker je dejansko le PAvPld, ki cepetá v SZ. SZ skuša prebiti s fantazmami DSL, ki je nova – poleg tega pa še Krš, na zastareli teologiji osvoboditve, ki jo je potrošil že Koc, temelječa – levica, kot takšna še ožja, še bolj blodna sekta kot Ravova NA RegTera. Kolikor Revija 2000 ni več mesto za plasman kake nove ideje, to pa skorajda ni več, v svojem AnKpl se epigonsko ponavlja, je le še smešna fantazma. (KasO: poltretje leto kasneje postaja PePKo še bolj blodni; postaja ideolog AnGlob teatra. Tega si pred desetletjem le nisem mogel – se ni dalo – predstavljati: da se bosta držala za roki PePKo in Morovič, SM diabolik in NeČi Snik; da bosta skupaj v Bagdadu manifestirala za Sadama. Ž je fantastična parodija.)

Ravova modrost je klavrna, je pristanek na Čl nemoč, na nemoč njegove vere v (po)IsDra. "Ko se njihove medsebojne vezi izravnajo, se razidejo in povežejo v nove oblike. In to traja v neskončnost." To ni RSD-DgT micelij. To je le brezumno-Émp povezovanje-razvezovanje, kot ga je učil Deleuze in ki ga je po smrti partnerja-ljubimca Guattaruja pognalo v OIS(m). Če je bivanje res zgolj to, potem Ravov umik v PAv niti ni tako napačen, saj je vseeno, avtist vsaj ne muči Dra, uživa le v sebi, sam si zadošča. Jasno je, da Rav ne pristane na to, da bi bil po razvezavi le osamljeni marginalni onanistični modrec, kot na to ne pristane Bernik, ko že leta slika analogne modrece-preroke-spačke-askete, ki so v resnici hudobni ponesrečenci, on pa jih RR v Mag vidce. A kaj vidijo? Le lastne blodnje, če ne vidijo sebe kot spačkov. Bernik je vendar primernejši umetnik od Rava, saj slika spačke, čeprav ne vidi, da so spački, medtem ko slika Rav prav za prav heroje-svetnike.

Vodnik: "Svoboden si, čist, brezmadežen." Namesto, da bi Rav ugotovil, da je And reva-krivec, ker ni bil zmožen soodreševanja Dra – ÉS Marije -, ga Abs ekskulpira, RR v IdeaPldo. Naredi ga za lik, kakršne je sicer uprizarjal-konstruiral v SD Sard(enko), glej **Nesto (Nevesto z Libana)**, glej mojo analizo o nji v **Karjih**, glej **Ženina iz Nazareta, Selskega angela** itn. To je lik svečenika, angela, vzet iz Stša, sodeč v Stš. Ko se Čl umakne povezavam-razvezavam, nastopajočim v THM, predvsem v Dč, se očisti; s stališča DgT je to NeČi onanistov. KC terja od Čla, da bi postal NeČi, bistveno več kot Rav; terja, da se očiščuje skoz askezo, ki je naporno samopremagovanje, če hoče biti pristna in resnična, recimo v liku duhovnika Trpina, glej Kociprovega **Šentjurjskega provizorja**, glej strah in grozo, nevarnosti in trpljenje, ki jih mora preživljati Bilčeva **Tarbula, krščanska junakinja**. (KasO: **Tarbo** ÉS analiziram v **ČD 6, Nv zoper Nvo**.) Ni naključje, da je bil Sard pedofil in Strni slepar; NeČi, ki jo je uprizarjal, je tako lahk(otn)a, samoumevna, angelsko dana po sebi, da je konstrukt in alibi, celo prikrit SM Už, grda perverznost. Prečista je. Čl ni angel. Asket se tega zaveda kot malokdo, zato ve, da mora iti – in gre – skoz najhujša zapeljevanja, skoz grehe in napore. V Sard ni nobenega napora, ljudje so otroci, otroci angeli.

Rav sugerira, da je postal And "čist, brezmadežen" – NeČi – s tem, da je spoznal skoz ReInk, da je Čl Ve(čna)ld; s tem da se je umaknil THMu. DgT – tudi KC – ve, da je takšno spoznanje veliko premalo. Ob spoznanju je potreben grozovit napor samovzgoje, tudi askeze, in Rad ARF-AK – te And ne doživi -, da bi se ČlDr odprl UnBDru. Kaj vse mora preživeti **SAnt!** Kaj vse Ješua v **Procesu!** Oba

gresta skoz križ(anje). Ne pravim, da je nujna smrt na križu; a da bi zadoščalo sólo spoznanje, kot zagotavljajo instant NA religije, ki so tržne ponudbe, tega ne verjamem. Vsaka takšna instant religija je Mag blodnja, tržna prevara, PNP MO blago, ali pa prikrivanje perverzности, SM, pedofilije ipd. Tega drugega Ravu ne pripisujem, pač pa nasedanje tržni PM.

Vodnik nadaljuje: "Ni greha, ni krivde, ni kazni, ni trpljenja. Svoboden si!" Tu je gotovo točka, ki mi je najmanj pri srcu. Ves, kar me je, izhajam iz Kierkegaard, **Ali-ali**, iz Tolstoja, **Vstajenje**, iz Dostojevskega, **Bratje Karamazovi**, iz Mrakovih **Talcev**, iz likov Grušenjke, Nehljudova, Mihaela Stropnika. Vsi ti se daj(ej)o Dru, izhajajo iz občutka-zavesti svoje najgloblje krivde-krivosti, greha; sami si naložijo kazen, da bi se za greh odkupili. Ne pravim, da danes ponavljam držo teh zgledov, tudi Nikite iz Tolstojeve **Moči teme**, ali spreobrnjenja konzula Bernicka iz **Stebrov družbe**, od katerega vest ne terja tako zanosnega samoočiščenja. Skoz spreobrnjenje Bernicka sem šel zavestno, se kaznoval zaradi svojih grehov, pristal na življenje kaznovanca, da bi se vsaj nekako očistil. Danes sem to fazo absolviral, v nenehnem samokaznovanju ne vidim smisla, le perverzen mazohizem. Kar pa ne pomeni, da ne bi terjal očiščenja od vsakogar, ki gre skoz THM; to pa je – skoraj? – slehernik. Najbrž tudi And, čeprav o njegovih grehih ne izvemo skoraj ničesar, le sklepam nanje oz. na njegov Tem greh, ki je nemoč (za) lDr.

Zame greh, kazen, krivda, trpljenje niso Poz vrednote, ki bi si jih moral Č želeti; Koc piše: O felix culpa! KC temelji na odrešilnosti Trpljenja-Pasijona. Nikakor pa ne morem pristati na to, da bi greh, krivda itn. tako hitro odpadli, takoj ko bi se Č zavedel, da je lD s preteklimi liki samega sebe, And s Thasom in Izakom; ko bi mu guru-Vodnik (Rav) razkril ustroj Čla-sveta. Takšen prehiter-lahkoten preobrat imam za sumljiv, za instant PM reklamo, Tip za NA. Na tej ravni je NA komaj kaj vredna. Mesička zadovoljuje nekaj časa, kot so ga KC ali ciganka ali transcendentala meditacija ali bahajska vera. Dolgoročno takšno (o)zdravljenje ni, ker je Strno SSL.

Kako zlahka si predstavlja Vodnik Človo osvoboditev! Če bi bila tako lahka, TS res ne bi bil problem, zadoščalo bi, da bi Čl prebral pravo NA knjigo. Vodnik: "Ničesar več ni, kar bi te vezalo na preteklost." Trdim, da ostaja Čl Strno vezan na preteklost, s tem tudi na ES ravni; preteklost je zanj THM, ki ga mora skoz ARF doživljati kot pekel. Pekel je enako Dv, svet blodenj; nebesa so v resnici pekel, saj so ljudje v njih obsojeni na Ve(čni)Už, s tem na VeneSv. Pekel je lD, obsojenost na Veonizem, večno zazrtost v samega sebe. Naj bo Čl še tak narcis, Rav očitno je, prej ko prej se mora naveličati tudi sebe, se sam sebi zagnusiti. Takrat se Ideald skaže kot pekel: kot blodnjak, v katerega središču čaka skrit Minotaver-Gorgona, ne pa kot Smš, ki vodi na Dr stran.

RSD je micelij, ki povezuje preteklost (THM) s prihodnostjo (Dt), če se smem izražati v časovnih – s tem napačnih, zavajajočih – razsežnostih. ARF-AK je nenehno Strno ukvarjanje Čla-Anlna s preteklimi oblikami THM; v tej zvezi pomenijo pretekle oblike le oblike samega THM: lD, Dč, Dv. Če presojam-analiziram s stališča lSDra, s tem z gledišča Dti, je zame THM nekaj, kar je za mano, preteklo. A takšno presojanje je treba vzeti pogojno, kajti Čl je Strno nenehoma v regresu, s tem v vračanju v "preteklost", v lD-Dč-Dv. Onkraj THM je lahko v določenih točkah u-toposa in u-hronosa, ne pa kot ES stvaren. Zato imam Vodnikovo tezo o tem, da Anda ničesar več ne veže na preteklost, na greh in krivdo – na THM -, za SSL.

NA obljublja, kar obljublja vsak Mil, naj bo Fz ali Kom ali Novačan v koncu **Nadžloveka**, glej mojo podrobno analizo drame v **BlaNe**, podniz **KoC 1**. Vodnik:

"Ničesar več ni, kar bi ti preprečevalo, da bi dihal zrak novega življenja, življenja, kakršnega lahko, z ničemer obremenjen, po svojih najboljših močeh živiš danes." To je bila obljuba, ki jo daje že 2000 let KC svojim vernikom, če ti sprejemajo zakramente, delajo pokoro, se kesajo, verujejo v Vstajenje fKrista, glej Nar pesem o **Svetem Andreju drugič rojenem**, kar je ena od oblik Relnke. To je obljuba, katere izpolnitev je zagotavljal svojim vernikom-akterjem (Prtom v LR) Kom, glej **Rojstvo**, v katerem se rodi popolnoma Nov(i) Čl. Takšne so nenehne obljube-prevare, ki jih dajejo naivnim in poželjivim ljudem Raz čarovniki, od fKrista do Marxa in nazadnje do Rava; ta daje obljube najbolj neodgovorno, najmanj terja od zaupajočih mu; Rav je pač Čl TeVe-MO trga, instant ponudb.

RSD kaže, kakšna je resnica teh obljub, kaj se je zgodilo z otrokom Nine in Krima, ki se je rodil na koncu **Rojstva**. **RSD** bere SD in jo ustrezno interpretira; zadeva je kruto jasna: Filipčič v **Altamiri**, Rupel v **Mrzlih viharjih** itn. uprizarjajo, kaj je nastalo iz Noštva, iz No(vega)Čla: Uživač, drogiranec, korupten barabon, ničé. Projekt je povsem propadel, se izneveril. Otroci Noštva končujejo kot trio v **Portu**, kot Beca, Urh in Zogi: v OIS. Če jih lahko kaj reši, ko so v MeP, v Absniču, to ni "novo življenje" onkraj greha, ampak bivanje v IsDra, ki gre skoz THM. (KasO: ta vidik uprizarja Muck v **Zogu**.) Model je povsem drug: ne Abs prihodnost, v katero sta verjela Koc in Kidrič, glej **Večer pod Hmeljnikom**, v nasprotju z Abs – preseženo – preteklostjo, ki jo predstavljajo Brž-Kpl, glej Kislingerjevo dramo **Na slepem tiru** ali Mirka Zupančiča **Hišo na robu mesta**. DgT ne zoperstavlja prihodnosti in preteklosti, novega in starega, ampak Dt in Id, ČHM in THM. Dt je drugje, ne v Novem (življenju-svetu). DgČl je Strno kar naprej obremenjen s THM, zato ne potrebuje očiščenja v Stš, ampak Dg v IsDra.

Za DgZn je Čl obenem v preteklosti, zdajšnjosti in prihodnosti, vse tri tvorijo THM (prihodnost je ponavadi Dv-blodnja); za Rava je drugače. Vodnik: "Ti si sedanost", govori Andu, "sedanost in samo sedanost! Bremena preteklosti so ugasnila, želje prihodnosti se niso pojavile." Novo življenje zanj ni prihodnje, tu je razlika z Mil (Kom, Fz) in s KC. NA je kot instant tržna Mag ideologija, vezana na ta trenutek, na Zeitgeist, na sodobnost-zdajšnjost. Ko And prodira v preteklost, k Thasu in Izaku, v katerih odkrije sebe-Id, ostaja – z gledišča NA – v zdajšnjosti, saj mu uvidenje Relnk pove, da se preteklost in prihodnost pomirita v zdajšnjosti, Thas-Izak in sanje o NoČlu v Andu. Želeti prihodnost pomeni odpreti se nečemu, kar je v glavnem SSL, Dv, a je za DgT tudi Dt, medtem ko ostane And v golem preseku momentanosti. Momentanizem je Tip ideologija-drža PM, le da jo eni razumejo kot možnost za Už, Žizek, za seksizem in politizem, Puč(nik), Rav pa kot točko Avmodreca.

To novo-pravo rojstvo Anda, ki je RR-analagon **Rojstva** in **Vstajenja**, pa vendar razlika od njiju, pomeni-je mit-pravljica – morda celo legenda – o Feniksu. Vodnik pravi takšnemu Andu: "Rodil si se za življenje tukaj in sedaj. Brat feniks, jutro trka na vrata." To je bistvo feniksovega leta, s tem tudi drame **Feniksov let**. Dogodek pa nikakor ni tako preprost, kot bi se dalo sklepati iz zgolj besednih izjav. Te spremljajo kozmični dogodki.

NA je kar se da stremeljiva. Naj je še tako tržna, je obenem podobna veličastnim zamislim Koma in KC. Celo Mizti a la WKbB, recimo TWirk, se napihujejo in se prepričujejo, da uzirajo v Borgesovi Univerzalni Biblioteki kozmične razsežnosti; kozmizem je napuh kot tak. Kozmocentrizem je Mag ideologija, ki dopolnjuje Mizem. InH Mizti, glej lika v zadnji Blatnikovi povesti, potujejo v Indijo,

v Tibet, v budistične samostane, kjer odkrivajo hudiča in pol. Enako Rav (in najbolj tržni, sleparski med njimi – Flosar).

Da je NA tako zelo Zun religija, je razvidno tudi iz tega, da **Let** ne kaže Not spreminjanja Anda, ki bi bilo dolgotrajno, psihološko, šel bi skoz mučne MePe EkP tipa. Sprememba se zgodi od zunaj, kot posledica Modrosti-Nauka, ki ga izreka Vodnik; Vodnik je v tem pomenu novi Vsemogočni bog. And toži, ko mu razodeva Vodnik navajane misli: "Ne morem! Srce mi bo raztrgalo. Prosim pomagaj mi, prosim." Tu je bistvo. Či si ne more sam pomagati, tudi Mesek (in Bahec) ne. Či potrebuje vodnika, kot je učil že S(amo)Simčič, glej **Hram**, guruja; Mrak se je imel za Nabija-Rabija. Gre za šamana, prilagojenega Dačasu, Zeitgeistu PM. And sam bi bil izgubljen, če mu ne bi pomagal Vodnik (Rav). Morda bo Vodnik-Rav izvežbal Anda, da bo znal tudi on pomagati ostalim, ki se bodo znašli v analognih položajih; ti pa veljajo za vse ljudi. Morda (najbrž) je And prikrit – nastajajoč – Vodnik; je **Let** zgodba o tem, kako je And-Rav postal Vodnik.

V tej točki je NA – tudi RegTera – ezoterična. Načeloma je sicer vsakdo lahko poleg Vodnika tudi Zdravnik; če ne bi bilo te predpostavke, bi NA ne bila religija trga, MO. NA mora vsakomur vzbuditi vtis, da je sam zmožen ozdraviti se, sam v vlogi Zdravnika, ki se naredi za Pacienta. Ob tej tržno-Mas usmeritvi pa je ezoterična, točneje: Psezoterična. Pravi Klas ezoterizem dopušča le nekatere poučene, izbrane, izvoljene, uvedene, posvečene; tako je bilo v Dbah pred LD, ki je demokratična, tj. ljudsko splošna, tržna. Tedaj je svečenik prenesel svoje skrito znanje enemu ali redkim, medtem ko NA izgubi vse, če se ne ponuja kot artikel na trgu. NA je oboje: ezoterizem in Mas blago; tudi to kaže na njeno spačenost, v Tem sleparijo. (KasO: zdaj razvijam smodel PervIde, PervDč. Kar odkrivam v **Fletu** kot sleparijo, imenujem zdaj Perv(ernost), ki je Strna.)

Kaj se zgodi, ko se Vodnik odloči, da bo Andu pomagal? Recimo Rav Mesku? PePKo je prenadut, da bi se dal tako inspirirati; sam hoče biti edini Guru, ob tem pa si ne zaupa, da bi bil za to početje zmožen, zato se drži kot prestrašenec na robu. PePKo je SZ kot takšna. Mesek pa zaupa vsakomur, ki mu ponudi pomoč. V tem je Meskova NeČi pristna; je naiven kot tak. S čimer pa je spet rečeno, da njegova zaupljivost ni kaj dosti vredna, saj je brez teže. Kot da se ne zaveda, da se nahaja v MeP. Z NeČi gesto RR vsak MeP v enostavno rešitev: pokliče tega ali onega cigana, mu plača in je hvaležen, da se ta ukvarja z njim. Za nekaj časa je potolažen. Medtem ko ni PePKo nikdar potolažen. Trajno živi v peklu, v SZ. PePKo je Zdravnika nadomestil s (samo)zastupljevalcem.

Tu vidimo, kako ustrezen je bil Hum, kako stvaren, kljub ReGent v **Tugih**, kljub padcem v SV, NOBD. Kljub vsemu temu je bila HMg analiza; Jurč in Levs razčlenjujeta, enako Zupan v **Rojstvu**. Novi svetovi sledijo analizi, pač veri, da je ta analiza Zn (Mrk). Medtem ko NA ne potrebuje analize. Potrebuje kozmološko-iniciacijski Mag mit, kakršnega je na ironičen način uprizoril Fritz v **Srčevju svetega Andreja**, glej **Karje**, oz. že napol posmehljivo resno Filipčič v **Ujetnikih svobode**, glej mojo ES analizo. Naj navedem didaskalijo, ki sledi Andovi prošnji za pomoč:

"Vodnikov tempelj se začne razblinjati." Napačni red sveta se vrne v kaos, v Inf prazračetno juho, odkoder se bo rodil znova v pravo Stš. Rekaotizacija je sredstvo Prera. "Andrej se znajde v praznem prostoru, v katerem je spleteno ogromno pajkovih mrež; iz ene pajčevine pada v drugo." Pajčevine so metafora za pasti, v katere se ujema And-Čl. Praznina-pajčevine bi lahko bile THM, skoz katerega mora Čl. HMg drame podrobno, pazljivo, skrbno, stvarno uprizarjajo, kako gre Čl skoz THM; recimo Klemenčič in Pavlina v Ganglovem **Sadu greha** ali liki iz Kraigherjeve

Školjke, iz Cerkvenikovega **Greha**. Tu je opravljeno resno delo. Medtem ko zadoščajo Ravu veličastni zamahi z roko, ritualni gibi Čarovnika in svet se pred bravčevimi očmi spreminja, kot se je v Stvarjenju v **Genezi**. "Na posameznih koncih pajčevin se pojavljajo liki Rebeke, Horsta, Igorja, Marije, Gabriele in Sare ter ga z nitmi vlečejo k sebi." PFAV je ezoterizem: PČ je le And, ostali so napačni, Anda – PČ – skušajo ujeti v pasti, zaviti v pajčevine, da se ne bi mogel osvoboditi in odkriti skoz Relnk Ido sveta. Ostali so zli, te konotacije ni mogoče spregledati. To je konotacija, Tip za SeH, za TD, glej **Delirij**.

"Pojavijo se štirje nadangeli, ki začno razpletati mrežo, ugašati privide likov in Andreja postopoma osvobajati." (Nad)angeli nastopajo tudi v drugih SD, recimo v Debeljakovi **Črni maši**, v Zupanovi **Ladji brez imena**, v predvojni Kuretovi **Igri o antikristu**. A tu imajo trajne vloge v dramah, so delujoči dramski liki v spopadu s Sži ali nosilci določenih vsebinskih zamisli. Kuret, Zupan, Debeljak še znajo ceniti napor, s katerim nastane vsaka stvar(itev). Rav-NFA pa je že otrok bogate Db, v kateri se kot na trgu v hipu vse dobi, če ne kot stvarno blago, pa kot ZnaSi, kot Dv fantazme. MO-TeVe sintetizirajo oba vidika; pritisneš na gumb in na ekranu se pojavi kaos, nastajanje svetov, bruhanje ognjenikov, eksplozije zvezd, nastajanje supernov itn., po želji. (Glej **Fileta, barona Münchhausna**.) Nič ni več resnično-stvarno, dobljeno po hudih naporih, kot je bilo delavcu, **Zvestoba**, in kmetu, **Užitkarji**. Čl, ki prižiga in ugaša televizor, se počuti kot Vsemogočni stvarnik; vse manj opaža, da ustvarja le tako, da pritiska na gumbe, in da je prikazani svet le slika na zaslonu, le privid. Rav sicer na eni ravni trdi, da so Angeli itn. prividi likov, na drugi pa so ravno ti prividi v dramati stvarni kot determinirajoči. Berimo "Izakovo posmrtno izkustvo", ki ga Rav natančno opiše:

"Potovanje telesa duše skozi mračni predor proti svetlobi." Tudi tu se potrjuje Trad usmerjenost NA. Rešitev je v Svetlobi, stran od teme, enako kot za SSimčiča v **Hramu** in za Sarda oz. za KMg; MMB odhaja v **Nesti** v Nebo, ki je Svetloba. UnBDr je onkraj para svetloba-tema. Ta par obnavlja EDč par Poz-Neg v pomenu ČB (črnobelo); glej moje analize v podnizu **M=A**. To je pot iz Smš v Stš, pot regresa v Idealdo, ki je Svetloba. DgZn pa trdi, da je videnje Čla v svetlobi napačno. Svetloba je že model-konstruk, že VIS, ki določa način viziranja. Svetloba je okvir, ki ga vzpostavlja IdM; Id=Svetloba (Sonce). Temâ je še slabša, kot je smrt slabša od življenja in zlo od dobrega. V temî se nič ne vidi, v luči – ne delam bistvene razlike med svetlobo in lučjo – pa se vidi narobe, spačeno, Inf. UnBDra – resnico, Dt – more Čl "ugledati" drugače, v VISu Dti. Strniša je konstruiral Tretje **Oko**, češariko, oko, ki ni fizično-biološko oko, ampak Not, takšno, da lahko dozna-dožene Dt. Dg je dojemanje UnBDra, ki je onkraj para videti-bitu slep. Zato ČOzdr, ki ga delajo fKrist in svetniki, tudi **Sveta Lucija** ali MMB v Kuretovi **Slepi grofični**, glej **Olje**, ne pripelje do ON, do (po)IsDra, ampak le do IdM. Enako NFAzdr, kot analiziram pravkar.

"Telo duše... izgine v morju svetlobe, v katerega se staplja retrogresija zemeljskih civilizacij, razvoj vrst na zemlji, geološki razvoj planeta Zemlja, zgodovina vesolja do trenutka prvega poka." Je mogoče zajeti v en sam stavek več, kot je zajel vanj do abotnosti stremeljivi Rav? Če bi bil po scenariju **Leta** posnet film in če bi imel film na razpolago dovolj sredstev, bi kazal prvi pok, transformacije zvezd in civilizacij; nekaj takšnega je kazala TeVe oddaja – nadaljevanka – po Ravovem scenariju; Rav je nekak Siski Däniken.

Ne morem prikriti svoje sodbe, da je Ganglovo podrobno spremljanje recimo Pavlininih muk v zakonu s Klemenčičem, **Sad greha**, neprimerno bolj prepričljivo, pristno, resnično od tega Ravovega velestavka, čeprav je **Sad** šibka, Zun drama in sem jo vzela za primerjavo ravno zato, da bi pokazal prednost tako šibke HMg drame pred napihovanjem Mag RMge. Pavlina se bori med svetlobo in temo, strastmi in Uži, pada skoz SSL, nič ji ni jasno, trpi. Mrtvi Izak, ki potuje skoz predor kozmosa k odrešenju, pa je prazna trivialna MO PNP podoba. NA je v bistvu napihnjeno PNP.

And-Čl ne dela na sebi sam, z njim se, celo po njegovi smrti, nekaj godi. Pirčeva bit, s katero je Pirc nadomestil Mrk razredno Zg, v katero je veroval kot Prt Komisar, kot Volta v drami **Ljudje v potresu**, 1947, je pokazala svojo Neg plat. Člu ni več treba delovati, zadošča, če pusti biti oz. če skoz Relnk najdeva-razumeva sebe kot Strno Veld. HMg izgublja tako svojo najboljšo lastnost: odgovornost Čla za lastne akcije, vero v zmožnost Čla, da bo z askezo, z LdDr popravil svoje zmote in grehe. Neha se naporno-delovno IsDra, nadomesti ga instant RR, ki se dogaja v Zun veselju, v Mag Dv fantazmi. Tu se Rav najbolj potopi v blodnjo. (TH počne podobne cirkusantske ekshibicije. Sami Simoni čarodeji.)

TeVe privid Kozmosa – dogajanja v kozmosu, obnove Geneze – se še stopnjuje: v ezoteričen patetičen obred. **Let** ponudi, kar more ponuditi film-TeVe: poljubno sanjo. Ravov Čl je dejansko Sa(movoljni)Psk, ki je z RegTero le navidez dezldn v trajno Ideald. Vse skupaj je ena sama potegavščina, ki vleče za nos tudi samega avtorja, vendar tako, da avtor uživa v iluziji, da je TeVe Avtor sveta: NA bog.

Odkrije se, da je Relnk obenem zgodba-dogajanje o feniksu, o Preru tipa feniks. Tu se Kat in NA spojita, le da veruje KC v eno (FKrovo) Prer, NA pa v perpetuiranje Prerov; NA je pač prilagojena Svi-laksnosti-pluralizmu-poljubnosti LD-PM. And odkrije, da je feniks on sam. "Andrej se zbudi v vodnikovem templju ob jutranji zori." Naj Rav še tako poudarja, da mu ne gre za Novi svet – NoČla -, za prihodnost, ne more, da ne bi uporabljal pojmov iz tega VISa. Jutro je nova Svetloba Pobladi, Prera. Ravov momentanizem ni dosleden, kar je razumljivo. Mnogo bolj je v Preru Relnke kot v momentanizmu Hed Uža; Ravova NA ni Rad v smeri PM. Je, kot mnogo smeri NA, tudi ReAr. (KasO: ko je momentanistu Puču kazalo, da bo dosegel največjo učinkovitost tako, da se bo kot Polik povezal s KC, ta pa oznanja ReAr-ReFe, do te nore zveze ni imel pomislekov; pristal je torej na nekaj – na vrednoto Preteklosti -, kar je s stališča njegove fije brez vrednosti. Dobi vrednost, če postane sredstvo manipulantskega interesa. V tem se je skazal Puč za ciničnega Polika. Ko je odkril, da mu ne morem več koristiti, me ni več opazil.)

"Vodnika ni nikjer." Rav sugerira, da je And dozorel: da si lahko postane sam vodnik oz. da lahko postane vodnik drugim. Ko And namreč sprašuje Vodnika, kje je, sliši le njegov glas: "Zaman me iščeš, ker sem jaz povsod in nikjer." Vodnik postane Razp(ršena)ld in/ali UmKap, Abst vsepovsodnja navzočnost Prave poti. Dogajajo se Mag transformacije, začenja se misticizem, ves svet je napolnjen s (seveda laži)Smislom, ker je ves svet le odmev PAvPlde. Čl mora zaupati svoji usodi, ki je Strno Veld, in vse bo dobro. (Enako svetuje KC; tudi zanjo je usoda milost.) Vodnik Andu: "Samo zaupati mi moraš, edino to je pomembno. Samo tako te lahko vodim."

Vsak guru terja zaupanje, Hitler in Stalin, Rupnik in Tito-Kidrič. NA guru naj bi bil že dezldn, dePer(sonaliziran): v sami biti pralde. Najbrž si Rav predstavlja, da

se tako zmanjša ali celo odpravi nevarnost fascinante vere-zaupanja v Vodjo; Vodja postane tako le vodnik, vodnik pa Razpld. Vodja kot ČI-PO se razformira v SpS, subjekt (stavka, IdMa) v substanco, v subjektiviteto. Ravova NA ni ne vojaška ne KI ne akcijsko-mobilizacijska; prej je trpna, vase obrnjena, v vodnjak ČI usode-duše(vnosti). Rav veruje, da je mogoče takšno Razpld vodstvo NA gibanja-sekte.

Vodnik-subjekt se še naprej in še bolj Rad RA v čisto Svetlobo; Razjasnjevanje – Razsvetljenost – se pogloblja. "Na zadnji strani templja se v tleh začne odpirati veliko svetlo-marmornato stopnišče." Stopnišče je znan psihoanalitski simbol, stopnice vodijo nekam, ali navzgor, v nebesa-Stš, ali navzdol, v pekel-Smš. Navzdol je mogoče tudi kot skoz smrt v pravo Svetlobo, ki je onkraj morja teme, kot v egipčanskih verskih predstavah. "Andrej se po marmornatih stopnicah spušča navzdol v dvorano Dvojne resnice. V rokah nosi svoje srce." Rav dodaja dramiscenariju podobe, metafore, momente, ki jih v sami drami ni, a jo delajo globokoumno oz. dajejo ji višji verski pomen, kot v TeVe reklami za NA, naslovljeni **Tretje oko**. "Dvorana je narejena kot citat egipčanskega obreda."

Rav se zaveda, da ne gre za pristno obnovo egipčanske ritualike-teologije, ampak za PM virtualnost-citat. A kaj hoče s tem reči? Da je vse izmišljeno, kot bi dejal Rupel in kot je Rupel tudi napisal s **Prepovedano igro**? Rupel je bister ludist, Rad posmehljiv do vsakega Maga, zato sta se s Šelom razšla, Šel je potreboval St, Rupel le Polo, tj. Lib oblast. Rav se ne ve odločiti med SSimčičevim zaupanjem v St in Ruplovo PM. Ostaja v sredi, zato neobvezen. Če je vse, kar kaže, le "citat", je bil ves njegov napor z RegTero zaman, izmišljija, igra, zabava, vse za prodajo – imidž – na MO trgu. Po mojem je to bolj kot zagrizenejša SSimčičeva vera, a že ta je bolj siljenje kot ne, če jo primerjam z zares avtentičnim vizionarstvom Simč(ič)evega Vodnika-Učitelja Marnika. Oba poznam, zato vem, kaj govorim, ko tako sodim.

"Tehtanje pokojnikovega srca v podzemlju. Pri vhodu v dvorano Andreja sprejme bog Anubis, ki ga vodi skoz hodnik dvainštiridesetih sodnikov in ga privede v središče dvorane, kjer ob veliki tehtnici stoji bog Tot s knjigo, boginja Maat z novejim peresom, opica pavijan in počast Ammit. Andrej jih nagovori."

Če bi bravec vzel to didaskalijo zares, ne kot citat, bi dejal, da se je Ravu zmedlo od samoveljčja. Rav potrebuje zatekanje v citate, da bi olajšal pomen metafor, s katerimi se igra in diči. Kar so egipčanske elite izdelovale skoz tisočletja, kar je ogromen korpus teologije, ritualike, Db idej, absolvira – s tem manipulira – NA reklamer v MO v enem stavku; prav za prav neverjetno, da si to upa. Pri tem ne čuti nobenih zadržkov, slabe vesti, nič ga ne moti, ne verjame, da ne bi ravnal prav. Vse, kar je na svetu, je za PM manipulanta snov-predmet-sredstvo, s katerim lahko fascinira, se igra, uporablja kot otrok dragocene predmete. To je NA: bogovi so tu zato, da bi služili trenutnim domisljam-potrebam tržne NGG. V tej točki Rav ni boljši od WKBb sleparjev. Z bogom Totom dela enako kot dr. Wirk z Borgesom. (KasO: lani je bila na TeVe analogna Flosarjeva oddaja; v uri, kvečjemu dveh, je prikazal-absolviral – v tandemu z lepo Indijko, da bi bil videti bolj pristen – vse stopnje budizma. Za resničnega tibetanskega meniha so potrebna desetletja, da obvlada te stopnje, za NA manipulanta pa nekaj minut, pri tem snemalec snema. Psbudista gleda snemalec, ne bog, snemalec pa je plačan od tega, od odjemalcev na TeVe.)

Preprosti And, ki je na psihološki ravni realizma povsem povprečen dečko, običajne pameti, šibke osebnosti, postane po volji dramatika, ki se mu je morda vendarle od samoveljčja zmedlo, ČI egipčanske usode. Medtem ko se njegovi

kolegi po smrti srečajo le z ne-umno zemljo širom po Slji, zaprti v krsto, redki verujoči v posledice duhovnikovega blagoslova na pogrebu, v vzdig v nebo, v Vež, v VeUž, kar je znana in Konv zgodba SZge, ima And srečo, da njegov avtor pozna iz MO priročnikov tibetansko **Knjigo mrtvih** in pripiše posmrtnemu dogajanju Anda že vnaprej posebno pitoreskno usodo, takšno, ki jo bodo gledavci filma radi občudovali, saj bo narejena živahno in velikopotezno, morda jo bo zrežiral sam Cene Vogelj-Anšlofar. (KasO: v Slščino je prevedel **Knjigo mrtvih** IvSvet; spogledovanje z Magezoterizmom je šibka točka – nesolidnost – IvSvetD. IvSvet potrebuje ezoterizem, Nieta ipd., da bi prikriji svoj Perv PAVPld vidik-značaj. Hvalabogu je to le en dramatikov poriv; kot pristen podaja svojo Perv Noto.)

In res, zgodi se, kot pričakujeta And in Vodnik-Rav. And izjavi: "Moje srce je čisto. V meni ni sledov strahu, greha ali krivde. Nedolžen sem." Kafka je njega dni pripomnil, da tako govorijo tisti, ki so krivi; ta rek se je Smole namenil dati kot moto svojim **Črnim dnevom**. Kar se niti tečnemu Toru ne posreči, to zmore Rav: doseže NeČi, kakršno je na DaSliskem dosegel le blazi ŠviliŠtrk, glej moje analize v **DaSD**. Rav se ne zaveda, da je Andova NeČi poteza Canovega učitelja Šviligoja iz **Pohujšanja**. Zadeva sodi v grotesko, v Božičevega **Vojaka Jošta**, ki postaja tu svetnik Andrej.

Nazadnje: mar ni jasna Not zveza med Ravovim Andom in St Andom, kakor sta ga upesnila dva Sl teksta, eden lirsko Poz v Nar pesmi, **Sveti Andrej drugič rojen**, drugi v Frčevem ironičnem citatu **Srčevje** – penis – **svetega Andreja**? Penis v **Letu** popolnoma manjka, vemo le, da ga And ima, saj je Mariji zaplodil otroka-sina, sicer pa o njem niti besede. **Let** in RegTera sta povsem aseksistična; penis postane feniks. Razlika med Krš Nar pesmijo, celo med Frčevo parodijo na eni in **Letom** na drugi strani je, da je St And v prvih dveh tekstih kriv, pozobal je sladko jagodo kljub Gosovi-FKristolovi prepovedi, medtem ko je Ravov And že od začetka in do konca – Strno – NeČi. Tak je, ker se ima Rav za NeČi Čla. **Let** je avtoapologija, avtoapoetoza Vilija Ravnjaka. **Let** sugerira vsakomur, da bo priznan za NeČi svetnika, če bo sledil nauku Rava, ne Reve. Mesek se je prvi prijavil za pokornega učenca, čeprav je starejši od Rava za tri desetletja. A zakaj ne bi izbral tokrat Rava za Maga-šamana, če pa je že bosansko Ciganko? Vse za zdravje (ki ga ni in ne more biti)!

DSKC obeta vernikom, da bodo lahko rekli isto, kar pravi bogovom And: da so NeČi, če bodo hodili redno k maši in dejavno sodelovali v Refe, v ReSlom. Danes sem na TeVe poslušal gorenjskega duhovnika, priimek sem spregledal, mož je delal vtis močnega, racionalnega ideologa, ki ve, kaj hoče. Povedal je, kar sem sam že napovedal; kar se je dalo sklepati na osnovi Strne analize DSKC: da se še ne zavedamo, kaj pomeni Brezje: osrednje Sl Stš, jedro-središče Slova. Na Brezjah je MMBP Slcem že pred skoraj poldrugim stoletjem naklonila prva milostna ozdravljenja, torej ČOzdr. – Moj komentar: le počakati moramo, kdaj se bodo oglasili NeČi otroci izpod Stola in izpovedali, da so ugledali samo MMB. Slci ne bomo zadosten ND Nar, dokler ne bomo imeli svojega lurda-Medjugorja.

Duhovnik je nadaljeval: Brezje kot osrednje Stš šele osmišlja vse bistvene točke Slova, Nar prebuje v prejšnjem stoletju, brez Brezij bi bila osamosvojitve 1991 in vse podobno le ES pojavnost; šele čudodelno Stš daje temu in Slovu temelj in Vež. Brez Brezij, ki jih upravlja seveda DSKC (Sl frančiškani – torej tudi St Kolaček – in Sl metropolit čvrsti Gorenjc Rod), nas Slcev v globljem pomenu ni. Očitno ne bo nič s tem, da bi postala rojstna kraja PavZlca na Krasu in na Dolenjskem

takšno St središče Slova. Hvalabogu. Če bi se začele zbirati v bližnjih Ponikvah množice – Zlc je dedič Sloma, rojenega v Ponikvi -, bi postal Avber neznošno prebivališče. Romarji bi posrali vse kraje, kamor se hodim sprehajati v čudovito tišino. (Romarji jejo nebeško mano, serjejo pa klobase.)

Egipčanska boginja Maat se po domače pogovarja z Andom, z Ravom sta bližnja znanca, na ti. Maat Andu: "Pozdravljen doma!" Dogodi se kronanje, izvolitev za nebeščana, analogno kot v Jeločnikovi drami **Eno samó je potrebno**, ko je na koncu kronan – vprestoljen – kandidat za svetnika škof Baraga; ali v Sardovih dramah, **Nesti, Ženinu**. Na prestol so vabljeni izbranci: to je prestol kralja Matjaža in MMB, sinteza obeh prestolov, pa še vseh, ki kaj pomenijo v verstvih, tudi faraonskih božjih. (KasO: na tak prestol postavlja vrhovni svečenik SLite Prof Ink svoje izbrance, Šela in Janča, tega okrona s Kresnikovo krono. Oltar je Gilna na Rožniku, ZnaSi za Cana.) Čl, ki naredi RegTero, ni le NAzdr(avljen), ampak postane PIK, Grof, Škof. Kar je PrM odklonilo, **Tuga** in **Zoran**, NA vrne. NA je tudi Refe. (KasO: Kresnik pomeni kot Pogbog RePS.)

"Maat natakne Andreju na levo roko prstan iz belega zlata, v katerega je vgrajen bel biser, in ga odvede do prestola, kjer gnezdi feniks." Drama se približuje koncu kot smotrnemu sklepu. "Andrej zapre oči in začne ponavljati besede 'ljubim, ljubim, ljubim'. Med njegovim govorjenjem feniks zamahne s krili, gnezdo zajamejo plameni. Iz pepela se oblikuje srebrno jajce, iz njega pa se izvije nov feniks." (Ne Felix Penis.)

Prer. Razjasni se, kaj pomeni naslov drame: **Feniksov let**. Sestop Čla-Anda v podzemlje naj bi pomenil vstop v noč-nič, v smrt, skoz smrt pa se Čl prerodi. Relnk. S stališča KC se prerodi le, če je dober vernik naše Cerkve; s stališča NA le, če da skoz RegTero, če spozna, da je v vseh oblikah feniks isti-ld. Čl-svet sta odrešena. "Poletno jutro v naravi. Sonce vzhaja." Aškerc (**Zlat**) redidivus. "S tal se dvigne feniks in poleti proti nebu." Bivanje v podzemlju-Smšu je bilo začasno, preizkušnja duše. (Vic je v tem, da drama ne poda nobene pristne preizkušnje Čla-Anda. Oz. tega se Rav ne zaveda: And preizkušnje ni prestal, njegovo izjavljanje: 'ljubim' je prazna retorika-citat.) Potrdilo se je, da je And – Rav, NA Čl – Štrno od začetka NeČi; da ni dedič Prora in Pravca; da je ldČl. S stališča DgT je hinavec, ki si prikriva kruto resnico, s stališča NA tako rekoč svetnik, ŠviliŠtrk. Spoznan za NeČi se reši iz Smš-blodnjaka, poletí kot lahka ptica v nebo, kar je stara Kat predstava.

And je kot Sardova **Nesta**, kot MMB. NA bo kmalu postavljala templje širom po Slji, najlepši bi moral biti uspešnejši konkurent Brezjam. ČOzdr in NAzdr tvorita EDč-MimDč par. Rav in ŠviliŠtrk se držita za roki, svetniško zavijata z očki, drug drugemu odpuščata, sikata drug proti drugemu: ljubim, ljubim, zraven pa pripravljata brezni-pasti ter čakata, kdaj bo tekmeč telebnil v lijak sredi puščave, lijak-fojbo, ki je goli ničes.

Prizor z natikanjem prstana ni SSL, niti ni le prispodoba. Ko se And prebudi naslednje "jutro v Josipininem stanovanju – skoz okno posije sonce – ... se zazre v prstan na roki. Ta prstan je tak, kot mu ga je dala boginja Maat." Ni le tak kot, ampak je ta prstan boginjin prstan. Kar se je godilo v snu, se je godilo zares, v edini pravi – ali najbolj pravi – resničnosti, ki velja za Čla: v tisti, v kateri se Čl srečuje z bogovi. Anda so res sprejeli bogovi, ga razglasili za NeČi, za svetnika, za modreca, ga obdarili z ZnaSi, ki pove vsakomur, kdo je And-Rav.

Čprav Ravov vitalizem v **Letu** ni nasilen, ni ekspanziven, obstaja kot vir in motiv bivanja. Ravova drama se začne z Vodnikovim govorom, v katerem ta off pove, za kaj gre. Vodnik (sam Rav) se obrača na Čla, na bravca, sploh še ne na Anda. And je le ilustracija teze, ki jo zagovarja Rav. Vodnik: "Povedal ti bom pravljico o feniksu, čudežni ptici, ki nikoli ne umre." Na ravni žanra je treba raziskati, kakšna je ta pravljica, kaj je v zgodbi pravljično, na ravni ideološkega sporočila pa se zavedati, da je bistvo problema, teme, zadeve Člova želja-težnja po nesmrtnosti, po Vež. V tej točki si NA in Krš nista raznarazen. Kot ne večina starih religij. Večina si prizadeva skonstruirati takšno razlago sveta in Čla, v kateri bi bilo Člu omogočeno-zagotovljeno Vež. Relnk oz. poseben tip Prera sta drži-zamisli večnosti.

Za DgT je Vež najbolj napačen cilj-vrednota. Dg€ terja od Čla, da se odreče temu tipu blodenj-sle. Čl življenje naj bo do skrajnosti napeto, angažirano, delovno, vroče, smiselno, polno; takšno je še posebej zato, ker se Čl zaveda svoje meje-konca v smrti. Zakaj bi si naj želel še življenje po smrti? Nagrado v nebesih? VeUž? To je le pohlep Agrld, ki hoče biti bog: sama vse, do konca časov. Ta pohlep izvira iz Nve sveta, še posebej Življenja, ki je ldB. Če pa si Čl zamišlja, da je onkraj njega Dr-Dt, ne pa možnost večnosti, da je Čl Poz, če je "omejen" po Drem, ne pa da Dr Čla ovira in onemogoča, začne gledati na Dra in nase (nase kot na ldo) v Tem spremenjeno.

Da se je dozdej premalo tako gledalo, je vzrok v tem, ker je Dr nastopal predvsem kot Sž, kot Gos, ki me hoče podrediti, zaslužniti, ubiti, uničiti. Šele razvoj Dbe, ki pripelje do LD, do možnosti nastajanja SAPO, omogoči, da soČl ni predvsem moj Sž v nenehni Strni vojni, niti ne le tekmeč na trgu, ampak – ker sva oba OPska v Dbi, ki se za naju ne zanima – si drug drugemu pustiva biti. Ta pustiti biti je v LD-PM predvsem pustiti ne biti, biti kot nič, se Unič(iti); bit prepusti mesto nič. To je pot OIS. A ker je – kot vsaka točka – dvojna, je poleg poti v Sun tudi pot skot Absnič v Dt. Nezainteresiranost ostalih zame, ki proizvajajo OPska v OIS, je torej pogoj, da Dr ni več predvsem Sž, despot, Kralj, Zatiravec, ampak najprej Nezagreti, zame ne zanimajoči se, tak soČl pa mi omogoči, da zavzemam sam do Dra Tem drug odnos: ne več strah pred njim, držo obrambe, trpnost bega, ampak nasprotno dejavno držo SAPO, ko zdaj jaz kot SAPO soodrešujem Dra in nisem več le predmet-stvar-otrok odreševanja-akcije, s katero bog determinira vse, kar je pod njim. Tako postaja Čl prek RLH v opisanem dvojnem paradoksnem procesu suveren, emancipiran, s tem pa omogočen, da se z lDdr preOsm v soodreševalca, v bitje, ki je zmožno (po)lsDra. Tega pa je zmožno, če Dra najdeva v nič, vničnega, kot UnBDra. Ne ubitega, Ub terja Prer, Relnk, taka sta Oziris in fKr, tak je And na njuni sledi; ampak uničevanega, kajti Unič je edini model, ki ne terja Prera in Relnke. Opisujem edino pot do Dti (odrešenje), ki pa je dostopna vsakomur. Ne tajim, da je skrajno naporna. A kaj ko odrešenje ni milost, s katero bog kot Gos obdari Čla kot pokornega zvestega hlapca v hlevu. Hlapec pač ne pride do Dti; le Svno iščoči, ki nosi v tem lsuDra na sebi vse breme sveta. Pod tem bremenom pada kot JKr pod križem; v tej točki ima Krš prav. Ima prav celo v primeru, če razložim prav njegovo VoM: da ni vrnitev v Vež, ampak prehod onkraj para ŽS.

Izraz, da se Čl zmerom znova rojeva, je napačen, sugerira, da Čl vmes umira; smrt terja Prer. Ustreznejši je izraz, da se Čl kar naprej predruguje. Smrt in rojstvo sta biološki kategoriji, na kateri Čl nima vpliva, razen tako, da zaplodi otroka. Medtem ko ima na predrugovanje bistven vpliv; gre za njegovo delo, za smer tega dela, ki jo izbira-določa sam, za vrednote, ki jih pri tem upošteva; Dg je Kulverski proces, ne biološki. Smrt je za Čla ena in dokončna, med rojstvom, iz Mater(nic)e Reke, **OtR**, in smrtjo, na koncu **Rojstva**, kjer-ko umreta starša Krim in Nina in se rodi njun otrok, pa obstaja bivanje, ki v MePih prehaja v nič.

DgE ne uči: pustiti biti, ampak pustiti se vničiti, celo sam naj Čl teži v kenosis, v Siz; naj vsak uničevanje, ki ga zadeva, preOsm v Siz, v Absnič in tako v mejo med priprtimi vrati, kjer se odpre okno v Dt-Tr. To – čeprav šele na Neg način – zasluti Zajc v **OtR**, na katerih konec ne postavi smrti, ampak nič. Ta končni nič Dana in Reke – Čla – je sestavljena iz mnogo Pos ničev-vničenj, ki jih je doživel (tudi udejanjal) Čl v svojem življenju. Vsaka izdaja Dra, vsako popuščanje v IsDra je (bil) nov nič, ki je kot breme Čla nazadnje pripeljal do ničesa, ne do Absniča.

Tudi nič je, kot vsaka točka, dvojen: lahko se razvija v ničes (prah, cunjo, brezvrednost, odsotnost biti – le tak nič razume FHC oz. PePKo, PePKo ostaja nedopustno v Tradi, zato mu je **RSD-DgT** s sedmimi pečati zaprta knjiga), lahko pa se razvija v Absnič, v dejavni pekel, ki je EkP Rad nabit z dilemo: ali Nič ali Bog. Po tem, ko eksplicira-uprizori Zajc v koncu **OtR** nič kot ničes, se silovito sestavi, okrepi, išče v drugo stran in uprizori v **Potohodcu** Absnič kot MeP, kot Čl bivanje v peklu-podzemlju-Smš. Žal je to Zajčeva skrajna točka, ki jo je zmožal doseči; v nadaljnjih dramah regredira od Abs doživlja pekla v duši k ničesu; **Grmače** kot kamnita puščava, v kateri je Jur v IsDra, so vsaj toliko blizu končnemu prašnemu dnu **OtR** kot grōzi **Potohodca**.

Je pa zmožal Str(ni)ša, česar ni zmožal Zajc. V **Žabah** je nakazal, kaj je onkraj močvirja-Smš-blodnjaka: tista TrDt, ki je Zajc ni zmožal "ugledati", artikulirati. Strša jo je celo uprizoril; v **L(judož)ercih**. Odprla se je onkraj Rad Čl početja, v katerem je Čl ne le moril Čla, ampak ga obenem uničeval, tj. razvrednoteval brez ostanka. Strša je razumel, da je mogoče najti smisel le v IsDra, z LdDr; glej ravnanje Priorja, ki je ustreznejše od ravnanja Komturja. Komtur je srednjeveški vitez, Krš Grof-vojščak, Prior pa Boga ne udejanja z mečem, ampak z LdDr. Strša je v **Lercih** vstopil v KC fazo LdDr, dojemanja Boga. Ker je začutil, da je ta faza prekratka oz. da vodi v moralizem, v samoveličje, s tem spet nazaj v KlD, se je znašel pred novim problemom: kako (po)iskati UnBDra, da se UnBDr ne bi ujel v KlD Cerkve, ki je (Ob)last. Tega vprašanja Strša ni mogel rešiti, zlomil se je in regrediral v NA, v Prer biološkega tipa; **Driada**. Let je mišljen v VISu **Driade**. Driada je Strno večna drevesna vila, bitje iz pravljice-mita, ki ni podložno umiranju-smrti. Kot drevo se zmerom znova obnavlja, je Vedrevo, je Življenje kot takšno, Vež. Feniks in Drevo sta Id. Drevo umre pozimi, izgubi listje, da bi se skoz smrt-zimo Prer. Enako se preraja feniks.

V samem začetku **Leta** beremo opis, kako "prek večernega neba leti ptica feniks", kako "začne spletati svoje gnezdo", kako "leže vanj in se iz teme pojavijo živi ognjeni plameni". V ognju zgori in se Prer. To je model Relnk. Morda je Strša uvidel, da so NA sekte manj neustrezne od rigidne dogmatične oblastniške KC; žal ni zmožal misliti Cerkve, ki bi bila onkraj ObDb, onkraj IdM, onkraj regresa v Prer, s tem tudi onkraj Ravove RegTere. Dlje od Rava je mislil Svetina, ki je v **Šeherezadi** prišel do MeP, do kataklizme, nastopajoče kot Svetovni potres; enako

v **Vrtovih in golobici**, kjer nastopa MeP kot Svetovni potop. A tudi Svetina ni zmogel misliti onkraj MeP kataklizme; Muck (in MatZupančič v **Muhah** na olajšan način) v **Portu** obnavlja ta MeP, ki nakazuje točko Absniča kot Kataklizme. A kako priti na Dr stran? Ne skoz smrt, ki se zgodi v plamenih Ognja, tu je Trad tudi Strniša v koncu **Sam**, Uršulo zažgejo na grmadi; ampak skoz Absnič. Tega Absniča pa Rav ne dosega, niti ne čuti. Ravno pred njim kot pred izpraznjenim-nesmiselnim – OIS – življenjem beži. S tem regredira v InH, na rob SeHa, skoraj k samosmilečemu se OPsku, kakršna je končna Gorga v **Deliriju**.

Vodnik na začetku **Leta** razlaga, kaj se dogaja s feniksom: "Ko se ptici namreč bliža smrt, si splete gnezdo in v njem ostane, dokler od lastne toplote ne zgori." Poudarek je: od lastne. Kjer more, Rav razkrije, da gre za model PAVPlD. Prer se dogaja iz avtista samega: sam z(gori), sam se rodi, vse se dogaja le v njem in iz njega. Dr je v tem procesu odveč. Gre za Rad in čisto avtoreprodukcijo. "Ko stari ptič izginja v plamenih, iz pepela nastajajo novi." Sam iz sebe, iz lastnega pepela. "Feniks je zaradi te svoje lastnosti predstavljal mnogim starim narodom simbol nesmrtnosti." **Let** je drama o utemeljevanju nesmrtnosti. "Slišal boš torej zgodbo o skrivnosti, kako se iz samega sebe vedno znova rodiš, kako umreš, pa vendar ostaneš živ, povedal ti bom zgodbo o tvoji nesmrtnosti." Bolj jasno zadeve ni mogoče izraziti.

Opraviti imamo torej s tremi pojmi: Prer, Pdč (predrugačenje) in Dg. Prer je Mag biološko utemeljevanje Veža, Pdč je delo na sebi in na ostalih, Tip za RLH Čla; šele Dg je raven, ki je ustrezna. Skoz Pdč se Čl le predeluje, prepomenja, a ostaja v Idi: potuje od (Ož)Ide skoz Dč v Dv, v najvišjo – PM – Kulo, a se tu izgubi ravno v hiperkultiviranosti, v helenističnem hiperesteticizmu (glej Grafovo poezijo, v ARF-AK ogledalu Novakovo **Hišo iz kart**). PrM-NNM je prepričano, da pride Čl skoz Pdč v etično držo, to je model Kristanove dramatike, glej **Zvestobo** in **Voljo**, a se že tedaj, na PrS, pokaže, da v etizmu ne vzdrži, **Dragan**, da je MeP, v katerega vstopa mimo svoje volje, po logiki THMa, tak, da ga grozi raztrgati. Sam Kristan to uvidi kot malokdo jasno: v **Vrankoviću**, ki problem **Dragana** bistveno poglobi; iz psihološkega, ki nastane zaradi Draganove osebne koruptnosti in pohlepa, naredi usodnega, "objektivnega". Kato se znajde v precepu med dvema etičnima terjatvama, ki sta obe Rad in čisti-pravi, a sta kot Scila in Karibda. Kris(tan) problema-dileme ne zmore rešiti, Can jo preseka z Rev odločno akcijo, Ščuka v **Blagru**, a se kmalu zave, da se tudi ta Rev akcija spopade z LdDr v ekskluzivnem MeP: konec **Hlapcev**, tim. Jermanov problem. Od **Dragana**, 1894, do **Hlapcev**, 1910, se v SD eksplicira bistvo najbolj usodne in Rad Čl problematike. To sta odločilni desetletji tudi za razvoj Slova, SIZi. Ta čas imenujem PrS. Od **Pen**, 1899, do Govekarjevega **Šarivarija**, 1911, kot že AMg, in do **CanVide**, 1911, ki reši problem z Inf mistiko.

Dg je zamisel, s katero naj bi Čl prešel prek – skoz – MeP, skoz Absnič, kakor ga doživljajo Jerman, Poljanec in Dioniz. Da bi Čl prešel od Trad Prera v Dg, mora skoz Pdč, skoz skrajno naporno delo na sebi, ki ga terja RLH. **Let** ne daje vtisa preveč naporenega dela Čla na sebi. RegTera je sicer neko delo, vendar je v **Letu** prikazano takó, da ga suvereni Vodnik-Vodja-Mag posreduje Člu-Andu zlahka. Vodnik vse ve že vnaprej, Vodniku si ni treba prizadevati, da bi izvedel resnico, je kot bog. Člu – Andu – je treba le poslušati Vodnika-Vodnico, pa bo zvedel vse bistveno.

V **Volji** kaže Kris izjemen Člov napor, kako iz nemoči pridobiva moč, zgodba Marice, enako v **Zvestobi**, s kakšno muko in težavami se Gorjanec ozavešča, proces je počasen, poln ovir, SSL, nejasnosti; šele skupaj z Lojzko najdeta pot. Tudi tu vidimo, kako PNP je Ravova filozofija; vse pregladka je, preveč instant kova. Ker pa že v tej fazi ni dovolj napora-moči, Rav ne more iz Mag Prera niti v RLH Pdč. Kje je še Dg! Dg predpostavlja trud Pdč etične prakse in Kul, na nji utemeljuje ARF-vero v (po)lsDra. DaSD z NA SSL je kar se da daleč od DgT. Tudi tu je vzrok, da mladi Slci nimajo dostopa do **RSD**.

Rav že v začetku drame opisuje, kako je And zanemarjen, ker ga je zapustila žena; zanemarjeno je njegovo – njuno – stanovanje: življenje. To je položaj končne Gorge v **Deliriju**, Didi v **Črnem noju**, pot v OIS. "Notranjost hiše je videti zapuščena. Povsod razmetane, nepospravljene stvari ... Smrad razpadajoče hrane ... V kopalnici kaplja voda v kadi. Skuša zapreti pipo, a se ne da ... Zamišljen obsedi v fotelju, zazrt v prazno steno." Tak je Čl, če se ima zgolj za ES bitje, kajti takšno je zapisano umiranju, poginu, smrti. Le Prer kot Relnk – s pomočjo RegTere – Člu omogoči, da najde pot iz tega OIS, ki je že blizu MePu.

Da gre za bližino SeHa, se vidi iz Andovega ravnanja. Ko se znajde v tem zapuščenem zanemarjenem stanovanju, "vzame šminko, ki leži na umivalniku in čez ogledalo napiše: Ljubim te Marija – vedno te bom ljubil!" Kot da bi brali TD, **Delirij** ali **Zlato mladino** ali pa še bolj solzave **Pozabljene ljudi**. Vodnik Andu: "Ves ta obup. Izgubil si sina, izgubil si ženo ..." Treba se je rešiti; kako? Z odmišljanjem Dra. "Pa kaj potem", če si jih izgubil? "Ljudje in stvari prihajajo in odhajajo, ene prinašajo žalost, druge veselje, ti pa ostajaš." Res je, a v kak namen? Da bi živel večno, da bi bil-postal Absld, ali da bi vstopil v lsDra? Dilema je Tem. Rav se odloča za prvo rešitev. "Zakaj bi se potem vezal nanje", na ljudi in stvari, na Dr, "če si boš dovolil biti odvisen od njih, potem nikoli ne boš to, kar v resnici si – feniks." And-(Rav?) je ob prvi hudi preizkušnji v življenju – res je bila zelo huda – popustil: Dra je zagledal le kot Čla-usodo, ki prinaša zlo, ki me dela za odvisnega od sebe kot despota-Gosa. Rav ni počakal, da bi skoz etiko Pdč postal Čl iz šibkega OPSka SAPO; tega tudi Zajc ni zmoget. Rav se je umaknil – regrediral – od Pdč k Preru, medtem ko je šel Jerman skoz Pdč, v katerem je odkril nezadostnost, v Dg, glej konec **Hlapcev**.

Rešitvi DgČ in RegTere sta Tem raznarazen. DgČ terja, da gre Čl skoz vse faze THM, da jih Ponot, medtem ko svetuje-uči Vodnik – Andu: "Lahko ... prerasteš svojo preteklost in začneš živeti, kot da vsega tega ni bilo. To je feniksovo vprašanje, njegovo bistvo pravzaprav." Kot da THM ni bilo. A kaj je, če ni izkustva THM? Le SSL, da ostaja od THMa zgolj začetna Ožld, ta začetna ld pa se skaže kot PAvPld. Rav svetuje, naj Čl zavrže-odmisli svoje ES življenje, kajti šele s tem bi vstopil v Vež, v Prer-Relnk.

Rav išče smisel, to je Tip za NA; v tem je NA reakcija na izgubo smisla v lumLD, na to, da je postal lumLibČl v PM le še samoumevni uživač, trgovec, skrbnik lastnega imidža, kot so udje NGG. V tem Rav presega NGG. Žal je smisel, ki ga najde, tako reduciran in avtiziran, da s stališča DgT ni smisel, ampak SSL. Josipina, ki zastopa Vodnika – Andu: "Vse ima nek smisel. Vse je na skrit način med seboj povezano." To je Tem trditev NA, ki jo sprejemam; moj micelij je prav to-tak. So pa moji – DgZn – pojasnjevalni obrazci povsem drugi od Ravovih. Za DgT so Andova huda izkustva – sinova smrt itn. – MeP, skoz katero mora Čl odkriti UnBDra, za Rava-NA so povod, da se obrne k sebi, stran od Dra, in najde trdnost – Arhimedovo točko – v lastni PAvPldi.

And se prepusti Josipini, ker je slabič, ta ga uči, postopoma ga uvaja v skrivnost RegTere. Uči ga prav dihati; nisem zoper. "Zavedaj se dihanja." Mrak me je učil in ta nauk sem sprejemal – bil sem otrok, imel sem pravico do pouka, medtem ko je And 40-letnik -, da naj se zavedam vsega in čim bolj, za to je iznašel neologizem: ozaveščanje. Kolikor NA ozavešča, je Poz; NA je reakcija na DSKC, ki poudarjeno ne ozavešča, ampak spet očaruje in korumpira, svojim vernikom obljublja Pol in ekonomsko oblast na TSu, večno nagrado v nebesih, varnost v velikem Gibanju, možnost, da jih MMB obdari s čudeži; v tej funkciji postajajo Brezje najpomembnejše. Žal tudi NA nazadnje obljublja Vež, regredira k Prer-Relnk. A prej svetuje ozaveščanje. NA ustreza na nižjih ravneh, za preprostejše; tudi za Meska.

"Občuti sproščenost po vsem telesu; od vrha glave do stopal, od stopal do vrha glave." V redu, če – kolikor – to pomaga Not sproščanju. Jaz sem dosegel sproščenost, celo vedrino, ravnodušnost do para ŽS. Žal večina učencev NA razume to sproščanje kot telesno; duhovnost čuti telesno. Glavni cilj jim je psihofizično Zdravje, kar sodi k telesnosti, duh je tu razumljen kot pripadajoč telesu. DgČ ceni telo kot sredstvo IsDra, ne pa kot vrednoto samo na sebi. Telo je Id. Pristaši joge sedijo v pozah lotosovega cveta, Bude, telovadijo, se potapljajo v transcendentalne kontemplacije, kot Mesek, kot Krašovčeva, a ... Metka doseže, kar želi: izločitev telesnosti, angelizacijo trdega – NeČi – kova, medtem ko je Mesek bolj odvisen od MO trga, od imidža. Oba pa skrbita predvsem za Zdravje. Lepota Metkinih likov-slik je angelsko Zdravje. Ti liki so IdeaPld. IdeaPav Meskovo pisanje je bližje PNP.

DgT pravi, da je na svetu več ljudi, ki so si Dr Dru Dr; tak vidik je treba doseči. (KasO: danes mislim, da jih je manj, kot sem si želel.) Skoz množstvo Raz Pskov – skoz pluralnost LD – je treba do mnogih SAPO, ki vstopajo v IpK. Čl mora ne le priznavati mnoge Dr SAPOe, ampak jih jemati kot cilj, prav za prav enega; v enem je osredotočena vsa Dt. Že enega soodreševati je komaj mogoč posel za Čla, ki je šele na začetku svoje poti soodreševalca Boga. Rav trdi, da je na svetu mnogo primernih ljudi, vendar je smer njegovega ravnanja ravno nasprotna: ene admisli ali v njih prepozna sebe; ali Zamol ali ldn. Josipina: "Spomnil se boš stvari in dogodkov" (to velja tudi za ljudi, kajti s stališča DgT je vsaka stvar tudi K-PO), "za katere se ti bo sprva zdelo, kot da niso tvoji, potem pa jih boš nenadoma prepoznal kot del sebe." Paradokсно in zabavno: "Najprej pa bova utišala tvoj ego." Ego ne pomeni Abslde, to Rav išče, ampak ravno nasprotno: oviro, da bi Čl prišel do lastne (Pav)Ide. Ego mu pomeni množstvo ES potez, tisto, čemur pravim jaz HM, EV, ki jih je v Člu več. Rav ne gre skoz množstvo THM k Dt, ampak od ES množstva nazaj k čim bolj čisti Id.

Če je Čl v sebi tudi Dr, potem je mogoče, da bo prevzel nase krivdo Pravca za Pror; da bo v krivdah, ki jih zagrešijo Dri, prepoznal tudi lastno krivdo, kajti Čl ni le Psk, ampak je tudi vse človeštvo, s tem vsi ostali ljudje. Strahotna zavest, ki bi vodila Čla v Rad nemoč, v obup, vendar ga ne vodi, če se Čl odloči, da bo posvetil svoje življenje Dru, IsDra, ldn. Naredi, kar more. Je Strno Trag bitje, a obenem v možnosti, da najde stik z Bogom, ki je v Tr; še več, le on kot nekdo, ki je Ponot krivdo ostalih (in svojo), more čutiti, kaj je krivda, more zato delovati, da bi tistega, ki ga je Pravec UU, (po)iskal in soodreševal skoz ON. (Skoz odreševanje nič, ne odreševanje od nič.)

Ker se And ne analizira z ARF-AK, ker mnogo preveč pozornosti namenja telesnim gibom – Josipina: "Levi bok, hrbtna stran desnega zapestja, desni laketi,

desna rama", to se nadaljuje s pravilnim hranjenjem, pravilnim izločanjem itn. -, je njegovo prepoznavanje SpS obrazec, ne pa ES izvorno (po)ls svoje resnice kot specifične. **Let** pokaže, da Andovo življenje ni bilo specifično, ampak SpS tipa. Prav to omogoča NA kot PNP instant zdravljenje v MO. Celo KC prehaja vse bolj na MO, novo evangelizacijo razume kot novo Mas pokristjanjevanje. Povsem PM početje, v katerem je Bog kot Dr izgubljen. Res pa je, da ga je šele skoz to izgubljenost – vničnost – mogoče najti onkraj ničā. Le da DSKC tega ne zmore, problema se niti ne zaveda, ga ne zmore tematizirati.

V **Letu** povsem manjka dolgotrajna zavestna samovzgoja, nadomešča jo RegTera instant tipa. Ko And izvaja pravilne Ps ritualne gibe, že retrougleda svojo preteklost, recimo sebe "na velikem razsvetljenem travniku z belim marmornatim vodnjakom". V vodnjaku, nad katerega se skloni, zagleda svoj obraz. Jos(ipin)a: "Vidiš odsev svojega obraza? Vidiš to globino?" Potaplja se vase. Bravec oz. še bolj gledavec – Rav je očitno Pandurjev učenec, mariborska šola – vidi to potapljanje takole; berem didaskalije: "Kamera se postopoma bliža Andrejevemu čelu (tretjeočesni center) in počasi vstopa v notranjost njegovih možganov." Zakaj se to dogaja? "Pozabil boš, kdo in kaj si. Vse zemeljske skrbi, žalost, veselje, vse to boš pustil tukaj, v tej sobi." S stališča DgE je to početje najbolj napačno. V tej točki – dejansko hipnozi (Josa Andu kar naprej govori: "Sprosti se, popolnoma sprosti!") – se da Čl Svno na razpolago Dru, ne kot cilju svoje LdDr, ampak kot Vodniku (v katerem je skrit Vodja), ki lahko počne z omamljenim, kar želi. Rav seveda zatrjuje, da ima Vodnik najboljše namene, da ga skrbi le Človo zdravje, dobrobit. Pa ni istega trdil – in bil v to prepričan – tudi Stalin za Prol, Hitler za Nemce, Kidrič za Slce, Anton Mahnič za Kat Slce? Vodnik vstopa v Čl-Andove možgane, Anda tako RA, da mu da-določi svoj VIS: vero v Relnk. **Let** podaja (zagovarja) – maskirano – Rad manipulacijo Zdravnika-Gosa s Čl-bolnikom. Čl mora biti bolnik, mora dobiti zavest o tem, da je bolnik kot tak, mora postati Pacient, če hoče ozdraveti. V Zdravniku ne vidi Despota, kot ga LR-Prti niso videli v Kidriču in Kardelju, ali DR-Dmbci v Rupniku-Rožmanu. Čl brezbrambno – hote nezavesten – zaupa Vodniku, ki da ni Dr, ampak njegova najbolj Not prald, kot sem analiziral konec **Leta**, Id kot Razpld, kot UmKap.

NA tako samorazoroženega Čla fascinira s scenami, kaj vse da je v njem, v njegovih možganih-duš(evnost)i, ki je izgubila ne le ES značaj, ampak tudi usmeritev k BSAPOEV. Čl se je ves prepustil Zdravniku-Vodniku, v katerem ne vidi Gosa; a kaj je dobil za to? Potrditev, da je sam – PAvPld – ves svet, svet že od začetka, od prapoka. "Kamera prodira v mikroskopsko strukturo možganov. Prostor možganskih celic se širi, znotraj njega nastajajo vesolja s planeti in galaksijami. Vmes se utrinjajo drobci spominov preteklih civilizacij, pokrajin, mest, ljudi; liki božanstev, simboli." Spet ta brezkraina stremljivost-samoveličje Abslde.

Člu, ki se je prepustil RegTeri, se je posrečilo, da je "prestopil meje svojega telesa, meje svoje sedanje inkarnacije". To ni prestop, kakršnega pripravlja DgE, prehod iz THM v ČHM, iz Ide v Dt, ampak iz ene – slabe – oblike Ide, iz ES pojavno zmedene, obremenjene Dč in Dv Ide v očiščeno IdeaPldPAv. S stališča DgZn gojita And in Josa le iluzije, SSL, ko menita: "Dvignil se boš nad čas in prostor, ki ga poznaš." To je levitacija, ki jo zlahka izvaja pomočnik-učenec maga Davida. To ni prehod onkraj para čas-prostor, kot terjā DgT, ampak je le Dv blodnja o tem, da se Čl dviguje nad snovnost. VIS DgT pravi, da se Čl na eni ravni nikoli – Strno – ne more dvigniti nad prostor-težnost, ker pripada THMu. Prehod v Dt je na povsem drugi ravni: z LdDr, s (po)lsDra, ne z izstopom iz težnosti. Dg

moment v Kršu se je tega dobro zavedal, glej razkrinkanje čarodeja Simona, ki je učil levitacijo namesto odrešenja duše, glej Kiševo novelo o tem v knjigi **Grobnica Borisa Davidovića**. NA skuša oboje povezati: levitacija naj bi bila dokaz osvoboditve duše. Prav s tem kaže NA svoje nerazumevanje ONa: v skladu z materializmom LD-PM ji je potreben materialen dokaz, enako kot so (naj bi bila) ČOzdr snoven dokaz za moč FKČ boga. S stališča DgT se je v tej točki (F)KČ razkrila kot Mag, njen bog kot čarovnik, kot čudodelni Zdravnik-Ozdravljevalec. To so – naj bi postale – Brezje. DSKC je ReMag.

Rav se še bolj izda z naslednjimi izjavami Jose, iz katerih je jasno, da se PČ odreka LdDr, praksi-akciji dejavne ljubezni, kot jo je imenoval Dostojevski, Pirc pa je ni dovolj razumel, saj je cilj na bit, ne na soČla. Josa: "Pusti, da misli, čustva, vizije in občutki neovirano prihajajo in odhajajo. Ne veži se nanje. Ti si opazovalec. Zapomni si, kjerkoli in kadar koli, samo opazovalec si. Še tako grozljive, še tako lepe stvari, vse se dogajajo v tvojem umu." Ne gre torej le za regres v PAVPlD, kakršnega sem opisoval dozdej. Gre celo za Rad solipsizem, za RR vsega sveta – snovnosti, Dti – v podobo, v misel, torej v Dv, ki je ločena od snovnosti, le blodnja. Samoskopitev Čla, ki jo predlaga NA-Rav, je Rad redukcija na Sim, na virtualnost. NA – **Let** – legitimno sodi v Dv-PM.

Najbrž je po vsem, kar sem povedal o DgT, odveč dodati, da je Čl, kakršnega izdeluje DgE, akter, ki udejanja LdDr. Je tudi (samo)opazovalec, vendar tako, da samoopazovanje RR v ARF, ki "služi" IsuDra. Dr je ves čas neodstranljiva točka, h kateremu teži vse Človo pravilno ravnanje.

Let kaže, kako And postopoma išče pravo ldo. Vozi se z dvigalom, stopa v hodnike z mnogimi vrati, izbira nadstropja itn. Znašel bi se v labirintu, če ne bi NA verjela, da se da priti do pravih vrat, ki vodijo k praldi. (KasO: tudi tu bi koristila primerjava z Blakom v **Zogu, Motu, Hodu**.) Hodniki se začnejo "rušiti", kar bi bila primerna metafora za Čl osebno izkustvo, če bi bilo to izkustvo v **Letu** podrobno uprizorjeno. A ni, namesto te uprizoritve je le Abst PNP izjavljanje o rušenju. **Šeherezada** podaja MeP, SSL, padce, ovire, spore, strasti, muke, v katerih so ljudje, ki izkustveno živijo, medtem ko je **Let** le povzetek vsega tega, primeren za MO digest. PM drame ne smejo podajati dejanskega Čl izkušanja, ker bravec za opazovanje tega nima časa, bravec hoče instant rezultat kot blago-sporočilo na trgu. Hoče množstvo teh sporočil-digestov, med katerimi se bo sam odločal, katerega sprejme ali ne; ponavadi jih sprejema enega za drugim; Mesek se recimo seli od bahajev k Ravu.

Primerjava med Andom, ki se mu posreči leteti, in Agato v Šelovem **Triptihu** je mnogopovedna. And na Josin poziv ("Duh si, Andrej, nesmrtni duh, ki se mu ne more nič zgoditi") "skoči z obzidja", to je Ravov Magodgovor na Bartolov skepticizem in na **Alamut**, "se iz težnosti spremeni v breztežnost in nenadoma začne lebdeti v zraku ..., v tem neskončno uživa". RegTera omogoči Člu, da postane bog-angel, da se poisti (ldn) s praldo in ozdravi. Četrto stoletje prej ustvari Šel Agato drugačno. Šel ve, da se Agata drogira, da dobi Čl občutek breztežnosti-levitacije na osnovi kemije, zastрупitve, ki omogoča RR zavesti v blodnje. Ponoči Agata leti, ker je nafiksana, naslednji dan, ko se strezni, se vrne v urad, v institucijo, v banalno življenje-blato, kjer je naprej uradnica. Šel nato sicer radikalizira in RR transcendentalno meditacijo, blodnjo-blodenja, glej grupo v **Skaku**, ki se predaja Mag gledanju neba, glej nazadnje – v vrhu – Darinko v **Čar(ovnic)ih**, ki postane že dvoumna točka hkratne blodnje in vesoljske energije; ta

grozi v kataklizmi vesoljnega potresa razrušiti TS, ObDb, SSS, vse institucije, samo ldB. Tu je prišel Šel najdlje, tedaj sva najtesneje sodelovala, skupaj sva načrtovala prestop Čla iz ldB v AltB. Šelu se ni posrečilo, projekt je z rad ARF, ki je peljala v AD, razkril kot fantazmo, kot umislitev norčkov, ki pač niso zmožni umovati normalno in realno, duševnih bolnikov v **Svatbi**.

Malo zatem je projekt-poskus izstopa iz EDč zavrnil tudi Božič v **ŠpK**; v liku Sestre je podal le duševno bolnico, ki si predstavlja, da je Španska kraljica, beži v blodno vlogo. Ali bolnik, Sestra, ali duševno oslabiljen-prifrknjen, Jurij in Lenka v **Svatbi**, nikakor pa ne Čl, ki bi se mu zares posrečilo premagati snovni in ES svet (THM), kar sugerira Rav v **Letu**. Božič in Šel sta resna dramatika, ki sta delala z Rad ARF kar se da resen poskus rešitve v Dt, a sta spoznala, da ni mogoč, nista zmogla dovolj lDdr, razen Vide en hip, glej konec Šelove **Lepe Vide**, ko njena prej nema hči Darinka spregovori. A ostane pri eni sami besedi – "Mama" -, nakar lPK in Dt v ŠelD spet umolkmeta; tudi Muto v **Slovenski savni** je nem. Šel gre tedaj napačno pot, raziskuje – testira -, ali je mogoč nov fKrist, Križani, ki bi vstal od mrtvih; Šel se zapiči v Prer. Jasno je, da se mu test s Prerom ne obnese, od mrtvih vstali Muto ni Pomladni kralj. Šel išče tega kralja v Poli, skoz Magideologijo narodenosti, jo RR v od mrtvih vstali SNL v doseženi SND. ReGent ga sili v Refz, okrog 1991. V dramatici pa tudi tega ne zmore uprizoriti, kvečjemu na Neg način, s kritiko, v **StKrv**, pri Sžih-Srbih. Šel ugotovi, da niti Pdč ni mogoče, kaj šele Dg. Čl ostane, kar je, je pa ADIde, ki ne pripelje v Idealdo, kot si umišlja Rav v **Letu**, ampak ostaja v OIS, v podzemlju, v SZ; glej **Kanje**. Da bi Rav Šela in njegovo resno analizo zavrnil, mora problem tako olajšati, da ga naredi za PNP trivialno MO lito. S tem ga ne reši, ampak izgubi.

Že Bartol je bil, ki je pred vojno v **Alamutu** (pred nekaj leti je roman Svetina dramaturgiral) Krit pokazal, kaj pomeni leteti oz. misliti, da levitiraš: verjeti Vodji-Čarovniku, se zanj fascinirano žrtvovati, pasti zanj v SV, popolnoma v SZSL; tako leteti fascinirani fedajini se ubijajo na skalah, telesa jim treščijo na trda tla. To Krit spoznanje je Bartol v drami **Empedokles** še ponovil, poglobil: pokazal je Vodnika-Maga, ki trdi-obeta, da bo splaval v nebo, kot fKrist, dejansko pa cepne v žrelo ognjenika (Etna), ker je slepar; ali pa celo to ne, niti ne skoči v Etno, ampak se nekam skrije. Bartol že vnaprej razkrinka NA Rava kot sleparja. Rav se bi branil, da je njegova levitacija le duševna, kar pa ni res; Maatin prstan je stvaren, NA ideologi-magi – Blavatskyjeva, Crowley itn. – so resno trdili, da so zmožni levitacije. Rav se na eni strani zavaruje z metaforo, na drugi strani pa se spogleduje z mislijo, da ne gre za metaforo, ampak za realno Čl sposobnost premagati snovnost. Dilema, ki jo je zapisala Simone Weil v naslovu svoje knjige **Milost in težnost**, ostaja kot téma, kot izziv. DgT trdi, da se da Dt doseči, a na povsem drugi ravni, ne z zmago nad snovnostjo. Takšno zmagovanje je Tip primer lDBa, izhaja iz Čl ambicije, da bi bil Vsemogočni, da bi nad Drim – kar je v tem primeru snov-zemlja – zmagal. lDdr ni zmagovanje nad Dr, niti ne hlapčevanje Dru, ki je v sebi lDld (Gos), ampak stik z UnBDr, torej z Dr, ki je za Dra Dr.

And stopa naprej v podzemne hodnike, recimo – v 25. sekvenci – v "zasnežene podzemne jame", skozi "zapuščene vasi", kjer se ne izgubi, ampak prihaja vse bližje pravi ldi. Tam najde Vodnika. Ta najdba se pokaže tudi na Zun način kot RR zapuščene vasi v "pravljnični vrt, poln cvetja in eksotičnega rastlinja. Ob majhnem ribniku stoji pav", kot vemo je pav ZnaSi nesmrtnosti. Skoz Smš – podzemne jame, zapuščeno vas – pride And (po RegTeri ravnajoči se Čl) v Stš: "Andrej se znajde

pred pročeljem templja, ki stoji na vrhu hriba, zgrajen v grškorimskem slogu." Kako bi bil Šel vesel, če bi mogel na tako lahkoten način – kar skoz sanje – iz podzemlja **Kanja** v Stš **Neste**. A Šel ve, da ne gre, da bi bilo to ne le SSL, ampak goljufija. Rav pa ni zmožen toliko ARF, da bi ustrezno presodil, kaj počne. – Pravkar najdeni tempelj je točka, kjer se stakneta Rav in SSimčič v **Hramu**.

Tempelj, na katerega naleti And, je Tip stavba za analogne ezoterične in Mag zgodbe, te kar se da rade obnavljajo egipčanska, grška, babilonska, azteška itn. Stš. Sem sodi tudi Steinerjev Goetheanum, predvsem pa Kat Stš, ki so ravno v tem Raz od protestantskih: v Lepoti čara. Ni naključje, da si DSD želi postaviti nov SI parlament po Plečnikovi zamisli. Ravno Plečniku je bila obnova arhitekture starih verstev posebej blizu, od asirskih stavbnih elementov do templjev grške antike. Parlament je za DSD-DSKC osrednje SI Stš, ne laični prostor dialoga in polemike. DSD kot Tot bi dialog-polemiko čim prej ukinita, ne sodita v Stš. V Stšu govori en sam Či-bog-Načelo: Vodja-Vodnik (Janša, ki je zame pajac, za Šela Mojzes). Tako je tudi v **Letu**:

"Andrej vstopi v notranjost vodnikovega templja. Arhitektura je krožne oblike, na vrhu je kupola, skoz katero prihaja svetloba." Model Hagije Sofije, tudi plave džamije v Carigradu. "Stene so prazne, marmornato bele barve. Tla so mozaična. V središču gori živi ogenj." FK razume FKrista tudi kot Živi ogenj, čeprav ga RR v Hostijo, ki je NeČi. Sam ZnaSi Živega ognja je bliže zoroastrizmu, ogledal sem si ga v Azerbejdžanu (še v SovZ). Strša pokaže njegovo dvoumno plat: je kres grmade, na kateri FK zažge Uršulo, **Sam**. Rav potrebuje ta Ogenj zaradi mita-pravljice o feniksu, ki se Prer skoz ogenj, skoz samozažig. V tej točki se Rav oddaljuje od Krš Prera, se ReAr. (Koristna bi bila primerjava med ognjem v **Letu** in ognjem v Muckovi Liti, glej njegovo pesniško zbirko **V tkivo ognja**. Tu je ogenj silovit kaos, ognjeniška magma. Muck čuti moč Ognja, Rav je rahel dečko.)

Tempelj ne bi zadoščal, tempelj je prostor, v katerem prebiva bog; ali Vodnik, ki v Ravovi NA nadomešča boga. Za ognjem "sedi sivolasni starac, obrnjen v zid. Oblečen je v belo tuniko z zlatimi robovi. Noge ima bose." Gre za Trad Konv lik Modreca-Svetnika-Kralja, kakršnega si predstavlja infantilna domišljija; Rav je le v maločem izviren. Vodnik je seveda hiperfascinanten, kot morajo biti guruj. V starcu so "živoiskreče se oči, polne življenja". Za življenje gre. Izberi življenje! propagira DSKC. Enako NA. Cilj obeh je Vež.

Rav se trudi, da bi se oddaljil od avtoritarizma KC; tudi zato nadomešča Vsemogočnega boga z Vodnikom, ki ni Človov Gos, ampak Čl sam. A kaj, ko pripelje enačba Vodnik=And do PAv! Poudarek, da se mora Čl sam vzgajati, da mora črpati iz sebe, ne prejemati od Gosa, je pravšen, a manjka v samem Člu (v njegovi Noti) Dr. Obrat k sebi se Ravu ponesreči, ker je jaz le Pld. Drama, Ravov svet, njuna PSt se spači in podira, ker manjka Poz Dr. Zato iz Vodnikovega nasveta ne sledi drugega kot PAv: "Ker jaz sem vendar ti! Če ne verjameš meni, potem tudi sebi ne verjameš." Hopla, tu je kleč, ki je Rav ne zmore obpluti, ob nji karambolira, ne da bi opazil.

Moja metoda je bila, da sem si izbral-konstruiral veliko očetov, učiteljev, vodnikov, lastnega, Mraka, Vlada Kozaka, Vladimirja Seliškarja, Koca, se učil tudi pri PriSo, Primožu Kozaku, Smoletu, VeRusu, Pircu, Zajcu, Božiču, Šelu, torej celo pri mlajših, vse do Marnika, do Petra Abrama-Reharja, se pravi, tudi svoje otroke sem delal (AR) za svoje očete. Ravno s tem sem preprečil, da bi se podredil enemu Očetu, kakor terjja KC – njenemu bogu -, enemu Učitelju-Vodniku. Ko sem jih kombiniral, sem vsakega od njih odstavil kot AbsOčeta, kot Edinega Vodnika, vse

sem RR v PriSo, v ljudi – SAPOe -, s katerimi skupaj v IpK soodrešujem, soustvarjam, iščem UnBDra.

Rav pa daje Andu le enega Vodnika. Na eni strani je to And sam, kar vodi Anda in Rava v PAv; na drugi je to za Anda in za vse ljudi Rav (avtor drame), ki postaja s tem ne le guru, ampak Edini Vodja-Gos. Rav v **Letu** ostaja v opisanem precepu. Rav namreč ne more stran od terjatve, da naj And zaupa obenem sebi in Ravu-guruju, ki ga seznanja z RegTero in ga vodi v lastne globine k sebi. H kateremu sebi? K sebi guruju (Ravu) in k sebi Andu (v PAv). Tako je treba tolmačiti Vodnikovo izjavo: "Jaz sem samo nekdo, ki ves čas skrit prebiva v tebi in ga ti ne želiš spoznati."

6

Prvo Andovo odkritje sebe kot preteklega, Thas, je podano kar se da Konv-PNP. Vidi se, da Rava psihološki realizem ne zanima, da ga ne zanima noben Dr ČI razen sebe, sam se pa pri priči RR v PNP ldo. Tako nastane zaporedje SpS obrazcev, kar je bistvo PM dramatike, recimo Prokičeve, ki je bila Ravu za zgled. Tu je – s stališča ES – vse Zun, vse stereotipno. Poanta PM dram je načrtna, načelna stereotipizacija, kar ima za posledico RR Umet Lite v trivialno, nekdanjih mitov v risanke, v stripe, herojev, kot so bili Ahil, Hektor, Gilgameš, v filmskega Batmana. Pravljica je vmesna stopnja med mitom in stripom. Ni naključje, da razume Rav zgodbo o feniksu kot pravljico, ne kot obnovitveni – Prer – mit. **Let** sicer ni banalen strip, a je na poti vanj.

Celo Partljič, ki je dramatik-manipulant – pravi LumLibec -, je recimo v NOB drami **Za koga naj še molim?**, ki je bolj kriminalka kot tragedija, bliže Not pristopu k ES Člu od Rava v **Letu**. Part(ljič) izhaja iz psihološkega realizma, kar je za njegovo dramatiko ugodno. Res hoče pisati za takšne brave-gledavce, ki so ustrojeni v duhu PNP MO; a nekaj ga zadržuje, da ne bi postal zgolj pisec-risec stripov. Rava zadržuje to, da bi rad ozdravljajal-vodil Čla-ljudi; NGG avtorji, JWirk ipd., pa skušajo le še ugajati, (se) prodajati, pisati v duhu Zeitgeista.

Ko prebiram tisti del **Leta**, v katerem Rav popisuje Nemca Thasa v predvojnem in medvojnem Mariboru, ko vladajo v mestu Ncz vojaki-oficirji, si skušam pomagati z avtopsijo, kot zmerom v takšnih primerih; iščem, kako bi se lahko poistil z opisanimi-nastopajočimi liki, kako bi jih mogel razumeti odznotraj. Spominjam se ljubimca svoje tete, stričeve žene, recimo iz 1938 v SlovenjGradcu, ki je bil Nemeč, po poklicu lekarnar, zaveden nacist, nosil je bele dokolenke, govoril le nemško; prihajal je v stanovanje k teti, ko je bil njen mož v službi itn. Pred sabo ga vidim, kot bi se srečala včeraj; spomin obujam s pomočjo fotosov, ki jih hranim, skupni izleti na Uršljo goro itn. Svet predvojnega nemštva poznam do neke mere od znotraj, kajti skrivnostna srečanja tega Nemca z mojo teto Hanzi, čudni dogodki, ko je prihajal stric nenapovedano domov – jasno da na kontrolo – in se je Nemeč skrtil v shrambo ipd., so mi burili deško domišljijo, mi delali svet še bolj nenavaden, neumljiv, nevaren in perverzno privlačen, kot sem ga doživljal že sicer v svoji Dn. Žal vsega tega v **Letu** ni. Thasova zgodba kot da je vzeta iz časnika, enolinijska je, prava stereotipna trivialna fabula, ki naj bi ji dal globino in

zanimivost le Mag podton oz. Ideol(oški) okvir **Leta**. Žal ji ga ne daje. – Kar ugotavljam, je Tip za PM dramatik kot takšno. Enako PNP stereotipno opisuje recimo Ruse Kodrič v drami **Vlak čez jezero**. Umet se tu RR v PNP.

Od sekvence 41 naprej sem na robovih knjige-drame kar naprej beležil besedo: Trivialno), Poceni ipd. Recimo opis "dekadentnega žura" oz. "velikega oficirskega plesa" v medvojnem Marburgu. Tudi srečanje med Thasom in Irmo, ki da je bila "ljubezen na prvi pogled". Ko si je, nekaj let prej, Rupel v svojih PM dramah dovoljeval trivialnosti, je čutil zadrego, zato jih je okrasil z duhovitimi absurdizmi, vse skupaj je podvrgel Rad posmehu, s čimer je pokazal, da MO sveta ne ceni. Kot politik je vstopil vanj, a tako, da ga skuša – kot visok politik, minister – obvladati, z njim manipulira. Rav pa se utaplja v njem. Med **Letom**, ki je drama brez prave Not dvojnosti, in Ruplovimi komedijami, kot so **Kar je res, je res**, je bistvena razlika, seveda v dobro Rupla. Rupel je močan, suveren, čeprav kot Velemanipulant površen. Rav je dejansko učenec, ki posnema Učitelja; epigon. Mesek se uči pri epigonu. Žal. PePKo tega noče, manjka mu neposredna naivnost, Tip za Meska; zato ostane v zagrenjenosti OPSka, ki se noče z LdDr posvetiti nikomur. Jalova posušena zgrizena figura, ki komaj še zadržuje na sebi spodobno masko. Z novolevičarstvom se skuša regenerirati, a je v tej Pspraksi le smešna. Sodila bi v Ruplove burke. (KasO: kaj pa, če sem do PePKa preoster, krivičen? – Ko začnem takole razmišljati-dvomiti, pomeni, da je strategija mojih Sžev uspela; uspeli so me narediti negotovega, v sodbi, v ravnanju. Negotov Čl ne izreka ostrih sodb, razen kot ud Klde. In zmaga lDdb.)

Razmerje med Thasom in Gabr(iel)o je podano še bolj Konv, če se sploh to da. Ljubosumnost, zavist, slepa strast in vse, kar motivira Gabro, da gre Irmo ovadit, s tem izroči smrti tudi ljubljene Thasa, sodi v romane Cartwrightove, Ravov nivo ne dosega niti Viktorije Holt. Domislica PM dramatike, da zamenja Umet s trivialnostjo MO, je bila odlična, a je veljala le en sam hip, kot domislica, kot dokaz moči Trga. Inovativen je bil Prokić, Rupel, tudi s **Prepovedano igro**, 1984. **Let** je desetletje mlajši, prekasno rojeno dete.

Morda misli Rav, da ga ravno stereotipnost PNP govora njegovih figur rešuje-varuje pred tem, da bi se izročil Dru, pred trpljenjem. Mar je Rav res tako prestrašen, da izbere raje PNP Zun, kot da bi trpel? Je res tak slabič? Je PM Čl res tak Stren slabič?

Obenem pa si Rav ne more kaj, da ne bi Anda skoz Thasa celo ReHer. Thas sicer ni heroj iz lastne pobude; le zato je, ker ga pritegne Irma, sodelovanje z Of-VOSom pa odobri tudi njegova mati kot Anfz levičarka. Thas je prav za prav cunja, kot And. A ker se pusti povleči v Gibanje, ko tvega življenje, postane akter v NOBD. **Let** se v tej točki RR v NOBD, blizu Partovi **Molim**, ki prav tako obravnava mariborsko NOB sceno. Primerjava med pristno NOBD, **Rojstvom**, in sekvencami **Leta**, ki podajajo NOB, pokaže neverjetno razliko med EDč Člom, ki je kljub Not povezanosti z Mil ideologijo Koma v neposrednem pristnem razmerju s stvarnostjo, ta je obenem tudi resničnost, na eni in RR te stvarnosti v stripe, kakršne so ameriške filmske kavbojke z Divjega zahoda, nazadnje najuspešnejše proizvajane v rimski Cinecitta, tako ljube lumideologu Liba Žižku. Se je navdih NOB-LR že tako posušil, da je prešel v PNP trivialno Lito?

Kako Zun je drama v teh sekvencah, vidimo iz tona opisa. "V Thomasovi hiši. Mati veselo sprejme Irmo in njene kolege iz Osvobodilne fronte. Vodnik: Tvoji materi je to zelo všeč. Srečna je, da končno lahko sodeluje v boju proti Hitlerju. Na svojo pobudo je za tajne sestanke Osvobodilne fronte odstopila vašo klet. Hiša se

je spremenila v skrivališče za pobegle slovenske zapornike in ranjene partizane." Je mogoč še boj PNP Zun govor? Ja ta(k) govor Tip tudi za Ruplov TeVe scenarij na sorodno témo? Še Remic-Jagrova piše bolj živo, vsaj zanosneje od Rava, glej **Frankolovski zločin**.

Celo Miheličeva-Pucova gre globlje od Rava, ko podaja Not dileme zdravnika dr. Donata v **Operaciji**. Naj je **Operacija** še tako Tip postNOB agitka na NOB temo (je iz 1950), v nji je podan Čl v dilemi, v Not razcepu, v Mor stiski, ki jo rešuje s pristnim etičnim zanosom, katerega skriva pod masko cinizma. Zame – za MGG – je bila **Operacija** kot Ptjska agitka ničvredno delo, če pa jo primerjam z **Letom** v zadevnih sekvencah, se izkaže kot globokoumna mojstrovina. Kaj se je PM dramatik res posrečilo Čla tako sploščiti v golo površino, v gol PNP Konv jezik družbenosti kot takšne, gole funkcionalnosti, da je izgubila slednjo sled HMge?

Dr. Donat je pristen heroj, še več, v njem je navzoča LdDr, žrtvuje se za skoraj neznanega Prta, s čimer si – zavestno – osmisli življenje. Dela Rad ARF-AK, odkriva, da je njegovo življenje prazno, le v Užu seksizma, medtem ko se ob njem dogajajo divjanje in veličastnosti Zge. Donat poseže v Zg po lastni volji, je akter, ki osmišlja svet. Thasu se vse le dogaja, kot Andu in Davidu. Vsi kot slabiči čemijo-medlijo v praznem prostoru, morda res levitirajo, ker so tako lahki, kot prahec, v kakršnega sta se RR Dan in Reka na koncu **OtR**. Thasa Ncz intendant res ustrelil, a kot da je ustrelil kunjjo, fragment, citat, retorično frazo: ničes.

And (Thas) pozablja na strah, a ne zato, ker bi bil pogumen-junak, ampak ker nima več občutljivosti; kako naj prah čuti strah?

Čl se najbrž ne sme nikoli – Strno – odpovedati ničemur, kar je v THM; tudi krvi ne. Mora jo PreOsm, ne pa Zamol, kar počne Rav, ko izdeluje v **Letu** povsem brezkrvne dramske junake. Izločitev Krvi ima v tem pomenu usodne posledice: Čl neha biti Čl, postane papir. Rešitev v DgE ni RR v papir-jezik (lingvizem RMg), ampak preOsm krvi v LdDr, ki jo uresničuje Čl iz mesa in krvi, rojen iz mater(nic)je, določene Rodu, iz določene Dn, ES poln strasti. To obdržati je zmogel še Snaj v **GiM**; tudi zato je **GiM** odlična drama. Božič je v **ŠpK** že bliže retoriki PM, kar je v skladu s temo drame: RR Sestre kot žive PO v blodno V(logo) Španske kraljice, v fantazmo. Šel daje v **Kanju** polnost OIS Čla, ki se je znašel v Rad SZ. To je Neg polnost, a je. V **Letu** pa ni več sledu o nobeni polnosti, le o avtorjevem PAvu.

Kako mogočno zvenijo Klas verzi Schillerjeve **Marije Stuart**, ki jih daje Rav govoriti Irmi kot igralki v uprizoritvi te Schillerjeve drame! Marija ne izjavlja slučajno: "nikar ne oskrnite tudorske krvi, ki teče v mojih kakor v vaših žilah!" Danes Kri res ne sme imeti več pomena, kot ga je imela za Pl v FD in še za Meš v času, ko se utemeljuje na Naru-Krvi, Nemci še v začetku 19-ega stoletja, Slici v drugi polovici, v obeh **Tugih**, **Ljubi** itn. Prav je, da se ji je Šel v **StKrvi** posmehtil, da jo je z ARF-AK odpravil. A nekaj mora Kri zamenjati, kri ne sme postati le prah-papir-verbalizem; Čl mora najti novo obliko samoutemeljevanja. Kri je kot Pl-Narmoč povezovala ljudi v močne Kole; Rav zreducira Čla na komajživljivega narcisa. Kri je zmota Klde. Kri kot Pvt strast – kot Pld, glej lik Tuga v **LTugu** – je Neg. Tudi Nar Kol Kri, ki jo zastopa Tugova nasprotnica Zorislava, je danes pomota. A uničiti Kri-ldo in jo nadomestiti s Pvt blodnjo, to ni rešitev.

Rav ima do smrti enak odnos kot do življenja: PM papirnat-epidermičen. Berimo opise Prt vojskovanja; v MO je brati manj stereotipne, kaj šele v NOBD in v SPED, glej zadevne prizore v **Rojstvu**, analiziram jih v **TpN**, in v Willenpartovi drami **Zadnji krajec**. "Na Pohorju. Sončen majski dan na gozdni jasi. Skupina nemških

vojakov, med katerimi je tudi Thomas, počiva. Nenadoma se iz gozda zaslišijo strelji. Napadli so jih partizani. Vojaki začenjajo streljati nazaj. Vname se boj. Veliko jih obleži mrtvih in ranjenih." Itn. Res, to so opisi za film. Vendar se je Rav odločil, da objavi **Let** kot filmski scenarij v knjigi dram, s tem je jasno pokazal, da navajanih stavkov nima le za sredstva filma, ampak za lit vrednost. To je v PM konsekvantno: Lita je zreducirana na film, Lit jezik drame na jezik filma, ki je PM-MO Umet.

Let kaže, kako umretha Thasu oče in mati, drug za drugim. Po mnenju avtorja je drama dosegla pomembno točko. Vodnik Andu: "Prišel si do točke, ko se moraš soočiti s svojo smrtjo. V njej se ti bo razkril skriti vzrok inkarnacije, ki si jo preživel kot Thomas." Smrt v tej inkarnaciji je v **Letu** zgolj verbalna. Skoz takšno smrt je Prer nevredno; je le govor o smrti in o Preru. Prer je bilo vredno, sugestivno, močno, pristno v SD HMg tipa; recimo Rad strastna želja po Preru, kot jo čuti na koncu **LTuga** stara Vrza. Ali mati v **Klo**(pčičevi)**Materi**, ko zve, da ji je padel sin Prt. Tu daje avtentično zanosno noto Preru Nar-Dn Kri, ki pa ni edina determinanta RevČla. RevČl je motiviran tudi z Mil sanjo, ki jo kot DbZg gibanjski projekt uresničuje z LR-NOB, glej Špelco in ostale zapornice v Miheličeve-Pucove **Svetu brez sovraštva**, glej **TpN**.

Isto bi lahko dejal za opis streljanja talcev v **Letu**, če bi jih primerjal s **Frankolovskim pasijonom** in **Ecce homo**, v katerih je HKD podrobno razvito trpljenje ljudi v MeP pred smrtjo. Rav je skrajno ambiciozen. Ne zadošča mu le uprizorjanje Zg sveta od prapoka naprej, loti se tudi opisa vojaških bitk med Prti in Nemci, mučenja zapornikov po ječah, življenja Judov v srednjeveškem Marburgu; takorekoč ni ničesar, česar si ne bi Velemanipulant drznil vzeti v roke in podati kot podobe, ki jih kot Avtor-bog sveta popolnoma obvlada. Rav se kaže vse bolj kot najstnik, ki si predstavlja, da je vse, kar si želi biti. Ko se vrača k sebi, ko se odpoveduje Dti in realiteti, si omogoči, da postane lastnik vsega. SSL. Šele Čl v poziciji Rad PAVPlde more postati dedič Kat boga kot Vsemogočnega. Seveda le v svoji predstavi-želji. **Let** je dokument (samo)potegavščine, ki je bistvo PM.

Samopotegavščina je nedvoumna. Smrt ne more biti podana na pristno neposreden način, če je Rav dejansko ne doživlja; če je ne prizna. NA Prer je take vrste, da prerajajoči – ReInk – Čl ne gre skoz doživljanje svoje resnične smrti, šele ta kot doživetje MePa sproži v njem Rad grozo. V NA je smrt fraza, model, beseda – lingvizem; zgodba za MO, za revijo Aura. Če Thas umre, še ne umre And. Rav sugerira ravno nasprotno. "Thomas se zgrudi in v krčih umre. Nad Thomasovo truplo se dvigne njegova duša (bel svetlobni sij), ki se počasi razblinja v atmosferi." And: "Gledam svoje mrtvo truplo." Vodnik: "Kaj čutiš do njega?" And: "Ničesar. Ne tiče se me."

Takšno Prer je sleparija. FKrist je v pasijonu umiral na križu; enako Slci v **Tugih**. Vse drugače v **Letu**: "Kamera se dviga v zrak iz Thomasovega tretjega očesa." Thas ni umrl, njegovo bistvo – Id – je kot Tretje oko ostalo. Kdor se zaveda tega, ne trpi, saj ve, da je smrt enega telesa le Zun pojav brez globljega pomena. Duša se je kot svetlobni sij dvignila nad svet. "Kamera se s Thomasovega obraza razširja po vsem telesu, potem zajame pogled celega morišča, se razširi na okolje, dokler se ne dvigne visoko nad pohorske gozdove in izgine v sliki sinjemodrega neba z močno sijočim belim soncem." Nazadnje regredira Rav k Aškerčevemu **Zlatu**. Duša se pretopi v Sonce kot v AbsNv, v Abs vir kozmičnih energij. Ravu ne zadoščajo le bogovi podzemlja, Maat, Anubis itn., dodaja jim še Sonce, ki je Oziris

ali pa bog v Mitrinem kultu. Vseeno, važno je le, da Rav obvlada vsa nebeška telesa in vse bogove. Zadeva začenja postajati zaradi prenapihnenosti smešna.

Tako drama napreduje: od PNP k PNP. Glej sekvence: 68, kopulacija Thasa z Gabro, 69, kopulacija Thasa z Irmo (kakšne razlage; And: "najina ljubljenja so bila popolna kot najboljša glasba"), 71, Thas "v Berlinu kot študent s prijatelji v erotičnem kabaretu s prostitutkami" itn. Če je vse tako PM-PNP, je razumljivo, da se takšno zgolj retorično življenje Čla ne tiče. Ko gleda mrtvega Thasa, And komentira: "Vse to se mene več ne tiče. Zrak sem. Mir in tišina. Neznansko olajšanje čutim." Takó neopredeljeno po Drem – po Irmini smrti, po sinovi smrti itn. – lahko čuti le nekdo, ki še ni rojen, dokler je še kot zarodek v materinem trebuhu. PAv pomeni regres v maternico, le da se Rav ne zaveda, da ga v sebi nosi Dr: njegova ES Mati; da ga nekdo Dr varuje. Tega Rav noče vedeti, kot tega noče vedeti noben nedozorelec-najstnik, nihče, ki je zajedavec. Čl v LD-PM je Tem zajedavec, to analiziram na vrsti ES primerov DaSD, že od Jesiha (**Sadežev**) naprej, od Rudolfovega **Kserksa**, kjer je podan Zajedavec s cinično AAF, od Šelovega **Skaka**. Tema je prišla v SPD že z **Otr** na prelomu 50-ih in 60-let.

Josa Andu: "Šla bova skoz izkustvo maternice. Spomnil se boš trenutka spočetja. Poiskal boš telesi očeta in matere ... Šel boš v najpomembnejši dogodek, ki si ga doživel, ko si bil v maternici." Andovega očeta, mladega Prta, ubije granata, skrita v ruševinah, ki jih po vojni odstranjujejo brigadirji. And je še zarodek, očetovo smrt doživlja skoz materino trpljenje.

Tu se Rav približa nečemu, kar bi bilo lahko ne le verjetno, ampak pristno in pretresljivo. Že nemalo razvit zarodek gotovo čuti trpljenje Čla, v katerem se nahaja; Zn raziskave to podmeno dokazujejo, tudi Umet Lita z avtopsijo. A namesto da bi Rav uporabil ta ustrezní moment za ES psihološko poglobitev likov, dela z njim enako kot z vsemi ostalimi dogodki in pojavi; služi mu za ilustriranje teze o zdravilni moči RegTere-NA. Škoda.

V tej točki je moje izkustvo še mnogo pristnejše kot tisto z Nemcem v Slovenjgradcu 1938. Moj oče sicer ni umrl fizično, ko sem bil v materinem telesu, je pa starojugoslovanska PP mojega očeta zaprla, ko sem bil v materinem trebuhu že nekaj mescev; ne le da ga ni izpustila do mojega rojstva, ampak se je mati, ki še ni bila poročena, z očetom poročila nedolgo pred mojim rojstvom, a tako, da je nenavzočega očeta zastopal nekdo drug, konkretno pisatelj Ludvik Mrzel, očetov prijatelj; Mrzel je bil po vojni poslan na dolga leta sužnosti in mučenja na Golem otoku. (Tudi skozenj sem Ponot Goli otok.)

Moja mati, ki je bila nenavadno čustvene narave, je prenašala ljubezen do očeta, ki je ni mogla uresničiti, kot trpljenje zaradi odsotnosti očeta name, še nerojenega, kasneje pa na živega. Oče se je vrnil iz zapora, ko sem imel tri leta, a je še dolgo potem, do mojega 19-leta, v rednih razmakih izginjal iz mojega življenja; vse PP, predvojna starojugoslovanska, medvojna italijanska in nemška, povojna novojugoslovanska, so ga zapirale. Če sem bil po čem opredeljen, sem bil po nenehnih – pogojnih pa vendar ne le pogojnih – smrtih svojega očeta. Zato vem, kaj pomeni smrt očeta. Ker sem se z očetom ldn, je bila vsaka smrt-zapor-izginotje očeta obenem (mala) smrt mene. A ker je šlo za več – malih, čeprav ne manj hudih – smrti, sem mogel razviti ob izkustvu umiranja tudi AAF. Oče je zmerom vstal od mrtvih, mi dal s tem možnost, da – čeprav otrok – zavzamem distanco do smrti in umiranja; da uvidim razliko med umiranjem in vračanjem v življenje. Malokaj sem tako Ponot kot Prer, Prer sem doživljal neenkrat.

Zato sem ga mogel toliko močnejše pričakovati maja 1945 kot kozmično Prer. Zame zmaga Prt-zaveznikov ni bila le Pol-Dž zmaga, ampak dokončna zmaga Pomladnega, dokončno od smrti vstalega Kralja, ki je obenem fizična Pomlad 1945, mesec maj (kot je zdaj, 2000, ko pišem to razpravo), zmaga Noštva, Novega Čla, Novega sveta in vrnitev – iz nemškega taborišča – mojega fizičnega očeta.

Razumljivo je, kako strahotno sem doživel novo izkustvo od poletja do zime 1945, ko sem Not spoznal, da Ptja ni, za kar sem jo imel, da terorizira, omejuje, mi jemlje osebno Sv, omejuje tudi mojega očeta; tedaj se še nisem poistil s PVD, s tistimi, ki so kot svojci ostali živi in Ponot smrti svojih otrok, mož, očetov, bratov, sester. (Kot starša moža moje mlajše hčere.) Ni čudno, da sem se začel v zimi 1945-46 zapijati, postajal alkoholik, kot tolikeri pod Ptjo. O vsem tem NDM. Tu hočem poudariti le, da sem se že v drugi polovici 40-ih let zavedel vprašljivosti, šibkosti, celo napačnosti Prera; da zato nisem mogel z večino naivnih Slev doživljati Prera med 1990 in 91. Prer sem kot mladenič Rad Ponot, nato, 1945, a tudi 1948-49, ko je PP zadnjič zaprla mojega očeta, pa Not spoznal, da je Prer fantazma, konstrukt vere-pričakovanja, ki ne ustreza stvarnosti. 1949 je prišel moj oče iz oznovskega zapora strt, uničen, demoraliziran, ne več Pomladni Kralj, kakršen je prihajal domov pred vojno, iz Lepoglave, iz Sremske Mitrovice, iz Bileće, ampak je začel za trajno nositi s sabo izkustvo nič, ki ga ni zmogel preOsm iz ničesa v Absnič. Za trajno je zaživel na OIS robu.

Če kdo, sem jaz uvidel jalovost Prera, njegovo fiktivnost. Odtod moja Rad kritika Relnke in Prera ves čas, Rad zavest, kaj pomeni SŽ. SH je verovala vanjo, ker je verovala v Vstajenje svojega ubitega Prt očeta. Tega – željo po tem – je investirala v Puč(nik)a 1990-91, v Polinejka, v Vstajenje SNL. Kako bi mogel še sodelovati z njo, z ženskami, ki so v tistem času Mag klicale, zarotovale, zaklinjale Polinejka! Moral sem se umakniti drugam, na rob Dbe, kajti vsa SDb je odmevala od glasnih klicev, s katerimi je vabila Pomladnega kralja, naj zasede izpraznjeni prestol Matjaža (Tita, KaKija, Rupnika, vseh bivših kraljev.)

Rav ne obnavlja te strastno-naivne želje po Pomladnem kralju kot pogansko Prer. Rav je napisal **Let** verjetno kot reakcijo na posledice let 1990-91, ki so se 1994, leto nastanka **Leta**, že pokazale kot jalovost namesto pomladne ustvarjalnosti SZgDbe. Vendar Rav ni hotel ponavljati Nih reakcij, kakršne so nastale v SPD že od 50-ih let naprej, v **ZiK** itn. Rav je hotel najti tretjo pot, sintezo, prepotovati kot Odisej mimo Scile in Karibde. Rav Prer RR v Relnk, to pa razume ne kot organsko, kot sem jo razumel jaz kot otrok, do 1945, ampak kot duhovno-duševno Not preoblikovanje, kakršno je pripisal po svoje RR pravljici o ptiču feniksu. Odrekel se je veri v moč prerajajočega se Očeta, ki omogoča Krš in Kom, a tudi projektu, da se da – da je treba – Čla predelati s pomočjo Pdč; za to Pdč mu je zmanjkalo moči osebnosti.

Da bi se ognil Nih nič(es)u, je z RegTero poiskal PAVPlid in se odločil, da je tam edino trdno-varno mesto sveta: v tej Maternici, ki ni fizična maternica Andove matere, ampak pristanje pred začetkom sveta, celo pred prapokom. Odlično, da se je odločil vrniti tako daleč nazaj, v sam vir. Škoda le, da v tem predzačetku ni odkril Prora in Pravca, ampak da je nasedel Idčlu, ki je prikriil, da je sam Pravec; ki se je naredil za Abela. Ko-ker je začel tako narobe – kljub tej grandiozni vrnitvi v vir -, je postalo napačno tudi vse, kar je sledilo iz napačne začetne odločitve.

Kot da je Rav čutil, da zgodba s Thasom ne zadošča. Zato se je vrnil še za nekaj stoletij – na regresivni poti Relnke – nazaj, v leta okrog 1500. S pomočjo Vodnika se v Judu Izaku spozna: "To sem jaz. Žid Izak, leta 1492 v Mariboru."

Spoznava, da se je zaljubil v žensko, ki ga že od začetka ni marala. S tem razloži Marijin odnos do sebe. Mariji se je – do sinove smrti – zdelo, da Anda ljubi, a njena ljubezen ni bila prava. V tem pomenu je Marija zla, Anda je izdala, čeprav nehote. Model je iz SeH. Marija ponavlja Gabra iz **Delirija**, Andra iz **Pozabljenih ljudi**. And spozna, da je bil že od začetka prevaran, izdan, neljubljen. Da je zato edina rešitev zanj, če se tudi on odpove ljubezni. Prepričuje se, da se odpoveduje le posedovanju ljubljenega bitja, dejansko pa se odreka svojemu čustvu, postaja do Dra ravnodušen. Sprejme le še sebe kot Pldo.

Ker Izaka žena Sara ne ljubi, je njuno življenje ena sama muka, pekel. Sara ga niti spolno ne zadovoljuje: "S svojo ženo sem spal samo dvakrat v življenju. Odkar je zanosila, me ni nikoli več pustila k sebi." Tudi tu – morda predvsem tu – je vzrok, da se je moral And obrniti le k sebi, k onaniji, s tem k PAv. Tudi to izkustvo imam, doživljal sem ga kar se da mučno, a le do svojega 18-leta. Od tedaj – posebno pa od svojega 22-ega leta naprej – pa menda ni minil dan, ko ne bi imel vsaj enega spolnega odnosa, nemalokrat tudi več. Moje življenje je postalo polno na vseh ravneh: spolno, duhovno, duševno, socialno, fizično, Pol izkustva, potovanja, izleti, uživanje Kule, slikarstva, glasbe, Nve; ničesar ni bilo, v čemer ne bi užival, česar ne bi gojil čezmerno, z enako enormnostjo, kot pišem **RSD**. Anda morem gledati z obeh vidikov; z njim se ldn in čutim njegov OIS zaradi izločenosti iz polnosti bivanja.

Prva leta, med 1949 in 1952, me spolnost večkrat ni zadovoljila, ker so manjkali drugi momenti. Tudi kasneje sem še večkrat padal v OIS, leta 1956, NDM, tako da vem, kaj doživlja And: "Prava puščava sem. Povsod dolgčas. Ničesar in nikogar ni, da bi me zdramil." Točneje: res sem večkrat čutil puščavo v sebi, kot Dan v **Otr** ali Jur v **Grmačah**, vendar zdramljenja nisem pričakoval od ostalih, od okolja, kot vse pretrpni And; tudi v točkah najhujšega OIS – pred Silvestrom 1956 – sem računal-stavil predvsem nase. Rešil sem se s pomočjo Dra (Ale), a se ne bi, če ne bi tudi jaz nje dejavno soodreševal. V obojni aktiviteti sva se našla-dopolnjevala. Bil sem Či nenehnih projektov. Nihče (noben Vodnik) te ne more zdramiti, če se ne zdramiš tudi sam.

Dramil sem se v IpK, v gorečem neposrednem razmerju z Alo, s PriSo, tudi s Ptjo-oblastjo, ki sem jo RR v K-PO, ves svet je zame polno živel, tudi sam v svojem OIS sem, če se smem izraziti paradokсно, polno živel svojo praznino; ne nič kot odsotnost biti, ampak polno dejavni strašni nič, ki je postajal Absnič v MeP. To so drža, ki so jih uprizorili moji PriSo v dramah kot **SAnt**, **Afera**, lik Kristijana, **Sam**, lik Uršule; v njih so podajali tudi moje Per izkustvo. Posebej sem pazil na to, da ne bi postal kot Izak: "uspešen in bogat trgovec", tak sem postajal 1956 kot asistent na FF; da ne bi postalo moje življenje "dolgčas". Tudi zato sem izzval 1959 spor s svojim profesorjem (Ziherlom) kot Predstojnikom-Hudičem, glej Smoletovo **Potovanje v Koromandijo**.

Ravno tega nisem storil, kar je storil Izak, ko se je dal pokrstiti. And o sebi: "Nisem zbral moči, da bi zapustil, kar sem si v teh letih" – jaz 1956 – "s trudom ustvaril. Raje sem postal kristjan in še naprej ostal uspešen trgovec." Jaz sem izzval usodo na dejaven način, nehal biti uspešen trgovec-asistent, prišel v preiskavo zaradi sovražne propagande, bil zaprt, vržen iz službe, a ob vsem tem sem se odprl kot Sv Čl. Rešil sem se. Nikoli več – po 1956 – nisem mogel več reči zase: "Spet sem sam. Izgubljam voljo do življenja. Nikogar ni, da bi me opogumil." Ali: "Zdaj je prepozno. Bolečina prepoznosti. Moj bog, kako boli. Močnejša je kot občutek izdajstva, hujša kot krivda ... Ubili so Boga v meni." Nikoli po 1956 nisem

dopustil, da bi ubili Boga v meni, pa še 1956 in prej sem ga ubijal-uničeval jaz, ne Dri. Do teh, ki so me preganjali in mučili, ne čutim Sša, dejansko ga niti tedaj nisem, čeprav sem jim zameril in sem se jim upiral, a na svoj način, po svoji volji-projektu, ne tako, da bi z AnK postajal njihov EDč, DDč zoper LDč. Na to sem posebej pozorno pazil. Vse zavestneje sem iskal Boga. Začelo se je IsDra kot IsUnBDra.

Enako kot ima And še dve življenji-Id, so trije v Vodniku: poleg Jose tudi kabalistični judovski mag David. Je delan po istem kopitu kot Vodnik; recimo: "Izak ne zdrži", ko se "David nenadoma z vso močjo svojega pogleda zazre vanj". Mag ima močan pogled, kar pomeni, da vidi, česar ostali ne vidijo. Je sam svetloba, prodornost v globino. Vodi kabalistični "obred srednjega stebra ... pozna skrivnosti življenja; pravijo mu mag; mnogi se ga bojijo, tebe pa ima rad", pravi Vodnik Izaku-Andu. Vsi trije vodniki so isti, izražajo paternalizem, so močnejši, večji. Da ne bi Rav oblikoval v njih lik guruja, kakršni so v NA sektah?

NA je Maga; to je za Rava samoumevno Poz. Davidova domača "soba je napolnjena s kabalističnimi magičnimi rekviziti ..., v sredini dva metra visok svečnik, oblikovan v obliki Drevesa življenja." Spet zadenemo na isti Tem ZnaSi: na Vež; drevesu je v germanski Magi ime Ygdrasil. David poseduje "alkimistični laboratorij, kjer" Izaku-Andu "kaže alkimistične pripomočke, astrološke sheme in modele ezoterične kozmologije", potrebne za izvajanje magije. **Kralj** in **Rojstvo** temeljita na Zni, na Mrku, **Lucija** in **Nesta** na Katu, **Let** na Magu; vsak tip dramatike na svoji osnovi. Rav če le more potisne v prvi plan astrologijo, ezoterizem ipd.

David pripoveduje isto kot Josa-Vodnik: "Zapomni si za vse večne čase: ženska, ki jo iščeš, ne obstaja!" And išče žensko svojih sanj, kakršno si umišlja pubertetni; Ideal. Gotovo da takšna ne obstaja, vendar je zato treba narediti sklep, kot ga Vodnik-David? "Ljubezen, ki jo pričakuješ od drugih, si ti sam." Iz tega izhodišča-pogleda prihaja SeH: Čl, ki ljubezen pričakuje od Dra, in ne ve, da si je sam vsa ljubezen! "Ženska, zaradi katere toliko trpiš in boš trpel, prebiva v tebi samem, v tvoji notranjosti. Kot čaroben studenec je, ki te vedno znova navdihuje z novimi iluzijami."

David uči, kar bi moral vedeti slehernik na pragu zrelosti; to sem vedel jaz 18-leten, zato je bila moja prva ljubezen srečna oz. bi ostala takšna, če je ne bi sam opustil, (upravičeno) prepričan, da moram še skoz mnogo (pre)izkušenj, da sem premlad za vseživljenjsko vezavo. Odgovornost za to, da prekinem razmerje z ljubljanim bitjem, sem sprejel nase, tudi krivdo za to. Jaz sem ravnal, nisem dovolil, da ravnajo ostali in me determinirajo; jaz sem jih determiniral. Ne vse ostale; Ptje nisem zmožgal determinirati. Pravzaprav tudi njo, a z delovanjem skoz skoraj pol stoletja. Ker nas je bilo nemalo, ki smo jo – uporniško, Krit, vse bolj suvereno – določali, je nazadnje pred nami popustila in se, 1990, sesula vase. Z mojo pomočjo.

Priznam, And – David, Thas – mi ni simpatičen, ni po moji meri. Namesto da bi determiniral in/ali dajal ljubezen, jo predvsem pričakuje in se pusti določati. Kot Gordana v **Deliriju**, čeprav Gordana tudi močno ljubi, z LdDr, za Gabra se žrtvuje, medtem ko te poteze And nima. And je že od začetka nekdo, ki bi bil rad predvsem ljubljjen, ki bi bil rad imidž, občudovani od okolja in ne ustvarjajoči. To pa je Tip lik LD-PM.

Rav-David se napačno izraža, povezuje pojme v napačne zveze: "Tega, za čemer se tako krvavo ženeš, v resnici sploh ne potrebuješ": žene, Dra. "Ti si ljubezen, ti

sam! Kakšna bedna iluzija, graditi srečo na drugih!" S stališča DgČ Čl potrebuje Dra, a ne zida na njem kot na okolju. Zida na sebi, Dra povabi v skupno zidavo, v kateri si pomagata, se soustvarjata. Gre za Strno trajen medsebojen proces sooblikovanja dveh akterjev, dveh SAPO. Prav pravi David, da naj Čl ne zida "na umrljivih, pokvarljivih ljudeh, na spremenljivih rečeh"; treba pa je dodati: zida naj na IsDra.

Na to iskanje okolje ne more vplivati, če je Čl-Iščoči dovolj močan. Iščoči ne išče ljubezni, ki bi dajala varnost, imidž, Už. Če vsakdo od obeh, ki se srečata, daje Dru ljubezen, jo prejemata oba, si oba dajeta varnost. Tedaj zidava ni le enosmerna, kot je bila pri Izaku, zato krhka, iluzijska. DgČ se ne strinja s sodbo: "Ti si ljubezen, ti sam!" To sodbo zamenja z mislijo: ustrežna ljubezen šele nastaja v IsDra, v procesu med dvema, kajti ob tem ko išče ČlDr Dra, išče tudi UnBDr Čla, da bi ga ta odrešil, spravil iz nič. V takšnem medsebojnem prežemanju nastaja svet, ki ni (zgolj) iluzija.

David-Rav vse preveč isti ljubezen s čarom, z očarovanjem-začarovanjem; ob tem se ne zaveda, da skuša sam obvladati-premagati svet z istim: kot Mag-Čarovnik. Kar naredi, je le to, da se prepriča, naj sam ne naseda več čarom-čarovnijam, drugo ime zanje je fascinacija, ampak naj sam ostale začara; odlikovano sredstvo čaranja je Maga. Rav ostaja v istem, kar odklanja, le da preide iz predmeta čaranja, iz začaranca, v subjekt čaranja, v boga. Ostaja torej v THM. Čaranja je ena od oblik-sredstev Dv modela.

Šel je med **Čaro** in **Svatbo** z Rad ARF-AK jasno uvidel nemoč in sleparijo čaranja-fascinacije. Pri tem uvidu je ostal do danes, od **Savne** do **Kanja**. A ker ni zmogel v IsDra z LdDr, je zapadel v SZ. Ker je Rav to videl, si je dejal: ne gre opustiti čaranja, gre le zamenjati položaj v razmerjih čaranja-čarovništva. A kaj, Komisar v **Aferi** ni le fasciniral, posedoval je tudi ZnUm, Rad socialno analiz; David-Vodnik pa poseduje le čare. Čarovništvo je v tem primeru drugo ime za MO-PNP vpliv trivializiranega Mag(izma).

David spravi Anda v svojo vsebino, And postaja K-bog: "Je to notranji mir? Je to božanska radost, ki ji ni mogoče najti vzroka?" And zamenjuje samozadostnost PFAva s samozadostnostjo bogov ali Bude, kot si ga predstavlja. "Srečen sem. Počutim se izpolnjen." Ni več odvisen od okolja-usode, ampak le še od sebe, ker se je vsemu razen sebi odpovedal. "Usidran globoko v sebi. Ves svet je v meni in jaz sem povsod." Res: K-bog. "Sploh ne čutim več razlike med seboj in drugimi. Vesel sem in to veselje prihaja iz mene, samo iz mene. Morda sem prvič v življenju zares srečen." And ni le hipnotiziran, do kraja je fasciniran-začaran, le da tega ne ve.

Ravu-Davidu se je posrečilo Anda – trpečega Čla – ozdraviti s tem, ker je ozdravljeni prepričan, da je ozdravljen. V skrajni točki se Rav tega celo zaveda, ko pravi Vodnik Andu: "Življenje, ki se ga boš zdaj spomnil, je v resnici obstajalo. Tako se ti je vsaj takrat, ko si ga živel, dozdevalo, čeprav je bilo morda vse skupaj le privid. Kakor je privid najbrž vse to, kar živiš danes. Kdo bi vedel?" To je Rad relativizem, do katerega pripelje Nih; do tega je pripeljal Slski Nih že v drugi polovici 60-let, v Šalamunovi poeziji, a Bartol ga odklanja že v **Alamutu**, kaj šele v **Empedoklu**, 1945, ko eksplicite zagovarja RLH in resnico kot dejstva. TH pa v 70-ih letih uči, da resnice o resnici ni, da se vsak temelj konča v novem breztemeljnem. Ker tega ne vzdrži, se odloči za Mag St bit, ki je konstrukt in prikrita blodnja, s tem Psfz.

V takšnem trenutku resnicoljubnosti – ARF-AK – tudi Rav ve, da je njegova Tem Id konstrukt in blodnja-želja. Zadeva je logična. Kajti če je zanj Id PAVPId, je vse le blodnja narcisa, sam narcis je v svoji biti samoljub(lje)ni privid samega sebe. V tej točki sploh ni več važno, kaj je res, ker Strno ne more biti razlike med res in ne res, med bitjo in ničem. To je pozicija PM: virtualnost kot takšna, Sim same sebe. Vse se razveže v čaranje. Odtod osrednji pomen Fascinacije. Če se Člu posreči, da fascinira – prepriča – sam sebe, je zmagal. Kajti edino veljavno merilo je on sam (kot PAVPId). O njem zato Strno ni mogoče reči ničesar, česar ne bi najprej in najbolj veljavno dejal sam o sebi. Svet je le še privid sveta, kot je že zdavnaj zapisal Aleš Kermauner.

Rav kaže, kaj se dogaja z Izakom, ker še ni zmožen prepričati se v stanje-lik, ki sem ga pravkar opisoval in ki ga doseže na koncu And. Ker Izak ne zmore biti tak, je odvisen od okolja-kontingence, dogaja se mu neprijetna-strašna usoda. Ker se pokristjani, postane celo "izdajalec, izdajalec naroda, izdajalec vere", kot mu očita lastna žena. "Gnusiš se mi! Pošast! Proč od mene!" Res se ji gnusi, da "bruha". Kar naredi Izak, je vse narobe, kot je vse narobe, kar storijo liki iz MatZupa **Muh** ali **Izganjalcev hudiča** ali iz **Mrliča**.

Rav ne bi bil Rav, če ne bi v **Let** vtaknil še FKrista, **Evangelije**, inkvizicijo, preganjanje-sežiganje čarovnic; v **Letu** je snovi za sto filmov. **Let** naj bi bil ves svet. Rav ne mara KC, kaže, kako ravna (F)KC ravno nasprotno od tega, kar uči Jez(us). Jeza izda izdajalec, Judež, Jeza križa TaCerkev, judovska, medtem ko FKc izda ljudi, ki so se ji zamerili in v njih znova križa Jeza. Papež se poisti v Velikim duhovnikom Kajfo. V tej kritiki je Rav upravičen.

Izak je kriv, da obdolžijo njegovo hčer Rebeko čarovništva; če se ne bi pokristjanil, ne bi ostal v Marburgu in bi bila Rebeka morda rešena. Tega ne vemo, kajti Judje so morali zapustiti ne le notranje avstrijske dežele. A kdo pravi, da se ne bi našel kje kdo, ki bi jih rešil. Okrog 1500 je bila KC agresivna, pobijavska, nestrpna, Kat aragonski kralj Ferdinand ni pregnal iz znova osvo(bo)jene Španije le Mavrov-mohamedancev, enako Jude. Silil jih je, da se pokristjanijo, pobijal jih je. 200.000 Judov iz Španije je pod konec 5-ega stoletja rešil osmanski sultan Bajazit, prepričan mohamedanec, ponje je prišel v Španijo s celo floto, jih prepeljal v Carigrad. Imel je za to dobre razloge: bili so bogati, dobri trgovci, s tem je koristil otomanskemu imperiju. A zakaj se ni okoristil z njimi španski Kat kralj? Zakaj je imel ozko fanatično Kat vero, analogno kot Hitler, za primarnejšo od Dž interesa?

Kako poenostavljamo, ko enačimo ravnanja KC v vseh časih, enako ravnanja muslimanov. V DaTurčiji, ki se nima za muslimansko Dž, je prepovedano prodajati Krš biblijo, v Iranu je za takšno prodajo zagrožena smrt, pol tisočletja prej pa je sultan reševal Jude in dajal celo Kanom zaščito. Danes je KC v Evropi strpna, v Slji pa je zoper gradnjo mošeje, čeprav je polna retorike ČIP. Samo hinavstvo.

Šel je v **NoTripu** obudil Agato Schwarzkobler iz Tavčarjeve **Visoške kronike** na osnovi Uršule iz **Sama**; Šel in Strša sta dala dve izjemno pomembni figuri čarovništva in inkvizicije, posvetila sta se jima, dala sta ju v središče pozornosti. Rav ravna z Rebeko kot z ostalimi: površno, kot diletantski bog, ki nima moči-časa, da bi se pozorneje ukvarjal z vsemi ljudmi; kot avtist se posveča pravzaprav le sebi. Rav opisuje dogajanje z Rebeko na PNP Zun način: "Izak gre skozi hodnik inkvizicijskega zapora, kjer mučijo obtožence in s pomočjo križa iz njih izganjajo hudiča. Vpitje žrtev in kričanje valptov. Vstopi v prostor, kjer sedi glavni inkvizitor s pomočniki" itn. Nato "gre čez trg, kjer pripravljajo grmade za sežig čarovnic. Škof s

spremljavo blagoslovja grmade." Neverjetno, kaj vse je Rav natrpal v dramo. Theatrum mundi ali Kako si mali Janezek (Vilček-vilinček z lune) predstavlja, da ima ves svet v mezincu.

Avtist ima zmerom prav: če se Izak ne bi poročil, če ne bi spal s Saro, če ne bi zaplodil Rebeke, če Rebeka ne bi živela, je ne bi mogla KC zažgati na grmadi. Kriv je, kdor živi. Srečen, blažen, samozadosten, Not pomirjen je, kdor ne živi. Budov nauk je doživel z redukcijo v PAVu klavarno realizacijo. Takšna sporočila ne daje niti PNP Jelinčičev roman **Budovo oko**, ki je sprožil analizo **Feniksovega leta**.

Rebeki Kani izpulijo jezik, jo nazadnje zažgo, kot so Prti Balantiča; kdo je bil prej, sprašujem DSD, ki v svojem slepem AnKu pripisuje Komstom primat v zl(očinstvu)? DSKC res še zmerom misli, čeprav tega ne reče na glas, kot je mislila pred stoletjem v Debevčevem **Židu**, da so Judje hudiči in da jih KC kot zastopnik boga upravičeno kaznuje, ko jih zažiga? Da so Judje direktni potomci Kače iz vrta Eden, kot eksplicite dokazuje **Žid**? A kaj takšna kritika KC dela v **Letu**, kakšno zvezo ima z RegTero? Kaže, kako je svet strašen, kako PČ ne sme v njem živeti. Pa ne zadošča opis NNcz ravnanja v Mariboru med vojno? Je bilo res treba dodati še obsodbo FKC, ki je, naj ponovim, sicer točna, a redundantna?

Čl, ki vstopi v svet in se hoče v njem obdržati, kot se Izak, ki zato izda celo svojo vero-Nar, konča klavarno; Thas je ustreljen, Izak se oslepljen utopi. Svet, v katerem živimo, je nor in zel svet, pravi Rav, ta svet končuje v nenehno obnovljenem Zažigu, v plamenih Ognja, kot so napovedovali številni vizionarji, ne le apostol Janez s svojim **Skrivnim razodetjem** oz. **Apokalipso**. TS nima v sebi moči, da bi se Prer, kot je verovala Mrk LR med vojno, Irma iz **Leta**, Špelca iz **Sveta brez sovraštva**, Krim in Nina iz **Rojstva**. 1994 ne Rav ne nihče drug ne verjame več v to, v kar je verjela 1945 polovica Slovc, tudi jaz; a jaz že 1946 ne več. Rav se zaveda, da je treba iskati drugje, če se hoče Čl rešiti. V tem ima Rav prav. Vendar ne najde pravega drugje, kot Krit analiziram v razpravi o **Letu**.

Kje je prav, pojasnujem sproti. Seveda: kjer je prav zame, s stališča **RSD**, v kateri zastopam-artikuliram DgT. Kdor misli drugače, mi bo oporekal. Morda tudi sam Rav, če bo hotel to analizo **Leta** brati in se bo odločil za polemičen dialog z mano; ali Mes v Ravovem imenu. Vabim ju v odprt dialog. Na osnovi SpS retorike o NA je resen dialog težko voditi, saj terjaja PNP kot antitezo spet PNP. Ker nočem zapasti PNP slogu in VISu, se odločam za €S analizo PD – **Leta** -, ki jo postavljam v okvir, kakršen mi obeta ustrežnejše rezultate. Res imam znotraj VISA-okvira **RSD** prednost jaz, a ne spreglejmo, da je bila prva prednost na strani Rava, ker je napisal z dramo **Let** lasten zaokrožen svet. Da bi mu pariral, sem ta svet – PSt drame – prenesel v **RSD**.

Pričakujem, da bosta Rav in Mesek prenesla zdaj mojo analizo v njun svet, ki bo onkraj **Leta** in **RSD**, a ki ne bo PNP publicistika, s kakršno se v glavnem zadovoljuje Mesek, a tudi Rav v knjigah **Spoznavanje višjega jaza** in **Smaragdna pot ali Potovanje k notranjemu učitelju**.

Maj 2000

LET V NEBO ALI ŽE LETA NIČ NOVEGA

(ob Simčičevi drami **Leta nič, en dan potem**)

1

Naj začnem razpravo-analizo te – zadnje, edine v Slji po vrnitvi napisane – Simč(ič)eve drame s poukom o slovnici, z ugotovitvijo, da dramatik ne obvlada Slščine? T(akšn)o moje ravnanje bi bilo v skladu s Stro **Leta**, ki je poučna, vzgojna agitka. Vendar ne bom tako ravnal, s tem bi se preveč prilagodil Simču. Pričujoča razprava mora biti analitična, brez odvečne Ire (kar je zame težka naloga, preizkus samopremagovanja), čeprav stroga v presoji in sodbi. Kaj pa sem hotel Simču očitati? Da bi mnogo lepše po Slsko zvenelo: **Leta nič, dan potem**, brez **en**. Naj bi ugotavljal, da zna Simč enako slabo pisati Slsko kot njegov strankarski Vodelj Bük govoriti Slsko?

Naj začnem torej povsem od drugje: nevtrarno. Danes je 24. december. **Leto** sem pozorno prebral že večkrat, najprej konec leta 1995, ko je drama izšla; Simč mi jo je sam poslal, v nji je posvetilo "gospodu Tarasu Kermaunerju", podpis "Zorko Simčič", kraj in datum: "Ljubljana, 25. oktobra 1995". Nato še enkrat v začetku 2000, ko sem se pripravljaj na pisanje knjige, v kateri bi v **Krogotok** povezal štiri DaSD; **Krogotok** je naslov MSSl, ki sem jo bil tedaj že narisal, z Alo in Ajdo smo jo že izdelali, v **DaSD 5** jo bom objavil skupaj s **Pojasom**. Ostale tri drame, namenjene za skupni okvir, so: Ravnjakov **Feniksov let (Flet)**, Frančičeva **Manj kot nič (Manj)** in RokGre-Vilčnikova **To(maš)**. Maja 2000 sem dogotovil le **Flet**, ostale tri, skupaj z **Letom**, so čakale do danes. Danes pa sem se odločil za Dgč kompozicijo knjige. V pričujočo – v **DaSD 5** – bom vključil le že napisano analizo **Flet** in pravkar pisano razpravo o **Letu**; obravnavi ostalih dveh dram pa bom prenesel v isti Pniz, a v naslednjo knjigo, v **DaSD 6**, skupaj z analizo Kodričevega **Karusela**, MatZupovega **Hod(nik)a**, Dovjakovega **Karuzo (Karuzo)** in **Karusel** tvorita tudi stik po besedni igri ali fonemih), morda še kako od Vilčnikovih. Izpadli **Manj** in **To** bom v **DaSD 5** (v **Letu na dno**) nadomestil z D(ovj)akovo **Marto novogoriško**. (KasO: tudi tega nisem storil. Kar naprej spreminjam kompozicije knjig. Bolj poslušam kot diktiram.) Zakaj?

Že v pred dvema letoma in pol narisani MSSl **Krogotok** zgodbe ne končujem z **Letom**. **Leto** ponuja kot rešitev-odrešenje-smer njegov avtor Simč, ne jaz. Zame je Simčeva teza vprašljiva; kako in zakaj, bom skušal pokazati v HKD analizi.

Krogotok začnjam s **Fletom** (bravec naj pazi, da bo razločil med **Letom** in **Fletom**, tudi tu delam RMg besedno igro, razširjam jo na naslov knjige: **Let na dno**), ki je drama o kroženju (VS); primerjavo med **Fletom** in **Letom** bom naredil v 2. delu pričujoče razprave o **Letu**, po tem, ko bom ponovno prebral in za natis pripravil to razpravo, naslovljeno **Let v nebo**. (KasO: tudi 2. dela pričujoče razprave ne bo v **DaSD 5**. Tudi tega odlagam na kasneje.) Zdaj pišem o **Letu** v stanju, ko razprave o **Fletu** še nisem vzel v roke, dve leti in pol je nisem bral; ne pravim, da mi je tuja ali da sem vse, kar v nji trdim, pozabil, to se mi ne zgodi nikoli. Vendar pa mi ni prezentna. Zanima me ravno to, to je moj metodološki Už: brati **Leto** prej, kot bom prebral razpravo o **Fletu**, po tem prebranju pa **Leto** še enkrat osvetliti. Morda bom odkril razliko v svojem pristopu k dramama, k SD. Vsekakor bo šlo za dve Raz branji, kar sodi v MetAks model **RSD-DgZni**.

Flet daje model VIS-kroga (Relnk). Na **Krogotoku** ravnam tako, tako ga konstruiram, da končam z **Manj**, z Rad sporom, ne z Avom, ki je uprizorjen v **To**. **Leto** ostaja vmes; je ena od Rc, kako izstopiti iz kroga, sestopiti s kroga. V **Letu** je teza, da je kriv za vse zlo Umor, ki se mu more Čl ogniti-odreči, če poslušajo-upošteva božjo-KC voljo. Frančič ni prepričan, da se da ogniti sporu-umoru. Ne odobrava ga, preusmerja se celo v SeH, kot Potočnjakova, **Alisa**, Mōd itn., medtem ko zanima Vil(čni)ka Pskonec: zalezanje Čla v Av; Av je nekakšno kroženje znotraj samozaprte grupe (KAv) ali Pska (PAv). V zadnjem letu me je najbolj zanimal Av, zato bi danes narisal **Krogotok** Dgč: s koncem v **To**-ju, ne v **Manj**. Tako – od ssmodela Agrčkzld do smodela AvDv – sem v zadnjem letu narisal vrsto MSk.

Morda bom v pričujoči knjigi – v **Letu na dno** – narisal še **Krogotok II**, s koncem v **To**-Avu, kajti **To**-Av je prava replika, ponovitev, dimenzioniranje VS-kroga **Fleta**. Vsekakor pa bom(o) narisal(i) – z Alo in Ajdo – tudi MSI ali MSk povezave obeh ostalih, v **DaSD 5** obravnavanih dram: **Molotova (Mota)** in **Zaloga (Zoga)**, morda pa tudi MSk povezavo **Krogotokov** in povezave **Mot-Zog**. Takšne MSSk nastanejo zmerom šele na koncu knjig, ko je dokončno določena kompozicija in ko postanejo razvidne Not zveze med PSt-dramami. Analize PD se začnajo z ES modeli MSI, končujejo s HKD MSk, te na Red način posredujejo bistvo zvez in zgodb(e), ki je vtek Pos knjige. V **Pojasih** to tudi razložim.

Sinoči – danes ponoči – sem **Leto** tretjič podrobno prebral, na rob knjižice, v kateri je objavljeno (Simč mi ni poslal platnic, ne poznam celote), sem s tem vnesel dodatne, že tretje opombe; takšno navado imam: da ob vsakem branju misli zapisujem. Pred par dnevi – na prvi zimski dan – sem dovršil analizo Muckovega **Zoga**, ki naj bi bil zadnja drama-analiza v **DaSD 5**, **Leto** pa začnjam na dan-noč pred Jezovim (JKrovim) rojstvom; Simčevo dramo bi lahko parafraziral: leta 2002, dan (po)prej. Ne bi mogel ponoviti podnaslova drame, "božična legenda", kvečjemu parafrazo nanj: božična agenda. Ta agenda seveda ni moja razprava, ampak dramatikov Kat nauk, s katerim – vsiljivo – prepričuje bravca v edini prav KCe.

Verjetno bom razpravo pisal-nadaljeval tudi drevi, ponoči, opolnoči, ko Kršsvet in verjetno velika večina Zahčvre praznuje božička kot InH, tudi IntDn praznik. S tem delam zavestno paralelo tako Simčevi drami, dogajanju v nji, v nji obravnavanemu času, kot samemu dramatikovemu izhodišču, ki se začnjo z rojstvom JKra. Ni pa to rojstvo tako v ospredju, kot bi nepoučeni bravec pričakoval od KatDSD dramatika-ideologa-propagandista. Zdi se, da je PriPra rojstvo Čla-sveta za Kane Velika noč, nastop Pomladi, tretji dan po križanju FKra. Božič je dan na

začetku zime; res je, da se začne prav zdaj krajšati noč in daljšati dan, kar pomeni upanje v premaganje teme. Pa vendar, naslednji meseci so najtrši: zima se šele okrepi-pokaže, kljub krajšanju noči. Ta čas je negotov; ne le čas od božiča do Silvestrovega ali Treh kraljev oz. Epifanije, imenovan Volčji čas ali Volčje noči, poln diabolike, strahov, nevarnosti. Tudi Pust je problematičen, izbruh Uža-gonov. Pustu sledi Pepelnica-pokora; prav Pokora je tema-zahteva **Leta**, (DS)KČe. Vse do velikonočne nedelje je čas vprašljiv. Pravi začetek je zato tedaj, ko zmaga Junak v Jelo(čniko)vem **Vstajenju kralja Matjaža (Vstu)**, ko se prebudi od mrtvih – iz spanja – kralj Matjaž (general Rupnik) in z njim v PVD maja 1945 likvidirana Dmb-KČ vojska. Ta čas simbolizira Zeleni Jurij, ki je bistvo VoM FKra. NDM.

Poanta **Leta** ni (FKrovo, bogovo) rojstvo, ampak polemika zoper splav. MagTija je v **Letu** v službi papeževe okrožnice o splavu. Drama hoče bravcu vtisniti v zavest, da je splav zločin, enak zločinu umora Dmbcev oz. NeČi Čla, Snežne v Simčevi drami **Zgodaj dopolnjena mladost**. Šele ko sem prebral **Leto**, sem razumel, zakaj me je gledal Simč kot tele v nova vrata zabodeno, ko sem ga spraševal – tudi v pismih -, kaj je mislil s Snežno oz. ko je prebral mojo analizo Snežne in **Mladosti** v knjigi **Krščanska tragedija**, knjiga je izšla 1992. Ko sva se srečala v Bariločah v zimi – tam poletju – 1992-93, je deloval brezpomočno. Prej sem ga imel za globokega misleca, v **Mladosti** sem detektiral čuda. Njegov nastop v pogovoru pa je vnesel vame prvi dvom; rekel sem si, morda pa nasproti sedeči mi – važni – gospod le ni tako umen, kot se mi je zdelo; ali pa da sta v njem dva Čl, dve EV: globoka, ta se je pokazala v **Mladosti** in **Avgustu**, po svoje tudi v romanu **Človek na obeh straneh stene**, in Konvstereotipna, v katero se je ne le Prikr(il), ampak porazgubil v zadnjem desetletju svojega Ža, a je bil v nji že kot mladenič, MV, glej dramo-libreto **Krst pri Savici (SiKrst)**. V najinem bariloškem pogovoru je bil očitno že zmehčani Simč; ne Siz (samoizničeni), kot sem mu pripisoval, ampak opusteli, izpraznjeni, utrujeni. Tak deluje že vse zadnje desetletje, ko živi v Lji-Slji in piše bigotne člančiče v Psverski tehnik Familija. Najbrž ga je kaznovala lastna Ž pot, saj eno oznanja, živel pa je drugo.

Leto oznanja tezo, da mora meti Čl – Kan – čim več otrok (da bi dobila KČ vernike in vojake, Slci pa Narude, to je zlahka prepoznavna konotacija sporočila drame), a je bil sam do 50-leta samec, poročil se je star kot St Jožef, naredil le dve hčeri (najbrž ne kot Jožef, najbrž se v njegovo oplajanje ni vmešal St Duh, kot se je v MMB, glej SarD, **Ženin iz Nazareta**). Ker se mi, čeprav sem skoraj desetletje mlajši od Simča, rojeva – napoveduje rojstvo – že 19-potomec, imam Mor pravico, da se s Simčem pogovarjam trdo: ne ravno kot s smrkavcem – nočem biti žaljiv -, vendar kot s klobasačem, ki se nopenja, da bi oznanjal nekaj, česar sam ni bil zmožen udejanjiti. Simč bi pokazal več okusa, če bi o tej zadevi – mnogopotomstvu – molčal. Njegov veliki dar je bil črni Ekzm (eksistencializem), **Stena**, tudi problem Snežne, vendar ne reducirane na PSt okvir **Leta**.

Leto je dramatisacija v duhu SarD Mor terjatve, ki je za DaKČ zelo važna: boj zoper splav, teza Za Žl Lik Snežne odpira neznanske probleme; se je res Simču le po(ne)srečil, ga je iznašel slučajno, mu je padel v glavo, ki se mu je nek hip odprla, ker je z njo butnil ob steno? In že naslednji hip ni več vedel, kaj mu je padlo v bučo, svojega pisanja ni več razumel? V pogovoru v Bariločah mi je citiral Fifa Komarja, Komar je Simčev duhovni oče (kot za Krištofa Mrak); Komarjeva razlaga Snežne pa je bila čisto Dgč od moje, Simč je niti ni znal dobro posredovati. Prosil sem ga, naj jo napiše ali celo sam Komar. Da bi Komar kaj

napisal? In to meni, ki sem zanj – kot vsak Slc iz Slje – manj kot nič? Tako kot Simč (mušica) za Komarjem je hodil Graf Pij za Pir(jev)cem in/ali za THom, Zihelr za KaKijem. To je odnos fascinirorjev in fascinirancev. A Graf Pij je vsaj šolan, da – z RR – ponavlja učenikova gesla, Simč pa je po šolanju Učo, ki se kasneje ni imel priložnost izobraževati. Ostal je velik dar, a udejanjen na Pervnačin. Torej PervPlid.

Ob 20h sem šel spat, ob 22h sem se zbudil, si meril pulz; normalen, 77. Eno uro sem se pripravljaj na pisanje, zmeril spet puls: 49. Padanje in rast utripa je brez logike. Enkrat naraste po spanju čez 100, drugič po spanju analogno pade; isto po delu itn. Čakam, da bi me zgrabila omotica, potem bi klical prvo pomoč. Je sumljivo, morda se je spodbujevalnik pokvaril, slabo dela že od poletja, zdaj se menjava ritmov stopnjuje. Puls ne bi smel pasti pod 60, ker je elektronsko in/ali mehanično nastimam na to frekvenco. Normalno je, da da moje telo še nekaj zraven. Počutim se slabo, ves čas mi gre na bruhanje, duši me, pri srcu boli. Zakaj ne prosim Ale, da me odpelje na ambulanto za pace-makerje v Lji? Aho moje srce zelo skrbi, sili me, da kaj ukreneva, a odlašam. Zanašam se na svoj občutek, kot zmerom za vse v svojem Žu. Na slabost odgovarjam z delom. Sedel sem torej k pisalnemu stroju.

Ko sem se sprehodil po ganku, je v daljavi odmevalo zvonjenje, od vasi proti Trstu, morda iz samega Trsta, zamolklo. V mojem srcu se ne zgane nobeno zadevno čustvo več. Kako je bilo pred desetletjem! Zanos, sreča, do solz, varnost sredi smiselnega veselja. In danes? Molc. Praznina. A le tam, kjer je bila prej Mag avtofascinacija. Issmisla, IsUnBDra ostaja.

O Kršu sem dognal – na Krit način – toliko, da ne čutim nobene potrebe ta dognanja v razpravi o **Letu** ponavljati, razširjati jih niti ne morem, vsaj za zdaj ne, prišel sem do nekakšnega konca, vsaj svojega Pota za razumevanje. **Leto** je tako neRlg drama, da me niti v najmanjšem ne motivira k razmišljanju o Bogu in veri. **Leto** je prav dokaz, kako se je Kršvera SKanov – tudi udov SPE – posušila; enak občutek imam, če poslušam Rodeurja, Štihca, ostale JOGSŠKe. Strast imajo le še v Poli, čeprav vse bolj klavrno in nemočno, v zavisti, Mašč(evalnost)i, Hinu; vse bolj je Sim kot PriPra. E dini, ki je še sposoben razviti Fijo, Et(iko) in Tijo DSKC, je Kremžar, glej **Razpravo** in **Na pragu**. Tudi Kremž(ar) me je razočaral, ni izpolnil pričakovanj, ki sem jih vanj investiral po branju **Bratov** konec 80-let; (KasO: ta čas sem prebral Kremževe spomine na zadnja MV in prva povojna leta, **Leto brez sonca**. Še eno hudo razočaranje! O knjigi nekaj več v razpravi o **RazPragu**.) Kar v **RazPragu** (kratica za obe omenjeni drami) razlaga, je platforma DSKC; a je kompletna, vsaj v navajanju vseh Davrednot SKC primerna, zavezljiva, resnobna. Medtem ko je **Leto** delce senilneža. Prav za prav MO dramski prizorček, kakršnega so včasih pisali za mladinske časopise.

SPED je v 90-letih zmogla 5 dram, vse so napisali stari, Kremž ima danes 75 let, naraščaja SPE nima; NDM. Prvi dve sta Papeževi, napisani takoj po spremembi režima in ob osamosvojitvi, ES podrobno sem ju že obravnaval, glej knjigo iz Pniza **DSPE 3: Paradoks odreševanja**. Tu sem prvič odkril, kako površno je bilo bližanje SPE(D) in SKC sodobni Svetmisli-Umeti-Kuli. Papež je 1969 napisal dramo **Gozd** v duhu Eliota, obe zadnji, **Svetinja** in **Krst ob Srebrni reki**, pa sta na ravni SarD, Il. Refe, v duhu ReSlom in Slom(šk)a, obenem pa agitki za Dmb in ReAr. K-da avtor **Gozda** in teh dveh dram ni ista figura. Enako velja za KC pred 1990-91 in za takšno, kot se je razkrila od 1991 do 1992; K-da ni ista. NDM. Prejšnja – ne le **Gozd**, ampak Usm, blagost, mir, odpuščanje, PO itn. – je bila le privzeta EV. Niti

ne enakopravna z EV 90-let, z RePol, z ReAgrčkzldo. Ampak zgolj privzeto Posn, ki ni seglo z ARF globlje.

Analogno lahko rečem za Kremža, za obrat od **Bratov** k **RazPragu**. **Gozd** je le precej Abst modernistična lirika, medtem ko je bilo v Kremžu in **Bratih** več: osnova za ARF-AK. A namesto da bi ju izpeljal, je postal Kremž – ob Reb(ul)i – glavni ideolog DSKC kot povsem regresivne. To ni le stališče DSKC kot posebne. V **RazPragu** razvije Kremž platformo same FK, ki jo KC v Zahévi Prikr. S podrobno ES analizo **RazPraga** bom končal Pniz **DSPE** oz. analizo SKCe. Morda bom to analizo objavil prej in, če mi bo dovoljevalo srce, napisal še kako analizo o SPED oz. o Refe-ReKC dramah v SD: a to bo le dopolnjevanje, le izpolnjevanje belih lis. Sklep bo dan z razlago **RazPraga**. Uvod v ta sklep naj bi bila ES analiza Břozmanove drame **Obsodili so Kristusa**.

Glede na **RazPrag** je **Leto** do kraja poenostavljena agitka, komaj vredna pozornosti. Kaže, da je bil tudi tisti Simč, ki sem stavil nanj, Simč **Mladosti** in **Avgusta**, privzet; morda PriPra na eni ravni, a od samega avtorja (od sebe) nerazumljen, epizoda. Simč se je zavedel, da s tema dramama v Refe oz. v oblikovanju DSKC nima česa početi, odveč sta, K-iz drugega vica. Mogli bi vstopiti v SPD, jaz sem se trudil, da bi ju tako razložil, a mojega predloga ni nihče od SIZgarjev vzel za primernega. SPED je v celoti padla skozi, v prazno. Simč je to čutil; ker ni imel več moči, da bi začel znova, znotraj povojne SIZi (SPD), a šele s tem bi svoj morebitni Pot **Mladosti-Avgusta (Mlusta)** verificiral, Ponot, zavedal se je, da bi moral (p)ostati sam, skoraj OPsk – a zakaj ne bi postal, v tej smeri je napisal **Steno** -, je pristal tam, kjer ga kaže **Leto**: kot dramatik Familije ali kakega KatZvončka, primeren le za Prof Pibra, za nivo kranjske Gimne, najbrž ne dosega nivoja Škofovih zavodov v ŠetVidu oz. Štuli.

Polnoč je, oglašča se zvon avberske cerkve St Nikolaja. In? Nič. Nadaljujem s pisanjem o **Letu**. Skoz to pisanje – skoz **RSD** – molim k svojemu Bogu, molim tako, da ga iščem in svojo slutnjo artikuliram s Fijo-Tijo, z analizo. Držim se svojih načel. Do Dti je mogoče le skoz ARFDč, VerDč, IsDč. Vse to v pričujoči razpravi počnem. Polnočnica in vse, kar je zvezano z njo v KC, pa je Maga. V tej Magi sem bil, pred poldrugim desetletjem, varen, čudežno srečen. Dobil sem izkustvo takšne vere od znotraj, a presegel sem ga, odpadlo je, odkril sem, kaj pomeni in koliko je vredno, ne da bi zapadel Nihu, kot Vodušek.

Tudi tokrat sem imel – morda največjo – srečo.

2

Začenjam z ES branjem **Leta**. Začenjam od začetka, z uro nič, s prvimi minutami potem. Opiram prvo stran drame, berem Seznam oseb, opis prizorišča – "preprosta izba" iz JKrovega časa, revnih ljudi -, prepuščam se prvim stavkom dialoga med "mlado Judinja" Deboro (19 let) in njeno materjo Noemo, 45 let. Čez čas nastopi Deb(or)in soprog Lameh, 30 let. Razkrije se spor v Dni, med Lamehom in Noemo Zun spor, med zakoncema Not usodni. Razreši ga prihod MMBe s sinom JKrom in nato, nepomembno, MMB moža Jožefa. Čeprav je MMB – Marija – šele 16-letna Judinja, JKr star šele en dan, ve MMB že vnaprej, kaj bo. In že odrešuje;

MMB je božja roka-usta; je že Snica in več kot to. Maga – MagKrš, KršMaga – je že v polnem teku. Pomemben je Simčev odnos do usode-Previdevnosti – menim, da je Simč pristaš predestinacije -, a o tem kasneje, ko bom prišel z ES analizo do te točke. Šele v okviru-konotaciji bo problem Previdevnosti jasen.

Že na prvi strani morem brati **Leto** tako, kot rad berem vsako PD: s čim večjo Ponoto; da se čim bolj Not ldn z liki drame in njenim dogajanjem. Ker je moja snaha Helena (ena od mojih 5 snah) prav tako na začetku nosečnosti (minil je drugi mesec), se morem lažje prestaviti v duševnost Debe, ki je prav tako "šele v prvih tednih" nosečnosti. Debin problem je drug kot Helenin. Ne le da ima Helena že dva otroka, 12 in 9 letna, ampak si oba z Alešem prihajajočega otroka silno želita. Imata možnost za preživljanje tolikšne Dne, oba sta v službi v Lj banki, Aleš kot programer računalnikov, Helena kot ekonomistka; Debin položaj je slabši, a so bile okrog leta nič tudi zahteve po Ž standardu manjše.

Vzrok za to, da lam(eh) ne želi otrok, da je že lani pripravil ženo do tega, da je splavila, ni v revščini, čeprav je nekako brezposeln, ampak v njegovem SŠu do otrok, v njegovem napačnem – zločinskem – odnosu do (nadaljevanja) Ža. Deba pred materjo Prikr, da je hote splavila in da jo soprog spet sili k splavu. Mati in hči že od začetka drame govorita predvsem o Lamu. Lam je prav za prav osrednji lik **Leta**: nekdo, ki ga je obsedel hudič, ki je postal sam hudič-ubijavec, a se je spreobrnil, spoznal svojo zmoto-zločin. Spreobrnil ga je JKr z MMB; oba imata to moč-možnost.

Isto tezo razvija Simč v **Mladosti**, tam se spreobrne Snežnin ubijavec-rabelj Prt Matjaž, Jel(očnik) v **Simfoniji**, tam se spreobrne Mož, isto Kremž **Na pragu**, tam se spreobrne oznovski zločinec Logar. Spreobrnitev in z njo zvezana pokora je Tem za (DS)KC. Lamovo pokoro bo nosil njegov sin, ki ga Debora nosi, Simon iz Cirene, JKru bo pomagal nositi križ. Logar v hipu Si – ubije ga lastni sin Jani – spozna napačnost-zavoženost svojega Ža, prosi Katboga za Usm. Matjaž se napoti celo v Argo k SPE prosit odpuščanja, prav k Snežninim najbližjim sorodnikom, a ga že na meji Juge in Avse kot emigrirajočega – kot Sža KomDže – ustrelijo (graničarji, oblast).

Je mislil Simč, da sem jaz Matjaž? So mislili tako 1989 in 1992-93, ko sva bila z Alo v Argi pri SPE, tudi ostali? Zadevo sem dolžan podrobneje pojasniti. S plati, s kakršne je še nisem, vsaj dovolj ne.

Izhajal bom iz nekaterih ugotovitev, ki sem jih NDM že podrobno opisal, tu bom dal novo razlago oz. takšno razlago, ki bo v zvezi s Simčem in **Letom**. Moja Ponot ldn z **Letom** ni le skoz snaho Heleno. (In skoz ostale snahe, imam tudi 5 zetov, razen z eno snaho in enim zetom vzdržujem tesne stike z vsemi.) ldn se tudi z obema Mo, nastopajočima v **Letu**; z lamehom in celo z Jožefom. Tudi Jožef sem do neke mere bil, na starost sem stopnjevano. lam(eh) pa naj bi bila, po Simčevi sugestiji, moja usoda in rešitev.

V KC sem – v drugi polovici 80-let – vstopil (a se prej na tej liniji že dolgo pripravljaj na vstop) kot v Cerkev-Ustanovo, ki ne zastopa nobene ES (ZgDb Pol) plati, konkretno v SZgDbi: ne Prtov, to je razumljivo, a tudi ne Dmbcev, oz. obe grupi na svoj način. KC naj bi bila, v moji zamisli, okvir-nauk, ki uči IsBoga, Issmisla, a tako, da ne pristane na nobeno točko – (s)model – THM-kroga. Od klerikov sem pričakoval, kar seveda ni udejanljivo, vsaj še tisočletja ne: da so navdihnjeni od Boga in s tem zunaj PolDb angažmana, zunaj EDč smodela, ta je – na obravnavani ravni – bolj problematičen. Po 1991 se je skazalo, da so se vrnili v Rad De-držo, v DDč, celo k DR, k Refe.

Razporeditev smisla-vrednot – nekaj topos – **Leta** je takle: na sredi Deba (deloma njena mati, a ni pomembna). Deba je ZnaSi za dobro, po Nvi plemenito, za Poz SNL, ki pa je pod pritiskom okolja. (**Leto** je treba brati v konotaciji-kontekstu, s pomočjo ostale SPED, tudi **Mladosti**, še bolj **RazPraga**.) SNL ali Čl kot tak se sam ne znajde, vplivi iz okolja ga begajo, zato je tako važno, kakšni so. Tu je vzrok, zakaj ima DSD DaMO za zla. Ravno ker so IdeolMor nevtralna (enako kot šola, kot ves izobraževalni sistem), so napačna. Če niso v duhu Poz nauka (Kata), so v duhu hudiča, pa naj ima kakršen koli obraz, naj je Muslo, herezije, Lib, Kom; tako misli Kat DSD. Svet je tak, da mora Poz plat kar naprej – Strno in aktivno – ljudi prevzgjati (RR), da bi bili-postali pravi; sami na sebi niso pravi. So kot AdEva, odprti, s tem tudi za Zapl Kače. Odprtost je Poz le v primeru, da (ko, če) je odprtost Katbogu; ne pa sama na sebi, razvoju (razvoj je RLH vrednota) niti Dti. Katbog ni DtBog; je bog – Gos, Vsemogočni – NSSi, tj. KCe.

Kar trdim, sem analiziral že v **BS**, v **MalKatu**, v **BlaNi**, glej knjigi **ZSD 2** in **Razhajanja**. Ker pade Rakov Štefan v **BlaNi** pod slab vpliv, postane razbojnik (Komst-Libec), konča kaznovan-obešen. KC se mora vojskovati s hudičem za vsako dušo posebej, do konca, do 5 ure: angel s hudičem. Enako kot za Pske velja tudi za grupe, za SNL. Dokler ni prišlo SNL v stik s KC, je bilo zapisano hudiču, zlim Mag silam PogRlge, PMg. Zato je bilo pokristjanjevanje praSlavov tako važno, glej **Državo med gorami**. Pogbogovi so hudiči. Katbog prihaja večkrat tudi na nenavadne – nerazumljive – načine kot Dobri k ljudem: tudi skoz VojVodlja Valjhuna, ki na veliko ubija, likvidira, dela Holo-genocide, kar Rad razkrinka Smole v **SmKrstu**, v liku Črt(omir)ja, res črta, tj. hudiča.

Kadar je Čl zel in napačen, ga zadene kazen. Katbog je nastopil tudi do praSlavov kot upravičeni Kaznovalec. Simč potrди – sprejme in uprizori – to tezo v svojem **SiKrstu**, MV. Poz lik **SiKrst**, Gojmir, sodeluje z okupatorjem Valjhunom, ker je ta Vojsila KCe. Zaveda se Trpa, ki ga povzroča Valjhun, tudi njegovih Neg plati, a tako mora biti, ker se PogSlavi nočejo mirno pokristjaniti, kot jim predlagata Bogomila in nekdanji keltski druid in zdajšnji KC apostol Duhovni. Kdor se upira Katbogu, bo za to tepen; bog uporabi silo, trda sredstva, ki se zde Slavom strašna. Tudi so strašna, a za zgled, da se ne bi več upirali, da se ne bi več vračali k Pog; torej v imenu Dobrega. V DbZgi se poskušajo vrniti, upor ljudevita Posavskega, kazen je še hujša: iztrebitev SlavSlov Pla. Tudi pravična kazen, ki pa so jo Slci RR iz usode v milost: postali so božji otroci, hlapci in dekletke, kar je za Kane celo idealno. To je Turnškova PV teza v **Potujočem križu**. Ko se znova upro, recimo s prestopom v ProtC, je KC upravičena znova jih kaznovati, Prote (Trubarja) prežene z doma, ki da so ga Proti uzurpirali, ukradli pravemu bogu. Isto kot s Proti se mora zgoditi z RLH ljudmi. V prvi polovici 19-Stola se je zdelo, da se je znova posrečila Abs rekatolicizacija kot v Hrenovem času; RLH Lita (tudi SD) je skoraj iztrebljena, razen Preševe. (Tudi zato je Preš tako pomemben. **PKrst** pa ni le negacija RLHa, je tudi RR oblastniške KC v KC, ki ima čut za Dt; ta čut imajo v KC Pski-PO, Duhovni Irec in spreobrnjeni Črtomir; **PKrst** je HKD PSt.) A dokončni uspeh tokrat umanjka. Po Revi 1848 oz. po novi ustavi v 60-letih zmaga RLH. Odtod nuja po Refe, več valov Refe, KrekD, SarD, SPED itn.; vendar uspeha, podobnega Hrenovemu, (še) ni. Tudi 1990 ne. Tudi v DaSlji gre KCi za Rad SV zoper Kačo-Hudiča, ki vlada.

Deba (ni debilna, le ustrahovana) je K-DaSNL. Dozdaj (po 1992) si DaSNL ni upalo biti skladno s KC naukom (s pravim edinim bogom), hudiču – Deba soprogu

Lamu – je popuščalo. Deba splavi. Splav je s stališča uradne KC zločin-umor. Simč zastopa stališče uradne KC. Kar ona določi za umor, je umor, edino to je umor. Ko ona nečesa nima za umor, to ni umor. Vojna Dmbcev zoper Prte ni morivska; je pravična obramba KC-boga. Naj so Dmbci pobili še toliko Prtov, za svoja dejanja pobijanja so odvezani že vnaprej, v občestveni podelitvi zakramenta odveze-sprave pred Vojbitko. Enako v križarskih vojnah, v 30-letni vojni, v osvajanju Amerike, v I. Svetovjni tako lti kot Avsi, ki se vojskujejo med sabo itn. KC se je zmožna celo tako ozemljiti, da so odvezani obenem Avsvojadi in Itvojadi, ki so se pobili konkretno – ES – med sabo kot EDč. Skrivnost? Ne; z vidika DgT Rad manipulacija, pragmatizem, ki ukinja verodostojnost KCe. Leta 1988 nisem vstopil v takšno KC.

Deba je kriva, ker je lani splavila. Postala je ubijavka. Ima pa nekakšno opravičilo: ni prišla dovolj v stik s pravim naukom, s KC. Njena mati ni dovolj prepričljiva, njen soprog pa je Hudič; soprog jo ima v prijemu, kot v kleščah. To je položaj DaSlova: kot Lam vlada – vpliva nanjo – nad Debo, vlada Kontinuiteta (Hudič: Ptja-Libci) nad SNL, ki se ne znajde. SNL zato greši, celo ubija, pri tem je nesrečno, le pomagati si ne more, prešibko je, Hudič prenasilen. Naloga KatDSD – tudi SD in Lite – je pokazati SNLu njegovo početje-položaj, podžrati mu Krit zrcalo, seveda Krit v duhu in s stališča KCe. (KasO: to je naloga zadnjih Rebovih proz, **Jutranjic za Slovenijo, Arhipela oz. Panorame slovenskih stoletij.**)

Prepričati je treba SNL – zato je **Leto** agitka -, kje je rešitev zanj: v uporabi Hudiču; Deba mora reči soprogu, ki jo sili v Umor, ne oz. soproga tako umno ozavestiti, da se zgrožen nad lastnimi dejanji sam odpove svojemu ubijavstvu-zločinstvu. Simč pazi, da se Že – soproga – možu ne upre na način, ki bi nasprotoval Katnauku, po katerem mora biti žena možu pokorna. (Piše Simč **Leto** za svojo ženo?) Simč – pravi Kan – najde možnost, da PriPra upor ni trd upor. Trd upor postane šele, ko so vsa ostala sredstva za miren upor izčrpana. MV-KC se pusti mesce dolgo ubijati, glej umor Ehrlicha, BRozmanov **Človek**; šele ko na ta način ne prepriča nasprotnika, da bi se skesal in ozavestil, popustil in se podredil KCi, kot se Lam, sme – je dolžna – preiti v VojDmb formacijo, v platformo **Vsta**. Simč kaže v **Letu**, da še obstaja možnost za ozavestitev zločincev, kaj da so; kot Matjaž v **Mladosti** (in Pedro v **Avgustu**) se skesa tudi Lam. Če se ne bi, bi moral Jožef zgrabiti za St orožje, postati iz duhovnika (semeniščnika, diakona) vojak, kot Stotnik v **Napadu**.

Leta 1994 – je **Leto** nastajalo tedaj? – je bil prehod med mirnim prepričevanjem (PSt **Leta**) in Vojuporom (**Obsodili so, Vst, Napad, Svetinja**) silno tenek, za las je šlo: ali naj Janša naredi – vsaj poskuša – Vojpuč, bil je Vojminister, naj gredo Katmase vernikov na cesto v Rad demonstracije, kot so bile zoper Kom v Vzhodnem Berlinu, v Romuniji, stopnjevale bi se morda do fizične likvidacije SI Čaučeskov Ribičiča, Kučana, Drna, Kocijančiča, Stjenke Polaka; ali pa naj še enkrat poskuša zmagati na Sv volitvah, kot je Hitler. Prevagala je ta odločitev, a se je skazala za napačno; tudi 1996 je ušla zmaga DSD-KCi iz rok, čeprav le za las. Kasneje je bila, do danes, vojna izgubljena, kontinuiteta je prevzela vzgojo, MO; oblast je SNL prepričala, da je Umor Poz. DaSlja je v položaju začetka **Leta**: SNL trpi, kot Deba, da mora delati zločine, a hudičevska oblast mu preprečuje spreobrnjenje, ga Zapl (zapeljuje) v malikovanje telesnih Užev, tržnih uspehov, gmotnega standarda. Vendar KC – KatDSD – ne popušča; znova in znova mora poskušati in poskuša odpreti ljudem oči. Deba jih že ima odprte, Lam še ne. A ker je KC Ve, bo prej ko prej zmaga njena, tudi zmaga v SDbi kot Pol zmaga.

SSL-pristranost DSKCe in **Leta** je v tem, da je za Simča zunaj dvoma, kaj je prav in kaj ne, kdo ima prav in kdo ne. Umor, ki ga naredijo Kani v imenu KCe (celo MMBe kot Lepantske), ni umor, ni Neg. Vsako dejanje, ki pa ga naredijo nasprotniki KCe, nosi v sebi kal Zla, ki se mora Strno nujno prej ko prej razviti v Umor; kot se je Debino dejanje splava lani. Kot se Matjaževu Prt vojskovanje. Matjaž umori NeČi Snežno, ker se Matjaž odloči za Prte, **Mladost**. Polkovnik (Igor) enako, **Napad**, medtem ko se Statnik izkaže kot Snik, ker se odloči za KC-SNL. KC v KatDSD in v SPED ni takšna, kot sem si želel, da bi bila: v ekvidistanci do morivstva obeh EDčev: do (J)Elka, **GiM**. Za Simča je samoumevno, da ima prav TradKC, tista, ki jo je prinesel na Sisko Valjhun, glej **Uvod v PKrst**, tista, ki je pregnala Prte in se vojskovala zoper KomPrte. Medtem ko imajo ProtPrti popolnoma narobe; so udje Hudičeve družčine.

Mislil sem, da je v KC moment DgT: nauk, naj naredi vsakdo ARF-AK. A kaj, ko sta dve bistveno Raz ARF-AK: ena za Kane, druga za NeKane, za AnKane. ARF-AK za Kane je spoznanje, da so se oddaljili od KC nauka, delali zato narobe, bili v GhKi; ko to spoznajo, se vrnejo h KC, ki je NSS-IdeaHarld kot božja. Kani se s tem ravnanjem ne odpovedujejo sebi, ampak Dti, ki je v njih kot v Klidi. Odpovejo se vsakršnemu vplivu tujih sil, tako ideologijam kot Dti. NeKani in AnKani pa se morajo odpovedati sebi, svoji ldi-NSSi, ki je hudičevska. Pokoriti se morajo tako, da priznajo nesebe kot KC in kot Gosa, njenega boga kot vrhovnega vsemogočnega. NeKani morajo postati Kani; ne pa, kot sem hotel jaz, da bi ldkani in ldkane (Pogi) postali Dr za Dra Dr. Oboji bi se odpoved(ov)ali ldkane, tako ldkane kot Komu-ALHu.

Med lamom in Debo je bistvena razlika. Deba je žrtev, lam rabelj. Lam prisili Debo, da naredi – lani – splav. Lam je povsem pod vplivom hudiča, kot Mato v BRozmanovem **Človeku**. Zapustiti mora svojo držo Prta in Libca, priznati, da je imel povsem narobe, se pokoriti. Ne tako Deba. Ta je ves čas čutila, kaj je prav; splavila je zoper svojo voljo, bila je le prestrašena oz. napačno je razumela zapoved podreditve soproge možu. Ta podreditev se neha, ni več obvezna, če zahteva mož nekaj, kar je v nasprotju z božjim naukom: da Deba ubija (še nerojenega) otroka.

Model je jasen: Deba je večina poštenega SNLa, ki je danes ustrahovano, lam je pomočnik zla, ker je slab – šibek – značaj, je tak Prt ali Libec, ki se ne zaveda, da dela zlo. A ni hudič. Če-ko sreča Katboga – pravega klerika -, se ozavesti, spreobrne. Kot so se vsi pravi udje Janševe DSD: sam Janša, Brejc, kar trije Jerovski, Brezgarca (čeprav še ne pozna **Evangelijev** in evangelistov, prepričana je, da je **Sveto pismo** napisal Janez Evangelist Krek, da je ta mož edini KC Evangelist) itn., vrsta bivših članov Ptje. Svojo spreobrnitev dokazujejo tako, da se dajo brez rezerv v službo KatDSD grupi; da začnejo sami spreobračati zapeljane, nevedne, zmotne. Idealizacija SPED in Simča je v tem, da laže, kako dobri spreobračajo Zaplzle na miren in blag način, kot MMB in en dan stari JKr v **Letu**. Ob tem SPED in Simč skrivata stvarnost: nasilje, ki ga izvaja KC nad Sži, v 30-letni vojni, MV kot Dmb vojska. Tudi ko kaka SPE drama uprizori SV, je uprizorjena idealizirano, **Vst**, **Obsodili so**. V **Letu** nagovarja k ubijanju Libec, medtem ko je KC vsa božja, kot takšna NeČi popolna: St Dn. Simč ne podaja Jožefa in Marije v sredini, ki bi jo vsak s svoje strani nagovarjala k umoru LDč in DDč; nič podobnega. DDč je IdeaHarld, LDč zlo oz. Agrčkzld. StDn Strno ne more biti Neg; zato je St.

NTM naj uvedem zvezo z ES sabo. – Prej pa še poročilo o mojem Pvt-stanju-početju.

Ob 1h sem začasno prekinil pisanje, hotel sem uživati, užival sem. Na TeVe ARTE so dajali Nurejeva balet (po načelih Petipaja) **Trnulčica**. Fantastično lepo. V Klassceni, ena je bila a la Claude Lorrainove slike, na Klas način, vendar z združitvijo Klas strogosti in Romnavdiha-topline-čustva. V tem baletu omogoča Čajkovski največ briljance, balet ima malo zgodbe, največ je ekshibicij na dvoru. Pl + IdeaHarld + pravljica + eksaktnost ++++. Malokdaj sem videl kaj tako popolnega; to ni Mariborski balet, lko Otrin in Ondulina Otta. To ni Ipavčev **Možiček**.

Je res moja posvečenost SD svetu posvečenost Ot(rino)ti in spevoskladnikom iz St Jurja, tenorju Banovcu in de Reyi (diareji)? Ko gledam takšne vrhunske Svetstoritve, kot je bila **Trnulčica**, prejšnji teden prav tako v Nurejeva koreografiji Prokofjeva **Pepelka**, se mi stori milo, ker se zavem svoje vezave na dom-ovino, na njeno bedno Kulo, ki je po pravici prezrta. Se kaže v tej moji Abs posvetitvi nevrednemu moj Maz(ohizem)? Se res da izsesati Boga tam, kjer je vse klavarno in revno? Res moram analizirati dramo podeželskega Uča Simča, namesto da bi poslušal Bachov oratorij, ki ga pravkar dajejo na eni od Nempostaj TeVe?

Puls mi ves čas niha; v petih minutah mi pride od 115 na 45. Zdravnik mi je zabičal, da moram takoj v ambulanto, če pade pod 60! Zakaj ne grem? Nimam časa, ker moram brskati Simču po drobovju? Ker si želim čimprejšnjega konca tega zame skoraj že prenapornega Ža? Ne, tega nočem; nočem pustiti Ale same. Včeraj je naredila – malo pred 19h – prigrizek ob sveči, pršut in gobice (hranila jih je za drugo Aleševo poroko, zdaj je mimo že tretja!). Namesto alkohola sem pil oranžado. Celo piškote mi je dovolila, sicer me drži s sladkim na kratko, zaradi moje sladkorne... Menda sva prvič praznovala božič sama. Zmerom čakava na otroke, z njimi skupaj se veseliva. Letos sva pa sklenila, da jim ne bova več podložna. Po najinem mnenju sva z njimi dobra, Alka pa nama je pred kratkim očitala, da sva: Ala kača, jaz paranoik. Lepa sodba hčere o starših. Mar sva res takšna-to? Kje je IdeaHarld-Dn? Spet vse več dishare? Se vračam v svoje – prekleto – detinstvo?

Po **Trnulčici** sem spet pisal, šel spat ob pol 4-ih, malo dremal, komaj; ob 6h sem šel na sprehod, po svoji stalni poti do žegna čez vrh (ob nekdanjem gradu), pod latniki, navzdol do točke, ki ji praviva Fitnes-dama, giro po vasi. Ena hiša je imela razsvetljene kar tri smreke, ostali v glavnem ugašajo razsvetljavo, ko gredo spat, varčni so, nekateri je sploh nimajo, ni jim do imidža iz lučk. Nekaj pa je le ostane, sem in tja kaka girlanda žarnic.

Ob 7h sva z Alo pila turško kavo, nakar sem spet sedel za pisalni stroj. Medlim od utrujenosti in zaspanosti, a ne popustim. Simč bi dejal: moram pa res imeti veliko grehov, da se tako kaznujem-pokorim. Jih imam res?

NDM sem temo večkrat podrobno razvil; zdaj le povzetek zaradi zveze z novo poanto. Svojo GhK sem (že kdaj, že konec 50-let) osredotočil na tri točke: na razmerje z Matjaževo mamo, na govor zoper bivšega sošolca v Gimni, na pristanek na asistenturo pri Prof Zihlerlu. V tretjem primeru ni šlo za GhK zoper ES sočla, ampak predvsem zoper sebe, zoper svojo (za)vest, ki sem jo RR v visoko nravno normo, a se je nisem držal, kršil sem jo. Dt je prišla vame kot ARF-AK, opraviti sem imel sam s sabo kot Id z Dt. Problem sem rešil, z zvrhano mero sem se opral GhKe. Drugi primer bolj vključuje ES sočla, pa vendar nisem storil bivšemu sošolcu nič, kar bi mu bistveno škodilo, na tistem javnem zborovanju nisem povedal nič, kar ne bi bilo res. Če bi bila KC nepristranska, bi moje ravnanje odobrila; ravnal

sem po RPP načelih. Sošolec me je jeseni 1943 ovadil v duhu PP ideologije, posledica te ovadbe je bila, da so me vrgli iz šole, tako rekoč za nič, za Ncl izjave. Sošolec me je izdal, načrtno mi je hotel škoditi. Povedal sem, kaj je storil. Dolga leta sem trpel, ker sem smatral to svoje javno govorjenje za GhK. Vedel sem, da ne bi smel ravnati po RPPi; resnica je prešla tu (1947. leta) v službo oblasti, poštenost v egocentričnost, pravica v Mašč; čeprav se nisem hotel nalašč Mašč, je – vsaj v moji ARF-AK – tako izpadlo. Leta sem se mučil zaradi te GhKe, se tudi zato sprl z Zihrlom, z oblastjo itn., se pokoril za mnogo hujša dejanja, kot je bilo moje; za dejanja grupe, ki sem ji MV pripadal, vsaj z eno svojo EV: Of-Ptje. Ker sem že od malega tako AK doživljal to svojo GhK, ki je bila posledica RPPe, sem že zdavnaj spoznal napačnost RPP in NSS drža, tudi **Leta**.

Prva GhK pa ima neposredno zvezo s temo **Leta**. Ko je Matjaževa mati (Mažmati) zanosila, sem ji svetoval, naj splavi; tako mi je svetovala študentka sobolnica v zdravilišču, kjer sem prebival tiste mesce. Matmatere v splav nisem silil; ko je moj nasvet odbila, sem pristal na njeno odločitev, posebno zato, ker mi je jasno sporočila: hočem imeti otroka, prav od tebe, ki te ljubim, nočem pa se s tabo poročiti, najin zakon ne bi bil v redu, sva iz Raz okolij, Raz starosti, ti si mladenič – skoraj otrok -, ki je zdaj celo v zdravilišču, nimaš še niti enega semestra faksa, ne poklica, niti na pamet mi ne pade, da bi te silila, da se zaposliš in soproživljaš Dn. Odgovarjam zase in za otroka. Nato se je odselila iz Lje, vendar sva ostala v pisemski zvezi. Ko se je Maž rodil, sem začel objavljati (GledKrite v reviji Novi svet), da bi ga soproživljal; to je trajalo dve leti, dokler se ni poročila; z možem je imela še dva otroka.

Kar so pisali v MO o mojem odnosu do Maža, je laž ali polresnice, ki delujejo kot še hujša laž: nekaj točnega, a pomešano z goro dezinformacij. Seveda ni res, da bi se z Mažem srečala slučajno, ko je bil že skoraj odrasel in v avantgardni skupini. Nasprotno, sam sem ga (po)ls, ko je bil še v Gimni, storil to z dovoljenjem njegove matere, z Alino vednostjo in odobritvijo smo se povezali, sovgajal sem ga, jaz sem ga seznanil z avantgardisti in sploh pesniki, ga usmeril v to početje, vsako sredo je kósil z mojo Dn na Jamovi, Ala je prav tedaj rodila Aleša, hranim fotose, na katerih je Maž in Ala še noseča, iz aprila 1966. Najino PriSo z Mažem je trajalo 30 let, do spora 1996. Maža in njegovo nevesto sem peljal na poroko v Turiško vas – v Slovenj Gradec – jaz, enako nazaj v Ljo, celo z izposojenim avtom. Vplival sem nanj, da je tudi on postal navdušen porajevalec otrok; ima 3 in 2 vnukinji.

Mojega ravnanja v tej zvezi ni mogoče imeti za enako lamovemu, čeprav sem na začetku izrekel nosečnici zel nasvet. A sem se pokoril zanj oz. za svoj odnos do Mažmatere, čutil sem, da sem jo nekako izdal. Bi moral vztrajati kljub njeni odločitvi, da hoče otroka od mene in ne mene za moža, in vstopiti v zakon z njo? Ne, že tedaj (bil sem realist) sem vedel, da bi se z njo to končalo slabo, danes vem to še bolj. Ni vsaka zvestoba prava. Sem SvČl, eksperimentiral sem, Mažmati je bila moja prva uspešna ErS, veliko doživetje, a trajne skupnosti med nama ne bi bilo. Svojo nezvestobo – izdajavstvo – jemljem nase. Plačal sem zanj; tudi s skrbjo za Maža. In s tem, da sem se kasneje jasneje zavedal svojih izdajstev do Ale; jih bolje mojstril, se zanje odkupoval. Vsekakor – glede na temo **Leta**: nisem ubijal, čeprav sem se zapletel v zamotano razmerje. Koliko ljudi je, ki si upa vreči kamen vame?

Ali nisem nikoli svetoval splava; tudi kakšne druge. Že nisem oplodil in ji svetoval splav. Da se mi rojeva 19-potomec, je verjetno posledica mojega Poz

odnosa do otrok, do Ža. Vendar je zame Ž, že od kar se zavedam, problem. Simč ta problem nedopustno poenostavlja. Simč svetuje v konotaciji: rojevajte čim več otrok, ki bodo Kani, verniki, po potrebi tudi voj(šč)aki, kot so Stotnik (**Napad**), Junak (**Vst**), Tomaž (**Svetinja**). Prepustite bogu, da sam vse uredi, kajti vse je urejeno – domišljeno – že vnaprej. Kdor se bogu upira, je hudič; za hudiča pa je Tip, da je zmagovit na kratek rok. Na dolgi rok – na Ve – je hudič Strno nujno izgubljen. Čl naj ravna, kot terja od njega KC (MMB-JKr), in vse bo dobro; če ne zdaj (zdaj je lahko Holo, lahko vladavina Libcev-Kontinuitete), pa jutri ali pojutrišnjem. Vsak upor bogu je zaman. Je pa potreben upor hudiču; najprej z molitvijo, prepričevanjem, zvestobo bogu, na trpen način, kot JKr na križu. A če Sž grozi, da bo likvidiral tudi vse apostole (klerike), s tem zbrisal s Tsa vednost o božjem veselem oznanilu (o **Evih**), se je treba upreti. Tedaj postane tudi MMB Lepantska vojskovodja; tudi brezjanska vodi Dmbce v boj zoper Komste. Najprej trpi, nato se bori in zmaga. Kot je obljubjeno-napovedano že v začetku. **Leto** le ponovi – v judovskoKrš okviru -, kar je dal Jel v SI etnografski okvir: MMB= Rojenica (in Sojenica). Pride do sinteze med PriPra Pog Slovom in KršSlovom, med PMg in KMg. To je tudi Turnškov cilj v **Državi** oz. v sintezi med **Samom** in **CiMetom**.

Z Alo sva prišla v Argo jeseni 1989 skoraj kot prva Slca iz domovine; Reb si ni upal tja, Capija so komaj sprejeli, Prle je vkorakal – z aviona na Ezeizi – triumfalno v BA šele 1990, po "prevratu". SPE naju je razumela po svoje. Kako? Šele zdaj razumem: kot Lama, ki se skesa. Matjaž iz **Mladosti** pride prosit odpuščanja starše svojih žrtev; javno izpove, da je kriv, da so imeli povsem in edino prav Dmbci-KC. Midva z Alo da sva se ponižno zatekla v varstvo FKCe, jo priznala kot edino RPP. Tako je – naj bi bila – dosežena Sprava, kakor jo razume DSKC. SPE ni dojela, kaj je bila narava najinega obiska Arge (in SPE v Kanadi). Tudi v tem mojem odnosu je bil nesporazum že od začetka, kot v odnosu s PePKom, Pučem, Klabom, Šelom, Srbi. Mar res skoraj z vsemi? Živim iz nesporazumov? Je Človo Ž Strno tak nesporazum, sestavljen iz samih SSL in razočaranj?

Pvt poročilo. Ob 11h znova na sprehod, po isti poti kot davi. Piha burja, a ne prehuda. Kdaj bova šla z Alo nabrat sadeže Zlate veje (omela)? Lani jih ni bilo ob pravem času, vreme jim je upočasnilo rast. Ponavadi vsako leto za božič z njimi okrasiva najino domovanje. Spominjajo naju na čas, ko sva se ukvarjala z etnologijo, s Fraserjem in **Zlato vejo**, ki je na oba tako usodno vplivala.

Od 13h do 14h sem spal. Po spanju, kot vedno, se mi pulz močno zveča; tokrat na 111. Nato sem sedel v kuhinji debelo uro, vsakih 5 minut sem z merivcem utripa in pritiska kontroliral spremembe. Neverjetno: vsakih 5 minut se je puls upočasnil, vse do 55, ko se je brez razloga spet povečal, tokrat na normalo, na 75. Tudi pritiska sta bila v začetku visoka, 190 in 100; a tudi onadva sta padala, zdaj sta 157 in 93. Ko sta se (in utrip) do določene mere zmanjšala, je bolečina pri srcu popustila, začel sem zehati. Ves čas pa sem premišljal, kako bom pisal razpravo o **Letu** naprej. Ala je zelo zaskrbljena, jaz pa pravim, da bova ukrepala, če se me bo lotila omotica, prej je celo zanimivo in podučno, kot bi rekla babica Natalija, eksperimentalno opazovati, kaj se dogaja z mojim telesom-srcem; opazujem, kot da se to dogaja nečemu-nekomu tujemu. Bom vsaj znal povedati zdravniku kaj o utripu, da bo vedel primerno ukrepati.

Ko sva bila prvič v Argi, naju Simč ni sprejel; če bi koga sprejel, bi le mene, Posn(ema) Komarja, zanju so Že manjvredna-nižja bitja, le za kuhinjo, rojevanje, cerkev. (Uboga Simčeva soproga.) Komar ni sprejel niti Rota; Rot me je smel le

pripeljati k Komarju, povsem na drugo stran BA, v strahotnem nalu, in priti pome. (Gre za ReFe, za vračanje hierarhije, ne le duhovne, že fizične. Seveda za vračanje v karikaturalni obliki. In takšni regresorji naj bi obnovili DaSljo, kot sem pričakoval? Kje sem imel oči in pamet?! Kako globoko sem bil v SZSU) Tudi v Bariloče sem šel k Simču sam na obisk (s Catedrala), Ala je morala ostati doma, fil pogovor ni za babe, čeprav je Ala doktor Fije, Simč pa absolvent učiteljskega. ReFe v obliki burke, dodatna PervKld.

Simč ne sprejema ločencev; je mar zvedel o meni, da imam nezakonskega sina, Maža, pa mi je pokazal trdo roko More? 1992 se je omečil, ker sem pač napisal knjigo o **Mladosti**. Kot kaj in koga me je gledala SPE s Simčem vred? Skoraj gotovo kot predstavnika tiste Slje, ki se je, kot lam, ozavestila svoje zločinskosti (da je: KrimDč=LDč), se skesala, se prišla opravičiti v Argo, svojim žrtvam, delat pokoro. Takšni Slci kot jaz (Komar me je na obisku obravnaval kot sina Dušana Kermavnerja, v tistem času, ko je Komar študiral, enega najbolj znanih SI Komstov, torej kot predstavnika Ptje-Of-LReve) naj bi opravili sami s sabo proces očiščevanja, spovedi, v Argi sem se javno spovedoval svoje GhKe; udom SPE ni bilo – ne bi bilo – treba nič drugega, kot da sprejmejo naše-moje opravičilo. Mi doma v Slji jim pripravimo prostor za triumfalno vrnitev, se umaknemo v EV podanikov, sicer odvezanih, a nekoč krivih, torej vendarle vprašljivih ljudi z napačno preteklostjo, nekdanjih zločincev; opravljali bi podrejene posle, kot so jih Kani za Ptjo v času njene vladavine. EDč=MimDč.

Ko se je skazalo, da Slja niti od daleč ni pripravljena ravnati, kot je predvidevala SPE oz. razumela mene (moje geste), sem nehal biti zanimiv, potreben. Morda so mi moje ravnanje celo zamerili, češ da sem jih prevaral, saj da sem jim prinesel sporočilo, ki se je skazalo za napačno-varljivo. Ugotovili so, da sploh nisem PriPra predstavnik PtjSlje. (Skoraj o ničemer niso imeli pojma, živeli so iz stereotipov, MV pojmov-VISa, propagande, avtofasce.) Prostora za zmagovalno vrnitev SŽ v domovino ni SPE nihče pripravil, morala se je – z DSKC vred – začeti boriti za svoj prostor pod soncem. Začela se je KulPol bitka – skoraj vojna – od 92 naprej. Moje delo je postalo ne le odveč, ampak Zamol, ker je zavajalo. Postal sem nihče.

Tudi Simč ni razumel sporočila, s katerim sem prišel v SPE-Argo, da ravnam le v svojem-Alinem imenu: da vabim SPE – novokrščansko KC – v domovino kot tisto čudovito silo, ki bo vnašala v LD-PM času (DbZgi) ljudem smisel, smisla jim LDPM namreč ne more dati. Moja Rad Krita Liba je bila v tem, da ne daje smisla, da smisla kot VIS (kot RLH) ni zmoget da(ja)ti, da pa Čl ne more obstati brez smisla; da je LDPM sekularna, imanentistična, kvečjemu regredira v RePS, v Gent, v Raz oblike ReAr, tudi v NA, celo k Ncz Fz, kar sem odločno odklanjal. Predpostavljaj sem koncilsko KC, ki da se je, tako sem verjel, sama v lastni ARF-AK odrekla svoji FP Tradi.

Ko sem se javno izpovedoval svoje GhKe (ki sem jo zelo zvečeval, da bi deloval prepričljivo in odgovorno, ne pa iz Maza), sem hotel dati SPE udom in KCi zgled, kako naj ravna tudi ona. Zidal sem na tistih izjavah SPE, ki so zatrjevale, da je bog kaznoval Kane v Slji zaradi njihovih grehov. Treba je bilo torej le z ARF-AK te grehe ugotoviti, analizirati jih, stopiti na enak način do žrtev KC-Dmba, kot sem jaz stopal do žrtev Ptje, imel sem se za uda LReve, čeprav nisem bil član Ptje, s Ptjo-oblastjo sem bil vsaj od konca 50-let večinoma v – celo hudih – sporih. 1989 sem razumel, da se SPE težko opravičuje Komstom, ker so ti še na oblasti, SPE pa žrtev, pregnanka. 1992 pa je bilo že Dgč, dve leti je že vladal Prle, ni bilo

razlogov za to, da se SPE ne vrne v Sljo in ne deluje v nji evangelizatorsko. To pomeni, da se analogno kot jaz javno spove svojih grehov, se PriPra razglasi-ima za enakega rablja, kot je (bila) Ptja, kajti SPE in DSKC sta dediča KCe, ki je v preteklosti ravnala še bolj kruto s Sži-žrtvami kot Ptja ali vsaj enako, v pokristjanjevanju, v 30-letni vojni, v osvajanju Amerike: 100 milijonov pobitih oz. likvidiranih Indijancev, najgrozovitejša mučenja, katerih odmev je mučenje Grozdeta itn., ki ga je počela Ptja.

Leto je jasen odgovor na to moje sporočilo-držo, na mojo zamisel nove – koncilске – KC. Simč pove v **Letu** jasno: Libci-Komsti (predstavlja jih Lam, kot v **Mladosti** Gad, v **Napadu** Rdeča komisarka, v **Vstu** Rdeča zver, v **Človeku** Luka itn.) so krivi po sebi, Kani (zastopa jih St Dn, MMB z JKrom in Jožefom) pa so IdeHarld, Abs NeČi po sebi. Čez 33 let bodo žrtve, celo SŽ, FKr križan, MMB v strašnem Trpu zaradi sinove Si, kasneje bodo mučeni in umorjeni apostoli, vse do zavednih Kanov MV, kot so bili Ehr(lich), Grozde, Kikelj, Župec itn. (KaKi ubije Kiklja! KaKi nastane iz KoKija, glej Neg lika iz Vilharjeve **Poštene deklice**.) Niso EDč-MimDč, kot sem trdil jaz (da sta Jelko in Elko Id, Vanja in Kostja, **ŠpK**, NOBD=SPED), ampak da je NSS Abs Poz, vsi ostali – predvsem rdeči Slci – pa emanacija Hudiča-Zla-Kače. Ko sem to spoznal, že v času drugega bivanja v Argi 1992-93, glej moje razprave iz tega časa, objavljam jih v Pnizu **DSPE** (o **Razvalu**, **Vstu** itn.), sem se začel pospešeno oddaljevati od takšne KC, ki je bila zame povsem napačna; in je še. **Leto** je zgled njene zmotnosti.

Iz Arge, kjer sem se javno izpovedoval svoje GhKe, da bi dal zgled, da bi potegnil ude SPE za sabo, sem pisal nekaterim v domovino, naj bi storili isto. Najprej na moji ravni: da bi se tisti moji bivši sošolci, ki so me (in mojega PriSo Dominika Smoleta) jeseni 1943 vrgli iz Gimne kot Dmb grupa, enako javno izpovedali, naredili ARF-AK. Pisal sem Justinu Stanovniku; naredil se je, kot da pisma ni dobil, nato se me je začel ogibati. Niti ene ARF-AK ni naredil nihče, ne Drobnič, ne Tine Velikonja, ne Kogej, ne Krek, ne Golobič, sami moji bivši sošolci. Niti sledu ne o kaki zadevni ARF-AK. Nasprotno. Mene so sicer pustili pri miru – ogibali so se me, me Zamol, ker so vedeli, da so pred mano krivi -, so se pa razglasili za zastopnike Grozdeta, Ehra, Kiklja, mnogih mučenih in pobitih, celotnega PVD. Prav je, da so zastopali le-te, tudi sam ves čas Krit govorim o PVD, a ne zadošča, da so le Krit do rabljev, ne vidijo pa svojega zl(očinstv)a, GhKe KCe. Ne morejo in ne smejo ga videti, ker je KC kljub koncilskim delnim priznanjem o njeni grešnosti-zmotnosti na ES ravni vendarle zanje Ve in božja, FKrovo telo, torej St in popolna. Dokler bo KC temeljila na teh FP predpostavkah-VISu, bo DDč-EDč; kaj in kje je to, se vidi na THM-krogu, glej tudi številne moje MSk. Ko sem bil to spoznal, sem moral v Tem Krito samih osnov KCe kot FKCe. Tu sem danes, tudi v tej analizi **Leta**.

V enem od božičnih nagovorov je eden med mnogoštevilnimi škofi, ki sem jih poslušal na TeVe, spet do kraja samoumevno in mirno izjavil: Kristus je edini Odrešenik! Dokler KC misli tako, je Strno nujno, da pripisuje zmožnost – tudi pravico (upravičenost) do – odreše(va)nja le sebi, vsi ostali kandidati za odrešenike so zanj sleparji (Mohamed, NA Baba Bubi itn.). Sredstva, s katerimi je KC te sleparje versko in npravno dolžna odstranjevati, so Raz: od kulšolskih, da se posreduje ljudem prava vera, do Voj(aških), kakor kdaj, po terjatvi in oceni situacije. Dokler bo takšna PSt KCe, bo KC na eni strani divinizirala-idealizirala (St

Dn v **Letu**), na drugi diabolizirala-demonizirala (Lama, za njim hudiča, Gada iz **Mladosti**).

Zame je bila 1989 KC ustrezna in najbolj prava, ker sem razumel njenega Odrešenika kot paradigmatično bitje ali držo, ki ljubi Dra, ne sebe; da torej ni KC ld, ampak Dt. Paradokсно rečeno: takšna KC (OK) ljubi bolj Prte od Dmbcev, ker so Prti-Komsti bolj potrebni Usma, reševanja, smisla, saj so bolj grešni od Dmbcev, ki – če – so drža LdDr. Če pa so drža LdNSS in Sš do Sža, in to je bila MV stvarnost, potem mora biti KC-OK do obojih v razmerju LdDr; biti zunaj obeh – in vseh vsebinsko-ideološko-konfesionalno – opredeljenih grup. Tako sem razumel in razlagal Snežno iz **Mladosti**, ki da bolj ljubi svojega rablja Matjaža kot ude svojega Vojtabora, člane njene Dne. To je sporočilo moje knjige **KršTraga**.

Šele čez čas sem razumel, kako tuja, nemogoča se je morala zdeti ta moja teza Simču in Komarju, ki mu jo je Simč posredoval. Kaj je z mojo analizo **Mladosti-Snežne** narobe, mi Simč v Bariločah ni znal povedati; tudi intelektualno (ne filozofsko ne teološko) ni za to dovolj usposobljen. Morda je v eni – meni bližnji, zame sijajni – svoji EV bil celo navdušen nad mojim razumevanjem, a kaj, ko ga je t(akšn)o razumevanje postavljalo v nasprotje z vso njegovo grupo, s SPE-KC, s Komarjem, ki je bil med majhnimi SPE verniki kot Slom. Predpostavljal sem, da sta v SPE – vsaj – dve grupi, ena Ncz tipa, Ivan Korošec z mesečnikom Tabor, druga Simčeva, tudi klerikov, ki so v pogovorih z mano delovali kar se da blago-blažilno, odpuščajoče, prijazno, ljubeče (Škerbec, Jurij Rode, Lenček). A je bila to le njihova maska. V osnovi med njimi in grupo Tabor ni bistvene razlike, le v taktiki: ali se iti Polpluralizem (stranke), ali NczDmb (Rupnikova, Kociprova linija).

Ni naključje, da me je KC čudno gledala, ko sem predaval ves semester 1990 na Lj TF (teološkem faksu), vodstvo me je povabilo, naj predavam o Sl Krškuli. Oznanjal sem smisel, ki da ni le v meni in nas, poln in goreč, ampak povsod naokrog, v Nvi, v prostoru. Bil je čudovit čas, ko mi je vse pelo od odrešilnega smisla, sam sem bil v plemenitem zanosu LdDr, kot Koc v žaru LReve 1942, glej **Tovarišijo**. Smisel mi je bil isto kot Abs LdDr. Semeniščnikom zadnjega letnika in tistim, ki so vpisali magistraturo, sem žareče približeval novoKrš OK KC, ne pa zagovarjal staro, Trad FKC. Razumljivo je, da me niso nikdar več povabili, med študente sem vnašal nesprejemljive nazore, nemogočo vero; vero v Dg Boga.

Dobro desetletje po tem času je danes v meni nasprotno občutje: vse okrog mene in v meni je PzM. K-da sem v **Noči duše**, kot Janez od Križa in mistiki. V strašni preizkušnji, ko se mi je Bog oddaljil iz duše(vnosti) in iz Nve, iz občestva in vsakršne Cerkve. Spoznal sem, da v KC verniki niso ljubili istega Boga kot jaz: DtBoga, z LdDr; ampak da so – to se je pokazalo v letu 1991-92 – še zmerom ljubili boga NSSi, STrade, Fboga. Da so spet demonizirali vse drugo in vse druge. **Leto** je kar se da nazoren dokaz za mojo tezo. **Leto** se vrača k Stol staremu – Debevčemu – **Židu**.

Vztrajam v IsBoga kot UnBDra. Tudi če je v meni in v TSu tolikšno – tako intenzivno – PzM, to ni drža končnega Smoleta in njegovih **Čeveljčkov**, zato tudi ne – olajšanega – MatZupa v **Hodniku**. Nisem – ne doživljam se – v peklu brez smisla, le v Rad hudi preizkušnji, v kateri pa vere v DtDr nisem izgubil. Dokler smem reči Bogu DrDt, je vse v redu. Enkrat je iskavec pač na osončeni poti, drugič v temni noči. A cilj, ki me motivira, je v obeh primerih Dt.

Leto je treba brati skoraj dobesedno kot dramo o MV oz. o DaSlji in z vidika meril, udejanjenih MV, ko je Simč duhovno odraščal. DSKC Not povezuje DaSljo z MV: Dalibci so ji le maska za MV-Komste. Lib in Kom sta ji le dve strategiji ali celo le taktiki za dosego istega: za likvidacijo KCe. Kom jo je skušal likvidirati, ker mu je bila tekunica, ker jo je imel za Tot gibanje-ustanovo, Lib pa jo RR v eno od sekt, s čimer KC nima (naj ne bi imela) več moči za to, da bi postala Abs oblast na TSu. Hudič prilagaja svoj boj zoper KC-boga (enako kot ga prilagaja KC, to je pomen izraza aggiornamento), a bistvo boja je ves čas Strno isto.

Leto celo v posameznostih asociira na MV. Opis prebivalstva razlaga kot skrb Rimljanov, "da bi vedeli, koliko je moških, kje so, in tipali, kje se lahko spet skuha upor proti njim". Ne le SPE, ampak DSKC-Kani so povsem ujeti v VIS in problematiko MV časa. To je njihova glavna slabost: ne zavedajo se, da so se ujeli v KAv; da ga – kot ječo – sami zidajo, napačno prepričani, da morajo zmagati v SV, v kateri da so bili maja 1945 le ES poraženi.

Mati in hči izmenjata le nekaj nepomembnih stavkov in že sta pri bistvu: pri pogovoru o Lamu, pri demonizaciji; Tem tema je pač KomLib. Debin mož Lam je namreč nevreden; Noema mu daje isto ime kot Jel Komstu; Jel mu pravi Adeča zver, Simč "beštija", kar je domače ime za zver. Noema: "Je pa beštija ta tvoj mož. Žena – garaj, ubijaj se, on pa doli v oštariji sredi pijancev in muh." Lam je natančno tak kot PV Komsti, kakor jih slika Mavser v drami (in povesti) **Kaplan Klemen**: ničvredne barabe iz Sibirije ali Mestnega loga ali Viča-Trnovega, iz jugoZah lj predmestja, glej like kot so Rozman, Košak in Grilc. Reb stalno ponavlja, da so šli v Prte najprej največje barabe, kriminalci, Lam(eh)i.

Lam je Zapl, to je bistvo LibKoma. Debi je obljubljal nebesa, a to je bila zavestna laž, z njo jo je hotel pridobiti, kot so Komsti SNL; ko jo je ujel, je pokazal svoj pravi obraz: obraz in ravnanje ubijavca. Lam je zel, ker je prišel od drugod, je tujec, iz Cirene. Le nezaveden Simčev rasizem, Fz? Noema: "Ne, moj" – mož, Debin oče – "ni bil tak." Pokojnik je bil PriPra, ker je bil od tod, domačin, zastopal je Trado. Reb še zdaj trdi, da so prišli Komsti na Slsko iz SovZe, iz Moskve, importiranci, načrten vnos zla v dobri SNL. KC se mora zdaj boriti zoper pod kožo Slova vcepljeno zlo.

Lam poseda po Gilnah, "živo razlaga" nauke, kot so Komsti Marxa, a Noema ga je pogruntala: "Manj naj bi razlagal, pa rajši sam Mojzesa bolj poslušal." Razlagati pomeni v tej zvezi isto, kar je bilo Tip za Prot: vsak vernik naj razlaga **St pismo** po svoje. Takšen odnos do resnice je omogočil RLH: Krit branje **St pisma** oz. Nve kot takšne, zakonov Nve, Dbe. Vse, kar je, se RR v vprašanje, v možnost, v šifre, ki se jih da tolmačiti tako ali Dgč. S tem pade trdni stabilni Vesistem-VIS srednjeveške FKC. (KC je prav zato še posebej odvisna od IdMa: ker je bog ustvaril vse, kar je, vsa živa bitja, npravne norme, celo Nare, kot uči kreacionizem, ni prehodov, sprememb, evolucije. Vsaka stvar je, kar je, Id. Medtem ko je zame – za DgZn – vse prehod, povezava, sprememba, micelij. Izhajam iz THM-kroga, v katerem Dč in Dv podreta trdno samobitno Ožldo. Ni čudno, da tako težko berejo **RSD**: vse – njihov trden sistem Id pojmov – jim podira. Nadomešča ga z Dt, ki je neujemljiva.) Trubar v **MalKatu** sicer niti oddaleč ne dopušča kake posebne, izvirne lastne razlage; sin-učenec mora do pičice enako kot njegov oče-Učo ponavljati

Veresnice **St pisma**. Luteranstvo še ni začelo RLH gibanja; šele Bacon, Descartes. Ker je bil Trubar tak, kot se kaže v prvi SI knjigi, ga je lahko Rodeur – KC – danes sprejel(a). T(akšn)ega Trubarja, ne tistega, ki ga slika Aškerc v **Trubarju**.

Noema ni posebno umen lik, a na preprost način zagovarja Simč-KC stališče: nobena inovacija ni potrebna, v zvezi z dano božjo besedo nobena akcija, ki naj bi se oddaljevala od znanih razlag. Treba je poslušati, biti poslušen, ne problematizirati, ne diskutirati. Zato je KC moje zavzemanje za dialog kaj hitro po 1991 odklonila, Zamol. Dialog kot sredstvo propagandnega boja zoper Ptjo že, ne pa dialog v zvezi s KC vrednotami!

Lam ne dela, lenuh je, le po Gilnah zabavlja, kot so to počeli Komsti, banalni demagogi z dna Dbe, in zmešali najbolj preproste, maloumne, divje. Tako da so se formirali Prti: iz Mašča lumdna nad dobrimi Gosi, nad skrbniki, nad PIK, ki jima je poveril Katbog oblast nad SNLom, da bi dajali SNLu varnost in mir. Hudič skuša ravno to razbiti; ljudi nahujskati zoper božje služabnike, hudič deluje v imenu Rad anarhično pojmovane Sve. Noema kar se da jasno nasprotuje temu, za kar se zavzemam jaz v duhu DtT-DgM(išljenja); – o Lamu: "Ni mi všeč, ker hoče vedno nekaj drugega, ker mi niso všeč ljudje, ki hočejo vedno biti nekje drugje." Nasprotje ne more biti bolj jasno: Id-Dt. Noema-KC-Simč so že zoper Dgč, kaj šele zoper Dt.

Simč skoz Noemo reducira Lama – nezadovoljneža – na Čl, ki mu gre le za več denarja; to je bistvo Libca. Bistvo fKana je, da ponižno sprejme, kar mu da Gos (bog in PIK), **BlaNe**. Lam da je govoril, ko se je odselil iz Cirene: "Tam, tam na severu, tam v Betlehemu", tam jim gre dobro. "Dvakrat toliko plačajo kakor tukaj v tej frdamani Cireni," Simč uporablja povsem nesodoben jezik, izraze, nima pojma, kako govori DaSlja; primerjaj **Leto z Zogom in Motom**. A zadeva Libce: merilo Lama je višina plače, dohodkov, in ne nrvnost.

Simč – skoz Noemo – večstransko razkrinkuje Komste in Libce. Oboji govorijo o Delu, ga postavljajo za normo-vrednoto, a v resnici goljufajo; ni jim do dela, delomrzneži so, le do Uža jim je. Delo jim služi le za reklamo, za vabo, ker se pač nahajajo PV med delavci. Pravi Ideadelavci so za Simča le Kani, tudi za Mavserja v **Klemnu**. Mo(ški) nižjih poklicev naj delajo, Že(nske) služijo in rojevajo. Sintetizirajoči ideal Kfza, tudi Ncza. Noema: "Moškega brez dela obsede Belcebub." Bolje da dela v kamnolomu, na prisilnem delu, v delovnih taboriščih, Simč zastopa tudi Stlsistem, le da se tega ne zaveda, kot pa da bi lenuharil; lenuhom pride vse mogoče napačno na misel, tudi pripravljanje LR-upora. Z Belcebubom označi Simč Luciferja-Upornika-LRvarja.

"Ženska rodi, tudi če nič drugega na svetu ne bi naredila, rodila je, opravila je svoje, pa je mirna." Mir kot Strno merilo; mir je varnost, Not zadovoljstvo, ne ls. Že so namenjene rojevanju, Mo delanju. Leviti-kleriki (St Dn) pa oboje vodijo. To je program DSKC z Refe. S IV. Refe po vrsti.

Dramatik sporoči bistveno novico: rodil se je Odrešenik. Tega mati in hči še ne vesta, a Deba bo v teku drame to izvedela-spoznala. Tudi v tem je sporočilo drame: spoznanje božje navzočnosti na svetu. Zame navzočnost sledú Dti, za Simča navzočnost MagldeaHarlde, bodisi Kld-KCe, bodisi Plde-fKra. Noema pripoveduje, kaj se je zgodilo: "V Jorinovem hlevu je neka ženska porodila. Ena od tistih, ki so se prišli popisat. Iz Nazareta. Lep otrok ... Tako lepega otroka še nisem videla. To bo dober otrok." Nasproti demonizaciji, liku Lama, idealizacija: lik pravkar rojenega JKra. Ljudje so ob rojstvu videli in slišali, "da so se nad Jorinovim hlevom, nad tisto votlino, prikazali angeli pa da so prepevali." Maglepota: božja.

Ni lep le otrok; lepa je tudi njegova mati, MMB: "Lepa žena, še na pol otrok sama." IdeaDn; takšna naj bi bila vsaka KatDn tudi v DaSlji. (Je takšna Simčeva? Simčeva žena je bila glede na Simčevo starost ob poroki kot otrok.) "Mož pa tak širokopleč možakar, nekam star ..., ampak rad jo ima, ves čas jo je ogrinjal, božal po laseh, se ji smehljaj." (Opisuje Simč sebe in svojo Dn? Se idealizira?) "Ona na pol pastirica, sedi ti pa z otrokom kakor mlada kraljica." Kot da bi brali rokokojske podobe Pastorale, Haumeauja. Pijanec-zabavljajč contra pastirica-kraljica, grdo zoper lepo, zemeljsko zoper nebeško. Če – ker – Simč tako gleda na svet, najbrž niti v roke ne vzame dram a la **Molotov (Mot)** in **Z(al)og** in **Manj kot nič**. Kaj naj počne s **To-jem?** NA **Flet** mu mora biti Stsk.

Nastopi Lam; drama se RR v ČB agitko. Lam "vstopa rahlo vinjen". Ves čas se pritožuje; IdeaČl nikoli ne zabavlja. Lam preklinja kot jesihar: "Strela, če si še tako pokrivaš oči, frdamani pesek ti sili vanje." Izraz frdaman so uporabljali PV v Marpurgu, morda tudi v mohorjankah, v Večernicah. "Mu spodrsne. Hop. Se komaj ujame, zjezi... prekleto..." zdaj zabavlja čez Debino mater: "Gotovo je stara spet 'spravljala bajto v red'." Deba pa je Idealik, ne prepira se, ponižna je, razumevajoča, dobra: "brez očitka: Dober dan, Lameh, dober dan." Lam ob prihodu še pozdravil ni, LumBar. Deba pa je kot iz **BlaNe**, je Posn Nežice.

Lam se ne neha pritoževati, pritoževanje je vir upora-LReve; jezi se, da ga bodo trgovci iz Gaze prevarali. "Imam pravico biti jezen in to ne samo iz enega razloga. Še iz treh drugih." Simč kritizira na Lamu več nravnih napak: jeza je le ena med njimi. Upor-LR se koti iz jeze. Ni naključje, da je PV Steinbeck – ko je bil še levičar -, naslovil svoj najboljši in najučinkovitejši roman o ameriškem Prolu: **Sadovi jeze**.

Kaj vse moti Lama? Same Neg reči. "Prvič, ker ti nihče več ne da pijače na up." Simč kritizira nezmernost v pijači. (Je napisal **Leto** kot nraveni učbenik svojima hčerama? Se mu je posrečilo s takšnimi nenehnimi pridigami narediti ju za Ideaotroka, za Ideaštudentki, za Ideasoprogij?) Drugi vzrok za nezadovoljstvo-jezo-Usor: "ker me izrabljajo, nemarno izrabljajo." To je že direkten Mrk razlog za LRevo: izkoriščanje Prola. Nakar pa je užaljen, ker ga ne jemljejo resno, pijanca. "Potem pa se sploh ne zmenijo zame." Goji zamero. Če se ne bo – ne bi – spreobrnil, bo postal Vodelj LumProla. Prav kot naročen je, da bi postal general v Prt vojski.

Tretji vzrok: "ker so Betlehemci zmešani." Zmešani so, ker nimajo čuta za inovacije, Teh izume. Simč tu v duhu ReFe polemizira zoper RLH inovativnost, zoper nove TehZni, zoper duha Bacona in Descartesa. Edino važno mu je odrešenje, to pa pomeni služenje-pokorščino KČi. (Ponavljam: ne IsDt.) "Sem odkril, kateri pepel je najboljši" za strojenje kož, Lam je strojar. "Sem izumil nove škarje za striženje ovc – oni pa blebečejo, da so snoči vse ovce pobegnile s staj pa se zgrnile okrog Jorimove votline."

Celo živali so začutile rojstvo Skrivnosti, Libec pa je slep in gluha za Mago; Simč sicer misli, da ne gre za Mago, ampak za Tr, a to, kar (FKC) podaja, je le Trl, le MagTr, le PsTr. Simč polemizira zoper NvZn v imenu čudeža, ČOzdra. "Jaz pravim, da je vedno treba striči ovce v dneh po polni luni – oni, da snoči lune ni bilo, da pa je Jorimov hlev oblivala – oponaša – 'čudna svetloba' in da so slišali petje ..." Slišali so travo rasti; Lam ne verjame ničemur, kar ni gmotno-otipljivo.

Lam pripoveduje, kako mu je v Gilni nek otrok ponesreči prevrnil kozarec z vinom; Lam je bil tako jezen, da je bil pripravljen mulca pokončati: "Jaz bi ga ubil." V Prtih je to počel, užival v tem, ko so mu naročili, naj koga likvidira. Oz. bi to počel, če se ga Simč ne bi usmilil in mu dodelil vlogo spreobrnjenca. Jaz sem si jo

kar sam, kar Simču ni bilo všeč, a je za nekaj časa pristal na to. Šele ko je videl, da zame poslušnost Gosu ne velja, le posluh Bogu, ki pa je Dr, sem v Simčevih očeh oplel. Jaz sem hotel (po)lsBoga kot SAPO, on terja, da je spreobrnjenec Čl, ki se odpove sebi. Jaz pravim, da mora vse, kar je v njem – v meni -, ohraniti, le RA-preOsm, medtem ko FKČ likvidira vse bivše v spreobrnjenem. Za FKČ postane spreobrnjenec tabula rasa, NeČi nepopisan list, zame je Dt mogoče (po)ls le v primeru, če Čl upošteva vsa svoja pretekla izkustva in jih prav premisli-predela. Izkustva so tudi zla; le predelava zla – usode v K-milost – pomore k (po)lsDt.

Ob omembi otroka-mulca se v Lamu sproži govor Sša do otrok. "Vsega na svetu so krivi otroci." Lam ima slabe izkušnje iz otroštva, imel je Lumnasilne starše; spet npravni nauk staršem, kako naj vzgajajo otroke. Doma so Lama pretepali, zdaj hoče pretepati – pobijati – on druge, za Mašč. V otrokih gleda tekmece, ki mu hočejo odžreti kruh: "preveč je otrok, samo za škodo so, vedno hočejo jesti, jesti, zato mi starejši na svetu stradamo, nihče ne pomisli na nas žuljaste delavce, oni pa – oponaša skrivnostno govorjenje – 'tam v Jorimovem hlevu se je rodil čuden otrok'." Ta otrok je že zdaj njegov tekmeč, celo Sž, en dan je star, pa že izvablja poslušavce od Lama, jih privablja k sebi.

Otroci so za Simča NeČi bitja, angeli, božja deca, za Lama neuporabni, ker še niso zreli za upor. Simč ne upošteva, da so v otroški križarski vojni šli osvobajati božji grob otroci, da so med Palestinci borci že 10-letni. Kdaj se neha NeČi otrok? Gre za NeČi, ali pa za nezrelost, za dobo, v kateri še ne razumejo-čutijo stvarnosti? Kot uporniki jo seveda tolmačijo in mojstrijo narobe, a glavno je, da Posn starejše. Vse je odvisno od zglede. Zgled St Dne (najbrž SimčDne) pripravi otroke za Ideakane, LumDne-starši pa naredijo iz otrok počestne barabe, kot je naredila Dn Lama. Zato Lam ne mara otrok, tudi svojih ne. Zato sili ženo, naj splavlja, tokrat vnovič, drugič. Zdj se začne pravi spor **Leta**.

Pvt sporočilo. Pred 7h šel na sprehod; v zraku je še sever, a ne brije, veter je pojenjal, tako da je na Gradišču rosa. V vasi so smrek(ic)e – Rebova Kat pomanjševalnica – prižgane vso noč. Ljudi nikjer, vse polno mačk, ženijo se. (V jeziku **Mota** in **Zoga**: fukajo se.) St Štefan, prvi mučenec. Se bo Simč (če bi prebral mojo razpravo o **Letu**) počutil kot kamnan? Zakaj ne? Vsaka moja beseda – kamen zlobe, ne svetlobe!

Med potjo skoz nočni Avber razmišljam: rišem v duhu MSSk; **Krogotok II**; ali pa bo imela Dgč naslov, saj ne bo šlo več za krogotok. Krogotok so štiri drame z gledišča **Fleta**. S stališča kaosa **Mota** in kaosa-Dti **Zoga**, kaj šele z gledišča Ideastša **Leta** je – mora biti – konstrukt primerjave med PD sekanje med kaosom in Dt, potapljanje Stša v kaos. Nimam še jasne podobe HKD lika. Obenem pa sem se zabaval z umazanimi besedami. Če se mi preveč približajo Sniki (Simč se sveti od NeČi Sništva ali pa od pomade, s katero si prizadeva zgledati mlajši, da ne bi stopal ob ženi kot ob vnukinji), dobim potrebo govoriti grde besede. Recimo: včasih sem razčetrjal pičke, zdaj peške. Mislim na bučna semena, ki jih jem vsak dan za preprečevanje otrdevanja prostate. Starček sem, ne pa "širokopleč možakar", kot je Simč, ta reinkarnacija St Jozafata. Ne, pričujoče knjige Simč ne bo dal brati svoji Dni, svoji nepokvarjeni NeČi dečici.

Naj nadaljujem s Karjem Simčeve demonizacije LibKom Lama. Ne bom navajal podrobnosti njegovega slabega značaja, nadut je, ošaben, važen, baha se, šemast, obenem pa hlapčevski, provincialen, Pskozmopolitski. Vse te Neg poteze so le dodatne pri bistvenem: pri poudarku Lamovega ubijavstva. Ženo prepričuje, naj gre odpraviti, k "stari Roboamki", ta dela splave na črno. Naenkrat pa pride do

preloma v dramaturgiji in PSti drame: Deba se upre. Z njenim uporom Simč na Katnauku utemeljuje pravico-legitimiteto do upora zoper Lib oblast, ki uči ubijanje, torej zoper DaSl vlado. Janšev puč 1994 bi bil, tako prepričuje bravca **Leto**, ne le boguvšečen, ampak celo edino pravšen: zločin(stv)u je treba reči *ne*, kot mora Kan hudiču reči *Ne!*; kot je rekel *Ne!* FKr satanu, ko ga je ta skušal.

Lam: "Boš, Debora" splavila? Deba: "čez čas in s čudno mirnim glasom: Lameh ... ne bom!" Izrečena je odločilna beseda. Lam se sklicuje na TradMoro, na pokornost žene možu, tudi v Krekovem duhu: Mož je glava! "vzkipi. Pa kdo si ti, da boš rekla meni: Ne bom!?" Deba išče v sebi ne le pravo besedo, ampak pravo držo; čuti jo, a skrajno težko jo je artikulirati, utemeljiti svoj – tako nenavaden – upor. "Počasi z glasom, ki se je rojeval v mnogih dolgih nočeh." Pojasnjuje se, svoje stanje, ki je na robu obupa, ker jo mož sili v zločin, ona čuti, da je to zločin. "Lameh, poglej me ... trudna sem ... na smrt trudna. Pa ne od dela. Trudna od zgrebanja po sebi", od Not muk, negotovosti, dilem, nejasnosti; Deba je bila do tega hipa v SZ. Simč pa kaže, z **Letom**, kako se da in kako je treba priti iz SZi z odločnostjo upora zl(očinc)u. Debin upor ima, poudarjam, tudi Pol konotacijo. Točka za ali zoper splav je točka odločitve: za ali zoper KC-boga.

"Že nekaj noči ne morem spati, snoči pa me je le premagalo in se mi je sanjalo"; sanje opisuje. "Prebudila sem se, spet sem bdela vso noč in takrat mi je Gospod poslal besedo." Čl je medij, skoz katerega govori Katbog; seveda so pravi mediji le določeni ljudje. Kdo so, določa KC, zmerom naknadno, ko dodobra preveri, ali so njihova videnja izmišljotine-blodnje ali prave Katvizije. Debina (Lamova) zgodba sicer ni od KC potrjena, a je napisana tako, da bi lahko bila; je Lita, ki ilustrira KatNauk. Simč hoče reči, da bog pomaga Člu najti pravo pot. Morda je v tej točki Simč bolj koncilski kot Tradusmerjen, a tudi Krek je v **TKrižu** podajal direktno zvezo med MMB in Uršulo; MMB dobesečno-jasno narekuje Km Uršuli, kaj naj stori. Te neposredne zveze tudi FKc ni zanikala, odpravljala.

Do zidave cerkve na Višarjah in še marsikje pride tako, da se prikaže MMB direktno kakemu otroku ali NeČi bitju, tudi v lurdu in Medjugorju; KC kot sistem klerikov-levitov šele kasneje prevzame iz rok od boga izbranega Čla celotno zadevo in jo RR v pogon KatSti. Direktni stik Čl-MMB uprizarja Turnšek v dram(atizacij)i **Božja planina**; Krek in Turnšek sta pravoverni KC duhovnika. Narobe bi bilo le, če bi pastirica ali pastirček (tudi v drami duhovnika Vodopivca, glej **Na Skalnici ali začetek božje poti na Sveti gori**, tam se je prikazala MMB na Sveti gori nad Solkanom) odklonila duhovnike, ki so njegovo-njeno videnje nadgradili v pomenu St ustanove. Nobena od omenjenih pastiric-deklic tega ne stori. Vse takoj ponižno-poslušno izročijo veliki dogodek v upravo KCi. Tako bo storila tudi Deba. Njen čut-videnje utrjuje božjost Marijinega otroka.

Simču se zdi pametneje, da ne meša v zgodbo duhovščine; da daje vtis vsakemu preprostem Slcu-Slki, da se bog lahko obrne nanj(o) in mu vodi Ž oz. mu omogoča prave slutnje, pravo vednost. Res se DSKC prepočasi prilagaja novim razmeram, ki jih terja SvetKC, laikatu, a Deba je tak primer poudarka na laikatu. BRozman pa ima raje klerike, čhra v **Človeku**, Jel Barago v **Eno samó**. Klerik in laik se dopolnjujeta. To je povsem v skladu z naukom KC. Simč ne izloča duhovnikov. Jih tudi ne more zaradi Žg okvira: ob JKrovem rojstvu KCe še ni bilo, ribiči še niso vedeli, da bodo apostoli, FKr jim še ni dodelil pravice odvezovati grešnike od grehov.

Spor med zakoncema se stopnjuje; Simč jasno sporoča svojim hčerkama: če vaju bo soprog siilil k splavu, Posn(emajta) Debo, ko se odloči za upor zl(očinc)u!

Jaz sem svojima hčerama svetoval, da imata čim več otrok, toliko kot jih zmoreta; in jih imata, vsaka po 4. Vendar jima nisem jemal Sve pri odločanju za splav ali ne. Vsakdo zunaj mene je – naj bi bil, vsaj v mojih očeh – SAPO; sam (naj) prevzema odgovornost za svoja dejanja. Tako poenostavljati svet, kot ga SimčKC, vodi kvečjemu v zlo (v Db podložištva), ne k zidavi Čla v BSAPOEV.

Lam "vzroji: Dovolj! Nehaj! Udarja po mizi, da zaplešejo prazni krožniki." Simču se ni posrečilo narisati zares straaašnega lama-zločinca; prej je smešen in beden kot nevaren. Morda je Simč prav to hotel: da pokaže klavnost ZI(očinstv)a. S stališča RealD norme ni priporočljivo tako združevati vse Neg lastnosti; lik, ki nastane iz takega diabolicističnega zgoščanja, ni prepričljiv. Lam grozi, a nič ne naredi: "Sicer se še spozab ..." Niti ne konča besede: spozab-im, prej se umakne. Potrebuje Simč takšnega Lama zato, da bi ga lahko spreobrnil in tako na hitro? Mačke in Ribič(ič)e se ni dalo spreobrniti, vsaj tedaj ne, ko so pobijali ježuščke.

"Debora ... ti mi boš pokorna. Pokorna!" In? Deba "vstane". Lam: "Kam?" Deba: "mirno: Nikamor. Samo vstanem, da ti lahko nekaj bolj na glas povem. Nadaljuje tiho, komaj slišno", a s tem tembolj močno, prepričljivo: "Lameh moj", moj, mož, to da, "lani sem ti bila pokorna, letos pa ti ne bom." Na vse je pripravljena, na izgubo SpoDo mesta v judovski Dbi, sprejeti, "da si me odslovil, da sem prešuštnica", takšno lahko skupnost kamenja. Skrajno je trdna: "ampak jaz grem. Ne bom več naredila, kar je gnusoba v Gospodovih očeh, ne bom več ubijala."

Ne pravim, da je Debina dilema izmišljena, izforsirana; nikakor. Ko sem stal sam pred zasliševalcem na PP (več desetkrat pozimi leta 1958), je v meni rasla ista dilema; ko sem jo po vsakem zaslišanju pripovedoval najbližjemu PriSo Smoletu, jo je vnašal v svojo **SAnt**, ki jo je tedaj začel pisati, Kozak pa v **Dialoge** in **Afero**. Poudarjam le razliko med mojim in Debinim utemeljevanjem odločitve v dilemi. Deba zavrne moža, sprejme izločitev iz Dbe zato, ker ji splav prepoveduje "Gospod", tj. realno v konotaciji KC-papež, medtem ko sem jaz poslušal svojo osebno vest; NDM. Jaz sem gradil sebe kot BSAPO, Deba se opredeljuje za poslušno KC odloku. Tudi vésti, a njena vest je Ponot KC odloka. Zame tedaj KC ni pomenila upoštevanja vredne sile, s Ptjo sem raztrgal vezi, vest kot AAF-AK zavest sem izdeloval sam, sicer v dialogu z Alg-Kulo, tudi s Kršem, a zunaj vsake ustanove. Še ko sva se z Alo cerkveno poročila, jeseni 1988, sva se iz drže, ko še nisva bila v KC; najina odločitev je bila iz naju, ne iz KC kot ustanove oz. ne iz boga kot Gosa.

Izrečena je bistvena beseda: ubijanje; ta beseda povezuje **Človeka, Napad, Mladost** (SPED) kot MV dogajanje z dogajanjem v povojni DaSlji kot LDPM. Simč-KC trdi(ta): Libci danes enako ubijajo, kot so Komsti MV; prej duhovnike in Dmbce, zdaj že žive, čeprav še nerojene otroke.

Za lama splav ni umor; lam ne razume zadeve, ker je HedlumLibec. Šele ko mu žena zanosno-vizionarsko razloži svoje stanje, se začinja lam polagoma zavedati, za kaj gre. Deba počne, kar počne – bi morala početi – DSKC oz. njeni kleriki in laiki v uporu zoper Umor.

Deba ni kot Snežna, ta je bila še Abs nepokvarjen-neveden Neči otrok: angel(ček). Deba bi morala vedeti, kaj dela, a jo je Hudič preslepil. Zato je bolj stvarna od Snežne; niti ni KbK; kriva je po dejanju, ne po zavesti, ta ji je lani manjkala. Letos pa je v nji dozorela, zato bi letos bila kompletno kriva, če bi splav ponovila.

Zgodbo lahko prenesemo na SDb. Pod Komom Slici – Debe – niso bili zavestno krivi, ko so služili Komoblasti; ta jih je prestrašila in zmedla, prevarala in Zapl. Po

1990-91, ko je mogla začetni spet jasno govoriti KC, pa so Slci krivi, če ne poslušajo-ubogajo KČe, ampak še zmerom Kontinuiteto. Bolj jasnega sporočila ne more biti. Deba je zgled za DaSlce: "Lani sem šla" delat splav, "Gospod ve, da nisem vedela, kaj počenjam ... letos pa ne" grem tja, v morilnico.

Simč po ovinku kritizira DaSlce: da se ne uprejo Kontinuiteti-Zločincem. Niso pripravljeni vzeti nase tveganja, nevarnosti, težav; v nemajo se le za gmotne Uže. Že ko sem analiziral **Mladost**, sem bil prepričan, da je Simč s pridom bral **SAnt**, **Afero** (tudi Krležo); sam mi je to zanikal, a pri Kanih sem se že navadil, da lažejo (ali Prikr) kot pes teče. Pri branju **Leta** sem še bolj gotov, da je **SAnt** – in močno – vplivala na Simča. A kot je v **Mladosti** na eni ravni še Poz povezava med **SAnt** in Simčsvetom, je v **Letu** ta zveza postala karikatur(n)a. DSKC je bolj karikatura kot kar koli drugega. Ni lik iz burke le njen Nadkozol (Rodičevič), vsa je takšna, kot sledi iz **Leta**.

Deba obljublja-grozi Lamu, da bo storila kot **SAnt**: Grem ... "za zdaj do praga. In potem, če bo treba, kamor koli, če bo treba tudi v puščavo." Tja je šla **SAnt**, (po)ls brata oz. udejanjat sebe kot SAPO in to tako, da se je odločala za Dt (zunaj obzidij polisa kot mesta lDba) in ne za ldo (ObDbo). V **SAnti** skoz vso dramo spremljamo, kako Že išče, vztraja v puščavi, gre skoz vrsto preizkušenj, groženj, vab, vse do Si. **SAnt** je sama, Bog v nji je Dt v njeni duš(evnost)i. Njen Bog ni Vsemogočna (ob)last, ki jo štiti. Nič s TSa je ne štiti, noben Čl, ni niti v razmerju s konkretnim ES Dr(im) kot SAPO-sočlom. OPsk, ki odkriva v sebi UnBDra.

Prav tu se vidi bistvena razlika s KC, ki je drža varne ustanove, ne glede na to, da gre tudi skoz obdobja preganjanosti. Varnost, ki jo obeta-daje, je Ve kategorija. Tudi če h KC zatekajoči se Čl ne dobi varnosti takoj, jo slej ko prej. Tudi FKr je bil na križu zapuščen, zdelo se je, da je le še OPsk, a se je tretji dan po križanju skazalo, da je vstal od mrtvih (VoM), zaživel za Ve. Isto je obljubljeno tudi ljudem, vsem, ki verujejo vanj. PVD maja 1945 se res vleče do danes, že več kot pol Stola je brez VoMa, a kaj je to proti Ve(čnosti), ki odloča?! Simč napiše **Leto**, da pokaže Strno nujnost Veoživitve pravega vernika, nagrado zanj. Pol Stola je kot bežen hip; ni več kot muka Debe v strašnih nočeh, ko se vse bolj zaveda svoje GhKe, ker je splavila-ubijala. **Leto** uprizarja, kako je ta muka – Trp – odstranjena, kako se vse nujno konča v Veselju odrešenja, odveze in Miru.

Snežna je imela v **Mladosti** nemalo težav, po lastni volji je celo ostajala pred vrati nebes: zaradi lDdr do Matjaža. Tu sem sam našel globino-Pot drame. Zato je bila **Mladost** zame močna drama, vredna branja in analize. Vse Dgč je z **Letom**. Snežna je bila negotova v lsu Boga, Deba pa: "Gospod ne bo dovolil, da bo pesek zasul dvoje tavajočih", Debo in njen zarodek v puščavi. Snežne Bog ni štiti, Debo štiti Magbog. Za to so MagRlge: da ljudi prepričujejo v svojo moč varovanja nesrečnih, ubogih, vanje verujočih. Drama potrdi Debino vero, medtem ko se **Mladost** konča odprto, nedoločno. Enako **Avgust**, ki je tudi dobra drama. **Leto** pa je agitka ravno po tem, da v nji – njen – bog izpolni, kar obljublja. Kot izpolni Prtbog – DbZg – v NOBD agitkah: zmago PrtlR, glej Zupanove **Tri zaostale ure**, Borove **Raztrgance** itn. MimDč.

Deba naj bi Posn SAnto oz. Snice; postala naj bi SŽ. Ne postane, ni ji treba, Katbog jo pri priči usliši. A sama misli iskreno, ko pravi možu: "Sklenila sem tako in tako bo", da ohranim zarodek, "razen če me tukaj ... ubiješ." Ponovi: "Krik. Ubiješ." Simč zaostri dilemo do kraja: ali Ž ali S. Ali bo Lam odstopil od svoje EV

ubijavca, ali pa bo sebe, ki je za zdaj ubijavec zarodkov, RR v ubijavca odrasle žene. Deba se (mu) ponudi v žrtev.

A medtem ko MV ni bilo težko postati žrtev – tudi ne SŽ -, tako na eni kot na drugi strani, Slja je bila tedaj v ReAr, v FD-PS, je v LDPM namen postati SŽ neudejanljiv; žrtve so, a pomenijo vse kaj drugega kot MV. Ker se tega SPED zaveda, je moral Kremž v **Razpravi** izkonstruirati zgodbo, da Ptja tudi še po letu 1990 ubija nasprotnike; da obstajajo še zmerom tajna sodišča, ki obsojajo na S Ptji neprijetne Kane, izvajavci – kot nekdanj vosovci, **Človek** – pa obsodbe izvršujejo. Da bi se ta teza potrdila, mora obveljati prepričanje, da je dal Krambergerja, kandidata za Predsa, ubiti sam Kütjan oz. njegovci oznovci. Res čudno, da niso 1990 in 1992 likvidirali Puč(nik)a, pred mescem dni Brezovo metlico; bila je posebej nevarna, DSD-jevci so se že napijali, prepričani, da bo zmagala. Kako da je ni v soboto zvečer ruknil – nož v hrbet, med rebra – Kučov oproda prof doktor Zdene Rotarijec, bivši oznovski poručnik?

Ker Simč vendarle ni povsem mahnen, se ne odloči za Rco, da bi Lam umoril Debo; tudi nima več časa, starček je, da bi Deba in on čakala na trenutek, ko bo imel Katbog čas tudi za majhno Sljo, medtem pa bi moral sam Simč z Debo – brez svoje Dne, brez ženičice in hčerkic, ali pa ž njimi – bloditi po puščavi okrog Bogatina, kjer bi ga-jih napadali kozorogi in sam Aškerčev **Zlatorog**, ga-jih butnili v prepad. Ne, Simč pokaže srečno rešitev. Katbog se vmeša takoj: prek MMB in Ježuščka.

Prav tisti hip, ko bi moral Lam klati, kot so klali Maček, Tiger in KaKi, se spusti z neba Deus ex machina. "Slišati je trkanje:" Pride mati Noema, za njo pa "tista iz hleva". Preden se vrnete v Nazaret, morata Jožef in Marija nekje prespati, napotita se k Debi. Že vesta zakaj. Katbog vidi vse, vse je že vnaprej določeno: da bo PČ potešen, ZČ kaznovan. Razen če se ne bo skesal; ker se Lam skesa, ZČov v **Letu** ni več. To je lepa zamisel-želja: pravljica, enaka kot tista iz **Vsta**, da je Matjaževa vojska – otroci padlih Dmbecev – vdrila v Jugo in Ptjo-Rdečo zver zaklala, premagala.

Kar uprizarja Simč v **Letu**, se ni zgodilo. Stari Ribičič je upokojenec, mladi Ribičič član Ustavnega sodišča, mladi Kocijančič taktik-pragmatik kot nekdanj Anton Kristan, niti sledu več o dediščini starega Kocijana, ki je bil Ribičičeva desna roka, minister policije. Skesala se je Starfrava, ki je še sredi 60-let preganjala Kane in načrtovala rušenje cerkev; iz slabe vesti je danes ta pajac ultraDeakter. Enako kot bivši oznovci Lukač, Fukač in Mukač. Jaz ne, nisem bil ne oznovec ne član Ptje, kot še v 80-letih Breznica, ki mora zdaj peti angelske melodije, da bi ji bog odvzel Ptjgrehe.

Lam se upira, da bi vstopila v njegovo stanovanje StDn, Deba pa je "odločna: Vstopi, pridi, žena! Ti in tvoj otrok!" Ta žena – MMB – prinese v hišo mir, tj. rešitev: da ni Debi treba v puščavo in ne biti ubita od moževe tace. MMB se ne da takoj spoznati, čaka, da bo Deba pripravljena. A se je Deba že odločila. MMB že prinaša ČOzdr Debi, ki želi uzreti Marijinega otroka: "Si med prvimi, ki mu boš od blizu pogledala v oči in v te oči, veš, mu bodo odslej še mnogi zrl." Marija ni preprosta judovska Že, kot jo kaže Kazantzakis v **Zadnji skušnjavi**, ki se sploh ne zaveda, koga je rodila. Simčeva Marija ve vse, bog govori skozi njo, jasno ji je, da je rodila boga-Odrešenika. "Tak pogled prinaša Gospodov blagoslov." Vse je že čudežno – Deba: "Žena, ali je res, da se je to dete šele snoči rodilo?" Deba spozna, kdo je novorojenček.

Novorojenček, ki je Vebog, hoče, da se Deba reši in Lam spreobrne. Marija pove, zakaj je prišla ravno k Debi-Lamu: "Moj mali se je venomer obračal proti

vajini hišici. Morala sem sem." Se Simč zaveda, kako Mag razmišlja? Da dela JKra za šibo bajalico, ki se obrača k vodi? Da KršRlgo do kraja RR v Mago, v NA sekto? Da obnavlja zgodbo Šelove **Svatbe**, le z Dgč koncem, ne s padcem v Nih, ampak z dvigom v Triumf?

MMB Debo blagoslovi, vse uredi, da bo prav: "Še včeraj in danes žalostna mati, a kmalu boš tudi vesela mati ... Že zori" otrok v nji. Grdi svet ubijavske DaSlje se RR v IdeaHarKldo, Simč začenja uporabljati rebuloidne pomanjševalnice-ljubkovalnice: "Naj belo runo kožuščka odene otroku nožice ... Naj ti mir cipres v mesečini leže na trepalnice ... naj te odeja z lilijami napolni s toplim mirom ... še cvetice naj tiho sklonijo svoje glave, še glas grlice v daljavi naj utihne, počivaj, počivaj ..." To je PriPra SarD, **Nevesta z Libana, Ženin iz Nazareta!** Da bi kdaj – v eni sami točki – tako cvetličila SAnt? Ubogi Simč, Smoleta je RR v Sardenka. Se zaveda, da je Smolo poslabšal v Mrho?

MMB-bog že vnaprej določi, kaj bo Debin sin; tudi ve, da bo sin, Simon in ne Simona. Marija: "Žena, ti ne veš, kaj si pravkar zasejala. Nekoč boš razumela, nekoč se boš spomnila." Marija govori "že na pol v snu", se pravi: je srednica, skoz katero sporoča sam bog. "Nekoč se bo nekdo vračal s polja. Povedal ti bo, koga je srečal, komu je pomagal nositi križ." FKru na poti na Golgoto Debin sin Simon iz Cirene. Si Kani, ne bojte se! Tudi če ste grešili, kot Deba, odrešenje vam je že pripravljeno, le priznajte boga NSS-KCe.

Žal ne gre. Hudič je še zmerom tako močan, da Slci ne slišijo blagih obljub blazega Simča, in Posn lumLama in ne prečudežne Debe.

Sledi konec, še ena poanta, dokončna, da bi bila zgodba zapečatenena s Srečo. (Adi Smolar ne v Alojzija Merharja, ampak v Srečota Dragoša. In spet zmagajo Komstil!) Deba zdaj še bolj potrjena v svoji odločitvi dokončno zaostri dilemo: "Stopi k mizi in vzame velik nož." To je nož, s katerim je Matjaž ubil Snežno. "Lameh, nikogar ni, nobene priče ni", MMB je zaspala. "Na, vzemi nož. Grem k stari Roboamki" splavit, "hip zatem, ko ti ubiješ tega otroka", novorojenčka JKra; kot je v **Človeku** Mato Ehra in boga. Lam je "v hipu streznjen". Deba ga začne stiskati z jekleno logiko: "nima še en dan, še ne ve, da živi. Nimaš poguma, da bi ga ubil, kaj?" Ker je živ. "Pa včeraj, ko je bil še v njenem telesu?" Mar ni bil tudi včeraj že živ? Bil je. "Pa če bi ta žena prišla k nam v osmem mesecu, bi ga ubil, če bi vedel, da tudi jaz že hip zatem odstranim otroka, ki je pod mojim srcem? In če bi ta žena prišla sem, ko je imela otroka sedem mesecev pod svojim srcem, ali samo šest mesecev, tri mesece, pa tudi ko bi imel le štirinajst dni, teden dni?"

Lekcija je uspela, Lam se spreobrne, kot se je v hipu Savel v Pavla. Jaz ne, ker nisem bil ne Savel pobijavec Kanov, ne Lam, ki sili ženo k splavom. Zame vstop v KC ni bil očiščenje od GhKe; nisem potreboval KCe, da bi si upal pogledati v oči. Bil sem SAPO, ravnal sem iz vere, da bom znotraj KC ustrezneje (po)lsBoga. Ko sem uvidel, da mi KC to (po)ls celo ovira, sem izstopil. Sem res spet postal lumzločinec? lumBarstvo simuliram, da bi odznotraj razkrinkal Hino pobeljenih grobov-levitov in same zamisli FKCe.

Zgodi se Sprava: "Oba planeta v tih jok", kot sta SH in marsikatera grešnica, SH se je imela za MMB; se ima še? "Potem pa se objameta. Pridi k meni, Debora, daj, da te poljubim, kakor te nisem še nikoli." Ne pravim, da je tak preobrat nemogoč; lep je, pravšen, zgodi se. A Simč ga poda v sladkobni IdeaRci agitke, to je pri stvari drek. Simč stereotipizira, piše Konv zgodbo ČB propagande. Naj se gre učiti k Canu, kako je ta podal Not spreobrnjenje Mlakarja v **Dušah**, Ščuke v **Blagru**.

Goljevščakova je porabila celo dramo, da je utemeljila Not spreobrnjenje Vide, glej dramo **Otrok, družina, družba**. Enako Mrak v **Mariji Tudor**.

Konec **Leta** je kot v Zupanovi **Barbari Nives** in še marsikje: načrti za novo Ž – Lam, ki je ves prenovljen, deloven, poln sile in npravnosti: "Če ne bo dela s strojenjem kož, bom šel delat na polje, gospodarja bom prosil", Lam pristaja na to, da bo ostal hlapec, "če si smemo kupiti ovco, potem še eno", kot v **BlaNi**, nadaljuje-utrjuje se FD, ne pa LDPM, kjer vsi blaznijo od sle po grabljenju. "Postavil si bom bajtico. In tam bo raslo najino dete." Zmagala je skromnost-ponižnost. PIK bosta vladala v zlatu in ornatu, Rodeur v zlatih gatah, delavci pa bodo pasli ovce in strojili kože. Živio dan delavcev, njihov patron St Jožef-Pepe! (Goji in pase Simč s svojo Dn ovce na Slavniku, ali stanuje v luksuznem stanovanju v Lji? Prejema lzpoko kot jaz, ki sem npravno gledano prasec, ali je vratar v stiškem samostanu, ki je ostanke z mize patrov Komarjev in Slonov?)

Obeta se Veparadiž, VeUž: pod križem bo najino "žalostno srečanje", pravi MMB Debi. "Vendar bo zadnje žalostno srečanje pred prvim, ki bo trajalo večno." Golob na strehi, past za poželjive, ki želijo VeUž. KC je podjetje DADAS. Da pa bi Čl dosegel-zaslужil VeUž, mora skoz kes in pokoro; MMB Debi: "Žena, ki je grešila, pa se kesa in potem rodi, obudi k življenju tudi prejšnjega mrlička. Potočena solza pokore ima strahotno moč ... Nekoč se bodo vse take matere pa vsi njihovi živi in oni pred rojstvom umrli srečali in bo mir v njih."

In tako bo. Vse se "izpolni, kar napove" MMB. "Človeku je vedno vse najvažnejše v življenju napovedano." Drama se konča z Magzarotitvijo.

"Njegov mir z vama, Mir s teboj!", namenjeno poslušavcu in gledavcu.

Konec leta 2002

REŠITEV IN ZAVIST

(ob Mirka Zupančiča **Potovalcih**)

1

Potovalce, 1997, sem – prejšnji mesec – prebral; sklenil sem o njih pisati. To pomeni, da sem se jih odločil še enkrat podrobno, študijozno – tako kot počnem z vsako dramo, ki jo obravnavam v **RSD** – preanalizirati. K(oment)ar na Ko(vači)čevo razpravo **K eksistencialni komunikaciji (KEK)** mi daje posebno priložnost, da opravim nameravano delo takoj. Koč je namreč napisal SB – pod naslovom **Zlom avtonomnega človeka** – v knjigo treh dram Mirka Zupančiča (MirZupa), izšle so 1997 kot **Tri drame**. Kočeva razprava je objavljena na straneh 131-139, tiče se vseh treh dram, vendar se da njegovo pisanje o **Potovalcih (Pocih)** jasno locirati; esejist je namenil vsaki drami posebno poglavje, **Pocom** strani 137-139.

Pisanje nasploh je Tip PNP, je praksa žurnalistov. Večina Kočevega dela je žurnalizem, vendar pa ni takšno vse njegovo delo. Marsikdaj piše o Sliti, tudi o SD. Torej meni, da se na stvar – na SD – razume, razen kolikor se ne razume na SD toliko kot na vse ostalo, kot se na svet razume novinar kot tak. Na to vprašanje bo odgovorilo pozorno branje Kočevih SB, skrajšanih **ZAČ**. Brati hkrati neko dramo in Kar o nji – kritiko, esej, SB – je zame zmerom dobrodošla priložnost videti, kako čas-prostor-okolje in določeni Psk to dramo percipirata. Oba teksta skupaj dasta poseben kontekst. V **RSD** nemalokrat komentiram branja-kritike dram. Kritike mi večajo vednost tudi o tem, kje sem sam; ali presojam kot večinsko okolje, ali razmišljam po svoje; kaj je tisto, kar me zbližuje in/ali oddaljuje od okolja.

Koč je viden predstavnik tega okolja: SKŽa. Predstavlja eno njegovo krilo, ki je institucionalizirano. Njegovo krilo – Krš socialistična opcija – je ena najstarejših tradicij v povojni SIZ, posebno v Kuli; zastopnica te opcije je Revija 2000 (**Re20**). **Re20** izhaja že več kot tri desetletja, Koč jo ne le ureja, ampak ji daje glavni ton, v nji redno objavlja svoje izdelke. Ostale SI revije nastajajo in propadajo, v njih se menjajo uredništva, celo v Sodobnosti, ki jo je dolga desetletja držal v rokah neverjetni oblastnik-Polik na začasnem delu v Kuli, ČirZlc; v Sodobnosti je prišel zdaj na oblast Flisar. V Problemih zamenjujejo mlajši manj mlade, a tudi NoR se ne more meriti z **Re20**, Graf in njegova skupina vlada šele poldrugo desetletje.

Vztrajnost, kot jo izpričuje Koč, njegova ambicija in volja, da ostaja glavni-edini Gos v Re20, ki jo je tudi sam ustanovil, je Strno analogna institucijam, ki jih imajo ustanovitelji za svojo Pvt lastnino, v 90-ih letih Tujman na Hrvaškem, nekoč Tito v Jugi. Titova Juga je bila Nova Juga, le s pogojnimi povezavami s staro; celo Napoleon je moral priznati več odvisnosti od Trade kot Koč od česar koli, kar bi predhodilo njegovemu podjetju. Nisem zaman poudarjal teme Aleksandra Velikega, ob čigar liku se je SIZ v SD sredi 50-ih let obrnila. Koč je mali – zelo majhen, pa vendar – Aleksander Veliki, ki bi bil rad vse: tudi **AleksPR**, kakršnega je napisal Zupan. (Ali Peter Veliki.) Koč je po Not Stri despot Klas tipa, Ustanovitelj, Zedinitelj, Odrešitelj, Vzdrževalec in končni Sodnik, s čigar koncem bo preminilo tudi njegovo kraljestvo, v našem primeru Re20.

Tema Očeta kot boga Abs Gosa v **KEKu** ni naključna. Tak bog je obenem despot, seveda se ima za dobrega despota, za Varuha in Zaščitnika nebogljenih, za Moč, ki vse ostale omogoča, tudi mene, ko mi je Koč skoz mnogo časa tiskal spise in sem mu bil – sem mu še – za to njegovo Pvt naklonjenost hvaležen. Koču je takšna hvaležnost najbrž potrebna, daje mu manjkajočo samozavest. Koč ni le uradnik v neki instituciji, pa čeprav njen najvišji uradnik. Koč ne le da ljubi Re20, doživlja jo K-PO, kot svojega rodnega otroka, morda celo bolj kot krvne. Koč je patriarh, nekak Abraham, ki si je zadal za nalogo posnemati hebrejskega očaka, a se mu, kot skoraj nič, naloga ni posrečila.

Krš socialistično (KršSoc) gibanje se po padcu Ptje ni razplodilo kot njen – OF – legitimni dedič, kot posthumna zmaga Koca nad Kidričem. Tudi Re20 ni vzbohotela v veličastno Gibanje. Kočevi najbližji PriSo, Švarc, Weiss-Pož in Kol(aček), so ga vsi izdali, se v diru zatekli v Dehlev. Z njim je ostal le še ostarela Mor veličina praMikl, kar na terenu potomstva ni obetavno. Mladih Re20 in KršSoc gibanje ne zanima, nikogar ne nagovarjata. Koču je ostala grenka zadnja možnost, da nagovarja le marginaliziranega, osmešenega, čudaškega in, kot je v **KEKu** sam pokazal, ničesnega, ne le nepomembnega TaKa, tj. mene. Že v tem pogledu je **KEK** groteska: pogovor z nekom, ki ga ni, z nekom, ki ni bit, ampak le nič, tj. odsotnost biti. Koč se mora dejansko pogovarjati le s sabo. Kaj pa, če najde kje koga, ki ga ima za enakovrednega? Je tak MirZup? Na to vprašanje bo dala odgovor moja analiza **Pocov** in **ZAČa**. Morda pa vidi Koč tudi v **Pocih** le sebe, morda daje tudi vanje le svoje Prislde PNP tipa?

Dobri despot, ki se ima za stvarnika sveta – Kat bog kot Stvarnik je podoba, ki jo ima Koč o sebi in ki jo je začasno posodil bogu -, je žalostna figura, če ga gledamo, kako je zapuščen od vseh ali pa ima za sodelavce le starčke in takšne, ki svojih Kul proizvodov ne morejo objaviti nikjer drugje, pač iz Raz vzrokov, pred 1990 tudi iz Polnih, danes v glavnem zato, ker niso konkurenčni na trgu SKŽa. Koč se gleda kot nerazumljena veličina, prav za prav kot bog Oče, ki so ga sinovi zapustili. Trad Krš Tijo, kot jo Koč razlaga v **KEKu**, je treba psihoanalitično postaviti na glavo, brati zvrnjeno, da bi dobili podobo resnice.

Strna perversnost Krša je tudi v tem, da se udejanja skoz samozanikanje; skoz to, da realizira ravno tisto, kar odklanja. Takšno samozanikanje je ena od oblik AD. Krš pazi, da ne bi prešlo v Sim Dv, tu bi izgubilo moč prepričljivosti, fascinacijo. Fascinacija je potrebna povsod tam, kjer hoče despot podrežati, pa čeprav z najboljšim namenom, recimo da varuje, to je primer KC. Da bi nekaj fasciniralo, mora tičati v njem St. Tudi zato so HUH obnovili St: da bi dali SI SV(ojni) Not moč, čarovnost, prepričljivost, fascinantnost. Hvalabogu so bili 1991 libci tako močni oz. tako močna laična komponenta v Demokratski zvezi, pri Ruplu,

Bavčarju ipd., da jih HUH krilo, ki se je kasneje razvilo v DSD, ni povzelo; da ni prišlo do razvoja, enakega kot na Hrvaškem in v Srbiji.

Krš se udejanji kot Dž vera s Konstantinom Velikim. Drugi Vatikanum je skušal vrniti KC v predkonstantinski model, a zaman. Konstantin je – z mojega stališča – negacija Jeza, kar se vidi ravno v odnosu Oče-Sin. **Evangelije** je mogoče tako RA, da izhaja iz njih sporočilo: Oče je dopustil Sinovo smrt, Oče je s tem ubijal. S stališča DgT je to normalno: IdČl – Oče, Sin, ud PS – je Ubijavec, je potomec Pravca. Krš razkrinka sinomorivca in sinomorivstvo, ob tem pa v nemajhni meri zagovarja očetomorivca in očetomorivstvo. S Kršom je – naj bi bil – namreč konec patriarhalne PS judovske vladavine Očeta; Judje Jezu očitajo, da je bogomorivec, bog pa je zanje vrhovni Abs Oče. DgT razlaga, da izstopi Jez iz para oče-sin, da ravno ni lRevar, s tem očetomorivec. (Ko razkrinkujem Koča, se nimam za očetomorivca; Koč se ima namreč za Očeta. Če napuhnjenega Očeta slačim, še ne pomeni, da ga ubijam. Koč živi naprej. Sem le – z vso knjigo Razgi – do Koča v polemичnem dialogu, v Dv.)

Konstantin obnovi Kajfo in judovsko vero. Ubiti da svojega sina Krispa – poleg ostalih velikih zločinov, ki jih zagreši brezobzirno kot despotski vladar. Krisp je zanimiva asonanca na ime Krist. KC se tedaj oblikuje v takšno, kakršna je še danes. Krš cesar zmaga v SV z orožjem telesnega nasilja, kot EDč premaga nasprotnega EDča v DžV; ko ga premaga, nosi naokrog njegovo odrezano glavo – glavo rimskega cesarja Maksencija -, nasajeno na sulico, dela zločine, da z njimi utrdi svojo oblast, s tem oblast KC, obenem pa je za – kasnejšo – KC grešnik, celo lastna mati (St Helena), ki je njegova promotorka, ga obdolži greha. A KC poseduje – si je izdelala – instrument, s katerim se še tako velik grešnik lahko očisti od greha-zločina: zakrament spovedi, odveze, pokore. Naj je cesar, ki daje Cerkvi tosvetno moč, še tak zločinec, kot so bili Karel Veliki itn., njegovi zločini so odpustljivi, če se skesa. Bili so mu odpuščeni, ker se je skesal, njegova vojaška osvajačna in za KC koristna dejanja pa so ostala v veljavi; Karla Velikega je KC razglasila celo za Snika. Izredno spretna kombinacija Agrčklzde in Ponot duha-vesti, ki to ldo posveti.

Koč je igral v odnosu do mene ves čas, vse do zadnjega, do **KEKa** in Pvt spremnega pisma h **KEKu**, vlogo sina, otroka; paradoks, zamenjevanje dveh EV, očeta in sina. Ko pa se je (za)čutil od mene ogrožen, vzrokov za to ogroženost je bilo več, je razmerje obrnil, zavzel je vlogo očeta, ki sodi nepokornega sina. Najbrž je ocenil, da je moj status leta 2000 v SKŽ – sploh v SDb – tako majhen, nepomemben, nizek, da lahko stopi name brez večje škode zase; da se nekemu, pred katerim je tako dolgo igral – a zakaj je tako igral? – sina, otroka, s tem odvisnika, maščuje, daje mu čutiti svojo moč. V **KEKu** me je stresel iz hlač, ponižal, mi držal lekcije o tem, da je tako rekoč vse, kar počnem, ničesno. Pokazal mi je pot odrešitve: dal mi bo odvezo, če bom sprejel njegov nazor, priznal njegovo duhovno oblast, njega kot Očeta; s tem me je porinil v vlogo človeka, ki se ga vzgaja.

Da je svoje razmerje do mene postavil na glavo, je posledica več vzrokov, tudi tega, da se je imel desetletja za reformatorja SKC in SDbe, za Kocovega in Mrakovega naslednika (seveda samo v svoji predstavi, ne Koc ne Mrak ga nista visoko cenila), za novega SI Trubarja-Lutra. To ambicijo so mu menda očitati že v semenišču, pojila ga je skoz vse Ž; postajal je vse bolj zagrenjen in nesrečen, ker se mu želja ni kanila uresničiti. Pod pezo premočnega okolja je popuščal in nazadnje izdelal teorijo-prakso – PojObr – Mizma, kakor ga razvija v **KEKu**:

redukcije na Pvt osebno vero, na PNP pripombarstvo v MO. Visoko – najvišje – je ciljaj, a zaostal, s prirezanimi krili, na tleh. Zdaj pa se naenkrat pojavi nekdo, ki prej takih stremeljenj ni kazal – priznam, zadrževal sem jih v sebi, nisem se jim upal popustiti, hotel sem pripraviti teren in sebe za veliko nalogo, šele odkriti, ali sem res pravi zanjo -, zdaj pa prostodušno in javno izjavlja, da ustanavlja novo religijo.

Koč, ki ne bere **RSD**, ne ve, da ta religija nima zveze z znanimi, da ni institucija oblasti, niti Db grupa udov, da zato ne potrebuje fundamentalizma, nasprotno, Rad ga odklanja; ne potrebuje učencev, nasprotno, vse, ki se mi zadevno ponujajo, naženem. Moja Tija je del LZ projekta, imenovanega **RSD**, ne pa St knjiga, kakor **Biblija** ali **Koran** ali 4. poglavje **VKPbja**. Niti ne kot Lockovi, Humovi, Kantovi spisi, **O človeškem razumu**, **O človeški naravi**, **Kritike uma** ipd. **RSD** je bolj podobna Marxovemu **Kapitalu**. S tem hočem reči, da ni – metafizično – delo čistih načel o Člu in svetu kot takšnima, ampak je na eni ravni **ES Zn**, pri Marxu je to ekonomija, pri meni LZ. Zame so čista načela, kakršna je artikulirala metafizika od Aristotela prek Tomaža do Descartesa in celo Kanta, čeprav tu že na **ARF** način, konstrukti-modeli, ki preveč reducirajo, so zato Prislde. Kar opisujem, niti ni Tija v metafizičnem pomenu, kot jo razume Koč, ampak je mišljenje o Bogu. Pa tudi ta izraz ne ustreza, saj Bog zame ni bog, tj. ne Abs Gos, Najvišja sila, najvišja bit, Vsemogočni itn., ampak ime za smisel, za osmišljanje, smisel pa nastaja po mojem le v stiku med dvema Drima, ki sta Dr Dru Dr, zavezujeta se z lDdr, pri tem pa odpirata lDb tistemu, kar je drugje: Dti.

Iskanje Boga v SD zame ni Zun formalni posel, analogen teoriji žanrov; ni določanje, koliko in s katero ideologijo, Tijo, Fijo je povezan kak dramatik, kaka njegova drama, kak dramski lik oz. koliko in kako to Fijo izraža. Tako uči UZn, zato je UZn z vidika DgZni povsem neprimerna; je spoj Trad naravoslovja z redukcijo na PNP. Moja komparativistika je iskanje smisla, kar pomeni, da berem drame od znotraj. Raziskujem, kako dramatik in njihove dramske figure iščejo smisel: v zadnji konsekvenci Boga.

Drama sploh ne more biti Strno organizirana, če se ne plete okrog PzMa, ki je odsotnost ali pomanjkanje, nedoseganje, izmikanje smisla. Čl lahko organizira neko delovanje okrog koristi, tudi okrog sle po osvojitvi, po oblasti, kot Agrčkzld. Tak ostaja zgolj lDČl, dedič Pravca, ki Prado skriva in je zato kot Hinavec le ideolog. Šele ko se z **ARF** zave svoje krivde, vstopa v dialog z Drim, ki ga je ubil, in s sabo, ki je morivec. Torej vendar sem morivec Koča, vsaj na Šim ravni? In s sklicevanjem na Dr skušam Prikr svoje morivstvo? So **Razgi** moj dialog s sabo v želji, da bi odkril, ali sem morivec ali ljudi ljubim?

Nastajanje smisla in skozenj Boga je preOsm utilitarno performančnega osvajavskega sveta-konstrukta-udejanjanja – oblikovanja snovi in predmeta po Oblikovalčevi podobi, kar je Tip za KatTijo – v dialog, v **ARF** model, ki naredi iz odsotnosti smisla, iz točke-prostora nič kot odsotnosti, odlikovano PzM-nič, ki ima lastno Stro in moč. Drama je organizirano dogajanje-mišljenje okrog PzMa, ki se sprašuje po smislu bivanja, po tem, da razmerje med dvema in večimi ne bi bilo le Zun utilitarno, niti le SoM, niti le lnt samoUž dveh, ki se ne moreta srečati, ampak se to razmerje že s tematizacijo uresničuje, že s tem, da je imenovano. Koč ga v **KEKu** ne imenuje, prikriva ga, nadomesti ga s PvtAv in z Db, tudi z Dab.

Da bi se videlo, kako je Bog zame nekaj drugega od boga Gosa, ga imenujem UnBDr; tako tudi nastaja: z Zamol, z Unič, ne le z Ub(ijanjem), ne le na Križu. NDM. Pomen **RSD** je v tem, da razkrivam navzočnost božjega, ki ni bog, ampak UnBog. Vendar tega ne počnem tako, da bi PzM nadomestil s PnM, to je pot regresa v

ldB, ampak ravno z usmeritvijo drugam: ven iz THM. Drame smatram za tekste, ki uprizarjajo to pot ven iz THM, pa čeprav le tako, da artikulirajo samo témo, problem, zavest o EkP nuji smisla in ldDr. Kako je ta problematika prisotna v vsaki PD, analiziram s podrobno – zato tako minuciozno – Krit analizo, ki se načelno oddaljuje od PNP obrazcev, stereotipov, načel. Če je PD zame K-PO, jo lahko dojamem le z dimenzioniranjem čim več prerezov skozi, z odkrivanjem čim več odnosov in zvez v nji in z vsem drugim. To je model micelija, ki pa ni kaos, ampak se v GR kaže kot red. Šele ČHM je predpostavka modela, ki je zunaj THM, s tem zunaj kaosa in reda.

Če Koč ne bi bil duševno poškodovana oseba, ga moja ambicija, da izdelam AltTijo, ne bi tako prizadela, ampak bi se mi, kot sem računal, pridružil. Koč je spet eden od številnih, ki sem nanje računal, a so odpovedali: kot STH, Graf, Šel, Rožanc itn. Ni pomoči. Težko mi je zanje, a te moči, da bi jih naredil za nekaj, kar niso, nimam. Ker vsi čutijo, da so izdali lastno Abs vizijo, me ali sovražijo ali Zamol. S tem igrajo vlogo v scenariju ON. Sami vstopajo v vlogo akterjev Zamola, mene pa delajo za predmet Zamola, za PzM, v katerem se zato lahko oglašča UnBDr. To je past paradoksa: ravno v tem, da me skušajo potolči – ugnati, se je izražal Rožanc -, ravno s tem izvajajo logiko AgrEkzide, luknjajo v bit PzM, ki je črnulja in s tem okno na Dr stran. V PS-FD je bilo takšno početje Ub(ijanje), Jeza, v LD-PM je Zamol. Zato je pretirano ukvarjanje z Ub in premajhna pozornost do Unič znak zaostalosti, pomanjkanja posluha za razvoj na RP.

MirZup objavlja v svoji zadnji knjigi med tremi dramami dve, ki se skladata z ravnokar podanim opisom. **Elektrino maščevanje** je drama o Člu iz PS-FD, iz EDč, **Poci** iz LD-PM. Obljubil sem, da bom podrobno preučil **Poce**, za temo so važnejši. Morda se lotim kdaj tudi **ElMaša**. V njem je namreč Tem motiv materomor, ki je analogon očetomora, nastal pa je na osnovi hčeromora, ki je analogon sinomora. MirZup je v **ElMašu** utemeljil svojo odločitev za LR, ki je bila sicer naknadna, kot piše tudi v spominih (objavil mu jih je Koč v Reviji 2000 pod naslovom **Rokovi prepadi** – navajam po spominu -, zanimiv tekst, veljalo bi ga podrobno komentirati), a pri nji ostaja. Sam opisuje, da je bil med vojno pri PlaGa, torej na strani Očeta, starega režima, recimo podobno kot Joža J. Lovrenčič, glej njegovo SPE dramo **Izdajalec**, podrobno jo obravnavam v knjigi DSPE **Prili**. Lovr(enčič) je ostal pri obrambi očeta, MirZup ne. V Rad ARF-AK se je pridružil sinu očetomorivcu; LR je v bistvu očetomorivska, mladi Kidrič ubija stare patriarhe, Ehrlicha (glej BRozmanovo dramo **Človek, ki je umoril Boga**, Luka je Kidrič), Rupnika, Rožmana. Se je pri tem MirZup res Not zlomil, kot namiguje Koč že z naslovom svojega eseja? Sodbo o tem bom dal, ko bom podrobno še enkrat prebral **Poce** in **ElMaš**. Oz. sodbo lahko nakažem že zdaj: **ElMaš** in **Poci** daleč pressegajo temo-motiv EkP zloma nekega Pska. Koč tudi v svojem eseju – v **ZAČU** – čez vse mere in PNP reducira.

Grška antika ravno tako kot dramatika novega veka tematizira (po)IsUnBDra; NDM glej moje analize Sofoklejeve drame **Ojdip na Kolonu**, Evripidove **Lepe Helene**. Po eni strani je res, da ostaja antika v okviru VISa usode, po drugi pa velja vprašati, ali je milost, ki jo prinaša KC-FD, kaj bistveno boljša od "slepe" usode. KC bog deluje po svoji Abs volji, za katero ni dolžan polagati računov nikomur. Ni s tega vidika volja boga – milost – samovolja neke osebe (celo POe), medtem ko je slepa usoda precej bolj pravična, če se smem tako izraziti, saj ni načeloma in vnaprej pristranska, ne udarja le tujih, ampak enako naše, ker je

Konta? Seveda tudi KC ne more prikriti, da udarja bog tudi ude NSSi; a to tako razloži, da jih tepe za kaznen, ker mu ne služijo – ga ne ubogajo – dovolj. Pač eden od PojObrov. Danes bi dejal, da je KC ravno zaradi Tije-prakse milosti manj primerna od antike, ki uveljavlja Kont-usodo. KC in Pogantiko lahko gledamo enkrat v razmerju na RP, drugič na RegP, enkrat je spredaj KC, drugič Pogantika. Rešitve ne da nobena, vsaka pa nosi v sebi Pot odreševanja. DgT mora ta Pot ustrezneje artikilirati.

S tem ko je Koč prešel od DeKC, tu je bil kot otrok, kot salezijanski gojenec, k LeKC, h Kocovi, k Tiji osvoboditve, torej k LR (tudi v **KEKu** zagovarja to svojo odločitev, se opredeljuje za MV Koca, ne za MV Mraka), je postal očetomorivec, tako na DbHS ravni kot na PvtPer ravni, saj je njegovega biološkega očeta ubila ravno PPPtja v PVD. Koč čuti zaradi tega svojega obrata gotovo močno krivdo; morda je ta krivda tisto breme, ki mu ne pusti, da bi se zravnal, zadihal, postal SAPO. Ne pomaga mu, da se v vlogo Očeta vživlja sam in skuša likvidirati mene. S tem le ponavlja svoje očetomorivstvo. Ostaja sin v OIS, na križu, ki je v Kočevem primeru SZ; tudi tako je mogoče razumeti križ: kot precep.

O tako kočljivi temi si upam govoriti, ker z ARF izpostavljam tudi sebe. Koč se – vsaj do neke mere – isti z MirZupom, ker je tudi ta, a precej starejši, izdal-ubil svojega očeta, ko je po vojni prešel k Ptji. Morda je Koč mislil, da je z mano podobno, pa me je imel rad, ker se je lahko v meni skrival, našel v meni varnost, razlago za ravnanje, ki ga je pripisoval nama obema. Vendar je moj položaj Dgčen. Jaz sem res začel od poletja 1945, ko sem prvič ugledal očeta, vrnivšega se iz nemškega taborišča, očeta odstavljati, destituirati, ubijati, Unič. Dolgo je trajal moj upor zoper njega; že leta 1947, ko sva se imela čas na Dunaju pogovarjati cel mesec, sem sesuval Mrk, Engelsa, dajal Zahsistemu prednost pred sovjetsko-Ptjskim itn. Hudo sva se sprekala, zasovražil me je, saj sem mu podiral temelje, na katerih je sezidal svoje Ž; jemal sem smisel desetletju njegovih strahotnih zaporov, mučenosti, Trpa. Da se povsem ne motim, mi je priznal 1949, ko je prišel iz povojnega zapora, a vse skupaj ga je potisnilo le v Rad SZ, ničesar ni zmozel razrešiti. O SZ toliko vem, ker sem od znotraj preučeval očeta, bitje, ki sem ga poleg matere najbolj ljubil in najbolj sovražil; nikoli nisem nehal biti njun otrok-sin, do njune smrti sem se čutil očetomorivca in materomorivca.

Moj položaj je bil Dgčen od Kočevega in MirZupovega, ker je moj oče po vojni spadal med zmagovalce, z njim tudi jaz, obenem pa ga je Ptja zaprla, kaznovala. Vzroki, zakaj je to storila, niti niso važni. Ker sem se z očetom Rad istil, obenem pa sem bil nekdo drug od njega, in ker sem že zelo mlad začel gojiti Rad ARF, se mi je odprl svet, kakor se ni ne Koču ne MirZupu. Onadva sta bila najprej en EDč – DDč (zdaj izpuščam ES razlike med njima, ki seveda so) -, nato pa sta prestopila v nasprotnega EDč, v LDč. Zanju je bil vse Ž problem, kako se v tej posebni situaciji aranžirati.

MirZup podaja v **Pocih** razlago tega – na tej ravni vsega – svojega Ža. Jo je Koč sploh razumel? Razlika med njima je predvsem v tem, da se je MirZup s svojim – nelahkim – položajem pomiril, **Poci** so izraz trpke in trpne modrosti, pristanka na Ž, ki pa vendar ni pristane na danost, saj se Čl – liki **Pociv** – ne zadovoljuje z bivanjem v ObDb, v TSu, ampak sanja Dgč svet. Ta Dgč svet je ena od oblik Dti. Medtem ko se Koč ni – še? – modro vdal svetu; Koč ostaja ves nemiren, Not (raz)grizen, na vse strani sovražen, nesrečen, posiljujoč se s Prislami v skrivenčeno bitje grozotnega samomučenja; če ne bi Koč kot PAVPld – mazohist "onanist" – užival v svojem Trpu, ne bi mogel vzdržati pekla v duši. V Koču je vse narobe in

raznarazen; v MirZupu se vse poravnava, blaži, usiha. V tem je nemoč in modrost. Koč ravno tako ni močan, a je brez Not modrosti. Kot vsiljiv Učo vse okrog sebe kar naprej poučuje, je Mrakova karikatura, a sebe ne zmore pomiriti in poučiti. Koč je zguba, kot njegov kompanjon Pož. Asonirata.

Jaz nisem doživel iste usode kot Koč-MirZup. Moj oče je bil žrtev Ptje, a obenem – in prej – njen akter. Jaz sem bil Not(ranje) v očetu kot v zmagovalcu in v poražencu. V tem pomenu ga nisem izda(ja)l, izdal se je najbolj sam, seveda na Trag način, nehote, s tem da je postal že v koncu I. svetovne vojne Komst. Komsti so se Strno izdali, saj so Čloštvu obljubili-zagotovili Ideaprihodnost – Mil paradiz na zemlji -, terjali za njegovo uresničitev kri, Revo, nato pa so se podelali in se (1990) vrnili tja, odkoder so se naduti dvignili: k SoD. Hvalabogu, dodajam, a obenem ne spregledam, kaj so počeli. Zamerim jim še posebej, da svojega početja niso zmožni ARF-AK; v tem so slabiči in ničvredneži. Žal moram priznati, da takšne ARF-AK tudi moj oče ni bil zmožen, čeprav je bil manj kriv od kakega – res do glave krvavega – Kidriča ali Mačka; mojega očeta je Ptja odstranila že I. 1940, MV lReve se ni udeležil.

Ker sem bil v očetu oboje – zmagovalec in poraženec, rabelj in žrtev -, sem mogel že kmalu poiskati tretjo držo, ki je zunaj EDč; da sem to zmogel, kaže že naslov moje razprave iz 1959 o Zajčevi **Požgani travi: Svet krvnikov in žrtev**. Živel sem v dogajanju DbZge, ki je merila v Abs prihodnost, živel sem v obeh njenih likih, v rablju (Agrčkzldi) in žrtvi (ubitemu), se znašel najprej v zadnji točki EDč modela: v AD, že v 50-ih letih to tudi artikuliral, skupaj s Smoletom v začetku **Potovanja v Koromandijo**, pa v **Groteski brez odmora**, ki sva jo celo začela pisati skupaj. Prepoznaval sem se v Andreju Božičevega **Čvš**, a našel s PriSoma Smoletom in Kozakom rešitev, glej **SAnt** in **Afero** (Kristijana). Ta moja pot je povsem Raz od poti obeh ostalih, Koča in MirZupa. Nobeden od njiju ni vstopil v Rad AD. MirZup se je pred grožnjo AD umaknil – vsaj na Not ravni – v melanholično modro trpno Pvt distanco; ga posnema lnk? Kar pa MirZupa – Čla – ne ovira, da ne bi tudi iz svoje držbe mogel po svoje slutiti-iskati-zaznavati UnBDra.

Koč še zmerom goji upanje, da ima eden od obeh EDč prav; v njegovem primeru LDč, Koc, glej **Večer pod Hmeljnikom** kot Kocovo platformo (eno od njegovih platform) NOBD. Koč vrača pravega EDč v pravo Ideald; pri tem ne more preprečiti, da se ne bi ta Ideald(entiteta), ki je le Prisd(eja), skazala za PFAvPld. MirZup je razumnejši, predvsem pa bolj preizkušen, manj samoljuben, manj nadut in pohlepen od Koča. Not se je MirZup odrekel tudi LDču; umaknil se je v Pvt OPska, ki pa ne preide v OIS, še naprej goji sanjo v moč hrepenenja, v nekaj, kar je drugo od zgolj Tsa. Tudi MirZup v **Pocih** je v PvtlnHu. A na blag, (po)spravljen, umirjen način. EDč model se je v njem nekako stopil v lnf. MirZupu se je posrečilo narediti zavesten korak v PM-Dv. Dv je povezal z Avld. Tega se Koču ni posrečilo storiti, zato povezuje Avld z EDč, kar je diletantska povezava.

V tem razmerju si ni mogoče zamisliti dveh bolj Raz ljudi; oba sta nemočna, a eden razgraja, drugi se kot modrec umika. Eden se jezi in trpi, drugi se prepušča umiranju. Že od začetka do danes nezadoščeni in že 1945 resignirani, ki začenja umirati, vendar ob tem ohranja sanjo, recimo kot slikar iz Smoletovih **Črnih dnevov**. Tudi v Smoletu je bilo nekaj tega žalostnega pristanka na smrt. V tem pomenu sodijo HS **Poci** v sredo 50-ih let, so zadnji pendant MirZupovi prvi drami, **Situacijam**, 1959. Od teh je MirZup ves čas obravnaval eno samo temo: skušal je artikulirati sanjo, ki mu je pomenila neprilagoditev TSu. Vsemu se je prilagodil, pristal na Ptjsko Db, pristal celo na umiranje-smrt, omenjeni sanji pa se ni bil

pripravljen odpovedati. V **Rombinu**, **žalostnem klovnu**, 1960, jo je upesnjeval zanosno-lirsko, v drami **Iz take smo snovi kot kranjski komedijanti**, 1976, kot melanholijo provincialca-marginalca, le v groteski **Dolina nešteti radosti**, 1965, se je je lotil Kritno, jo pri gibanju Pers spodbijal kot nepristno, kot laž in pollaščenje, tudi kot znamenje neumnosti. MirZup se je sporočilo **Doline** kasneje – kmalu – odpovedal; spoznal je, da se je bil zmotil, da je grešil.

KEK je ponovitev **Doline**. Pri MirZupu je bila **Dolina** epizoda, za Koča je **KEK** vrh njegovega Um(ovanj)a, najbolj pristno sporočilo, njegova EkP izpoved, njegov program, zagovor. Kot EDč je začutil potrebo, da se utemelji na likvidaciji mene; postopek je Tip za EDč. MirZup ne. Odstranjeval me je, kadar me je moral, da je branil svoj Minobstoj, a brez SŠa; ni me imel in me nima za smrtnega konkurenta. MirZup je res izstopil iz EDč modela. Zato sva se po nekaterih medsebojnih konfliktih lahko nazadnje spravila. Kar mi je storil, se je skazalo kot zame koristno; čemu bi mu torej kaj zameril? Na sebi je imel-ima mnogo več bremen kot jaz; naj bom njegov sodnik ali celo rabelj? Moja sprava z MirZupom – mi – kaže, da se lahko pomirim z vsakomer, če je ta pripravljen in sposoben izstopiti iz EDč modela.

Koč žal – še? – ni. Še zmerom je v njem nepogašeno stremljenje biti novi Sl Trubar, sinteza Koca in Mraka: Odrešenik Slova, Mojzes. Morda se bo omečil in bo iz njegovega srca izginilo SŠ do mene, če bo spoznal, da mu nisem tekmeč; da si malo česa tako malo želim kot biti Mojzes. Glede na Mojzesa oz. glede na raven DbZge mi je bližji celo MirZup kot pa Koč, kakršen bi rad bil, a ni, in zato, ker ve, da ni, tako trpi. To je neodrešeno Trp: pekel. To je nič blodnjaka, v katerega se je Koč ujel in ga skuša odpraviti tako, da zanika obstoj nič (pekla).

Koč bi moral pogledati vase in spoznati, da SŠ, ki ga goji Elektra do sveta in ljudi, ne odrešuje. Koč ne zmore postati Orest, kakršen je v tretjem delu Ajshilove trilogije **Oresteja**. Orest Ponot svoj zločin, Koč si ne upa priznati, da je očetomorivec. Koč je skoraj v strahotnem položaju Oresta iz Sartrovih **Muh**, postaja lik iz kake drame MatZupa, sina MirZupa, recimo iz **Ubijalcev muh**. MatZup uprizarja tudi izkušnjo svojega očeta, jo RR v MeP, glej mojo analizo te drame v knjigi **OmV**. Oče in sin Zupančič se trudita razumeti sebe in Čla, izstopiti iz TSa, preplavati reko, ki kot prepad deli nič od smisla. Oče in sin sta se našla, postala celo PriSo, povezala mater in sestro, se rešila iz Trag Bm Dne, v kateri se brezperspektivno muči mikenska dinastija.

To bi bila pot tudi za Koča. Zakaj mu ne uspe? Zakaj ravna kot Klitajmnestra oz. bi ravnal, če bi imel moč-pogum, če se njegovo SŠ do bližnjih ne bi samozavrlo? Se je Koč prepoznal v **€lMašu**, a kot njegova neizvedba, kot želja po maščevanju, ki ostaja v srcu-domišljiji, v stvarnosti pa jo nadomešča nemočen stok in na tone Prisd(ej), ki ne ustrezajo dejanskemu stanju, saj so patološki PojObri?

2

Potovalci, podnaslovljeni "igra, sestavljena iz fantazije", so niz prizorov ali situacij, ki tudi po dramaturški plati nadaljujejo **Situacije**, nastale skoraj štiri desetletja prej. **Poci** niso Klas drama, kot **€lMaš**, v kateri se ljudje spopadajo med sabo z neznanskimi strastmi, vse do sopoboja, do smrti. V **€lMašu** podaja avtor,

(Mir)Zup, dvoje: Dn in Db; Dn, kakršna je za Koča, in Db, kakršna je bila v Slji med 1941-45, EDč SV-DžV, v kateri je, čeprav na njenem obrobju, dejavno sodeloval tudi avtor (Zup), še bolj obrobno tudi jaz, posledično pa tudi Koč. **€lMaš** je v knjigi objavljeno na prvem mestu, **Poci** na zadnjem; **Poce** kot dramo iz sveta LD-PM-Dv se da brati kot rešitev iz protislovij EDč-FD, protislovij, ki jih Koč ne zmore rešiti. Kot Dv drama **Poci** niso direktni polemso-konflikt-agon. Ampak niz situacij-prizorov, ki teče v krogu. Tem okvir VISa **Pociv** je VS, ki pa ga Čl zupušča, a le s pesniško lirsko sanjo o Dti. To sanjo se da brati tudi kot pravljico. Ne tako PNP Pol aktualistično, kot je Torova **Pravljica o smehu**, čeprav sta si TorD in MirZupD PStrno precej blizu, obe izhajata iz časa 50-ih let, imenovanega SeH. Pravljica ni le konstrukt bega iz stvarnosti, kot bi sodil Mrk, ampak obenem tudi model (po)lsUnBDra. Ta moja teza je središčna.

Prizorišče, na katerem se drama dogaja, je Tip: "Jasa v bližini majhne, lokalne avtobusne postaje ... Naprej pelje steza v zaraščen gozd." Jasa je prostor dogajanja, od nje vodita dve poti, v obljudene kraje, tja vozi avtobus, in v gozd. Kaj je ta gozd? Gozd je ZnaSi za marsikaj. V **Izdajalcu** so v njem Prti, enako v **Rojstvu** in NOBD. Lahko so v njem osvoboditelji ali razbojniki, Zorislava iz **JTuga** ali Petančičev rokomavh **Guzaj**. Ali pa le lovci, ki pridejo iz mesta na Už-zabavo, simulirajo gozd-goščavo-kaos, odstrelijo nekaj živali namesto Sžov (članov PlaGe ali BeGe) in se vrnejo nazaj v polis.

Dramo začenja Pripovedovalec, ki da že s prvim stavkom ton: "Absurda ni, ker je dokazano, da je." Izjavo berem v sklopu Razga med **KEK** in **KEĐ**. Dv model ne potrebuje več skladnosti med stvarnostjo in bogom (Resnico-RPP), zato ne več SV, s katero prava KC udejanja navzočnost pravega e(di)nega na TSu. V PM je lahko vse, in to ne le na način Raz Pskov, malih Pvt osebnih svetov, s čimer se zadovoljuje Kočev minipluralizem, nekaka lnH strpnost, ampak sme biti – in je – svet že povsem nesmiseln.

Zup je vsaj za en korak dlje od Koča na RP. Je omiljena Rca absurdizma, kombinacija **Čvš** in Torove **Pravljice**. (Mir)Zup je most med TorD (SeH) in recimo Božičevo dramatiko. Tudi tako je locirana v 50. leta, v njihovo drugo polovico, kjer je Anteza Božiču, recimo **ZiKu**. Je povezava med Strniševo pravljico, glej **Mavrična krila**, 1958, in Smoletovim **Potovanjem**. Je torej že zavestna sodelovalka v svetu-času, v katerega Koč ni vstopil. Koč je dejansko ostal v PSt Mikelnovega **Dežja v pomladni noči**, 1955, Žmavčevih dram, tudi **V pristanu so orehove lupine**, 1955, Kocovega NOBD **Večera** in Cajnkarjeve NOBD **Za svobodo**. Koč je sicer kasneje spremljal AD tega sveta, a spremljal jo je od zunaj.

Dgč Zup. Zup je sprejel absurd od znotraj, le da ga ni RR v Rad Rco, kot je Božičeva, recimo v **Kaznjencih** ali v **Dveh bratih**. Zup ve, da je Tem tema Br in Bm; to je tema-motiv **€lMaša**; Bm je isto kot materomor itn. Zupova rešitev je, da izstopi iz EDč spora med Elektro in Klitajmnestro, med Klitajmnestro in Agamemnonom, iz spora, ki določa Koča. Zup zavestno ostaja v modelu Dč, a ga skuša RR iz EDč v ASimt Harpar. Pripovedovalec namreč nadaljuje, uvede zgodbo: "Po tistem mesecu in dnevu, ko je ta dokaz obveljal, sta se porodila dva brata: Melon in Belon. Zrastla sta" itn. Brata sta sad začetka, ki je absurd.

Zame je karakterizacija začetka-oploditve-rojstva nedvoumna: gre za MV (1941-45), ki pa se da potegniti nazaj, do koder seže spomin, do grške DžV med Eteoklom in Polinejkom, **Sedmerica zoper Tebe**. Do DnV (vojne v družini), do **Oresteje**, do Kajna in Abela. Tu se utemelji Zupov SeH, ki ni nepristen. Zup

iskreno konstruira – želi – svet Harpara. Melon in Belon (MelBel) nista več (J)Elko, **GIM**, ali Vanja-Kostja, **ŠPK**, ali Krim-Junak, **Rojstvo-Vstajenje**, ampak prehajata v Harpar, kar sta Dč CiMe, glej Petančičeva **Naša apostola** ali Sardenkova **Slovenska apostola** ali Turnškova **Konstatina in Metoda, zvezdi našega neba**. Vendar Zup ne pride do tega IdeaHarpara. Dč sta ASimt; kako, bo pokazala nadaljnja analiza. Zaenkrat je bistveno, da Zup noče biti – in tudi ni – usodno opredeljen po SI DžV. Nima je za zločin, ki so ga naredili satanovi otroci, Ptja, kot misli SPED, ampak za nekaj, kar je nesmiselno, kot takšno paradoks: je, kar ni, ni, kar je.

Kot da bi vzel Zup za izhodišče Koča kot Inf točko, kot kaos, ki pa se ga da premagati in to z uskladitvijo dveh. Ne s harmonizacijo ali urejanjem Dbe, kot misli v PV obstali Koč. Ampak z nastankom Harpara dveh, bodisi dveh bratov, bodisi, kot bomo videli kasneje, Dekleta in Moškega, torej ErS para; ta svet je Koču zaprt, Zamol in zanika ga. Nazadnje vzpostavi Zup celo par: Čl-Bog. Vzpostavi ga na ravni, ki je sam ne vidi tako kot jaz. Tistega, po čemer Čl – Mel – hrepeni, ne imenuje Bog. Je pa očitno, da tisto ali tisti, kar je zunaj ljudi kot sestavljenih iz IdČlov, ni Id, ampak Dt, čeprav je vezan na PvlInH in s tem tudi na regres v PAvPld. Zupa nočem delati za pravega preroka prave Dti, obenem pa ga ne suniti v zagovornika Ide, kakršen je Koč. Skušam ga artikulirati v njegovi HKD posebnosti. To je eden od ciljev **RSD** in DgZni. Moj Tem cilj je: ne zapadati v PNP stereotipe.

Videli bomo, koliko jim je zapadel Koč v svoji analizi MirZupD. (MirZupa in njegovo dramatiko, posebej **Poce**, jemljem tako, da odkrivam v njih Poz plat. Moja pričujoča razprava naj bi – paradigmatično – pokazala, da se da skoraj v vsaki PD, v vsaki točki Člsveta najti stik z Dt. Včasih isto PD – točko – presojam s Krit plati, včasih z aprobativne.)

Pot Čla, ki je za Zupa zgleden, Mela (Melon se začne z isto črko kot Mirko), je pot od Inf k SAPO: "Nad zvezdami je bilo namreč zapisano, da mora Melon ubrati svojo čisto posebno pot." To ni pot uda nekega Kola, Klde, ampak se Čl oblikuje ravno v distanci – celo kritiki – do sleherne Klde. Tega Koč ne zmore, ostaja v SKlidi, v Kocevi MV SV za Slov in v KČi, čeprav kot Pvltnik. (Koc in Koč sta črkovna igra; AMg-Dv.) Obe Klidi sta za Koča nepresegljiva ovira, le da je znotraj KC bolj kritičen, znotraj Slova in SND pa bolj očaran otrok. Koč še do danes ni mogel zavzeti do Koca enakopravnega odnosa. Koca kot Očeta ne more ubiti. Mraka je deloma spodbil, Koc mu je nedotakljiv. Umora dveh očetov, Kocovega poleg lastnega biološkega si ne more privoščiti. Zup pristane na očetomor: gre skoz Orestovo izkušnjo materomora. Za Zupa je bilo bistveno, da je pod konec 80-let napisal **ElMaš**. Šele s to dramo se je osvobodil preteklosti kot usode.

Zup je v opisu začetka sveta – sebe – nedvoumen; Pripovedovalec nadaljuje: "Melon je splezal na visoko drevo, da bi se mu na vrhu svet razširil." Zup MV kot ud PlaGa; Slc MV kot ud te ali one formacije, v kateri skuša ohraniti sebe kot PO. To poskušajo tudi Zupan, Miheličeva, Cajnkar. "Toda drevo ga ni sprejelo. Odvrglo ga je in Melon je padel globoko." Namesto zmage, kot si jo je PlaGa obetala še aprila 1945, doživi Zup strahoten poraz, ki ga opisuje v **Rokovih prepadih**, preganjanje, zapor, mučenje, poniževanje; zmagovita pot v svet se mu je zaprla. Ptja je bila kot Tot sila tako močna, da je lahko t(akšn)o pot preprečila vsakomur; če ga ni ubila, ga je osamila, nato pa ga tako preparirala, da je prevzel njen svet, ga Ponot. To se je zgodilo Koču. Izgubil se je, ni bil več zvesti sin padlega očeta, ki bi ga moral oditi maščevati, kot je storil Junak v **Vstajenju**, ampak je pristal na sodelovanje z oblastjo, to sodelovanje pa prekvalificiral v ravnanje po lastni volji, kot RPP početje, saj da je bil svet Dmb-KC napačen. Ptja je dosegla

strahotno reč: ljudi je Not zlomila, vzela jim je duševno Mor integriteto. V tem pomenu je naslov Kočevega eseja točen: **Zlom avtonomnega človeka**.

Te vrste zloma jaz nisem nikoli doživel; ne moja PriSo Kozak in Smole, pač pa TH in Snój. Če bi me Ptja prepričala, a me ni – tudi Zihert, ko sem bil njegov asistent, ne -, da ima ona prav in ne jaz, bi me le vrnila tja, kjer sem bil leta 1940 in 1943, ko so me Dmb sošolci – enako Smoleta – vrgli iz šole: v OF. A me ni pripravila niti do AnKa, kot tudi Smoleta in Kozaka ne in ne VeRusa. V Pers smo ohranjali OF-LR platformo, le da tako RR, da je imel v nji središčni položaj Koc z razpravo iz **Listine**, s svojimi pesmimi, ne pa Kardelj ali Kidrič. Enako – seveda poglobljeno – obravnavam-sodim NOB(D) tudi danes, že 1992 sredi SPE, glej knjigi **Paradoks odreševanja in Pravica in kazni**.

Zup prizna, da se dolgo ni zavedal realitete, dejanskega stanja: "Pogreznil se je v dolgo, dolgo spanje." Mel ne ve, kaj je tedaj počel; misli, da je spal, da ni bil navzoč. Mel sam sebe kot Čla v neki fazi Zamol. A Zup ni le Mel, ampak je Melov avtor, ki vidi Mela in še tisto, česar Mel ni videl; Zup ve, da je bilo nekaj narobe z njim. Ne gre tako daleč, da bi naredil ARF-AR, odkril svojo krivdo; a obenem se ne olepšuje, kot se ves čas Koč, ki se heroizira. Zup ve, da je bil na veliki preizkušnji. ("Do te poti je vodila zahtevna preizkušnja.") Zdaj raziskuje – **Poci** so ta raziskava -, kako jo je prestal; kaj je nastalo iz Melove poti-preizkušnje. Koč napada druge, KC, mene itn., Zup se sprašuje-preučuje. To je prava pot: k ARF. Ni zadostna, a je tu. Tor je z njo začel, v **Žogi** in **Deliriju**, a obenem že kar na začetku zaključil; **Pozabljeni ljudje**, 1957, so že SeH avtoheroizacija: Arja kot PsSŽ.

Začenja se nova MelZupova etapa. "Ko se je prebudil, je najprej ugledal obraz brata Belona" – Tip in izjemno pomembno je, da ni ugledal EDč Bela, ampak ASimtHarDča! -, "nato pa še vse drugo. Gledal je in gledal, toda svet ni bil več nekdanji", svet AB, LR, Bm. "Melon se je zaklenil v tišino." Tako je reagiral Zup: iz PlaGa vojaka je postal InH ideolog. "Namesto v svet" – v ZgDb, ki se je skazala za kruto, surovo, zločinsko in celo nesmiselno – "je pogledal globoko vase." To je preusmeritev od akcije, ki je bila obrnjena navzven, NOBD, k ARF, **Ladja, Steklo, Čvš, Mavrična krila**. "Objele so ga sanje." Sanje so okvir **Ladje**, na Zun način tudi **Žoge**. "Tistega, kar prej ni videl, je videl zdaj in vse je dobilo neke druge vzroke in posledice, povezave, spremembe in oblike. Smisel je postal drug in drugačen."

To se je dogajalo napredni SKuleliti v 50-ih letih. Zup je sodeloval v reviji Beseda, ki je vzpostavljala Int, najprej skoz PSt **Pesmi štirih** oz. še bolj skoz Minattija, **Pa bo pomlad prišla**. Gre za tisto izjemno pomembno dogajanje v SIZ sredi 50-ih let, o katerem sem govoril v **KED**, katerega rezultatov Koč ni prebavil. Kdor hoče naprej in drugam, mora skoz to, kar opisuje Pripovedovalec na precej Abst način, a prepoznavno. Prepoznavno vsaj meni, ki dobro poznam MirZupD, a tudi njenega avtorja. Poznala sva se že v prvi polovici 50-ih let, nisva bila sicer na isti valovni dolžini, jaz sem bil precej skeptičen do InH sanj, do štirih pesnikov; NDM. Kasneje sva se z Zupom celo spopadla oz. on je mene in MGG Ir Krit napadel v **Dolini**. Kasneje, v drugi polovici 60-ih let, sva se zblížala, celo sprijateljila, bila celo nekaka PriSo, napisal sem mu nekaj SB v njegova dela, nakar sva se sredi 70-ih let prvič in v začetku 80-ih let drugič, tokrat hudo, razšla, a se danes spravila.

To ponavljam, pomembno je: Člu ni usojeno, da mora ostajati v EDč. Jaz se Koču ne dam zvleči v njegov regres k DžV, ki ga – kot Koc – prikriva pod IdeaKld,

Večer, a je resnica **Večera KloMati** oz., to je Kočeva Rca, **OcMati: Mati na pogorišču**. Še točneje: Ocvirk z močno ARF poda pogorišče svojih Prt Prisd(ej), Koč jih v povsem napačnem, zakasnelem času, pod konec 90-ih let, obnavlja. **KEK** se da brati kot AnKfz drami Miheličeve, **Ogenj in pepel** in **Operacijo** iz konca 40-ih let. Koč kot da je zablodil v leto 2000 – v LD-PM – iz nekega povsem Dgč časa. Je kot zblojena nočna veščica, metulj z osmojenimi krili, ki ne razume, kaj se mu je zgodilo. Mar razume **Poce**? Je vzel **Poce** kot priložnost, da bi se poučil o nečem, kar mu ni znano, ali pa je on poučeval Zupa, ker ve vse, in naredil Zupa za zlomljenega Čla, namesto da bi se zazrl vase?

Podrobno navajam Pripovedovalčev tekst, ker brez njega ni mogoče razumeti nadaljnjega dogajanja v drami. Zup je v tem tekstu razložil, zakaj je tak, kot je, oz. tak, za kakršnega se ima, v vseh svojih dramah. Tak se pojavi v začetku **Pocv**: "Ljudje pa, kot je to v navadi, niso prenesli sanj. Ognili so se ga, kjer se je le dalo, in namigovali, da bi ga bilo treba shraniti v neko posebno ustanovo", kot Božičevo Sestro, **ŠPK**, ali številne v Jovovi **Vojaški skrivnosti**. ZupMel se je počutil Dgčen. "Melon, obsijan z novo lučjo, je zahrepenel drugam, na neznano cesto. Na cesto z odmaknjenim ciljem, da bi živel tisto, kar on vidi."

Tu se najjasneje pokaže razlika med Zupom in Torom. Tor ostaja v EDč, ki ju skuša obnoviti post factum, a ju obnavlja le kot Pvt PsSV; v tem je TorD karikatura. (Na Torovi liniji je Koč, le da Koč še bolj prikriva svoj Tem motiv: Sš do vseh.) Zup pa je tu pokazal plemenit značaj. Ni ga zanimalo maščevanje, odpovedal se mu je, ga duševno predelal, kot kaže v **ČIMAŠU**. Njegov odmik od DbZge ni le umik v Pvt, seveda je tudi to – SeH -, ampak je obenem sanja o Dti: preusmeritev "drugam". Tega "drugam"-drugje Tor ni nikoli začutil oz. če je začutil, je to takoj prekril s Pvt maščevalnostjo, s poskusom vse ostale podrediti si, osvinjati, Unič; enako Koč.

ZupMel se je osvobodil od usode, od EDč. Pripovedovalec pove odločilno informacijo: "Brata Belona je ljubil kakor sam sebe, brat njega tudi, čeprav sta si bila zelo različna." MelBel nista postala (J)Elko, čeprav sta bila v eni točki Id; njuni imeni se razlikujeta le kot črki M in B. Brata se nista niti ovirala; pogovarjala sta se in se še, skupaj potujeta, a vsak s svojo vizijo in vsebino. To je sodelovanje med dvema PO, ki nista v ErS razmerju, le v prijateljskem; to je razmerje, ki ga Koč ni sposoben ne na ravni PriSo ne na ravni ErS zakona, ne na ravni občestva, kakršno je družilo v LR Prte, glej Miheličeve **BSSvet**, v DR pa Dmbce, glej Debeljakovo **Črno mašo**. Koč je OPsk, Zup ne.

Začenja se sama drama: "In zgodilo se je, da sta zapustila vse svoje premoženje ... in odšla ..." Nato: "Prideta" na oder "Melon in Belon, ki sta izstopila na zadnji avtobusni postaji in se namenila neznano kam." V Dt, ki je drugje. Koč pa izdeluje podrobno organiziran Db svet na AnKpl platformi, znotraj reformirane KCe, ki mora prevzeti RLH Trado, postati lbtKC, se povezati z DSL, kot se je Koc MV s Ptjo v OF itn. Vse to je Zupu tuje. Zato je sicer Abst, za pot drugam plačuje ceno nedoločljivosti, a obenem Sven. Drama **Poci** je uprizoritev tega Sv iskanja "odmaknjenega cilja". Tak Zup mi je blizu, čeprav nisva ista.

Oba brata, med katerima je važnejši Mel, zapustita stari svet, prejšnje Ž: tako DžV kot normalno družbovanje, oboje, to je Zupov poudarek. Zup ni Čl demoničnih razsežnosti, **ČIMAŠ** je šla najdlje v raziskavi strasti in umorov. **Potovalci** se zelo razločujejo od Zajčevega **Potohodca**. **Pot(ohodec)** se dogaja v podzemlju, v peklenškem ognju, ki na poseben način razsvetljuje temô; Zajčev svet je antipod svetu Svetlobe, luči, Sonca, Enosti in Enega, svetu, ki mu pripadajo tako RLH kot

Arh religije in nemajhen del KC, tudi Koč. Koč mi očita gnozo, kar je, po domače povedano, neumnost. Gnoza je v bližini RLHa, ki ga zastopa on, je napoved razsvetljenstva-svetlobe. Dualizem, ki mi ga tudi očita, je recimo Tip za Zajca, za **Pota**; v tej drami se Čl razcepi v dva, v Potohodca in v Iskavca, ki sta poseben primer Dč: Ponot in RazcDč. Zajc narobe tolmači podzemlje, ki je zame bližje UnBDru kot nebo, Smš bližje kot Stš. Sam imam svet Svetlobe-Enega-Ide za iztrošen; da se RR v PNP Mas stereotipe, je Strna logika. V LD-PM, kjer se RLH lomi, prihaja do novih energij, do atomske, ki je šele na začetku, jedrska fuzija je šele ena od možnosti. Svet Enega je kot svet Sonca; je Ž na temelju fotosinteze. A obstaja tudi Ž, ki nastaja na osnovi kemosinteze, torej brez uporabe sončne energije. Energija, ki izvira iz črnih kadvcev, iz geotermalnega podzemlja oz. prihaja izpod plašča zemlje, pozna oblike Ža, stare 3,8 milijarde let, ki so se ohranile. Kdo pravi, da se ne bodo razvile, ko bo popustila sončna energija ali ko bo blokirana zaradi oblakov? Predvsem pa energija in sam tip Ža iz vulkanov in črnih kadvcev ne prihaja od enega vira in zato ne utemeljuje e(di)nega boga, kot nanj pristaja Koč (KC).

Svet Enega je svet reda (AKPLEL), podzemlje svet kaosa; prvega zastopa Sardenkova **Nevesta z Libana**, Kočeva opcija, drugega Zajčev **Potohodec**, tudi Šelovo **Kanje**. Obe PSt se zapletata v EDČ, v Anteze. DgT išče onkraj tega para – Svetloba-Tema, red-nered – Altsvet, ki ni LdNSS, ampak LdDr. Ljezen do nereda vodi v AD, **Pot**. Iščem LdN(iča), ki vodi v Dt. Ne zanimata me urejanje in Unič, ampak osmišljanje, kamor sodi tudi RR. **RSD** ne vzpostavlja PNP reda, a obenem ne zapada kaosu. Išče tretje, Boga, ki ni ne eno ne Aneno, ampak Dr ali tretje.

Skušal bom raziskati, kako se nanašajo glede na to temo-smer Zup oz. **Poci**.

3

Poci se ne dogajajo ne v Dbi reda (v PNP) ne v peklu. Brata se na poti drugam ustavita na gozdni jasi in premišljujeta; **Poci** so svojstven odgovor na Becketta in **Pričakovanje Godota**. Ostajata brata le na površini, vmes med Rad točkama, med Soncem in temo, v neizrazitem, v premalo napetem, kar je bila večkrat moja kritika MirZupove dramatike? Ali pa na tej površini najdevata lastno Rco, ki jo je treba pozorno raziskati, odkriti?

Zupu sta potrebna dva, da v dialogu razkrivata temo, ki pa ne vodi v EDč. Mel je za obrat v notrino: "Pozabi na predmete. Vase poglej. Notri je tvoj čas." Bel se obrača navzven: "Navsezadnje se lahko ravnava po soncu." Mela privlačuje svet molka, tišine, Ponota, zenbudizma: "Besede so premor med molkom." Ta neobudizem nima več svežine, kakršno je kazal sredi 60-ih let, ko se je začel v SIZ kot močno gibanje, Geister, Aleš Kermavner itn. Prešel je v PNP, kot prehaja v PNP vse, česar se dotakne vse bolj umetno Sonce Sim Dbe.

Brata se sprašujeta o vsem, prihajata do absurdov in paradoksov, ki pa so brez pomena, se RR v verbalizem. **Poci** so polni pogovorov, kot je tale – Bel: "Ne vem, zakaj sva odšla vštric. Zakaj ne drug za drugim." Mel: "Zaradi smeha." Bel: "Rad bi preizkusil smeh, če je smeh." Mel: "Morda je smeh obrnjena solza." Da se reči kar koli, ta jezik ne prevaja smisla, vase (se) (za)igra. Zelo jasno se vidi, da

se brata ne najdeta, ne vesta, kaj bi. Tudi na mentalnem planu ne. Mel je sicer umnejši, uči, a znane reči: "Pa drug v drugega bova pogledala. Pokazalo se bo, da sva sicer dva, ampak v bistvu sva **eno**. Eno je cilj." Če misli – z njim tudi Zup – resno, ostaja tam, kjer je Koč (in NA Mes) in glavna Trada monizma.

Takšna artikulacija je znana; pa je naslednja, ki jo bom navedel, kaj manj iztrošena, čeprav je ustrežnejša? Mel uči: "Zato morava počakati Potovalce." Ti so rešitev; a kakšna? So Mojzes, KC, Ptja, ekstraterestrini? Brata razmišljata in si želita: "Oni vejo, oni vidijo noter ... Sami se bodo razodeli." To je pričakovanje Arh PS, ki traja do danes in mu je Čl trajno podvržen kot otrok, ki čaka, da mu bo Oče – starši, Gos – dal, kar potrebuje. Tako ne nastaja SAPO.

Bolj primerno, a tudi znano je prepričanje, da "je zanje treba pustiti prazen prostor ... V puščavi ugleda človek sam sebe." Ko bravec že misli, da mu pokaže dramatik pot, se skaže, da je to SSL – Bel: "Še posebej, če je žejen. Fatamorgana." Mel: "Na tem smo vsi." Privid je torej vse: Eno, pot, vizija, samospoznanje. Nese Zupa v Nih, v **Kanje**, le da na manj strasten način?

Pomembno je, da ugotavlja fatamorgano-privid (blodnjavost vsega) Bel, medtem ko Mel veruje v Potovalce: "Oni vidijo drugače. Vidijo vse tisto, kar je spodaj ... Oni vedo kam." In sklep: "Zato je treba postati **eno**. Biti drug v drugem." Zup variira temo, ki jo je uprizoril Jov v **Tumorju**, prelomni drami iz začetka RMg. A Jov podaja dramatično zgodbo poenotenja, spajanja vseh v Eno zelo dvoumno, medtem ko Zup le komentira in še to nežno, dahnjeno. V **Pocih** se ne dogaja nič (zelo) dejavnega; le govori se in nedolžno čuti.

Biti eno, kar je tudi zamisel Koča, je rdeča nit **PocEV**, le da Zupovo eno ni Kršld, ni izdelana KC Tija, ampak poetično lirsko nakazovanje, ki je nemalo Abst. Mel kar naprej ponavlja podobne izjave: "**E**no sva. Eno morava biti, drugače bo vse zaman." Kaj pa, če ima to enotenje pri Zupu Dgč pomen, ne kot pri Koču, ki išče enega Očeta? Zup izhaja iz EDč-DžV-Bm, torej iz razcepa v dva Sž brata. Je ta razcep njegova najhujša travma, ki ga določa že vse Ž? In zato spaja dvojje svetov-tém, ki ne sodita nujno skupaj? Ob enem namreč Mel uči: Sicer "ne boš videl notri, ne boš imel sanj. Vse je namreč spodaj, podzgoraj, skrito. Samo skrito se včasih pokaže." Je tudi skrito le Eno in ne pluralno? Kaj naj se pokaže?

Koč ne bi smel biti zadovoljen z Zupom, kajti ta uči AnRLH usmeritev, Bel: "Je neka razdalja med obema udoma." Mel: "Zabloda. Midva sva **eno**. Če bi bila vsak posebej, bi začela ugotavljati, analizirati, predpostavljati, razdeljevati. To bi privedlo do imeti, imeti pa si je izmislilo obstoj nekega življenja. Takega, ki ne vidi nič spodaj in znotraj, ki je samo zgoraj in živi v zmoti, da je ono Bog." Mel podaja znano kritiko lastništva, MGG jo je postavila že v Pers na osnovi Frankfurtske šole; a se Zup odpoveduje tudi ARF. **Poci** so razmišljanje o vsem, tudi Čla o sebi, a ne na način razumske analize, ampak na poetično lirski način, ki uporablja slutnje, metafore, približke, paradokse (preprostega tipa), ki sicer destruirajo svet reda, vendar na način, ki vnaša Inf prav tako v PNP slogu. Ni Inf kaos? So **Poci** le stopnja k **Pot**u? V čem je Zupova izvornost, posebnost? So **Poci** res le variacija PSte, izdelane sredi 50-ih let? (Iščem, postavljam hipoteze, jih preverjam, opuščam, hvalim, grajam, rad bi vstopil v MirZupa in **Poce**. Se mi bo posrečilo? Važno je, da ne vem vnaprej, kaj bo, medtem ve – se prepričuje, da ve – Koč vse. Zato ve le PNP obrazce-gesla.)

Je to, kar privlačuje Koča v **Pocih**, manična potreba po enosti? Zup zavrača Belove predloge, skladne z Dasvetom, ki je za Zupa napačen svet: "Predlagam, da

se vsaj za nekaj časa razdeliva, razcepiva. Ti boš ostal notri ..., jaz pa bom pešočil zgoraj na površini sveta." Mel je zoper: "V meni si, ti si jaz in jaz sem ti. **Eno.**" Kaj pa, če je to eno trajno sestavljeno iz dveh in noče biti le eno? Če je odločilno, da o(b)stajata dva, torej model, ki ga Koč Zamol-zanika? Če je nekdo Dr v meni in jaz v njem, sva dva eno in sva vsak svoja PO. Zup sluti to temo, a premalo močno, da bi jo artikuliral. Ostane ena med mnogimi, načetimi, hitro opuščeni v verbalizmu iztrošenega jezika.

Poci so kompendij cele vrste znanih tem, ki jih je SPD vsako posebej uprizarjala, analizirala. Brata obnavljata recimo Šalamuna: "Naramnica. Jabolčni vihar ... Ne gre. Beseda ne pomaga." Nemoč besede je téma, ki jo je upesnjeval tudi Pavček, glej **Ujeti ocean**. Do absurda je razmnožil besede Lužan v drami **Rej pod lipo**. Taufer je upesnil temo **Jetnika prostosti**, Filipčič jo je dramatisiral v **Ujetnikih svobode**. BelMel: "Ni prostora, Jetnik postajam ... Kazen, ker si hotel biti sam. Oba sva jetnika ... Oba sva **eno** in nisva jetnika."

Zup se rešuje z metaboličnim paradoksalizmom kot verbalizmom, a praksa ga ne pripelje nikamor, brata se vrtita v krogu. Edina trdna točka v drami je, vsaj doslej, manična prepričanost, da Čl ne sme biti-ostati sam, OPsk. Tako so OIS reševali štirje pesniki sredi 50-ih let; oni z ErS, Zup z retoriko. To je to: je Zlčeva poezija – ErS – kaj več kot retorika? Hoče Zup izvotliti svet jezika? A kaj bo dobil znotraj? Koč dobiva znotraj osebno vero, a ta je v Enega boga, v Mater(nico). A Zup?

Ker se ne najdeta, brata nista zadovoljna, posebno Bel ne. A njun spor gre le do otroškega nagajanja – Bel: "Nočeš me spustiti ven. Prav. (Se razveseli.) Ti bom pa nagajal. Ropotal bom notri in nasprotoval." Bm se vrne kot ljubezniva naivna prijazna igrice a la **Muca pa nagaja**. Strašni svet NOBD-SPED, **GiMa**, **Pota** se obnovi v Rci otroškega vrtca ali azila za starčke, kot ga uprizarja Lužan v **Srebrnih nitkah**.

Tako se **Poci** nadaljujejo, v tem ko šalamunizirajo, v tem ko brata prepevata takšne pesmice: *Snežinka/ sanje/ poje./ Tehnica tehta/ miligram ... Ramaramama barama*. To njuno klobasanje je znamenje obstoja skoraj na robu OIS; se pa tega roba ne ozavestita, nimata moči za trdo zavest. Vse se RR v blagost.

Vprašanje, ki se zastavlja AnInu, je: ali išče Zup (Mel) Dt ali Id (Eno)? Moj odgovor: oboje. Zato je mogoče razlagati **Poce** na oba načina. Sam Zup ostaja v monizmu in v IdMu, v nekakšnem lirskem neozenbudizmu, medtem ko je moja razlaga ta, da so vse pojavne oblike IsUnBDra napačne, deformirane, pač iz IdM sveta, a da je v njih težnja po Dti, v enih razvidnejša, zavestnejša, **SAnt**, **Sam**, v drugih na Raz načine prikrita, bodisi kot težnja po MilKomu, NOBD, **BSSvet**, bodisi po Kat nebesih, Vombergarjev **Razval**. V **Pocih** je na eksplicitni ravni to želja po Enem, kar je s stališča DgT najbolj napačno, SSL.

AnIn mora znati braniti dramatika pred njim samim, čeprav to včasih ni lahko. Ni prav prijetno brati govore, recimo o dekletu, ki se pojavi. Brata se sprašujeta, kaj je to dekle: "Če ni taksi in ni sedežnica, je lahko še labod ali Evina preobleka ... Resničnost je pot v praznino. V praznini je nič doma. Cvet ni tisti cvet, ki mu pravijo, da je cvet. Rešil te bom za eno." Če bi Zup napisal **Poce** – ali vsaj ta njihov del-raven – sredi 60-ih let, bi bili navajani absurdizmi sveži, čeprav jih je podajal že Javoršek sredi 50-ih let, **Zgodba** in **Veselje**, enako Smole, **Igrice**, in Božič, **Čvš**. Konec 90-ih let delujejo kot obnova znanega, podobno kot Kočeva Fija.

Zup bi rad v Dt, a nima pojma, kako. Zupa opredeljuje svet srede 50-ih let z nežnimi Dekleti, Minattijevo rahlo ErS, z Neznanko iz **Mavričnih kril**, s sanjo-čipko, ki je napol beseda napol čut. To krilo SD v 50-ih letih se je umikalo pred terorjem Ptje v svet, ki je bil Prisdam Mrk Ptje nedosegljiv; čeprav najprej ni bila zadovoljna z njim, imela ga je za beg pred DbZg problemi, ga je nato vse bolj tolerirala, ko je ugotovila, da je po svoje PsiTera, da služi popuščanju napetosti, ki se v Totu zgošča. Prišlo je do tihega dogovora med Pvt lirizmom in Db aktivizmom. Najbrž sodi tudi Koč v ta okvir. Medtem ko je dramatika MGG, od **Čvš** naprej vse do **Pota** na eni in **Žab** na drugi strani probleme radikalizirala in zastavljala dilemo: ali AD ali Dg. Zup te dileme ne izostri, čeprav jo čuti. Je v **Pocih**, a na mil in znosen način. Je to tista znosnost, ki jo predlaga Koč? Se Koč prepoznavna v **Pocih** ali se postavlja nadnje?

Zup pa ni le skromen lirik; ljubi-izbira tudi visoke – stremjljive – besede, ki niso le samoposmeh; Mel Dekletu: "Pokleknil bom do korenin, izruval te bom in zalučal v veselje, da boš eno z njim." Ne bi rad bral vseh teh in takšnih izjav kot prazno retoriko. Čutim in vem, da investira Zup vanje svojo dušo. Le da je vsebina te duše močno Inf, nedoločljiva. Besede Zupu niso važne kot vsebine, le kot zvoki in dokazi, da se da živeti tudi zunajutilitarno Ž. Žal manjka Zupu Zajčeva ali Strniševa pesniška moč, izvornost in ustvarjalnost domiselne besede. Zup bi rad bil pesnik fantazije, a mu PNP jezik tega ne dovoli. (Znova se sprašujem: ali ni trud, da bi v MirZupD odkril sled Dti, zaman? Ali ne delam spet Strno iste napake, kot sem jo tedaj, ko sem vstopal v KC, namreč, da investiram v nekaj, kar investicije ne prenese, ne omogoča? Res lahko vsaka točka človeka vodi v Dt? Nisem do PePKa prekrit, Zupu prenaklonjen, torej pristranski?)

Anln ne sme vzeti Zupovih – recimo Melovih – izjav preveč resno in dobesedno: "Sokovi! Zemlja daje sokove. Napojil te bom do vrha, v omotico te bom pognal. Izruval, zalučal v kristal." Če hočemo vedeti, kaj je zemlja, kaj so sokovi, je treba brati druge SD. SD podaja zemljo na Raz način, od Poz opevanja, glej Majcnove **Matere**, do kriminalnih strasti, glej Remčeve **Užitkarje** in Meškovo **Pri Hrastovih**. Če je zemlja poetična spolna sla, beri Novačanovo **Velejo**, če je omotica, beri Vošnjakovo **Lepo Vido**. Če pa hoče bravec brati kaj o kristalu oz. sam kristal, so najlepši primer zanj SarD, **Nesta**, tudi Jesihovi **Saži**. Medtem ko vsaka od teh dram tematizira eno ali nekaj besed-motivov, so za Zupa vsi ti motivi le še lepe luske, ki jih nabira v ogrlico, a jih obenem že izgublja. Svet postaja kot dim, ki ga odnaša. Je Zupov namen podati nostalgичno umiranje, ki si še zadnjič nadene masko nežne otroške lepote? Zup je prešel v Sim Dv.

V Zupu je nekaj neuničljivega. Ves je nežen kot zra(če)k, obenem pa vztrajen kot furmanska kobila. Se tudi ne pusti naplahtati. Dekle je lepo, a Mela ne zmede, ne odpelje s poti iskanja. Morda je namen Dekleta, njenega ponavljanja, da bi Mela derutirala; morda je Dekle agent Tsa, ki pa mu Mel ne nasede; Bel o njem: "Potovalce išče, ne popotnikov ... Popotnik si ti", pravi Dekletu, "popotnik je izletnik, vsak je lahko popotnik. Potovalce pa pozna in čaka samo on. Nikoli jih še ni videl, a zanj so. Sporočajo mu nenavadne stvari. Kajti oni so tisti, ki vidijo noter. Melon je močan, večkrat me potegne noter, med svoja ozvezdja." Da bi se Člu to posrečilo, je "treba sanjati, veliko sanjati."

V tej točki naj vzamem v varstvo in zagovor tudi Koča; da ga ne bom le lasal. Tudi Koč je Čl, kot Čl pa ni le lđČl; v njem je tudi Dr kot UnDr. Koč se nerodno – v Prisdah – izraža, a Anln mu mora pomagati, da pride na dan, kar je skrito tudi v

Koču in kar ga motivira, da ni le mali podjetnik, solastnik Dn podjetja. Koča žali Ž v zgolj utilitarinem, v kakršno je padel, želi si Dt, kot slehernik. Izraža jo na SeH način kot Pvt vero. Ni Melova vera – njegov tip iskanja – istega kova? (V sodbi postajam pravičnejši.) Koč noče pristati na to, da bi le sanjal; Koč hoče biti Krit intelektualec, ki slika stvarnost. A kot ugotavljam, je njegova stvarnost kompleks samih Prisd, ki dajejo skupaj deformiran patološki Pssvet. (To je bistvo IdČla, njegovega sveta. Koč je torej Tip Čl.)

Zup je umnejši, modro se omeji, ostaja le pri lirski želji, pri takšnemle brezobveznem poetiziranju; Dekletu so se takole uresničile sanje, vsakomur se lahko tako, tudi **Poci** niso kaj bistveno drugega kot to, kar je doživela – v sanjah – Dekle: "Takrat sem se ponoči preselila v veliko zračno cev. Življenje se je dogajalo v belem in v modrem in bilo je vse polno metuljev. Zemlja je bila daleč, tujka. Bilo mi je, kot bi se naselila v zvezdogled." Takšna poezija je variacija na **Kriila** in na **Sam**. A medtem ko izdelata Strniša lastni svet Tr-**Zvezd**, je pri Zupu ta svet le Int sanja Pvtnikov. To Koča odbija, ker ga razkrinkuje; in ga obenem privlačuje, ker mu omogoča, da se skoz **Poce** izpove. – Z več strani pripravljam končno-bistveno vprašanje: kako bere Koč Zupa-**Poce**?

Zup predpostavlja, da je v vsakem Člu skrit še drug Čl, ki je pravi; Mel veruje v to – Dekletu: "Za lepo še ni čas. Ni se še odkrilo. Ko boš odvrгла preobleko, bo prišla dekle." Je to kaj drugega, kot če jaz v DgZni razlagam, da je v IdČlu DgČl? Zup se izraža bolj Trad, v skladu s PojObri – lit ideologijo, PSt – srede 50-ih let. A usmeritev je analogna. S HS stališča sodi njegova dramatika v ta čas. Tisti LZgarji, ki jih zanima predvsem Zeitgeist, pač sodijo, da je MirZupovaD zastarela, passée. Mene bolj zanima odkrivanje, ali je v nji težnja po (po)IsUnBDra. Bravec **Pocov** in te moje razprave o **Pocih** bo morda priznal (uvidel), da sem v **Pocih** trčil na nekaj, čemur bi se dalo reči IsDra-IsDti.

Zup celo ve, kdaj se spod preobleke-maske pokaže DrČl, ki je zanj šele lepi PČ: v MeP. Dekle se še ne more najti kot DrČl, ker – Bel: "Ni te še dovolj udarilo", kot je recimo like iz Muckovega **Porta**. Je MeP, v katerem so liki dram MatZupa, recimo **Ubijalcev muh**, dovolj radikalen, ali je še zmerom preveč teaterski, namenjen učinku na gledavce? Sodba o takih najtežjih vprašanjih je kočljiva. Tudi MatZupovoD bom moral še precej in pozorno brati. S PNP presojami ne gre; površne so in prehitre, predvsem pa napačne, ker so kot PojObri MO stereotipi. Tudi jaz jim zapadam, lastni stereotipizaciji, ki je povrh vsega še često čustveno (pre)obremenjena in zato – močno – pristranska.

V teku drame se Zup marsikdaj lovi. V dramu so tudi pasaže, ki se jim da reči klobasarije; naj sodim tudi kot kritik. Recimo, ko Moški, ki pride za Dekletom, pripoveduje o tem, da "je treba jesti". Dekle: "In si jedel ...". Moški: "Nisem jedel." Dekle: "Moral bi jesti." Moš: "Vem, da bi moral, pa nisem imel kje. Kar malo me je skrbelo. – Ne bi se namreč spodobilo, da bi to salamo odnesel nenačeto nazaj na bus." itn. Ni vsako govoričenje poanta, ki kaže praznoto in izgubljenost ljudi. Takšno govoričenje je pokopalo kot dramatika celo Jesiha, ki ima izjemen stilno-verbalni dar; tega daru Zup nima. V takih primerih, kot sem ga pravkar navedel, Zup besede zlorablja, pada v prazen tek.

Ne pravim, da se je avtor v tem besedovanju povsem izgubil; pravim le, da tisto, kar hoče doseči – prikazati Melovo moč, da ves svet preOsm – podaja na dolgočasen način. Recimo ko Moški "precej nerodno predeva salamo iz roke v roko", Mel pa "pokaže nanj" in ugotovi: "Tank. Ja, tank." Ko so začudeni in se o tem pogovarjajo, Mel "ga še bolj ostro gleda in uperi prst v salamo: Top! Ja, top!"

Pogovor se še bolj razmahne, Dekle: "Malo prej je mene spremenil v taksi" itn. Duhovito? No ja. Na ta(k) način se seveda do Dti ne da priti; Zup si čezmerno olajša posel. Morda protestira zoper svet, ki ga zanima hrana in orožje, ne pa duh, a način lsUnBDra je vse preveč pust, da bi nagovarjal bravca-gledavca. Na robu je lahko smešen; to bi pokazala uprizoritev **Pocov**. Posebno nadarjen humorist Zup ni.

Ko tako kramljajo, se nenehoma obuja-vrača refren: "Na tej cesti bomo srečali Potovalce." Nemoč vedeti, kaj in kdo so Potovalci kot nosivci Dti, seveda ni le Zupova, je usoda Čla kot takšnega, ki je še zmerom vse preveč ldČl. Naj navedem še eno takšno razglabljanje Mela, ki ni bistveno Raz od že navedenega. Moš: "Razumem. Vse razumem." To je Kočeva drža: Koč vse razume. Mel: "Ne kliči hudiča!" Moš: "Samo razumem, sem rekel." Mel: "Razumem je hudič." Zup nasprotuje prehitremu razumevanju RLH tipa. "V razumem ni nič. Potovalci to vedo. Z očmi!" Po Zupovo je treba videti, ne umevati. "S pogledom noter." RLH ni zmožen odkriti skritega skrivnosti. "Jaz še ne zmorem vsega. Še zmerom sestavljam besede."

Čl še ne zmore vsega, huje, komaj kaj šele zmore, zato je njegovo paberkovanje po MO, kar počne Koč, neresno in naduto. "Zato čakam (se oklene Belona) – midva sva **eno** – Potovalce, da bodo razodeli molk." Na tej točki sva si z Zupom najbolj tuja. SAPO ne čaka, ampak deluje, čeprav ne na Db aktivističen način. Sámó čakanje je neobudistična trpnost, tudi Kat mistika, glej sestro Pio v **SmKrstu**; celo Uršula v **Sam** je preveč zgolj čakajoča; **Sant** bolj deluje. Zup je bil prijatelj s Strnišo, jaz s Smoletom, čeprav tudi s Strnišo, a z nekom drugim v Strniši, ne z avtorjem Neznanke oz. Deklice iz bube-metulja, ne s SeH Strnišo.

Zame je najbolj nesprejemljivo čakati na Odrešenika, na Karizmatičnega Vodjo-Preroka-boga, ki pokaže pravo pot. Po moje mora Čl (po)ls pravo pot v ldDr s soČl v tveganju, negotovosti, izzivanjih, delovanju, ARF, v naporjem dolgem procesu; tudi v – navidez tako maničnem in pristranskem, prestrastnem – dialogu s Kočem. Ta dialog je zame poskus MePa, ne zmage nad Kočem. Izzivam reakcijo občinstva, ki se mu moje pretepanje Koča upira, občinstva nočem Zapl. Zup se še ni zmožen otresti fascinatorjev, ki prihajajo od drugod. Po mojem prihajajo iz srčike ldMa; od drugod nihče ne prihaja, Čl mora drugam sam. A tudi to ni pravo ravnanje, je vse preveč aktivistično, v duhu Mrka in lRe. Prava pot je obojna: (po)lsUnBDra, ki je soČl, ga prebuditi, ga z ldDr zavezovati, a sam biti temu soČlu analogno na razpologo, da tudi on išče in ga RR-preOsm. Akcija prihaja od obeh, torej tudi od drugod, torej je tudi čakanje. (Koču dajem možnost, da sprejme **razge** povsem nekonv, da v njih odkrije zanj primerno pobudo, tak nagovor nanj, ki ga bo edini prebudil. Koč morda ve, da ga je treba pošteno pretresti, tudi osramotiti, da bi se uprl. Potrebuje me, da bi mu pomagal, recimo z besednim nasiljem, ne s PN. Svoje razmerje s Kočem razlagam kot – sicer zelo nenavadno – ldDr.)

Enako mi je zoprno, kar razlaga Mel neposredno po navedenih besedah: "Molk je najvišja skrivnost, popolnost. Veliko zloženih besed je cesta. Zelo veliko besed je dolga cesta. Ampak na cilju je molk. Ena beseda za veliko besed." To je regres v Pszenbudizem, v TH **Besedo molka, molk besede**. Ne pravim, da NA ni koristna, ker destruiira samozadostnost Krš in RLH Zahoda. A vsebina teh NA nasvetov, tudi vnos vzhodnjaškega molka, ni prava; v recepciji Zahoda postane kaj hitro PNP stereotip. Kolikor se Zahod res odpira Dti; kolikor ne počne istega kot doslej: da vse ostalo požre? Zahčnost je Strno Dgč od vzhodne. Dek(le) lepo – hote? nehote? – to pove; o Melu: "Pogled. Vame se je že naselil. Kmalu me bo vzel v **eno**."

Sartre je nazorno analiziral, da je pogled najbolj reifikanten od vseh akcij! Torej najbolj v skladu z Zahmetafiziko. Se Zup tega zaveda? Eno je za Zupa najvišja vrednota-bit, enako kot za Koča, zame najbolj napačna smer. Zakaj potem lasam le Koča in ne Zupa?

Res sme ZahČl takole tolmačiti Nvne prizore in videti v njih analogno vzhodnjaškimi učiteljem metaforo za odrešenje? Moški pripoveduje o čebelah, medu, vrabcih itn., potem pa navzoči razglablja, kaj ta prisposoda pomeni. Če so "med pozobali" in ne "polizali", je "znamenje. To že nekaj pomeni. Potovalci so hoteli, da nas poiščeš. Tudi ti boš **eno**." Se Zup posmehuje? Tega mu ne bi pripisal. A če misli resno, je takšno poetiziranje abotno, čeprav je milo. In se srečata kasni Zup in kasni Žmavc. Kot starčka?

V tem duhu gre drama naprej – Mel: "Zajed! Zajkla! Cesta krvavi. Globlje moram vase, prav do dna. Sicer se bo vse obrnilo, iztirilo. Duše bodo frfotale. Potovalci nas preizkušajo. Moram jih vprašati, moram pohiteti tja." MelZup iskreno iščeta, pristno sta nepopustljiva v nepristajanju na dano Db, v tem sta zgljedna. A način, kako iščeta, s stališča DgT ne ustreza. Je na robu smešnosti, tako je naiven, tudi tako znan. Prežvečenost modelov, ki jih Zup obnavlja, je vzrok, da drama ne deluje s potrebno močjo. Zdi se vse preveč Pvt.

Četverica nekako pravih ljudi se v tej točki zaustavi. Bel ostaja "na površini" in opazuje. "Na površini se stvari dogajajo naključno." Dekle veruje v uspeh: "Zmagali bomo. Bomo! To je preizkušnja za **eno**." Bravcu se zdi, da ne pridejo naprej in drugam; da so se zapletli v besede, v katerih celo uživajo, ker so – naj bi bile – duhovite, absurde, nenavadne. Občepeli so. To je resnica Čla kot takšnega: občepel je. Absurdizem-paradoksalizem je le mejni primer IdMa; ni še jezik Dti.

Dogajanje v drami naj bi se osvežilo s prihodom predstavnikov TŠa, ObDbe, HedLiba. Žal je tu Zup najslabši, do banalnosti stereotipen. "Zajetna ženska in z njo lovec, ki se spozna tudi na lovske predpise", sta v drami zato, da se soočita dva svetova: iskavcev Dti in tistih, ki se dobro počutijo v IdBu. A lika, kakršna sta debeluška in lovec, sta vse preveč znana, izrabljena, da bi bila zanimiva; je Zup hotel, da sta stereotipa? Morda, poanta se mu ni posrečila. Stereotip bi moral podati nestereotipno, v drami kot VISu-Umeti bi moral tisto, kar spodbija, preseči, ne ponoviti.

Navedel bom nekaj značilnosti novega para. Morivca sta – Ženska: "Kuro, še živo seveda, najprej položim na tnilo, jo krepko držim in ji odsekam glavo." Medtem ko se Bel in Dekle odločata, da je treba "tvegati", Ženska goni svoje Minivorivstvo, v katerem pa se skriva zrno za Makvorivstvo, naprej: "(se ne da motiti) Takole. Pri tem je potrebno paziti, da se ti ne izmakne, kajti zgodilo se je že, da je brez glave tekla po dvorišu." Anln se ne more odločiti, kako bi bral te stavke: ali kot parodijo ali kot čvekarijo. Najbrž gre za oboje. Naj bravca opozorim, da se pripoved o kuri, pripravi kure za obed, jedenju kure, lovu, tu se vmeša lovec in dodaja svoje modrosti, vleče čez dve gosti strani teksta, kot kurja čreva.

Bravec že vnaprej ve, kaj bo sledilo iz nesporazuma med grupama. Eno grupo zanima Už, drugo pa – Dekle: "Potovalce čakamo. Nato bomo odšli in skupaj odklenili Galaksijo." Dekle je brala SF romane; Dt v tej priredbi se zreducira na MO PNP. (**Poci** so mi vse manj všeč. Koču vse bolj odpuščam.)

Naj navajam naprej? Vse naprej je variacija začetka, drama je tanka. Pripovedovalec: "Zdaj se bo nekaj obrnilo, ker se mora. Preveč različnosti je skupaj. Melon je globoko v sebi, morebiti išče znamenja za naprej. Ko se križata dva svetova" itn. Bel filozofira kot potomec sofistov: "Tu biti – je nič. Tu varno biti – je

dvojni nič." (Sofistov? Kaj pa če je bil Zenon tisti, ki je izrekel znameniti špruh: Boj je oče vseh stvari? Kaj pa če je Parmenid razmišljal o niču tako kot danes Koč? Heraklit je Zenon, Parmenid je Lipe s Podlipoglava.)

Kar govori Dekle, je vse bolj potvorba (po)IsUnßDra: "Tu je vse notri, v Galaksiji. Neskončnost življenj. Rubini, dragulji, smaragdi. Bogastvo za milijarde življenj. Tam lahko vzameš vse, pa te nihče ne bo lovil. Tam je vse **eno**." Zdi se, da Zup takšno Dekle odklanja, namesto enega ji je vse eno, vseeno. Je pravi torej le Mel, to je avtor sam? Ta pa nič določenega ne reče, ker ve, da je edina prava beseda molk. Videti za Zupa-Mela ni isto kot razumeti, analizirati in artikulirati. Mel: "Potovalci hočejo, da jih ugledamo; brez videnja se bo vse zaprlo. Moram stopiti zraven, razrahljati temo, da bomo potem videli skozi! Ne mirujte, sploh ni časa za mirovanje!" Torej tudi trdnost ni prava, potrebno je pravo gibanje-delovanje. Bi se strinjal, a kakšno početje priporoča Zup? Res da tudi sam govorim o videnju, obenem pa opozarjam, da izraz ni dober; je iz okvira Svetlobe, ki je zoper temo, iz dram Sama Simčiča, ki so zoper pekel **Pota**, medtem ko naj bi bila Dt onkraj para: luč-tema. Če komu, bi moral Koč očitati gnozo Zupu; Bel o Melu: "Melon potrebuje veliko luči, snopovja svetlobe." Za Koča je gnoza le predpostavka dveh-drugega namesto Enega. Tako preprosta pa gnoza le ni. Jo Koč sploh pozna?

Nesporazum med grupama – med banalneži in iskavci – traja. Ko grupa pravih zaklinja svoje iskanje na Psritualen način (Bel: "Rabambarama" itn.), Ženska razume to na ravni PP: "Šifra. V šifrah govori. Nekomu nekaj sporoča." Lovec deluje kot bivši oznovec: "Spravil vas bom tja, kamor spadate." Ženska: "Prijavljam se za pričo." Kot da četverica čaka leta 1946 na Matjaževo vojsko, na Junaka iz **Vstajenja**. OZNA in KNOJ pregledujeta teren, da bi našla sokrivce; Lovec: "Podolgem in počez sem prečesal gozd."

Zdaj, na strani 110, sledi dolg prizor lingvizma-absurdizma, ki funkcionira v koncu 90-ih let kot olajšanje IsDra. Zup bi rad v Dt, a je napor tako velik, da si mora oddahnuti. Zastavi se vprašanje: ali PsDg ni še posebej – še bolj – Neg, ker ponuja ponaredke namesto izvornikov? Med t(akšn)e ponaredke sodita Poževa dramatika in Kočeva Fija. To je Dastrategija PNP: povzeti celo retoriko dadaizma, a jo obrniti zoper AD samo. Kje je tu Zup? V enem in drugem. V pristni želji izstopiti iz lδBa in v maskiranju lδBa s PsRMg retoriko.

Mestoma se zdi, kot da so **Poci** parodija nase. Mel "se vrne ogrnjen s črno pelerino. Pred sabo potiska voziček, na njem vse polno različnih in zelo pisanih oblačil." To je svet Javorškovih dram iz srede 50-ih let, **Veselja** itn. Mel poroča: "Potovalci niso rekli ne in niso rekli da ... Naša oblačila niso njihova oblačila, ne dišijo dobro. Zato še ne morejo priti k nam. Nismo še **eno**."

Na posebno nazoren način je očitno, kako nebogljena je Člova težnja po Dti: vztrajna je, a zmedena. To spoznanje je morda glavno izkustvo, ki sem ga dobil z branjem **Pocov**. Ludizem – pisana oblačila, show, teater, imidž – kot sredstvo za doseganje Dti? V določenem trenutku da, v točki Jovovih **Norcev** 1964. A po vseh izkustvih z RMg v Slji, ki traja že skoraj štiri desetletja? Zup nima prav, ko se otepa umske analize; koristila bi mu, da bi spoznal, kje živi, kaj je LD-PM. Zup ni blag le z drugimi (jaz ne), (pre)blag je tudi s sabo, vse si dopušča in odpušča. Jaz si ne. Nesrečen sem, ker sem napisal – moral napisati – **Razge** kot obračun s Kočem. Svoj GhK jemljem nase.

Ko je govorila LR (MrkKom 1941) kot Mel, je iz tega govora sledilo veliko, mogočno, strašno: kataklizme, NOBD-SPED – Mel: "Vse je treba zamenjati. Nič privajenega ne sme ostati na nas." Mel prehaja od zenbudizma k Rev akciji; hoče

Zup to ali se mu je zamešalo v igro? Po eni strani je v **Pocih** veliko izjav, ki kažejo, da Zup marsikaj prav razume – Moš: "Le kako špranjico bi rad poiskal, malo pokukal ven. Samo zato, da bi videl, kakšni so drugi, da bi videl razliko. Dekle: "Ko bomo **eno**, se bo kar samo razodelo, kakšni so drugi. Če bo sploh treba vedeti. Ali pa drugih sploh ne bo, vse bolj bo **vse-eno**." Tema je prava: Eno in Dt. A izvedba? Kot da Zup ne zmore primerno razločiti med Enim in Drim. Ali pa tega ne zmore le Dekle; je Mel uspešnejši v tem? Ni le bolj Abst, bolj nedoločen? Je Zupova prednost pred Kočem, da je bolj Abst?

Ko se preoblačijo v pisane obleke z vozička, se igrajo prestop v Dt; kakšen odnos zavzema do tega Zup? Koliko je res na tem, kar pravijo – Mel: "narisali so znamenje. Cesta je odprta." Dekle: "Odvrgli smo vse staro, privajeno. Nihče nas ne more spoznati. Svobodni smo, popolnoma svobodni." Mel: "(se prvič nasmehne) Izpuhtela je bolečina. Diham. Vonjam zrak." Dekle: "Popolna jasnina. Mi smo Potovalci. Spremenili smo se v Potovalce. Drug k drugemu potujemo, drug v drugem smo. Razločeni smo in smo **eno**."

S stališča DgT ni hujšega SSLa, kot je to preoblačenje. Misli tako tudi Zup? Mel je prepričan, da je vse v redu, na najboljši poti: "Nismo naredili napake in nismo ničesar zamudili; treba se je bilo pripraviti za vstop v **eno**. Še en absurd mora treščiti v skalo. Pojdimo vsi globoko notri, da se bomo poskrili in pričakali zadnjo jasnino."

Poskriti ni isto kot(po)lsUnBDra. Še manj sta isto jasnina in Dt.

Absurd, ki prihaja – zadnji? -, je parodija na – vsako – oblast, ki je bedasta in vse zreducira na kriminal, na ogrožanje ObDbe. Dž uradniki, ki se pripeljejo z uradnim avtomobilom, mislijo, da grupa Potovalcev pripravlja bančni rop.

4

Prehajam k sklepnemu poglavju, k pregledu, kako Koč razume **Poce**. V tem poglavju bom analiziral tudi zadnji del **Pociv**, v katerem je – ali naj bi – prišlo do nekakšne rešitve. Če ne do rešitve pa vsaj do nekega trdnejšega sporočila. Če ga ne bi mogel najti, bi tudi nekaj pomenilo: da ga avtor ni zmozel ali ni hotel podati; da je nekaj sporočal s tem, da ga je izpustil. (Zgrešil?)

Koč govori o **Pocih** – bodisi o njih posebej, bodisi o MirZupD, s tem tudi o **Pociv** – na dveh mestih. V začetku **ZAČA**, na straneh 130-132, in na straneh 137-139. Oglejmo si začetek.

Koč začne esej takole: "Morda so prav prelomna leta sodobne slovenske zgodovine spodbudila književnika Mirka Zupančiča ... da je zasnoval svojevrstno dramsko trilogijo ... Drame je napisal med letoma 1988 in 1995, se pravi prav v času dramatičnih družbenih sprememb pri nas." Koč se ne zadovolji s to ugotovitvijo, po kateri je primum DbZg; gre še veliko dlje. Postavi tezo, da te tri drame "ubesedujejo resnico prelomne dobe slovenske zgodovine. Predvsem zaradi njihove idejne, metafizične strukture, ki razstira duha tega časa." (Podčrtal TK.) Bolj Raz pristopov k SD, k Liti-Umeti, kot sta Kočev in moj, menda res ne more biti. (Šele zdaj razumem, zakaj me je Koč nekoč tako – in pristno – podpiral. V meni je gledal Polika, ki se zaradi Ptj pritiskov pač ne more eksplicirati, a je, ves kar ga

je, Čl imanentne Zge, socialne in ideološke – seveda Krit – akcije. Koč v meni ni opazil tistega, kar je bilo zame najvažnejše: iskavca Dti. Oz. Dt je reduciral na Pol kategorijo. Bil bi kot Pučnik, če ne bi bil Koč zraven tudi pesnik. S pesnikom blokira Polika, s Polikom Pesnika. Medtem ko nisem jaz ne Polik in ne Pesnik. Monec 90-let sva s Kočem odkrila, da sva si Rad tuja.)

Pa ravno meni očitajo, da sem sociolog! Sem tudi, a na poseben način. Sociologijo uporabljam za – pomemben – pripomoček, ni mi pa prvenstvena. NDM. Izdelujem Avt(onomno) Zgo SD (tudi SZ) oz. še točneje in še zraven, globlje: Zgo Čla, ki je obenem njegova PSt. To Zgo modeliram kot THM, ki prehaja v ZO (zgodovino odrešenja), tako, da prehaja v ČHM; da ob THM (ob krogu-pentlji) upoštevam tudi Dt (izstop iz ječe-kroga). Ker analiziram tudi SZg stvarnost, Tem pojave v nji, Ptjo, KC, ALH, MV SV, Bm med Prt in Dmb itn., upoštevam tudi podatke iz NarZge, iz splošne svetovne Zge, tudi iz geografije, antropologije itn. A pazim, da vse te Zge – boljše: zgodovinopisja – in pojave uvrstim (niti ne le podredim) v HKD celoto, ki je ČHM (ČHM = THM + Dt). Tako dobim Avt Zgo SD, ki je obenem Avt Zg Čla kot ZO.

Če neki Anln, čigar naloga je – sam si jo je zadal – analizirati določeno dramo, začne analizo s tem, da postavi najširši in odločilni okvir z VISom NarZge kot SZge, je jasno, da ima SD za del SZge, s tem za element v nadrejeni ji vrednoti SNLa ali SNara ali celo SNDže. Vsekakor da mu je Zg osvobajanja Slcev in ustvarjanja lastne ND, Zg ozaveščanja Slcev kot Nace vrhovno merilo. To je s stališča DgZge ZunTS vidik, enako s stališča SD(ramatike). Tako ravnajo Poliki in, kar je mnogo huje, SLZgarji. Da so tako ravnali v SI Tradi, je razumljivo. A danes? Kdor tako ravna, je Rad zaostal, regresiven; je ideolog SNcla, apologet SGenta. To je Koč.

Ne pravim, da SZg kot prehod od Ptjske v LD in kot nastanek SND ni v ničemer vplivala na Zupovo trilogijo; vsaka reč vpliva, pa ne bi ta? Pravim le, da je po mojem vplivala malo, na Zun ekspliciten način nič; a tudi kakih pomembnejših sledov te vrste v Not Stri **PocEV** ne opažam. Že to je pomemben podatek. A tudi če bi vplivala in če bi drama celo tematizirala omenjeno SZg okrog let 1990-91, bi jaz to Zg včlenil v svoj HS okvir-VIS, saj je SD kot Avt območje – kot K-PO – ali nadrejena SZgi ali Dgč od nje.

Na noben način ne pristajam na to, da kdo Zgo SD podreja SDbZgi. Če delajo to Poliki, razumem; njihovo Tem sredstvo uveljavljanja je panmanipulacija. Ker Čl to ve – ker to pričakuje že vnaprej -, ve, kako ravnati, se ne vznemirja. Huje pa je, če ravna tako LZ. Koč je slavist, piše kot kritik in kot ULZgar. Oba vidika povezuje, a ju prikrito podreja Poli. V tem je Tip PNP akter. Moja sodba je, da Koč zlorablja Zupove drame za to, da jih meče kot blago in/ali ZnaSi na trg idej v SKŽ. Jemlje jih zastoj – plača le s tem, da jih interpretira, da napiše o njih (žal zgrešen) esej -, polasti se jih, nato pa z njimi igra na trgu prestiža in boja za vpliv. Kolikor Koč tega ne dela razvidno in jasno, tem slabše, saj s svojo SZ svojega ravnanja ne spreminja-odpravlja, ampak le prikriva. Z njim niti ne uspeva, ker je avtoblokirano, drame pa kljub temu zlorablja. Rezultat je porazen.

Zame sta črki **SD** v imenu **RSD** znaka, da se ukvarjam z nečim, čemur se reče SD (NDM), a s tem ni rečeno, da sodi SD samoumevno v SZg kot vrhovno merilo-okvir. SD je zame točka, analogna kateri koli na svetu in v kateri iščem Tem ustroj sveta: konstruiram HS model, kakršen se mi zdi najbolj ustrezen ali najmanj neustrezen, če hočete. Kdor noče brati **RSD** od knjige **AiK** naprej, od razprave **RSD modeli**, se zavestno odloča, da ne bo razumel, celo da ne bo sprejel Tem intencije **RSD**. Ta intencija je: preučevati SD glede na ČHM, ne pa glede na SZg,

tudi ne glede na KC, RLH, Kom. Vsi ti trije pojavi so izjemno pomembni, a so glede na ČHM le Emp. (Moje obračunavanje s Kočem je obračunavanje z držo, po kateri je vrhovno vrednostno merilo DbZg, s tem IdM. Koč mi služi za optimalen primer, ker ni le enostaven Polik-Žurst-ideolog, ampak je tudi pesnik in Fif, ki je zase prepričan, da ravno ni Polik in ideolog. V njem deluje toliko ravni in silnic, da deformira učinkovitostno Polo. Nastaja tekst, ki je kot nalašč za psihoanalitika, nastaja Ž, ki kliče po psihoterapevtu. Oboje sem v **Razgih** jaz. Koču pomagam kot malokdo. Mi bo hvaležen?)

Za **RSD** je PSt kot VIS-okvir Rudolfove PD **Na možganih rado spodrsne**, ki je Rad posmeh SI osamosvajanju, odločilnejša kot merilo-okvir od SZge. Kajti SZg v pomenu DbPol Zge, kakor jo razume na stereotipen MO PNP način Koč, je s stališča **RSD** in DgZni, aplicirane na analizo SD, le delna, le moment v vsebinitemi-motivu **Možganov**. Je ena od Zgin, ena od ravni, na katerih se nahaja ČI, ki pa za LZ, kakor jo artikuliram jaz, ni odločilna. Kot Emp je le vsebina, s tem predmet Rudolfove analize-domišljije, medtem ko je ČHM VIS-okvir, ki ga imam za odločilnejšega tudi za **Možgane**, za vsako PD v SD. Kdor razume to mojo izjavo, ima možnost razumeti **RSD**. Če je ne razume, ostaja pred vrati in je z njim pogovor enako vnaprej – Strno – ponesrečen, kot je s Kočem. Koč je žal poleg svoje SZSL še tako nadut, da se problema(tike) sploh ne zaveda. V tem je lik iz burke.

Za Koča je ravnanje, kot ga odkrivam in opisujem, samoumevno; Koč ni sposoben niti osnovne ARF. Takole piše: "Kolikor avtorja opredeljuje sam prostor in čas dogajanja", to pa so "prelomna leta SZge, "ga zato", podčrtal TK, "da ugotovi in bistrovaidno oriše duha ter nprav dobe, ki jo upesnjuje." V času Kočevega vzornika Koca, MV, je bil čas nekaj v temelju drugega kot danes. Čas je bil tedaj, v NOBD-SPED, ne le Zeitgeist, ampak drugo ime za EDč. Čas je pomenil dve Revi: LR in kot reakcijo nanjo DR. Čas je ljudi (pri)silil, da so ubijali, verovali, se žrtvovali, postajali SŽ, se Not lomili, glej like kot Krim, Špelca, Mojca, Stotnik, Milan iz dram **Rojstvo**, **BSSvet**, **Vstajenje**, **Napad**, **Prz**. Čas je imel to moč, ker so mu jo dali ljudje. Čas so dimenzionirali v Abs Prihodnost, o nji govori ne le Koc eksplicite na mnogih mestih. Obe Revi sta oblikovali čas: ena na RP, druga na RegP. Obojni čas je bil PnM, projekcija Abs polne biti v Ideasvet – v IdeaKld -, ki sta jo obe Gibanji (med sabo EDč) uresničevali.

Spet nazorno vidimo, kaj se zgodi, če ostane nekdo patološko vezan na preteklost, na Očeta (na lastnega kot umorjenega in na Koca kot na tistega, ki je po Kočevem prepričanju dogajanje ustrezno-idealno razložil). Koč ostaja fiksiran ne le na preteklo dobo, to bi bil le Zun pogled na stvar; fiksiran je na EkP vsebine te dobe, na njen Mil, na spopad med obema Miloma, med Kat bogovim dokončnim kraljestvom na zemlji in MrkStlKomovim. Koč ni le v precepu med Junakom in Krimom; v obeh je, a ju ne zmore osmisliti oz. tako, da ga oba vlečeta za sabo kot obsojenca dirjajoči konj, na katerega je privezan. Koc je rešil svoj problem, Koč ne, kajti Kocova rešitev je v letu 2000 nezadostna. Huje, povsem napačna.

V letu 2000 – v LD-PM, ki se je v SIZ uveljavila že od srede 60-ih let naprej, od RMg, od **Norcev** in Šelovega **Triptiha** – čas nima več iste narave kot pred pol Stola. V Zeitgeistu LD-PM ni več ne goreče vere v Mil Abs prihodnost, ki Čla motivira k Rad EkP dejanjem, kot Stotnika in Špelca. Kakšen je ta Sim čas, analiziram na mnogih mestih v **RSD** na osnovi konkretnih ES analiz RMg dram, **Sažev**, Jovovih **Znamk**, **Skaka**, **Veronike** itn. Te in številne druge analize RMg dram

so nastale že pred sredo 70-ih let. Kar piše Koč zdaj o Sim svetu, je le ponavljanje četrt Stola prekasno.

Ljudje kot Koč – žal tudi MBP norovci – so investirali v "prelomna leta sodobne SZge" nekaj, kar je bilo HS preseženo: SGent, SNcl, polnost časa. Ker so bili v pripravljanju SND nemalo močni elementi DR, vendar ne kot regres v FKc, so si norovci izmislili posebno utemeljevanje ponovno napolnjenega PzMa, kakor ga je artikularila SD že od srede 50-ih let naprej. To novo napolnitev Mag tipa sem imenoval kozmizem, nastajala je v imenu StŽa, St prabiti, tokrat upravičeno uporabljenega Parmenida – TH je strokovnjak za Fijo -, na zamislih predsokratikov, v duhu Ncz razumljenega Heideggerja in še bolj Nieta, kar je bila zasluga lumUrba. Koč ni zmogel tega, kar so konstruirali norovci, ostal je tudi za njimi, pri Kocu. Med Kočem in Kocem je posredovala SH, ta dvoživka: napol SGent ideologinja, napol manipulanka, ki je kot inteligentno bitje uporabila kozmizem za sredstvo SNaclPole.

Kako so norovci danes v SZ, analiziram NDM. Kako je Koč, analiziram v pričujoči knjigi, v **Razgih. ZRČ** moje analize iz **KEDe** potrjuje. Koč ne vidi, da vnaša v LD-PM merila, ki v PM ne delujejo; zato je Koč anahronizem, Pvt iznajdba; ta je v LD-PM seveda mogoča, kot PFAvPld. Koč mora verovati, da se je 1991 dogodila najpomembnejša – prelomna – SZg, Zg biti kot takšne; in da je zato – najbrž vsaka – SD odsev ali izraz te prelomne SZge, točneje Zge Slova. Ne le z mojega stališča, ampak s stališča vsakega neobremenjenega – ne s Prislami zasvojenega – Anlna (bravca) je Kočevo branje **Pocov** nasilno, posiljujoče; v **Poce** vtika Koč nekaj, kar ne sodi vanje. Vanje vtika sebe, svojo travmo, svojo zamisel, da se MV (čas umorov očetov) dogaja še danes.

Očete ubijajo sinovi zmeraj; je pa razlika, kako jih ubijajo. Prehod od patetičnih očetomorov in sinomorov k PM Bm je podal Rudolf v drami **Celjski grof na žrebcu**, 1964; o drami sem napisal podrobno analizo že pred časom. V PM očetje niso več, kar so bili; ne nosijo več avtoritete, niso več bog Oče kot Abs auctoritas. Sinovi niso odvisni več od njihove moči, ne verjamejo več temu, da je RPP pri Očetu itn. O vsem tem sem pisal od znotraj, ker sem popisoval svoje delo na ubijanju – zanikanju, prevračanju – lastnega očeta; tako dolgo sem tresel njegov spomenik, v katerega se je bil spremenil v mojem detinstvu, da sem ga zrušil. S težavo, a hvalabogu brez duševnih poškodb. Skratka, v LD-PM – v Dv – očetomorivstvo-sinomorivstvo sploh nimata istega pomena kot v EDč. Dokler Koč ne bo razumel tega, dokler ne bo sprejel ČHM, bo blodil naokrog kot kaot, obenem pa si še predstavljal, da je – žal nepriznani – Mojzes. Svetujem mu, da se čim prej ozavesti, kajti bivanje v smešnosti ga bo še dodatno ruiniralo. Bo le še **Miles gloriosus**.

Koč izhaja iz Trad Klas sveta, ki je Id in EDč; piše: "Ko avtor raziskuje notranje drame svojih junakov, naglaša, da v enaki meri, kot vplivajo nanje družbene okoliščine, določa tudi ravnanje junakov tok zgodovinskega dogajanja." Tako se je dogajalo MV, v EDč modelu oz. tako so TaAnlni trdili – bili prepričani -, da se dogaja. Koč uporablja Mrk – Engelsovo – sintagmo in razlago, primerno za pripravljanje RB in LR, čemur se je 1941 pridružil tudi Koc, povsem neprimerno pa za svet v PM-LD, tj. za Dv. Samo Kočevo izražanje je zaostalo, je iz EDč modela. V Dv nihče ne gleda nase kot na Čla, ki določa tok zgodovinskega dogajanja. Tudi zato ne, ker pomeni Zg nekaj povsem drugega, kot je v EDč. Dv ni konec Zge, je le konec enega modela Zge, ki je EDč Zg.

V PMZgi se silno zmanjša pomen ND. V SZgi – v SIZ – je naredilo zmedo dejstvo, da je prišlo do SND v času, ko je SDb že preseгла EDč – Nar-Nac – okvir-nivo. Na Hrvaškem in v Srbiji ga ni, odtod pri njih regres v EDč-DžV. HUH so 1991 vračali Nac SV, Koč sam navaja blazne Urbove izjave, a hvalabogu so jo vračali zaman. Koč se SVi ni pridružil, ker ve od znotraj, kaj je njena posledica – očetomor -, a ji je ostal obenem Abs zavezan. Koč je, kar ni. Koč si tako prizadeva razumeti nič kot odsotnost biti zato, da bi se rešil iz pasti: da bi v sebi prečrtal ta ni(č) in bil le PnM-bit. Žal ne gre. Čudim se, da ga **Poci** niso bolj vznemirili, kajti Zup se igra z absurdom, nenehno ponavlja, da nekaj je, kar (in česar) ni. Ali Koč **Pocv** ni dovolj pazljivo bral, ali pa jih je zato, da bi jih lahko obvladal, narobe razložil. Mislim, da drži ta moja domneva.

Zdaj citat in Kar nanj; citat kaže, kako PNP stereotipno razume Koč SD. Sprašujem se, kakšen pomen ima takó nasploh, približno SpS pisati o SD? Poslušajmo nakladanje, ki je v veliki meri izhod v sili, saj se Koč ogne nalogi, da bi **Pocv** preučil podrobno kot ES PO. Če ne bi mogel tega storiti v knjigi s SB – knjiga je izšla pri bivšem vrhovnem KomPtjskem ideologu Šaliju, tudi enem tistih, ki nočejo nič vedeti, kaj so počeli, pri Člu, ki prikrieva svojo resnico s hinavskim poetolirizmom -, pa bi objavil svojo resno analizo v Re20, ki je njegov Leibžurnal.

Jaz sem tako delal. Večina mojih krajših tekstov o PD, ki so mi jih naročili za Gled liste itn., je ali izvlečkov ali delov obsežnejših razprav. Na to sem najbolj pazil: da se nisem pustil od založnikov reducirati na reklamerja in na PNP poenostavljevalca, na agenta ObDbe. Takšne podrobne analize mi je objavljali tudi Koč, o Rožančevi **Lectio divina**, o Remčevem **Škofovskem kresu** itn. Ne prinašajo honorarja, obenem terjajo velik duhovni napor, predvsem pa predpostavljajo tak odnos Anlna do PD, da je v njem PD K-PO. Tega Koč ni zmožen; zanj so drame momenti v SI Nar Zgi. S tem v časnikarski Poli.

Poslušajmo torej paradigmo PNP teksta: "Žanrska zvrst jih torej ne povezuje v celoto, pač pa metafizična struktura besedil in temeljna duhovna podoba človekovega bivanja." Pri Koču je vse "temeljno", globalno, sama bistva skačejo naokrog; Tip za PNP svet. Bistva v EDč MV DžV so angažirala v boj na Ž in S, v Rad akcije, pa naj je šlo za neotomizem pri Mladcih ali za StlMrk pri Ptji, Dabistva – bistva v LD-PM – pa so le retorični izrazi, ki služijo na MO trgu kot nadomestilo za izgubo resničnosti idej. Koč prenaša MO svet v SD oz. v SB, ki so kontekst PD. S tem vleče drame v to, da bi bile le drobiž na MO trgu, medtem ko so zame izvirne analize tako MO trga kot vsega. Če je v njih Dt, če so torej ČHM, niso le sredstva ali NarSZge ali MO utilitarnosti. Koč je obe ti dve "bitnosti" povezal, poistil; Koč bi se v grobu obrnil, ko bi videl, da je njegovo avtentično Zg akcijo Koč naredil za MO ponudbo, za show, jo prodal. Veliki moralizem, v imenu katerega Koč nastopa, se skaže v stvarnosti kot razprodaja vsega, tudi in predvsem tistega, kar sploh ni Kočevo, kar je bil svet njegovih – in mojih – očetov. Koč kot MO PNP prodajavec-ponudnik uslug je zajedavec velike Zge, ki je sicer mimo, a ostaja trajna resničnost, pač kot EDč, ki je kot Stra stalen model.

"Prav v tej plasti obravnavanih literarnih del spoznavamo dramatikov odziv na čas" (spet smo pri Mrk teoriji odraza, pri Todorju Pavlovu! Koč je dejansko predvsem učenec StlMrka) "in prostor svoje življenjske danosti", kako je vse to SpS, "njegovu široko intelektualno obzorje in duhovno vpetost v tisočletno izročilo zahodne kulture", kako veličastne besede, za posrat! (moj substandard), "pretanjen posluš za ubesedovanje človeških usod, predvsem duhovne zgodbe sodobnega človeka." Take fraze so MO stereotip, ki ga zapisuje Koč najbrž ob vsaki sorodni

priložnosti. Tako si olajšuje posel. A tako obenem ponižuje drame, ki jih – baje – obravnava, še posebej pa avtorja, ki ga – baje – reklamira. Najbolj sem jezen takrat, ko me kdo hvali s splošnimi frazami. Ne verjamem mu. Zmerom ima kaj zadaj skrito. Če ne koristi, pa čustveno poškodbo.

Naj preidem na vsebinsko označevanje, s katerim Koč analizira – misli, da analizira – **Poce**: "Ali pa v njej" – v Zgi – "odkriva prihajanje kaotičnega, brezciljnega prebivanja v svetu odtujene medsebojnosti (**Potovalci**).“ Je res bistvena za **Poce** "odtujena medsebojnost"? Ni ta bistvo predvsem za Koča, saj je predvsem njegov problem, da ne more dobiti neposrednega stika z Drim? So citati, ki sem jih zapisal veliko število, in moj Kar k njim, res takšni, da potrjujejo Kočevo presojo? Mislim, da ne; da Koč ne razume najosnovnejšega v **Pocih**. Mel, z njim – pod njegovim vodstvom – vsa njegova skupina, ima cilj, išče njegovo uresničenje. Z nekega vidika četvorko lahko razumemo kot kaotizirano, sama se nima za takšno, njen avtor je tudi ne ocenjuje za takšno. Nasprotno, **Poce** berem kot Zupovo Poz sporočilo-testament. Zdaj ni važno, ali se z njim strinjam, ali mislim, da je v njem kaka huda luknja. To dognati je stvar mojega dialoga z Zupom in Melom. A preden vstopim v dialog z Zupom-Melom, jima moram priznati samostojnost, to, da sta PO, razumeti, kaj govorita. Ne ju že vnaprej razglasi za zmedenca in brezciljneža oz. Melovo Ž razlagati kot odkrivanje prihajanja kaotičnega, brezciljnega Ža. ZupMel izhajata iz vednosti o problematičnosti Ža, okrog sebe vidita zblojence, kot sta Ženska in Lovec, a je njun trud-namen ravno v tem, da vrmeta v svet smisel. Zup je prepričan, da vrača ta smisel. Kočeva razlaga je torej povsem napačna, ravno nasprotna od Zupovega namena. Čemu služi tak Kar?

Podrobno (?) analizo **Pocev** začenja Koč z ugotovitvijo: "Iz tega položaja ob koncu zgodovine" – ponavljam: le ob koncu enega tipa Zge -, "se zdi, je izhod le še v umiku iz resničnosti socialnega sveta" – Zup ne misli, da je Db svet resničen, le banalno stvaren, razlika med izrazoma je ogromna – "v svet fikcije, v sanjski svet tehničnega človeka, se pravi v svet raznovrstnih virtualnih resničnosti. O tej drami sodobne človekove blodnje govori dramska parabola **Potovalci**."

Tudi v tej izjavi presoja Koč **Poce** in njihovo – po mojem Poz – četverko kot begunce v blodnjo. Upam, da je bravec, če je pozorno bral moja prejšnja izvajanja, posebej v poglavjih 2 in 3, razumel, da "sanje", o katerih govori Mel, zanj – in za Zupa, tako mislim jaz – niso beg v blodnjo-fikcijo, ampak v Poz resničnost. Zame, priznam, so nemalo blodnja, vendar na Dgč način kot za Koča. Za Koča je edina stvarnost-resničnost, ki kaj pomeni in je vredna, SDb-SZg. Ker Mel in liki **Pocv** v nji ne sodelujejo, kot liki Kocevega **Večera pod Hmeljnikom**, so fiktivni, bežijo v sanje kot v neresnico.

Zame so sanje, kot jih vzpostavlja Zup v **Pocih**, dvojne; imajo seveda še brez števila ravni, a zdaj obravnavam-razčlenjujem eno raven, na tej pa so dvojne. So – poudarjam: zame, za DgT – fikcija oz. presežen stereotip, vzet iz PSt SD srede 50-ih let, iz SeHa, iz InHa. To so po Zun plati, kot ideološka forma-vsebina. Obenem pa so izraz nečesa bistveno pomembnejšega: Čl neodjenljive volje in težnje ne se pustiti reificirati, stereotipizirati, razosebiti, reducirati, prilagoditi itn. – izrazov je več, so iz Raz VISov – TSu kot lDbu. V tem pomenu in na tej ravni pa se četverka ne umika v fikcijo, ampak vztraja pri (po)IsUnBDra. V tej točki so mi **Poci** blizu.

Koč ugotavlja, da se v **Pocih** "nič socialno pomembnega ne dogaja več", izraža s tem svojo Krit ugotovitev o svetu, v katerem Db nima več iste zanosnogoreče empatične vizionarske biti kot MV, kot v **KloMateri** in/ali **KocVečeru**. "Vse

zgodevanje je pomaknjeno v podzavedno človekove zavesti." Nikakor ne, komentiram. Četverka ubeseduje svoje lssmisla. Sanje, o katerih govori, niso isto kot nezavedno; to so le za Koča, ki isti sanje in fantazme. Notrina, za katero se zavzema Mel, ni nezavedno, ampak skrita Abs resnica, ki jo išče. Za Koča je nezavedno nekaj slabšega, problematičnega v primerjavi z zavestjo, ki omogoča DbZg akcijo, kakršna je uprizorjena v **KocVečer**u. Za Zupa ne! Za Zupa je Not duša v Člu resničnejša od njegove Db akcije; Zup t(akšn)e akcije sploh ne ceni. Odklanja jo kot EDč svet, v katerem se je Mel nahajal, preden je zaspal dolgo spanje.

Naj navedem celoten Kočev tekst glede zadevne teme; iz njega se nazorno vidi, kako – po mojem – narobe razume Mela in Zupa. "To nam sporoča Pripovedovalec z Uvodno zgodbo o Melonu." Navedel sem jo. "Ta dramski antijunak je hotel ubrati svojo višjo pot uresničitve. Dvigniti se je hotel na drevo višjega spoznanja." Sam tolmačim ta – priznam, da precej Abst, za to za Raz razlage primerni – pasus tako, da velja za Melovo delovanje MV, za Zupa kot za člana PlaGe, za Vojsodelavca v SV-DžV. EDč model vsakemu obeta višjo resnico, tako KC kot Ptja, tako neotomizem kot Mrk; glej **Rojstvo** in **Vstajenje**. "Toda drevo ga ni sprejelo. Odvrгло ga je, da je padel v globoko nezavedanje."

Zupu se je primerilo, da se je udeležil SV na napačni strani, napačna stran pa je stran poražencev. Ker je Zup ostal v domovini, se je moral prilagoditi danemu stanju, Ptji; prilagodili so se ji vsi, tudi Daudje Nove SI zaveze, ki močno retorizirajo, a jih je Ptja nekoč ugnala, jim zavezala usta; če so hoteli govoriti po svoje, jih je pa zaprla, St Justina pa še koga; potem so mirovali in sodelovali, tudi zdravnik Velikonja in pravnik Drobnič. Poznam jih, vsi so bili moji sošolci. Jih je Ptja zlomila, kot bi sledilo iz naslova Kočevega eseja **ZAČ**? Odgovor na to vprašanje ni potreben, saj ne sodi v okvir **Poc**ev; Koč ga je – iz meni nerazumljivih razlogov, morda namiguje na kaj, česar ne poznam – povsem po nepotrebnem vtaknil v tēmo, s tem temo preusmeril drugam, ne tja, kamor jo je Zup.

Poraz Dmbcev – BeGa – in PlaGe je onemogočil, da bi Drevo – ZnaSi za oblast, za Zmago, za Ž – sprejelo Zupa. Spomini **Rokovi prepadi** dokumentirajo, kako trd je bil padec z drevesa, ki ga ima Zup za pomoto, za SSL-fikcijo, ne pa Koč, ki ima ravno to Drevo (MV DžV) za edino resničnost; vse, kar sledi kasneje, je zanj padanje v fikcijo, v Sim ali virtualnost, tj. pot v LD-PM. Koč in Zup diametralno nasprotno ocenjujeta Melovo Ž. Vsaj tako berem **Poc**e jaz.

Pripovedovalec, ki je sam avtor, pravi, da je po tem, ko se je Mel "prebudil" iz pogreza "v dolgo, dolgo spanje", "namesto v svet", ki je Zun napačni svet, "pogledal globoko vase. Objele so ga sanje." Te sanje pa za Zupa niso fikcija, ampak šele prvič in zares svet pravega smisla, ki ga prej, v MV EDč svetu, ni bilo. Pripovedovalec jasno podčrta, da tak novi prebujeni Mel ni blodnež, ampak je "obsijan z novo lučjo", tak "je zahrepenel drugam, na neznano cesto". Šele zdaj se je začelo pravo romanje Čla, ki vstopa v (po)lsUnBDra.

Koč pa bere ravno nasprotno od mojega branja; zame je to nova potrditev, kako globoko je Koč žrtev Prislđ. Koč piše, da se je Mel iz "nezavedanja prebudil v svet blodnje". Neverjetno, a tako piše. "Odslej je njegovo življenje in vseh njegovih ljudi tavanje v pričakovanju Potovalcev, ki naj začrtajo novo pot pristnega in zaresnega življenja. Toda čakanje je zaman. Življenje je ujeta v krog niti ne iskanja, ampak njegove fikcije. Prividnost ostaja edina resničnost tega sveta."

Kako naj razložim ta premik pomena, to Kočevo nezmožnost sprejeti lsUnBDra? Je za Koča resnična res le DbZg akcija? A zakaj potem brani tudi Per vero? Ker bi rad znova sestavil sintezo med pristno DbZg akcijo in osebno vero, sintezo,

kakršno vidi v Kocu, v njegovi Prt poeziji, beri **Pentagram**. Koč vztraja pri tem, da se mora vrniti merilo – VIS – MV EDč, ki seveda gleda sam sebe kot Absldeald, pa naj se tako gledajo Prti ali Dmbci, **Rojstvo** ali **Vstajenje**, **BSSvet** ali **Napad**. Svet, ki je prišel po tem vročem – edinem Zg – času, je za Koča PzM, privid, ječa. Ne pravim, da zame ni ječa in privid; a zame je enako privid tudi EDč svet in Id svet, le da je v EDč privid povezan z morivstvom, v ldi z regresom v Av, le v Dv je prost, vsakdo ga lahko RR, kot se mu zdi. Za DgZn je Čl ujet v krog-ječo v vseh fazah-modelih THM, ne le v Dv. Ostajam enako kritičen do MVSV, kot do povojnega DaLD-PM sveta.

Navsezadnje ni važno, kaj mislim jaz in kaj Koč, važno je ugotoviti, kaj misli Zup oz. Mel. Koč sledi MO stereotipom o koncu Zge v LD-PM, o tem, da je avtor "prav z orisom te 'zadnje' dogodbe modernega človeka sklenil svojo dramsko trilogijo o metafizičnem ustroju našega sveta." S ponavljanjem izraza metafizika sledi Koč – spet z zakasnitvijo nekaj desetletij – temu, kar sva vnesla v SIZ midva z VelRusom v drugi polovici 50-ih let, a ne kot izvorna misleca, ampak s pomočjo Sutlića kot lektiro Heideggerja, kasneje so jo sprejeli tudi Pirc, Urb in TH. V 70-ih letih je postala že SpS stereotip. Od takih stereotipov Koč živi.

Naj se vrnem k analizi **Pocev**, njihovega zadnjega dela, nisem se ga še lotil. Res daje ta zadnji del prav Koču? Po mojem ravno ne, seveda pa ga je treba brati pozorno. Pripovedovalec (stran 122): "zdi se, da je vse pripravljeno za konec." Koč razume ta izraz – konec – dobesedno oz. tako, kot si želi on. Pripovedovalec pa nadaljuje: "Pa ni konca, in vprašanje je, če bo kdaj konec." In tudi če bi bil konec, nadaljuje, "bi bil samo konec, to pa ni dovolj." Bolj jasno se ni mogoče izraziti. Koč vztraja pri svoji Prislidi o koncu metafizike, ki pa je ne zmore smiselno povezati s svojim regresom k MV Kocu kot edini ali najbolj pravi polni biti, PnMu. Koč je v nemajhni meri kaot, žrtev prevelikih ambicij. A na ravni MO se da prodati vse, le da žurnalist nagovori bravce.

Zup nedvoumno sporoča svojo Poz tezo: "In če je bilo tako, je treba začeti spet znova in prav pri koncu, da bomo videli nov začetek, kajti sanj nikakor ne smemo ukiniti." Sanj, ne fikcij! Sanje so drugo ime za Canovo hrepenenje, glej **Vido**, glej Dionizovo pot **fanta**, ki **je videl rožo žudotvorno**. (Zup je nemalo odvisen od Cana.) "Če bi jih – sanje – ukinili, ne bi bilo več nobenih začetkov in nobenih možnosti, da bi ugledali pokrajine, ki so onkraj stvarnega, a so tako resnične, da brez njih ne bi zaznali prav ničesar." Kaj Koč vsega tega ni bral? Ali je tako nadut in nesramen, da je povozil **Poce** in Zupa kot ničes, ki ga k ničemur ne obvezuje? Koč ravna kot Polik in kot žurnalist; ne zanima ga Dr, ki je K-PO; važno mu je le, da uveljavi svojo voljo, ki je Prislid. Ravno to je bilo Tip za MV EDč. A tista EDč sta bila Kolld (KC in Ptja), Koč pa je sam. Dejansko je nesrečen OPsk, dela pa se, kot da je bog. Je zato pristaš Ćnega, ker priznava na svetu le Ćnega: Sebe?

Zup-Pripovedovalec razlaga celo na ekspliciten način svojo rešitev, tako glasno in jasno, da bi jo moral slišati vsak, ki nima zaštofanih (moj substandard) ušes. Ni računal na ljudi, kot je Koč. Pripovedovalec nadaljuje kar pedagoško razvidno: "Tudi tistega ne – bi zaznali -, kar vidimo vsak dan in kar nas zmerom znova naganja, da uhajamo drugam, in da drugače vidimo tisto, kar vidimo vsak dan in imenujemo realnost." Sanje so pogoj, da sploh vidimo realnost. Sanje so za Zupa moč, ki omogoča razločevanje česar koli. Sanje so najvišja vrednota, ne pa fikcija! "Brez te vzporednice ne bi mogli ničesar prevesti v veliko Sanjo in bi ostalo za zmeraj zunaj", zunaj Resnice. "To pa bi bil resničen konec." Koč ne razume, da je bila Tem

Stru Kocove ES sanje o Abs prihodnosti osvobojenega Slova mogoča le znotraj Sanje, o kateri govorita Pripovedovalec in Zup, znotraj Canove sanje.

Eno je, kaj misli-trdi Zup, drugo, kaj mislim o tem jaz kot Anln. Koč ne bere korektno, načrtno potvarja; najbrž ne iz hudobije, ampak zaradi ujetosti v Prislde. Šele na osnovi kolikor toliko točnega branja – včasih je zelo težko, v primeru navedenega citata pa nikakor ne – je mogoče vzpostaviti Krit odnos do drame, do idej njenega avtorja in dramskih likov. Z mojega vidika je to, kar uči Zup, VS, VS pa je prišlo z NA, z neobudizmom ali Psbudizmom, s hinduizmom; že Mrak ga je vnašal v SLZ, celo že Can, prav v **Vidi**. Ravnjak izvaja iz VSa Relnk(arnacijo), glej **Feniksov let**. VS je nenavadno uspešna tema in model – PojObr – v DaSD; Zup ni izviren, ko jo uporablja. Zame je VS krog-ječa-past; z VS ni mogoče prebiti kroga. A eno je moja kritika VSa, drugo je Zupova zamisel, da se da z VS preiti drugam. In Zupovo težnjo moramo upoštevati, jemati resno in pobožno. Zup se moti v izvedbi, ta je preveč odvisna od NA, v tem je fikcija-SSL. Ni pa fikcija volja-hrepenenje četverke in Zupa priti drugam. Koč zanika to voljo oz. je sploh ne opazi. Zato dela iz **Pocv** Nih sklepe, kar je drami neprimerno in tuje.

Mel ponavlja: "Morava slišati klic, da se bo potem začelo. Tisto, kar se mora začeti. Ampak začelo se bo drugače. In drugič spet drugače." V tem, kar je Kom veroval, da je dokončno Čl odrešenje – Noštvo -, vidi modr(ejš)i Zup le enega od Čl poskusov priti drugam, v Tr. Ti poskusi sami Zupu zadoščajo, da nastaja v svetu smisel. Morda pa ima Zup celo prav in izsiljujem – ne le pričakujem – jaz od sveta preveč.

Zup dokumentira Pripovedovalčevo zamisel: ker Dekle veruje v novi začetek – s tem v Dt -, si spremeni realno Ž. Ni več negotova, odloči se za službo, za poklic, in to "v porodnišnici", kar ima simbolni pomen: tam se rojevajo ljudje, kar je Poz, kar je ravno nasprotno od konca, ki ga vidi povsod nesrečni Koč. Nekaj, kar bi bilo po Kočevo fikcija, je za Zupa – za Dekle – čudovit nov začetek v realnosti, ki je takšna, da ni nobene bolj stvarne in resnične od nje. Ni rojstvo Čla Tem pogoj za vse, kar sledi?

Zup se s koncem **Pocv** približa tistemu, čemur bi se tako rad približal Koč – **Rojstvu** Noštva -, a se mu ne more, ker je jalov. Dekle jasno pove: "Majhni otročički so kot sanje in jaz tako rada sanjarim." Otrok in sanja dasta skupaj smisel; kot da obnovi Zup **BSSvet** (in Smoletov roman **Črni dnevi in beli dan**, ki v zadnjem poglavju upodablja rojstvo telička), v katerem je Tem motiv prav tako otrok, dojenček, ki ostaja v zaporu živ, obenem pa ostajajo žive-močne sanje zapornic. Te sanje Koču manjkajo. Je bil na Zupa ljubosumen, zavisten, ker je v Zupu pristna sanja, čeprav najbrž neustrezno – regresivno – artikulirana, ta Zupova sanja je celo NeČi, medtem ko je v Kočevem srcu ena sama grenkoba, nesrečnost, obup. To ga je tako zagrenilo, da vleče tudi Zupa tja, kjer je sam: v pekel. A zaman. Zup se je po svoje odrešil svojih preteklih krivd, dokazal, da njegovo – zame že od nekdaj preveč SeH – sanjarjenje ni bilo sleparija.

Drama se konča z jasnim sporočilom. Mel: "Tukaj bova ostala." Bel: "Saj sva kar naprej tukaj." Koč misli kot Bel. Mel: "Nisva kar naprej tukaj." Sva tudi že drugje. To oznanjati je naloga vidca-pesnika. S tem je Zup potrdil avtentičnost dram, v katerih pristnost sem dvomil, recimo **Rombina**, **žalostnega klovna**. Zup je po svoje zmagal nad usodo, RR jo je iz prekleto muke, kar je za ubogega Koča, v K-milost. To je zgledno.

In kako bere **Pocv** Koč? V duhu tega, kar sem že navajal in Krit komentiral: "Dejanje udeležencev dramskega dogajanja je skrčeno na tavanje v fiktivni želji

srečati nosilce poti smisla, se pravi Potovalce. Toda teh ni in jih nikoli ne bo." Koč ne razume, da se Zup prav dobro zaveda, da Potovalcev kot tistih iz Vesolja ni in ne bo. Ampak da so ravno ljudje, ki čakajo – verujejo v – smisel, pravi potovalci: četverka pod vodstvom Mela! Če v nekaj veruješ, že potuješ-romaš k cilju, že nosiš s sabo smisel! "Godojevski svet je tu prignan do skrajnosti." Nasprotno: **Poci** so Poz odgovor na **Godota**.

Naj navajam kar naprej to Kočevo že kar bolešno insistiranje, da ne bi bilo nikjer ničesar odrešilnega? Kakšen Kan je Koč, če je zanj smisel odstranjen, bog ukinjen-ubit, do njega pa ni poti, razen s Pvt fikcijo? Koč se izdaja, ko tako interpretira **Poce**; izdaja se, da ima sam lastno osebno vero za fikcijo. Koč torej ve, da je ujetnik Niha, a to skriva, obenem pa nikomur ne privoščiči, da bi čutil – veroval v – rešitev, ne meni ne Zupu. Naj še navajam, da bo bravec brez slehernega dvoma v mojo razlago? "Brezciljno čakanje niti ni več gibalo bivanjske groze, pač pa že temeljna, usodna danost bivajočega človeka. Zato ta svet ni resničen, pač pa fiktiven. Takšne torej vidi dramatik konture življenja postmoderne dobe." Ker se Koč sam ne znajde v LD-PM, ta model pač ni skladen s tistim, ki ga sam edinega dopušča (z EDč, samorazumljenim kot Ideald), prekolne LD-PM, medtem ko je za Zupa, v tem je Zupova moč, celo primernejša od EDč-Dv, od Ža, ki ga je Zup doživel MV in ve, kako grozljivo je, kam pripelje: v OIS. LD-PM daje po Zupovem več možnosti za (po)IsUnBĐra kot EDč.

Koč nadaljuje: "V fiktivnem svetu prave akcije ne more biti." Kako se izdajal "Prava akcija" je zanj akcija NOBD (in SPED), akcija Krima (in Junaka). Kar naprej isto: "brezizhodnost bivanjskega položaja". "Ni akcijske volje"; res mora biti akcija, kot jo je utemeljeval Koc in Cajnkar **Za svobodo**? "Horror essendi je postal ves temelj sveta, ki ga drama upesnjuje."

Kar opisuje Koč, velja za **Pota**, za ZD, za Smoletova **Čeveljčka**, ne pa za **Poce**! Koč kot da privoščiči svetu, da je ujet v jalov konec; kot da pravi: če ne morem radostno in sproščeno bivati jaz, naj ne biva nihče! Naj bo ves svet "ujetost v zaprt prostor duha, kjer so vsa obzorja mrknila. Ni nobene odrešilne ideje več, a tudi ne obzorja, ki bi priklicalo novo."

Nak, ne boš mešal sveta, Jaka! Zup je častno rešil svoje Ž; a ti, moj Brute, ti, Peter Kovačič Peršin? H komu se boš zatekel po odvezo, če se boš prej izpovedal in skesal?

Na dan treh magov z Vzhoda leta 2001

LETANJE PO BLODNJAKU ALI ALTERSCENA, TRŽNIKI IN KLOŠARJI (ob Kodričevem **A.P.X. Molotovu**)

1

Z DaSD se veliko ukvarjam; obravnavam jo tudi v posebnem (pričujočem) Pnizu, naslovljenem **DaSD**. Leta 2000 so izšle prve tri knjige v tem okviru-Pnizu, **Obračun med vrati (OmV)**, **Komentarji (Karji)** in **Kulturno okolje (Olje)**, 2001 **Zgodovina Lipicanije (Zgoli)**, ta, ki jo pravkar pišem-nadaljujem, naslova zanjo še nimam, pa naj bi izšla 2003. (KasO: naslov je **Let na dno**.) Ker ne bi 2002 izšla nobena v Pnizu **DaSD**, ne pomeni, da v tem letu nisem PD DaSD analiziral in analiz kot posebnih razprav objavljaj v ostalih knjigah **RSD**. Obravnavi Dovjakovega **Debeluščka** in filetovega **Veselja doma** izideta še letos v Pnizu **Nast SAPO 4 (Starši in otroci, StOt)**. (KasO: zaradi počasnosti tiskarja bo **StOt** izšel šele 2003, a z letnico 2002.) Analize DaSD vmeščam v Raz Pnize, da bi podčrtaval razlike med PD, med MaPSt; da bi izrisal jasna ozadja; z drastičnimi primerjavami se da zaostrevati optiko in dobiti razločnejšo sliko. Zadnje razprave iz **Zgoli** so nastale v začetku 2001.

Že sredi 2000 sem si zamislil posebno knjigo Pniza **DaSD**, začela bi se z analizo štirih PD; ta analiza oz. te štiri PD bi bile glavno jedro knjige. Junija 2001 sem dogotovil prvo od teh analiz, o Ravnjakovem **Feniksovem letu**, kakih sedem AP (avtorskih pol). Naslednje tri PD naj bi bile Frančičeva **Manj kot nič**, Vilčnikov **To-maš** in Simčičeva **Leta nič, en dan potem**; Simčič sodi v povsem drugo Gene, v MV oz. v SPED, a **Leta nič** je bila napisana konec 90-ih let, zato je del SPED le pogojno, Simč(i)č živi že od začetka 90-ih let v Slji. Omenjene štiri drame sem tudi že narisal kot MSI, naslovljena je **Krogotok**, dodal sem ji tudi že eno AP dolgo **Pojasnilo**. A sem vse tri opeke, razpravo, **Pojasnilo** in MSI, odložil na polico. Nisem prišel do tega, da bi "tetralogijo" nadaljeval, čeprav sem vse štiri drame večkrat nato omenjal, posebno veliko – najpomembnejšo med njimi – **To-ja** kot primer Ava (PAvPlde); letos sem **To-ju** dodal **De(belu)ščka. F(eniksov)let** je NA drama, **Nič** pa na robu SeHa in ADHuma, zveza z dramatiko Potočnjakove, z **Aliso**.

Nadaljnje tri PD iz konteksta **Krogotoka** nameravam analizirati kmalu, še to jesen, in tako "tetralogijo" zaključiti. Še prej pa bi se rad lotil dveh ravnokar

nastalih dram, Kodričevega **Molotova** in MatZupovega **Hodnika**. Sodita skupaj, nagovorili sta me, medtem ko priznam za **Flet**, da me dolgočasi, kaj šele mučna učiteljska praznosta **Leta nič**. (Bravec naj razlikuje med **Leta nič**, **Nič** in **Fletom**.) Obe sta živahni; **Molotov (Mot)** je Kar na letošnje stvarne dogodke, **Hod(nik)** Kar na Velikega brata oz. Big brotherja, na znano TeVe oddajo, ki jo naveliko vrtijo Raz Évr postaje, namen jim je odkriti neolepšano resnico, točneje, eno od Rc resnice. Začenjam z analizo **Mota**.

Še pred nekaj dnevi sem imel Dgč načrt, a neposrednost branja obeh dram mi je načrt RR. Moram napisati – oboje do konca mesca – referat za simpozij, ki ga prireja SGM, naslov referata: **SD in Gled**, sintetična komparativna študija, v kateri nameravam artikulirati zelo nova stališča. In razpravo, boljše pismo ali prispevek za SAZU, za II. razred, katerega redni član sem; domenili smo se namreč, da vsak od članov nekako pisno reagira na Dularjev tekst o Slščini, ki nam ga je pred sejo predložil, razmnoženega za vsakega člana, kolega Top(orišič). Ker že dlje časa razmišljam o nujni, da moram kolegom povedati svoje stališče o Jeziku, SNaru, Slščini in še čem, bom najbrž to priložnost izkoristil. Obe razpravi bom objavil v normalni – Konv – Slščini, ne v kratitščini. A ju bom napisal, ko zaključim analizo **Mota** in **Hoda**. (KasO: analize **Hoda** še nisem napisal, pač pa oba ostala načrtovana teksta. **SD in Gled** se mi je odlično posrečil, dal sem ga Hladniku za na internet, je že tam. Iziđe v Pnizu **GR 5**. Pismo za SAZU pa sem poslal Kmeclu kot tajniku mojega razreda, a nanj nekako ne reagira; nisem se še odločil, kaj bom s pismom storil, ga razmnožil za akademike ali le objavil v **RSD**.)

Načrtoval sem tudi nekaj drugih početij; Ajdine tipkarice, ki pretipkavajo moje tipkopise na računalnike, že izčrpavajo zalogo, moram pripraviti nove knjige za pretipkavanje. Poleti sem dokončal knjigo **KrPI** (Pniz **DSPE 6**), le tipkopisno moram "rokopise" popraviti, in skoraj dokončal **ČD 6**, manjka le večji del analize Strit(ar)jevih **Logarjevih**; v nekaj dneh bi jo zaključil in tako oddal Ajdi kot organizatoriki **RSD** in njenim sodelavkam še eno z moje strani za tisk pripravljeno knjigo, ki jo pa bom, kot vsako, pred končno obliko še večkrat pregledal, Ala dvakrat podrobno skorigirala, dela ne zmanjka do zadnjega hipa. (KasO: **KrPI** še ni izšel, čeprav je že davno pripravljen za tisk. Tudi zdaj gre za isti vzrok: zavlačevanje tiskarja. Knjiga bo izšla z letnico 2002.)

Pravkar sem opazil, da v zadnji izšli knjigi, beli dan je zagledala pred tednom dni, v **HiCu**, manjka VsD **Blagih Duš**. VsD je narejena, a zakaj je ni v knjigi? Nikoli nisem dovolj pazljiv. Moja naloga ni le napisati – vsaj – deset knjig na leto, ampak jih toliko tudi izdati, izdaje nadzorovati do končne oblike. Založba – SGM – nima pri tem nič; seveda tudi slave-uspeha ne, ker **RSD** ni brana. SGM je le štampljka, vse ostalo – razen dela računovodkinje – je delo moje skupine. **RSD** je posebna edicija; delajo jo moji PriSo. Že ko jo dajemo iz rok tiskarju in založbi, se začnejo težave...

Prav tako moram v kratkem napisati knjigo **DSPE 9**; jezuit Perčič iz Dravelj me je že lani povabil predavat o Jančevem romanu **Katarina, pav in jezuit**. Že leto dni odlagam, hočem se dobro pripraviti, upoštevati Hochwälderjevo dramo **Sveti eksperiment**, Montherlantov **Port-Royal**, zdaj pa mi je Dovjak priskrbel še Carrierovo **Kontroverzo v Valladolidu**. Delo moram opraviti do novembra. Bi ga že oktobra, če ne bi skočila vmes **Mot** in **Hod**. (KasO: medtem sem za tisk pripravil **DSPE 7** in **8**, z **DSPE 9** pa odlašam. Perčiču obljubljam, a obljube ne držim. Kaj se mi tako upira? Nastop v okviru KC? Ukvarjati se z Jančem, ki ga ne cenim več?

Slediti Dab merilom, ki so reklamirala **Jezuita**? Marca moram napisati to predavanje, če ne... Kaj bo, če ne?) Ukvarjanja s problematiko FKČ in DSKC sem se skoraj že naveličal; veliko sem o tem že povedal, zdaj se moram osvežiti ob DaSD, medtem ko sem čutil po intenzivnem ukvarjanju z DaSD potrebo po preučevanju DSKC, tj. pisanju Pniza **DSPE**. (KasO: zdaj sem se pa naveličal ukvarjanja z **DaSD**; rad bi se posvetil SD-20.) Tudi ko pišem, upoštevam pravila micelija, potujem enkrat po tej, drugič po drugi niti.

Nimam pravega Zun miru za pisanje; Not mir je v meni zadnja leta velik, a Zun zoprnije ga večkrat ovirajo oz. več energije porabim, ker opravljam posle, ki se mi upirajo. Zdravje se mi slabša, pač z leti, obiske zdravnikov sicer odlagam kolikor morem, a slej ko prej popustim sistemu medikokracije, pa me imajo v paci. Zadnjega pol leta sem imel težave s kožo, močno srbenje; zdaj ponehuje, zdi se, da je bila za to kriva sladkorna; zdaj se spet strogo držim diete, nič sladkega, nič mastnega, jem predvsem sočivje. Le pijem spet in preveč, to pa zaradi obiskov – preklete – Lje. Vsakič me ogrozi; moj odpor do nje oz. njenih prebivalcev – Dbe – se še krepi. V mestu popijem par pirov, na Jamovi potem krasno žganje pri Aksinji, enako fino pri Ajdi v Horjulu, kamor se odpeljeva z Alo vsakokrat, ko se vračava iz Lje v Avber; sladke horjulske medice pa se ne dotaknem več. Mar so mi res prepovedani vsi Uži – razen pisanja **RSD**? (KasO: moram si ukiniti tudi pitje alkohola, mi povzroča krče v nogah, srbenje se je pa vrnilo in okrepilo; in hude težave s srcem, s pospeševalnikom itn. Lastno telo se mi vse bolj gnusi, staranja me je sram, a ne pred drugimi, pred temi ga – čezmerno – poudarjam. Sram me je pred sabo, sram slabega-napačnega ustroja Ža.)

Od spomladi zahajam v antikoagulacijsko ambulanto v Sežano, na kontrole; hvalabogu je zdravnica zelo prijazna, sem pomirjen. Zdaj moram k okulistu, z vidom imam vse hujše težave. (KasO: vidno polje desnega očesa je "fuč". Glavkom.) A odlašam, kajti preveč zdravniških pregledov me deprimira; prejšnji teden sem bil pri – pametnem – kožnem zdravniku, ta teden sem oddajal kri za pregled. Brrr. Mar res postajam pacient? Kako naj namenim 100 % svoje energije **RSD**, če se moram posvečati svojemu telesu? Vse bolj ga zaničujem; mar postajam učenec Antona Vodnika in njegove Tije breztelesnosti? Ali pa mi Krit distanca do telesnosti pomaga, ko berem drame a la **Mot**, ki so, kot DaSD nasploh, polne (zgolj?) telesnosti, v katerih – kot v LD-PM – je celo duh le oblika telesnosti, Sek(s)a? A kaj je ta karnizem, ta seksizem? Analizi **Mota** in **Hoda** naj bi mi pomagali k določnejšim odgovorom na to vprašanje, upam. Nobeno vprašanje se ne konča z nobenim odgovorom, vsaj zame ne.

Podnaslov **Mota** (njegove prve Rce, dramatik mi piše, da jih ima navado napisati več) je: "grda igra o okupaciji duš". Da je to, kar se dogaja v **Motu**, grdo, je zunaj dvoma; grdo tudi za dramatika. Vendar dramatikov odnos do igre in njenih likov ni podučen. Morda pada v ČB Redo v risanju obeh starejših, Mo(škega) in Že(nske); ostale – mlade – obravnava celo s sočutjem; na robu, pri koncu drame, S(mrt) obeh protagonistov, Marte in Majzla, celo na robu SeHa, Mele. A to je le ena – ne najbolj posrečena – črta-barva v drami; drugje se dramatik ne zmehta čez mero. Osnovni ton je lumBar svet DaSlje. (KasO: če bi mati pokazala rojevajočemu se otroku glavo ŠA Berdavs, se nihče ne bi hotel roditi. Berdavs je zame Dapodoba ljuda: Berdavs-Berdajs. Š pomeni štokglajzar, A ajzenponar.)

Prvo vprašanje je: ali je podoba, kakršno podajata **Mot-Hod** (Francičev **Nič**, Počkove **Alisa**, Filetov **Župnik**, Dovjakov **Dešek**, Vihrove **Strš**), podoba DaSlje? Sme AnIn brati DaSD kot RealD, ki slika predmet tudi psihološko-sociološko? Ali pa gre le za žanr, ki ima svoje meje, témo, instrumente in je načeloma neodvisen od Zun stvarnosti, torej le znotrajtekstualnost? So PD iz DaSD zavestni konstrukti, ki se ravna po internih pravilih, ali pa je mogoče in celo treba v teh dramah videti tudi odsev okolja-stvarnosti? Bil bi paradoks, da bi se spajali ravno sicer izključujoči se poziciji: znotrajtekstualnost in tim. nova socialna dramatika? Kaj pa če je ta paradoks hoten, sredstvo RMge, da spodbija oboje: Db stvarnost in Dv Sim? Da ni ne eno ne drugo, čeprav oboje? Da je, kar ni? Ni to poteza lud(izm)a, ki je še zmerom Tem karakteristika RMge? Češ: ludirajmo se, zajebavajmo se?!

Analizo **Mota** sem začel pisati ob 21^h; ob 19^h sem šel – poskušal – spat, dve uri sem bdel in premišljal. Čez dan, nedelja je, sem **Mota** bral, si zapisoval misli o njem. Ko sem prišel do konca zadnjega odstavka začetka, nisem mogel več; postalo mi je slabo. Ulegel sem se, zaprl oči, skušal dremati; zaman. Tek pisanja me je že potegnil v svojo miselreznico; dokler opeke ne napišem-izpečem, me bodo misli, ki se mi ob **Motu** porajajo, mučile, dobesedno preganjale. Užival bom, če se mi bo posvetila kaka nova; zgolj to – ustvarjalnost – me osmišlja. A da bi domišljal nove analize-teze, se moram močno odpreti, narediti prehodno pot svoje duševnosti v nezavedno. To je napor; tokrat me je začelo mučiti dihanje, dobivam prave napade. Deloma so v zvezi z mojim srčnim obolenjem; če prepisem iz zdravniškega izvida: po miokardnem infarktu atrijska fibrilacija, kompleten desnokračni blok in levi sprednji hemiblok, preobčutljivost karotid, sinusa, ishemična kardiomiopatija (KasO: tudi angina pektoris) itn. Deloma v zvezi z vremenom, ki je bilo letošnje poletje kar se da nevzpodbudno. To me najbolj moti: vsak dan menjava zračnega tlaka, dopoldne lepo, popoldne nevihta. Včeraj je zjutraj deževalo, opoldne smo kosili na prostem, vročina, sonce, ponoči spet dež, zdaj spet jasna nočnega neba. Vrže me, dvigne, oboje na silo; moje srce potrebuje dan dva, da se uravnoteži. V redu je, tudi če vlada – zelo – nizek pritisk, le da traja na enak način več dni, srce se mi prilagodi. Tako pa... Vendar, ali niso prav takšni napadi name od zunaj pogoj, da se odpiram?

Mot me je nagovoril; zakaj? Zame je vsaka PD K-PO. Sem shicotip, v vsem vidim-čutim živa bitja, skorajda zame ni mrtvih reči, zgolj mehanizmov. Ko doživljam svet okrog sebe kot sistem-mehanizem, kot instrument-reč, začnem umirati, motivacija mi pada, napade me vprašanje: čemu obstajam? Postane me strah, da me bo zagrnilo. Moram v akcijo, pogoj zanjo pa je, da je tisto, kar me napada, živo-vredno; da se "splača" boriti. Moram aktivirati v sebi svoje in ČI bistvo: da sem AgrEkzld, moč Ža, vitalnost. Torej nenehen – Stren – boj.

Ne razumem, kako funkcionirajo moji kolegi UZniki, SIŽgarji. Skoraj vsi so izšli iz Usfer, zato se obnašajo podobno: med sabo hladno, formalno, s komaj Prikr odporom. Pred par dnevi mi je pisal Pril, ki se je po enem letu vključil v delo na Faksu, je redni UProf. Pravi, da je neznosno: Stra obnašanja-razmerij med predavateljskim kadrom je Ira, sospodkopavanje, blokiranje, cinizem; niso se spravili posebej nanj, opisuje veljavni-obvezni stil. Koliko energije gre v nič pri takem AD-Avu!

Je bežanje v Ido Jezika in (S)Nara edino, kar takim AD tipom ostane, da bi se na kaj trdnega prilepili? Zanje sta Jezik in Nar Ido, v katerih jaz ne vidim več Ožlde, kakršna je veljala še za Slodnjaka, ampak le še Dv, Sim-konstrukt, katerega se histerično oklepajo, da bi sploh bili, imeli občutek biti. Čutijo – pametnejši

vedo –, da je ta bit blodnja, zato jo tem bolj forsirajo. Kako naj berejo-sprejmejo **RSD**, če jim pa podira njihovo Tem SSL?

V sleherniku je AgrEkzld; če ta premine, premine tudi Čl. Oba, jaz in moj kolega, imava v sebi kot srčiko Agrldo; gre le za to, kako jo RR: ali v blodno Psidejo, ki je le še Mag retorika, ali, kot jaz, v Rad Krito tega početja, a tudi v Rad ARF-AK. **Mot** me je nagovoril, ker me je vzpodbudil, da moram svojo ARF-AK poglobiti, radikalizirati. Naj sem prišel glede na okolje – in njegovo Prikr Hin normo – še tako daleč, vstran, v napačno, zmerom je vsaka takšna pot prekratka, nezadostna. Resnica – pot k resnici – je zame neskončljiva. IdČl je Prikr bitje, kot Hin skriva Pror in Prado, ki sta v vsakem ES pristni. Slehernik mora (po)ls svojo GhK. V tem imajo **BS** v sebi pravilno usmeritev, le FKČ jih napačno RR.

V **Motu** se borijo med sabo za preživetje-zmago tri skupine; eno tvorita Mo in Že. Mo je – v eni Rci drame – oče klošarja Majzla, Že mati anarhistke, AnGlobaktivistke Marte; sta edina star(ej)ša med njimi. Otroka končata Trag oz. v Meli. Sta v OISu; Ž v normalni DaSDbi kot Kplsystemu (kot sintezi trženja in MM-SSS moralizma) se jima (vsem udom obeh skupin, klošarjem in Altscenarjem), upira. Kdo je kriv za njuno – ponesrečeno – usodo? Prelahko je reči: nihče, vse je Konta; ali pa: vsi smo krivi, vsi odgovorni; krivda je ES konkretna. Ker je Čl Sven, je kriv za to, če svet ne teče prav; in svet, ki ga živimo, nikakor ne teče prav. **Mot** zelo jasno podčrtuje to spoznanje. Dajem mu prav.

Včeraj je bila na obisku druga žena mojega mlajšega sina s štiriletno vnukinjo. Njen bivši soprog, moj – najin z Alo – mlajši sin se v soboto poroči tretjič, pa ima komaj 36 let. Prvo in drugo ženo je zapustil; pravi – upamo –, da tretje ne bo; zagotovila ni. Zakaj se je vnel za prvi dve, če ni bil pripravljen ravnati, kot je obljubil pri poroki: da bo v dobrem in zlu z ženo? V vsakem zakonu so težave, tudi zelo hude; gre le za to, ali jih in kako RR v smisel. Sinova izdaja druge žene me boli; zanjo se čutim sokriv. Sem sinu posvečal premalo pozornosti, dokler je bil še otrok? Gotovo, preveč sem se ukvarjal s sabo. Sin se ni ponesrečil kot Majzl in vsi ti "molotovci" in "brezdomci", kot jih imenuje Kodr(ič). Ni sicer doštudiral, a ima odlično službo v banki, je – celo zelo – iskan izdelovalec računalniških programov, na svojem področju strokovnjak. V njem ni nič ne bohemskega ne Pol-anarhističnega; lepo se oblači, ima prijazen nastop, ne govori Lumargota kot liki **Mata-Hoda**; še jaz govorim – se spakujem, se sproščam – bolj Lumsurovo od njega. Sin ni zašel v poulični kriminal, ni se zapustil. Pa vendar: so česte spremembe zakonskih partnerjev res normalna stvar? Je Čl Nvi res enako zvest v obeh primerih: zakonec in kot promiskviteten? V živalstvu so znane vse oblike; torej so vse Nvne. KC je vzpostavila za normo trajen zakon med dvema; je to le dogovor, ki se ga da menjati? Kaj pa otroci, ki na ta način dobijo več očetov in mater? Je to celo bolje ali bi bilo bolje, če bi bili ti očetje in matere ljubeči starši, pa naj so krvni ali ne? A vemo, da ni tako; da je mnogo zakonskih razvez zoper voljo enega od zakoncev. Da se čuti eden izdan, poražen, ogrožen, s čimer se v njem nabira ressentiment SŠa. Je dobro za otroka, da gre skoz vse to? Eden zmore, se ustrezno RR, drugi ne. Majzl in Marta se ponesrečita.

Na poroki bom pil; upam, da bo lepo vreme. Najprej gremo na Otočec, nato nad Kostonjevico v Gilno na pobočju Gorjancev. Jasno je, da želim novoporočencema vse dobro, tudi moji novi snahi; imam že pet snah (in pet zetov, novih in starih); z večino vzdržujem Prilstike, z Alo se z njimi dobro razumeva. Pa zmoreva RR vso to množino Raz odnosov? Ni ta micelij zame pretežak? Do kdaj ga bom še obvladal-osmišljal? Me ni strah, da lahko vsak moj otrok vsak hip spolzi v

vlogo Majzla-Marte? Kot bi lahko midva z Dominikom Smoletom pristala med molotovci ali/in brezdomci; včasih se je zdelo, da do tega ne manjka veliko. PriSo Peter Božič je bil že v tem, glej njegovo lito, **Izven, Kako lep dan!** Naj sta Zajc in Šel danes še tako pobožna svečenika St Sl Zemlje (Morja), nista se le igrala z OISom, ki pelje v podpodje, v katerem se godi **Mot**, glej Šelove drame **Skak, Svatba, Kanje**, Zajčevega **Potohodca**. Oba sta se rešila v vlogi Nar spomenikov-Polikov; šlo je morda le za las mimo prepada. Se zato tako histerično oklepata svojih vlog, ker se bojita, da bosta brez Nar Ide oz. brez Nar substance spet skoraj le brezdomca, morda Demolotovca?

Ni bil na istem MBP Dušan Jov(anovič)? Brez tega Not izkustva ne bi zmoget napisati **Norcev**. Ni bil v analogni nevarnosti tudi od vseh omenjenih mnogo mlajši Dovjak? Bi brez takšnega Not izkustva mogel napisati **Mavrično ladjo, Karuza**, svojo **Ant(igon)o**? Niso bili na robu t(akšn)e usode že Preš(eren), Can(kar), glej njegovo **Vido**, Grum, glej **Zastore**, Jože Kranjec, glej **Katakombe**? Ne gre za Strno dogajanje-topos-usodo, ki jo vsak na svoj način RA-premaguje, tudi s tem, da jo – kot Kodr – dramtizira? V ČD tega razkroja Dbe in osebnosti še ni; je pa že v RealD, v GangloviD, glej **Sina** in **Sfingo**, glej celo Meškovo **Mater**, KvedD, posebno enodejanke, glej Cerkvenikovo trilogijo **Greh**. Vse do DaSD, do Filetovega **Emanuela** in Kodrove drame **Karusel**.

Moj starejši sin dopušča, da mu pišejo Žursti legende; pravkar ima spet enega svojih številnih intervjujev, tokrat v Sobotni prilogi Dela; Žurst v uvodu karakterizira, da je bil Matjaž v mladosti skrajno problematičen mulc. Sploh ni res. Bil je odlično vzgojen; ko sem ga malo manj kot sedemnajstletnega – po dolgih letih – spet srečal, na svojo pobudo, njegova mati se je s tem ne le strinjala, ampak je bila srečanja vesela, je bil še pravo dete. Šele ko sem ga povezal z OHO grupo, s Šalamunom, Marnikom itn., se je v njem hipoma prebudila deloma anarhična Nv; šele potem je začel menjavati Gimne itn. Verjetno sva bila oba, jaz in novo kulokolje avantgardnega tipa zanj šok. A problematičen v pomenu, ki ga ima ta beseda, ni bil nikoli. Govori in je govoril lepo – solidno, npravno – Slščino, pravilnejšo od mene, nikoli ni kazal ne brezobzirnosti ne nespoštljivosti do staršev, prava izjema med mulci, kot so bili Matjaž Kocbek ali – tudi sošolec – Bard Jucundus. Matjaža je za sabo potegnilo leto 1968, razvijal se je v smer Le(vičarja), AnGloba ipd., kar je še danes. A ne tega tipa, kot ga opisuje Kodr v **Motu**.

V **Motu** so Leanarhisti oz. Altscenarji (Scerji) Lumsti; takšne Gene sredi 60-ih let še ni bilo, tedaj se je ta trend šele začel, deloma pri Jovu, ki pa je bil tedaj že 25-leten in se je na mlade priheftal. Rožanc še bolj; vsaka druga beseda, ki jo je kasneje – v 70-ih letih – izrekel, je bila: pička; takšnega izraza Hanžek ni nikoli spravil iz ust. S čimer pa ne pravim, da ni bil blizu Majzla, kot sem bil jaz blizu ubijavca; in sem morda še. Nemalokrat sanjam, da koga pobijam, nemalokrat sem tako ogrožen, da se rešujem le z Rad kontranasiljem. S Hanžkom sem se takrat pozorno ukvarjal, duhovno skrbel zanj; ko je delal na bežigranski Gimni popravni izpit (tedaj sem spoznal njegovega Profa, bil je Andrijan Lah), sem se s kolesom iz službe zapeljal v njegovo šolo, bil s sinom prej in po izpitu, čakal nanj na hodniku. Lah je vprašal Matjaža: kakšno zvezo pa ima s tabo Kermauner? To je moralo biti okrog leta 1968.

Majzl in Marta sta radikalizacija in deklasiranje neke mogoče EV, ki je čakala tudi na Hanžka, a vanjo ni vstopil. 1971-leta se je že poročil, bil z ženo v dobrem zakonu skoraj 15 let, z njo ima dve hčeri, obe sta lepo vzgajani, v MM slogu.

Njegova starejša hči, ki gre že v 32-letno, je kar se da solidna, vstopa v višji SS, kot diplomirana ekonomistka je samostojna svetnica na Gospodarski zbornici Slje. Tu se oblikuje nova Slska elita. Z možem, Pavčkovim nečakom, živi zgledno solidno, ima že dve hčerki, vsak čas bosta šoloobvezni, tudi lepo vzgojeni. To krilo moje Dne se dviguje. Kaj pa tretje krilo?

Najhujša preizkušnja včeraj – pišem že v ponedeljek zjutraj – je bilo zame branje Aksinjinoga novega romana. Pred nekaj dnevi sem ga začel, a me je tako stisnilo, da sem ga odložil za čas, ko bom bolj pri sebi. Ker nisem smel predolgo odlašati – moja navada ni odrivati težkih reči, ampak se z njimi čim prej spopasti –, sem včeraj tekst podrobno prebral, premislil. Vsake toliko sem moral na zrak, sprehajal sem se po hodniku, jo nato mahnil skoz vas po svoji običajni sprehajalni poti, da bi zadihal, jemalo mi je sapo.

Aksinji sem, ko sem bil romanček (**Zeleno** itn.) prebral, napisal pismo. Poiskal sem primeren ton: povedal sem, kaj o tekstu mislim, a povedal ne žaljivo. Dal sem ji na izbiro: če hoče, lahko pismo prebere kot hudo Krito, me povpraša, kaj sem s čim mislil, pa bom svojo analizo dopolnil, radikaliziral. Če noče, tudi prav. Nimam pravice vplivati nanjo, pasala je 46 let, ima štiri hčerke, dve od njih sta že polnoletni. Če je nisem – nisva z flo – primerno vzgojil, ko je bila še otrok, koliko možnosti imam zdaj? Nekaj še, a odvisno od načina, s katerim se ji približam. Vsakršna avtoritarnost bi bila polom. MOč in MoM sta bila avtoritarna, uprl sem se jima, babica N(atal)ija je bila despot; ne le jaz, tudi njena sinova sta se ji uprla; praded Valentin je bil tiran, vsi so se mu uprli. Moja Dn je primer ponesrečenih avtoritarnih osebnosti, ki so najbrž z Mor-nasiljem Prikr(ivali) svojo Not nemoč. Sam nisem nemočen, nimam se za slabiča, ne potrebujem delati vtisa, da sem vrhovni šef. Vzgamaj z analizo, nagovarjam pamet in srce. Od nagovorjenih pa je odvisno, ali imajo dovolj pameti in srca, ali so dovolj odprti, da me slišijo.

Ak(sinj)a je napisala že vrsto knjig, za mladino, posebej o slepih; uspele so. Ne preveč, vsekakor ne zadosti, da bi uspeh zadostil njeni stremljivosti. Po eni strani ceni najino Morfijo, Alino in mojo; po drugi je najbolj od mojih otrok v LD-PM, v Sim svetu Dv arhemodela. Ima veliko energije, a ne sposobnosti, da bi svoje delo uspešno tržila. Lani je napisala za nov tednik – za Novo – roman **Dnevnik ločene poštarice**, ki se sklada z naravo tednika, Tip za TrivKpl-MO Dbo. V romanu je nekaj – zame – simpatičnih potez: Ira, celo samoposmeh, Krit distanca do sebe; ne prevelika, ne tolikšna, da bi brave, ki takšne modne revije berejo, motila, jaz pa sem jo čutil. **Zeleno** pa je brez te avtodistance; je čisti žanr Triv-ljezenskega potrošnega romana. Aka se tega zaveda; trdi, da je to hotela: se preizkusiti v žanru, koliko ga obvlada. Tu je uspela, obvlada ga odlično, romanček je napisan sveže, zgoščeno, po vseh pravilih žanra, v lepem sladkem jeziku. Sam pa nisem povsem prepričan, da ji je šlo le za dosega tega cilja.

Marsikaj najdem v tekstu, kar sodi v njeno Intpsiho; je RR, a je – vsaj zame – zaznavno. Zakaj želi pisati-obvladati ravno ta(k) žanr? Prvo knjigo je izdala še ne 20-letna, 1977, Tip naslov: **Ples pravljic**. Imela se je za princesko, ustvarjalno načelo te knjige-plesa je bila avtoidealizacija: Abs NeČi svet, ki mu pravim smodel IdeaHarld. Tedaj še ni doživela temne plati Ža; potem se je poročila, ločila. V **Poštarici**, še posebej v **Zelenem**, je navzoča tudi Agrčkzld, le da – v tem žanru – pripada vse Neg-zlo Sžom, grdemu soprogu, ki jo – princesko – zanemarja, ona pa je še zmerom IdeaPld.

Zelenega nama ni hotela pokazati, najbrž jo je bilo sram za tekst, a sva zvedela zanj, nanj sem včeraj odgovoril. Hči pravi, da so to le priprave na pravi

roman; v redu, razlago sprejemam, čakam – na tisto pravo. Vendar sem dolžan – kot raziskovalec resnice – analizirati tudi **Zeleno**, vse, na kar naletim. Najslabše bi bilo, da bi Krit uhljal tuje, Flisarja, MatZupa, ko-če se preveč približa ugajanju občinstvu, Mōda, ko piše za uspeh, lastno "kri" pa bi dajal v oklepaj, ker je pač moja kri, češ, Čl ne sme biti onesnaževalec lastnega gnezda, kot pravijo temu Nemci in kar je Tip za obrambo Klde, tudi NSS-SNara. Oster in trd moram biti s sabo in s svojimi najbližjimi. Pisati o njih, tudi o MOču in MoMi, je pogoj-preizkušnja resnicoljubnosti moje metode in DgZni-DgĖt(ik)e.

O PSti konstrukta-žanra IdeaHarlde, ki je Tip za **Zeleno** (manj za **Poštarico**, do neke mere pa tudi), nimam dobrega mnenja. Menim, da se Čl, ki se vzgaja v duhu IdeaHarlde (avtoidealizacije), Strno nujno RR v fakticiteto AgrĖkzIde, le da si jo sam ponavadi ne prizna, pripíše jo drugim. Aka, poznam jo dobro, ne prehaja v lumgrdost AgrIde; v to je prešel njen prvi mož, se deklasiral, postal podjetnik v bifeju na robu kriminala, podoben Mo-škemu iz **Mota**. Aka vzdržuje tudi doma, s svojimi hĖcerami, razmerje IdeaHarKlde. Pred leti je v tem duhu pisala privlačne, ljubeznive, nežne, pristne kratke Ėrtice. A vsakega plesa je enkrat konec. Starejša hĖci ni konĖala niti drugega razreda srednje šole; postala je natararica, nato prodajavka v BTC-ju. Je potrebovala trdost nezašĖitenega Źa sredi lumscene, da je odkrila v sebi primernejše Źelje? Źdaj nadaljuje s študijem, uĖi se za fotografko, je – kar precej – nadarjena za ta posel. Pustimo temo odprto.

Druga Akina hĖcerka zamenjuje šole, komaj je naredila – po veĖ poskusih – prvi razred precej preproste srednje šole. Niti od daleĖ ni podobna likom iz **Mota**: blaga je, NeĖi, rahla kot sapica, Źivi v sanjah, brez stika s trdo stvarnostjo, govori pravilno-lepo SlšĖino, niĖ argota, oĖi drŹi široko razprte in... sanjari. Gre v PĖAV? Na nji sem preuĖeval Avldo; z vsakomer eksperimentiram oz. opazujem, kaj se dogaja. SkuŹam vplivati-pomagati, a Ėutim, kje je meja, tam odneham, ne grem z glavo skoz zid, vem, kaj Čl zmore in Ėesa ne. Bo dekle naŹlo stik s stvarnostjo, a pri tem ne izkrvavelo? Ne jemlje drog, ne pije alkohola, vsaj ne Ėez mero. A kako se bo obdrŹala v Źu, ki je Agrld? Doma vlada razpoloŹenje **Plesa pravljic**. Je to tista nova vera, ki jo uĖita oz. z njo trgujeta MoŹe v **Motu**? Aka ne trguje z njo, pristno jo Ėuti; pa vendar, ne krepi tudi sama SSL, da se da preŹiveti v IdeaHarld svetu?

Posebej trda – Ir – preizkušnja zame je v tem, da je malokdo tako razkrinkaval idealizacije vseh vrst kot jaz, od nekdanj, Źe pol Stola, v Źtevilnih javnih spisih-nastopih. **Zeleno** in jaz, pa naj bom v katerem koli razpoloŹenju-okviru-VISu, se izkljuĖujeva. Ohranjam vero v Dt, kar pomeni, ne pristajam na dokonĖno resnico zgolj TŹa, na Barlum drek, na OIS, kakrŹnega dramtizirata tudi Kodr in MatZup v **MotHodu**. Vendar moja zamisel Dti ni propaganda za IdeaHarldo! Temeljim na **SĖanti**, na Kristijanu iz **Afere**, na Ambroziju iz **RdeĖe maŹe**, na Sergeju iz **Brez sveĖe**, na Norcu iz **Pipina Malega**. SeH mi je od nekdanj zoprn, tudi ne padam vanj. Trd sem, celo brezobziren; ravno to me je dozdanj reŹevalo, da nisem zabredel ne v Agrldo ne se skrila v Idealdo.

DaSD kaŹe prav deklasiranje – zniŹevanje norme – nekdanjega MM povpreĖja na lumBar dno. Ėno od bistev-sporoĖil DaSD je: resnica NKNMeŹa in PtjProla (RLHa v obeh Rcah) in KC-KrŹa je padec v blato-govno-OIS. O tem priĖuje SPD Źe od Jovovih **Norcev** naprej; in vse bolj. Kodr in MatZup v obravnavanih dramah, tudi drugih, ne odkrivata neĖesa posebej novega, ostajata v okviru **Norcev** oz. lumRĖe RMg, ki traja Źe Źtiri desetletja. Ne oĖitam jima, da sta epigona. KaŹeta, kar je, kar opaŹata, izkuŹata. RMg lumbanalne sorte ni bil le zaĖasen pojav, kot so mislili

KlasTradideologi sredi 60-ih let. LD se ni razvijala v NKNM visokega RLH tipa, na temelju Goetheja in Schillerja ali vsaj ČD, glej **LjDa** in moje analize v Pnizu **ČD 1-5**; ni se oblikovala SAPO, kot sem bil pričakoval tudi jaz. Nasprotno: RLH se je reduciral na MasDbo, na mediokracijo – niti ne le na partitokracijo; Lmp, ki ga je najostreje odkrival-prinašal v zavest Jov, se je bohotil. Mislil sem, ne le enkrat, da je zadnje dno že doseženo; motil sem se. Močvirje kot da nima dna. Živi pesek – točneje: blato – požira vse. **MotHod** sta le vrh MaPSte, ki je tako rekoč totalna. V tem je poanta: da Dgč dram, kot sta **MotHod**, v DaSD skoraj ni. Nekaj dramatikov išče drugam, a redki, Muck, Dovjak. Celo prastari Tor(kar) se je v – čeprav senilnem – **Bistroju** priključil omenjenemu trendu. Kar je bilo v **Pozabljenih ljudeh**, 1955, še SeH, je zdaj le še govno. Počkova bi rada svetlobo in smisel, a jo prav zato zanaša v SeH. SeH ni rešitev, je le nadomestek. Tudi **Zeleno** je – idealiziran – surogat.

V **Nast 4 (StOt)** analiziram Grdinov libreto, narejen po Knafličevi drami **Kmečki teater (Kmar)**; Grd(ina) je obnovil libreto za Kozinovo opereto **Majda**, izvirnik-libreto je izgubljen. Analogen Grdov libreto po Berksovi za Ipavčevo opero **Princesa Vrtoglavka (Pesa)** sem označil kot rahlo parodijo, vsaj kot ironiziran remake. V **Majdi** skoraj ni Ire: sodi v RMg le obrobno. **Majda** je bližja **Zelenemu**. V **Kmarju** Knaflič ob turistični propagandi vendarle še ohranja NKNM PSto; v **Majdi** je ni več. Grd se – seveda v tem tekstu – nagiba niti ne toliko k variiranju znanega, k izdelavi citatov, ampak vse bolj sili v (avto)idealizacijo. Zaveda se, kaj dela (tudi Aka se), a ga IdeaHarld privlači; kot Aka. Aka piše za Trivrevije, Grd si je našel spretnejši alibi: pomaga SKuli, ker prilagaja nerodne librete, **Pesinega**, ali izgubljene, **Majdinega**.

Zdi se, da je sla po idealizaciji nemalo močna pri ljudeh, ki niso pripravljene pristati na LumBarsceno DaSlje. Zato Grda tako moti deklasiranje kot vsebina-metoda-VIS SLZa njegovega UProf kolega Hladnika. Grd ne prenese grdote; svet **MotHoda** ga gotovo stresa od gnusa. Grda privlačuje RomMela; ga ne bo ta izbira Ž drže spravila v Rad spor z okoljem, ki je banaliteta kot takšna? Grd mi je po svoje blizu, v njem čutim NeČi otroka; kot v Aki, deloma tudi v Alešu, do neke mere celo v Matjažu; kaj pa je AnGlob-AnKpl drugega kot otročji-otroški protest zoper grdost – brezobzirnost, banaliteto – sveta?

A če je tako, potem moram isto opravičilo najti za PePKa. Mar nisva bila dolga leta PriSo prav zato, ker sem čutil v njem otroka? Razšla sva se, ko-ker se je politiziral; Pola je drek. Morda pa se zdaj umika iz Pole? Morda je odkril, kam ga nese AnGlob angažman? Niso zakrinkani anarhisti, pomešani med pravljisko čuteča AnGlob dekleta, Agrld stvarnost znotraj IdeaHarlde? Bi moral torej nehati tolči po PePKu? Ali pa obračunati tudi z Grdom, z Ako? Me je k t(akšn)emu premišljevanju napotilo branje **Mota**?

Zanimivo in zabavno: nekoč – v času NKNMeša – je bilo Gled prostor, kjer se je dogajala-udejanjala IdeaHarKld: ČD, **LjDa**, **Vice**, **Svoji**. Zdaj se je Ideald preselila v TrivMO (**Majda** je le spomin, artefakt iz PV časa), ki daleč prevladuje, a nima Umet vrednosti, Kulelita – Litkritiki – jo odklanja kot ničvredno, forsira (Durge-Dinje) le Strš lito, s katero so začeli Jov in Švabič, Rudolf in File. Agrld kot PSt Dreka ni glavna vsebina-sporočilo le v Mladinskem, glej Upperjeve, Pograjčeve itn. uprizoritve, ampak celo v Drami SNG, ki je bila nekoč Stš SNara, SlJezika. Degradacija od Župančičeve **Veronike** do **Predsednic**.

Hoda Pipan morda ne bo uprizoril, je v njem prenizek jezik. Da bi Drama SNG in njeno občinstvo prenesla Lumargot, mora biti uprizorjena drama stvaritev kakega tujega avtorja, iz Londona. Dezorientirano in bebasto občinstvo si pomiri vest, zaradi katere trpi: če v Londonu smejo – morajo – govoriti tako ogabno, naj bo tako tudi pri nas; a ne da bi naši domači dramatik srali take klamfe in pičkarili. Za Angleže ne odgovarjamo, mi – NSS kot SNar – pa je vendar otrok **Micke** in **Mata**, **Veronike** in **Hermana**, torej praznika SI jezika. SD ni nastala iz Jankovičeve **Lepe pesmi o pijanem možu**, ampak iz **BSov**, **MalKata**, **RomPasa**, **MicMata** in **ČD**. V **MotHodu** se ta linija končuje. **Micka** se RR v **Majdo**. **Rdeče in sinje** (postNOBD) v **Zeleno**. V TrivMO ljezenskem romanu je dosežen tako zaželjeni paradiz, ki so ga iskali Krš (**BS**), Meš (**LjDa**) in Prol (Partljičevo **Rdeče**).

Preden zaključim to prvo – uvodno – poglavje v novo razpravo, naj se dotaknem še teme žanra. O žanru že dolgo nameravam pisati. Že pred leti, ko mi je dal Po(ni)ž knjigo razprav njegovih študentov z AGRFT, ki so vsi samoumevno prista(jo)li na žanr kot VIS, sem se Požu izrazil o usmeritvi njegove šole precej zaskrbljeno. Najprej je reagiral odbijajoče, že sem mislil, da se bova razšla, kar bi mi ustrezalo. Nato se je odločil, da mu razhod z mano ne koristi; da bi me zadržal ob sebi, je napisal celo **Pismo TaKu (in sebi)**; razmerje sva vlekla kot smrkelj, dokler ga nisem lani odločno prekinil jaz, nikamor ni vodilo, Pož je le mene vodil za nos, pripravljen je požirati marsikaj, samo da bi uspel. Očital sem mu, zakaj pristaja na žanr; čutil sem, da pristaja na vse, kar prinaša Zeitgeist; da je Tip Čl Dv-PM. Skušal me je prepričati o drugem; ni se mu posrečilo. Ne more se prilagajati hkrati Dv-PM in meni; meni se sploh ne da prilagajati. Jaz – **RSD**, DgZn – lahko le spodbujam, da išče Čl v Dt; Id-poti v Dt ni, ravno v tem je poanta mojega odklanjanja IdMa. Pož je odlašal, da bi se ozavestil te resnice; moral sem ga postaviti na trdna tla. Najslabši so Inf odnosi, noč, v kateri so vse krave črne, vsi smrkliji torte.

Če je napisala Aka z **Zelenim** le stilno vajo, ki se ji danes reče Posn žanra, je ravnala pač v skladu z Dv arhemodelom, z LD-PM. V Dv namreč nadomesti Ožldo (samoumevno stvarnost) in Dč (spore znotraj te stvarnosti) Sim-svet: Ideald je Dv-prisotnost v Ožldi; glej moje podrobne analize o tem v **GR 4**, tudi zraven spadajoče MSk. Dokler Ideald ne dobi do sebe Krit distance, je kot samoumevna tudi ona oblika Agrlde (Ožlde). Malokdaj nastopa Agrld kot takšna: kot osvajanje brez Morideološke utemeljitve; praviloma potrebuje Moralibi. Rlge navsezadnje niso nič drugega kot ponudbe varnosti, kot razlage Pssmista, kot Mage. Šele potem, ko se Ožld RR v Dč, skoz EDč pa pride do ARF (glej MSk **Človekova pot** v **GR 4** in številne MSk, ki **Čipot** razlagajo-dopolnjujejo), je mogoč čisti arhemodel Dv: da konstrukt ni več samoumevna bit, ampak se pokaže, kaj je: konstrukt, model, nastal iz distance, Kula nasproti biosu.

Če se Anln zaveda, kaj je žanr, potem – v ARF – ve, da je žanr konstrukt. Če se tega ne zaveda, in v MO se ne, potem regredira v Ožldo, prepričan, da je žanr nekakšna bit; da med PojObrom in bitjo sploh ni bistvene razlike. Ljudje v LD-PM skoraj ne razločijo več med pristno Ožldo kot bitjo (le še starejši, iz izkušenj MV, NOBD in SPED) in Simo; vse imajo za Inf, ki je dejansko Av, Av kot Avld in kot AvDv. Če ni zavesti razlike, ni mogoče ugotoviti, ali gre za Ožldo (bit) ali za Dv (Posn, konstrukt, tvorbo dejavnega nič). Bojim se, da je večina DaLitkritikov in analitikov – Durge-Dinje – tako ustrojena: brez zadostne zavesti o razločku med Ožldo in Dv. Kot takšni so v službi PM-Kapa.

S tega vidika je DaSD Poz reč: vnaša razločevanje; grdost – blato, gnus – TSa tako poudarja (prepotencira?), da v bravcu-gledavcu sproži zavest o razliki. Bravec noče biti tak, kot so liki iz **MotHoda**: ogaben Vepijan klošar ali Strno dezorientiran Scer (Altsćenar); asociacija na scalec in sralec. V stvarnosti **Mota** vse smrdi, zaudarja do neba. Žanr ne smrdi. Če je neka tema-drama žanr, nima več banalne stvarnosti; besede, ki jih uporabljajo v medsebojni komunikaciji dramski liki, niso več kot v Natu ali RealD smrdeče, ne destituirajo več lažne SpoDo NKNMeša, kot v **Norcih**; sploh nimajo več vonja. Oz. če imajo vonj, je to Sim-vonj, le retorika vonj(anj)a. Vse te pičke in pizde in šiti in jebanja so v žanru le Zun geste, analogno kot je v telesnem MimGledu Sek le – ali predvsem – retorika teles, znaki in ne sla, kakršna je bila v Ožldi in v Dč arhemodelu, ko je sla Čla pripravila do Rad strasti, do umora, glej **JTuga**, Skofičevega **Gospoda s Preseka**, še **KoVido**, spet in obnovljeno v NOBD, v **Ognju in pepelu** in v AnKdramatiki, v **Ani**.

Kodr je že starejši ČI; iz Gene mojega starejšega sina, rojen konec 40-ih let. Kodr ima morda že vnuke, torej izkustvo, da ni vse DvSim; ko gledaš svoje bližnje propadati ali vsaj ulete v pasteh, se zaveš, da Ž ni le retorika; Trp dela Ž pristno. Ko opisuje Kodr odnose med starši in otroci (med Može in Majzlom-Martó), ne tiči (več le) v Dv žanru, odpira se trdi stvarnosti Ožlde in (€)Dč. V **Motu** do pravega EDč razmerja (kot je v NOBD in SPED) sicer ne pride, pride pa do Si dveh, Majzla-Martó. Ti dve Si sta stvarni, sta posledica (ne le) objektivnih sil(nic), Majzlu odpove srce, ker je že predolgo klošar-alkoholik, zadene ga srčna kap, Martó pa potepta množica, ki jo je zvalila njena mati (Že) v zapuščeno PzM tovarne, z načrtom, da bo ustvarila novo NA cerkev-sekto in s tem zaslužila. Majzl si je za S kriv predvsem sam, ni vzdržal usode, zagazil je v OIS, namesto da bi usodo RR v K-milost; zapustil se je v Rad skepsi, Nihu. Martó pa je povozila naivna – fanatična (igrano fanatična? med obema izrazoma, med igro in fanatizmom, za Martó ni razlike, je Inf) – vera (Psvera), da je mogoče maso znova angažirati v boju za RPP svet. Vsaka masa povozí; glej Mrakovega **Marata**, tudi **Gorje zmagovalcev**. Z vsako maso kdo manipulira; če ne, če je spontana, je Rad kaos, je ognjeniški izbruh nesmiselne energije, ki postaja v LDPM celo le Psenergija, histerija kot Maspsihična bolezen, ne kot pristna sila iz vulkana; le redko ni manipulirana. V **Procesu** jo – Jude – upravlja judovskaC(erkev), Kajfa kot njen veliki duhovnik, v **Tugih** jo usmerjata LTugo in Zorislava, oba kneza. (Tu ni masa, ampak ljudPS, tako se gleda.) V NOBD jo vodi Ptja, v SPED KC.

Osnovni model v **Motu** je PrepDč. Vsi se prepírajó med sabo: Marta z Majzlom, čeprav se tudi (za)ljubita; tu preide Kodr v SeH, želeč, da bi prešel v pristnost Ožlde in LdDra. Vse tri skupine se med sabo kregajo, katera od njih bo zasedla rov, tj. PzM opuščene tovarne. Med njimi ne pride do EDč-SV konflikta. Dogovarjajo se, Kplpodjetnika manipulirata z ostalima skupinama, a jima tudi ne gre od rok. Vse tri so v SZ. Tu se **Mot** bistveno ne odlepi od Šelovega **Kanja**.

PrepDč nosi v sebi Pot za EDč, a v **Motu** se ne aktualizira. **Mot** se mu ogne, prehaja v Dv, vendar vleče za sabo stvarnost Ožlde, ki se v Dv arhemodelu RR v gnoj, močvirje, blato, v klošarsko anarhično AD. Bistvo za žanr, kakor ga razumejo Dvideologi (DurgeDinje), je, da se da svet popolnoma instrumentalizirati, tj. retorizirati, RR v IVJ. Žanr ni le PojObr, le VIS. Žanr je – v tem okviru – nekaj, kar sintetizira in nadomešča PojObr (Dv) in stvarnost (Ožldo in Dč). Žanr deluje kot Maga, kot SSL, kot čudežno geslo ali znak, kakršen je obesek iz Machu Pichu v

Zelenem, in – enako – pesniška PolMorMil ideologija AnGlob Revanarhizma Marte in njenih: Scerjev.

Pa vendar je med obeskom-amuletom, kot deluje v **Zelenem** in tisočih analognih Magfilmih, na eni in Anarhdeoldrži na drugi strani razlika, celo bistvena. Razlike ni, dokler sta obe drži le IVJ. Celo amulet-talisman ima v sebi Pot za prehod v stvarnost: ko-če naivni Magverniki doživijo resnico svoje Idealde, se v sebi sesuje, pade v OIS, v norost, v Sm; glej lik oznovca Jerneja v **Zlati mladini**, tudi v **RazPragu**. NeČi dekleta, ki se zanašajo na Mag moč tim. Poz energije čudodelnih svetinjic (isto velja za ude KC), naredi lahko Sm, ko spozna, da je verovalo v privid. Še mnogo verjetnejša pa je S kot resnica-stvarnost (€)Dč smodela v praksi AnarhRevarjev, če jemljejo svojo akcijo zares. Večina je ne jemlje oz. večina spozna meje te akcije, v njih prevlada UtPsk, Utinteres, stvarnost dogovorne Agrlde.

Tako se je zgodilo z večino Gene 68. Tip primer je mladi JašZlc, ki je v 70-ih letih nosil Maovo čepico, kadil havanke, da bi bil podoben Che Guevari, razgrajal zoper šaha Pahlevija, danes pa je okravateni veleposlanik ipd. Ti so najslabši. Kdor ni šel po poti JašZlca kot prefriganega koristolovca, ki pa se še danes pači z Rom paskvili in kolumnami, je crknil v govnu klošarstva. Biti klošar je eden od obeh nasledkov Altscene. Menite, da Može nista bila v Altsceni, ko sta bila mlada? Ni ona madame Klementsčitsch, in on mister Emilijan Milanus Pintarius, ki je danes Preds kompanije prevoznikov? Ema Pinta je največja karikatura od vseh.

Žanr zna biti zelo prekanjena-pokvarjena reč, če ga manipulanti vzamejo za alibi. Lahko se losaš sleherne odgovornosti, če reduciraš (RR) vse na žanr. Danes tak, jutri Dgč žanr. Žanr vendar ni stvarnost, je le instrument. Stvarnosti ni. Zato za Dvideologe Si ni. Tudi S sodi kot eden od momentov v žanr. Poanta-sporočilo **MotHoda** je v tem, da S ni žanr. Da tudi drek ni le žanr. Vihrovi v **Stršu** se to ni posrečilo pokazati; Vihrova igra na Inf med žanrom in stvarnostjo, med Dv in Ožldo. Kodr in MatZup sta strastnejša, z več Persile. V Kodru je več pretresenosti, v MatZupu več ledene analize, ki pa tudi zadeva v črno. Izbirata žanr, da bi ga od znotraj destruirala. Se jima posreči?

Odisno od bravca. MatZupovega **Pianista** so DurgeDinje in elitna Krita razumeli kot žanr; nagradili so ga. MatZup je bistro igral na Inf med stvarnostjo in žanrom. Zdi se, da se je tega v **Hodu** zavedel, da je hotel stopnjevati stvarnost, obenem pa se ne odpovedati žanru. Dv arhemodel – LD kot PM – je izredno močan, trdoživ, ekspanziven. Kdor ga hoče preiti v smeri Dti, najbrž ne bo smel uporabljati le dram(atik)e-Kule; ta je po bistvu Dv. Moral bo čez Kulo, tudi čez Algo. Kam?

2

Kodrova zasluga je, da je povezal obe skupini, ki postajata vse bolj Tip za DaSvetKpl v DaSvetLD-PM: Dbdno (klošarje, izgubljenice, brezposelne, alkoholike, zadrogirance...) in PsRomAltScere (Rdeče brigade, AnGlobste, Anarhaktiviste, dediče guevarizma, maoizma, castrizma, trockizma), torej deklasirance in PolPselito, ki se, v takšni Not povezavi, sama RR v Lumgrupo. Zoper obe je postavil (ob)last, ki jo v LD-PM sestavljajo Kplpodjetniki, sploh vsi, ki imajo Dbo za trg, ki tržijo.

Proizvajavec starega tipa, MrkProla iz 19-ega Stola, ki se pojavi v SD z Voš(njak)ovim **Premogarjem** in Kristanovo **Zvestobo** v 90-ih letih ter nadaljuje še v SPD, čeprav tu – v RMg – že na Strno Raz način, glej Lužanove **Neposredne proizvajalce**, v **Motu** ni. Kodr ne trdi, da ne obstajajo; a kot da niso več zanimivi oz. v Dbi ostajajo, a so že analizirani, drama kot Umet pa mora odkrivati nove pojave. MM-SS (srednji sloj) tvori del Kpl podjetnikov; zdravnica Že ni več zainteresirana, da bi ostala zdravnica, RR se v prodajavko SSL, tj. nove vere-RIge. Kar se prodaja, s čimer se trži, so vse bolj prazni znaki, Sim-IVJ. NA sekte nazorno in primerno zastopajo to prazno PsMag retoriko. GlobDb postaja vse bolj pogon praznih znakov, intenzivno PzM, katerega intenzivnost je SZSL.

Osnovni konflikt KlasKpl LDbe je bil med BržMešem in Prolom, med nacijami oz. NDžavami. Kristan uprizori ta drugi moment v **Ljub(islav)i** – boj PS (kot napoved SND) z NemFD (kot napovedjo NemND); Canovega **Kralja** dopolni Šorlijeva drama **Na Pologu**. V NOBD se vidika Not povežeta: SV Sljuda (Nla) zoper domače Bržlde in Nemokupatorje, **Rojstvo**. Ko pride po vojni Prol na oblast – vsaj ideološko, tudi na Mag način kot Ptja –, nehuje biti KlasProl, vse bolj se RR v SS, ki so – naj bi bili – sinteza Brže in Prola, RdečaBrž in ProlGos, kar da kot rezultat Inf. V času Ptje je rdeča Brž Pselita; po 1990 se prav ta vidik okrepi, ob tem izgubi zvezo z despotsko Polo. Pola v LD-PM je instrumentalna, sredstvo za pridobivanje položajev, (ob)lasti, ki pa ima za cilj lastnino oz. – vse bolj prazen – imidž, igro znakov, ne pa Pol teror, Tip za Tot Ncz in TotKom-Stl. Spremembe v Dbi so torej bistvene. Prav na primeru **Mota** se jih da jasno ugledati in analizirati.

Ideja-zamisel LDbe je v zamenjavi boja kot SV (glej verske vojne 17-ega Stola) s tekmo na Kpl trgu; ta se razvije v 19-em Stolu, a je navzoča že v Stri 18-ega Stola, glej **Mata**. Stališče Ožlde kot e(di)ne Cerkve je konotirano v **RomPasu**, torej še v začetku 18-ega Stola, tudi v **Igri o paradizu**, v 17-em Stolu. Ožld se Strno razvija v EDč, tj. v SV. V **Matu** se tekmeči ne ubijajo (več) med sabo, nobeden nima (več) ekskluzivne MagRIg ideologije, le še slo po Dbvzdigu, po denarju in po ErSu oz. Sek(s)u, kar se potrdi in radikalizira v koncu LD kot PM, v **Filfigarovi svatbi**. Tekma namesto SV se vidi že v **Micki**; Pl Tulpenheim le še zapeljuje, kot Pl ne uporablja več Vojoblasti, meča. Je Zapl, kot so (Pandolfo, Ubaldo, Valen itn.) v Jovovih **Plejbojih**.

Vrnitev SV-RBa kot Mrkideologije in vojn med nacijami pomeni regres v FD in PS. Konsekvenca je bistvena, važna, velja jo razumeti v polnem obsegu pomena: tako Ncl kot RB sta regresa. Ncl se Strno radikalizira v Fz-Nczu, RB v Kom-Stlu; NOBD je sinteza obeh, je Lefz, **Rojstvo**. Kfz sintetizira Ncl in Katmonopolizem; KC in Ptja sta MimDč. V LD-PM – v **Motu** – Strno ne more priti do SV-RB oz. do verske vojne, ker manjkata Prol in Brž, tlačani in gosposka (**BlaNe**), dve Raz naciji kot Raz Nara-narobenosti, ki po nauku socialnega darvinizma nujno konfliktirata do Umora enega od obeh ali obeh (NOBD, SPED, **GiM-ŠpK**).

Že izhodišče – Ožld – ni več pristna Agrčkzld, ampak je že RR v Dv; Čl-podjetnik-tržnik (tisti, ki trži) ima v sebi sicer neznansko slo po obvlad(ov)anju vsega, a to obvladovanje je samo na sebi Dgč tipa, kot je bilo v FD in v Klas-LD, ki je sprožala RB in vojno med narodi (VmN). Kot da sta odpadla oba prva arhemodela: Ožld in Dč, ki vodita v EDč in s tem v Umor-AD. AD v Dv arhemodelu je Strno Dgč: je pot skoz SZ (**Kanje**) v Av (v PAv, glej **To-ja** in **Deščka**).

Mot podaja sintezo-ravnotežje (SZ) med dvema tekmečema (klošarji in Sceri), od katerih je vsak svoj KAv; grupa je KAv. Av nima v sebi te moči – AgrčkzOžlde –

, da bi se spopadel z Dgč-tekmiškim KAvom na Ž in S, kot se zgodi v EDč. Preriva se, prepira (kvečjemu je TekmDč); tekmeca nagovarja, naj ga pusti pri miru, predlaga pogodbo-dogovor, da bi vsak od njiju čim bolj živel (medlel in sanjaril) sam zase, v sebi. AgrEkzOžl do ohranja v LD-PM le še grupa tržnikov. A tudi njihov način ekspanzije-osvajanja terena se je Tem spremenil: ni več Voj(aški), ampak označevalski. Znake pa proizvaja nov tip industrije, industrija za zabavo, za imidž.

Sceri tržnikom niso napoto; po eni strani so jim zoprni, nadlegujejo jih, kršijo red-sistem, ker nočejo delati; ker demonstrirajo, vnašajo v Dbo kaos starega tipa. Po drugi strani se perfektno vklapljujejo v PM-trženje. Skrbijo za imidž, potrebujejo določene tipe oblek, ki so v trendu. Franc je recimo oblečen v usnje, pofarbanih las, z rinko v uhlju ali nosu. Nosijo izbrane hlače, majice, čevlje, berejo in širijo določen tip knjig, gledajo določene TeVe oddaje itn. Njihov "boj" je kvečjemu Ktz vandaliziranje, kakršno uporabljajo zajedavci, sicer pa so njihove ideje v Zeitgeistu, "in", oddelki za programiranje v industriji si jih izmišljajo, jih fazonirajo, propagirajo: tržijo. Sceri po tej – odločilni – plati igrajo igro-V(logo)-scenarij LD-PM. So skrajni rob tržnikov. Ko grejo čez rob – ko se povežejo z Arhgrupami, recimo z islamisti, ti so iz Ožlde, verski fanatiki, obnavljajo Muslo in Krš iz prejšnjih Stolv – , kvarijo igro. A to njihovo nediscipliniranost mora PM-oblast tolerirati, predvideva jo; kot ekonomsko misleča škoda, ki jo povzročijo, že vnaprej vkalkulira v svoj projekt.

Ima pa LD-PM rajši docilne NA grupe, povzročajo manj zmede, obrnjene so navznoter, v duš(ev)ni mir, glej Ravnjakov **Flet**, ne v randalirajočo akcijo. Pir(jeve)c je imel sredi 60-ih let (tudi oz. predvsem) zato toliko uspeha (in jaz nič), ker je svetoval mladim konec Pol in Db akcije, obrat navznoter, k biti. Iz tega nasveta sta se razvijali obe Aci: NA (zen itn.) in Umet, ki sta se obe polagoma degradirali v drogo, v opustitev sleherne dejavnosti: v grupo klošarjev iz **Mota**. Bor v Kriti Pirca, glej **Šolo noči**, niti ni imel tako narobe, kot smo mislili tedaj; kot sem mislil tudi jaz, čeprav se s Pircem oz. s tem njegovim eskapizmom kot Mag NA SSL Info nisem strinjal. Jaz sem iskal drugam – v Dt –, s tem pa Tamladi (kot tudi še Damladi) niso imeli kaj početi.

Nasproti Pircu so že sredi 60-ih let (po)ls(kali) predniki DaScerjev nov tip Pol aktivizma, predvsem Močnik s svojimi. Tip: v Liti (v SD) ta model ni dobil nobene podpore; kot da je bil s Komaktivizmom NOBD že opravljen-absolviran. V teku let se je moja prognoza o tem (močnikovskem) PsPolgibanju, dal sem jo že konec 60-ih let, potrdila: gibanje je bilo Rad konstrukcionizem IVJ nad stvarnostjo. To bi bilo v redu, če bi šlo za matematiko ali slikarstvo; a so se močnikovci – DaSceri – imeli za Polike. V tem je njihov groteskni SZ paradoks: so, kar niso; hočejo biti, kar nočejo biti. Takšni so le faza na poti AD v grupo klošarjev. Mártna grupa Strno nujno prehaja v Majzlovo grupo, obe pa sta fiktivni. Edino, kar je v njiju vredno, je Mártna in Majzlova S. Le S ju še povezuje s stvarnostjo. Otožna karikaturna.

Pirčevi učenci, ideologi konca PolDb akcije, so Uča najbolj izdali: Graf, Šel itn. Ko so začutili, da jih vodi Pirc v NA impotenco, so se postavili na glavo in se RR v Ncl-Gent-fz aktiviste. Tip: tudi ta grupa ni zmogla dati Umeti-SD. Dajala je in še daje podobe SZ, **Kanje**, AnKa, **Ana**, **Dedalus**, **Halštat**, AD, **Grmače**, a celo AnK je le Krita, ki spada v TradSD, je oživljanje jalove SPED, ni Poz nova platforma. Nclati Kulniki niso sposobni izraziti v Umeti.

Ker je jasno, da je Umet deveta briga za tržnike, ti naročajo Ideakonstrukte, ki jih prebira zagamana masa, ostane le še grupa klošarjev, ki je – vsaj za zdaj – Umet in s tem ustvarjalno močna. A niti ona ne kot takšna. Majzl sicer lepo

filozofira, ostali ne, a da bi kaj napisal, tega ne zmore. Oz. pišejo gesla po zidovih mesta, tim. grafite. (KasO: potrebna bi bila primerjava med temi grafiti in verzi Muckovega **Sonetnega venca**, ki se vozijo kot gesla skoz peron. Muck nadgrajuje Kodra, klošarjem polaga na jezik smisel. Se mu to posreči, je ta retorika stik z Dt?) Njihov IntNot svet je pop-rock glasba, ta pa je v domeni Kpltržnikov. Tudi ambientalno Umet Pop tipa je povzela PM-industrija, z njo manipulira grupa Može kot dedič Kantorjev, **Kralj**, Berte, **Kirke**. Pišejo tudi poezijo, a ta je najraje tekst za popevke.

Analizo Dbe in Čla prepuščajo UZni, sociologiji, psihologiji, ta pa zagovarja temelje LD-PM, saj iz nje izhaja, je od nje – ne le po ovinku, kar direktno, tudi skoz Dž, ki je PM-Dž – plačana. Tisti, ki še pišejo drame, povezane s TradSD, kombinirajo klošarstvo (LumD) in lbt, ki se še ima za nosivca Kule kot (po)lsa resnice.

Kako dolgo bo trajala ta – vse bolj krhka, negotova, začasna – pozicija sinteze Kule (vrednot) in močvirja (OISa)? Gre za zadnji krik pred ugasnitvijo TradKule, tudi Dč stvarnosti, ki edina omogoča – skoz RazcDč, ARFDč – pot k Dt? To je PSta oz. položaj **Mota** in Kodra. Tudi MatZupa, čeprav tega bolj privlačuje uspeh v tržišču. A ga še ni povsem posesal. Da mu ne bi povsem popustil, se trudi celo Möd; da ne govorim o Počkovi, ki najdeva oporo za upiranje DvSim Nihu v SeHu. A le Dovjak je, v katerem je videnje Dti, **Pipin**; in Muck.

Morda bi smel imenovati MaPSto, ki jo ugotavljam v **Motu**, a že v **Norcih**: LumD; pač po analogiji s SPD, NOBD, SPED, RealD, ČD itn. Kodr, Jov itn. sicer ne propagirajo Luma, kot Bor, Zupan, Miheličeva NOB-Ptjo; obenem Luma ne odklanjajo na ČB način, kot NOBD Dmbe, SPED Komste. Lum imajo za rezultat dozdejšnjega razvoja Slje, celo ZahÉve, za njuno usodo. Do Luma so kritični, vendar ne enostransko-pristransko. Po svoje so tudi v njem, ker so ARF-AK drža; Lum je nadomestno ime za močvirje kot svet, v katerem živimo bolj ali manj vsi.

Podjetniki-tržniki (Može) niso zunaj Luma ali nad njim; imajo imidž, ki naj bi jih delal za elito, a so le Posn nekdanjih pristnih elit, so le Pselita, Lumelita. LD-PM ne potrebuje pravih elit, kajti njeno bistvo je znak kot PzM, to pa je imidž-videz. Lum je vsebina imidža. Glede na to so klošarji najbližje resnici – s tem najbolj Poz –, ker so, kar so, medtem ko tržniki lažejo. Če se v Dv sploh še da govoriti o laži. Da je nekaj laž, mora biti nekaj resnica in med obema točkama razlika. V Dv pa so vse razlike igrane (IVJ), manipulirane, konstrukti; vlada Inf. Videz je vsebina, imidž PzM, laž=resnica. Že TorD je odprla pot v Dv. **M=A. Ne=Pe.**

Če bi ostal pri nazivu LumD, bi to pomenilo, da je Lum dvoumen: resnica in ničvrednost. Da so tudi dramatik, ki pišejo LumD, dvoumni; kot je File v **Émanuelu**. Bili so trenutki, ko sem skušal videti v tej drami uprizarjanje JKra, a kaj, ko je Émanuel le zadrogiran klošar. Naj sem do JKra še tako Krit, ker se RR v FKra, v É(di)nega boga despota, v njem je tudi pot v Dt. Pa je v Majzlu ni? Ne propagirajo tudi **Évi** zajedavstva, glej Krš nauk o pticah, ki ne delajo, a žive? Ni PzM zapuščene tovarne kanal-cev-čreva-blodnjak, ki po Dgzamislj pelje na Dr stran? Se ne upira v meni vse preveč KlasČl temu, da bi bil v močvirju kak izhod? Ni v meni vse preveč močen AKPLEL Geom tipa, da bi prenesel kaos, ki je tako Tip za KodrD, tudi za drami **Karusel** in **Ko vstopiš v svetlobo?**

Mot je Daodgovor na ZSD, glej Pniz **ZSD 1 in 2**. Morda je v KC velika modrost, ki pravi, da je Čl brez despota Strno izgubljen; da končuje v SSL Scerjev, v gnoju klošarjev. Da le strah in bič držita Čla v smislu, ki je sicer umetelen, a je, medtem

ko ga v lumD ni. **Mot** je direktna polemika z **BS**, **MalKatom**, **RomPasom**. Tudi v **Motu** nastopi S (Marte in Majzla), a ji Kodr ne more najti smisla, medtem ko ga Krš kot S boga (FKra) uveljavlja, čeprav z Mago in na silo. KršMaga je učinkovala dve tisočletji, Maga tržnikov iz LD-PM pa je hitro pokvarljivo blagó, ničvredna banalna manipulacija. V KršSSL je HKD Kula, v novi veri, ki jo uvajata Može, ni tako rekoč nič. To je s strani Krit resnice odlično, saj se pokaže, da so Rlge SSL, PzM, nič. A ostati pri resnici nič ni nič. Celo objektivna dejstva, na katera se sklicuje in se z njimi kot z RLH empirizmom rešuje Bartol, glej **Empedokla**, so premalo za osmislitev bivanja. Tisti, ki je dozdej v ČlZgi osmišljaj, je sleparil; tisti, ki sleparijo razkrinkuje, pa ostaja na kahli in ugotavlja, da je Čl le bitje s – celo prazne – kahle. **Mota (Hoda)** ni veselo brati.

Može skušata pretvoriti zapuščeno tovarno v zbirno mesto nove sekte-Rlge, ki jo ustanovljata. Skoznju razkrinkuje Kodr svetodrešilne projekte-grupe od KČe do Ptje. NA sekte so le KC-Ptja brez velike Zgmoči. Kodr reducira, poenostavlja, banalizira; to je njegov lum. V Može vidi zgolj pokvarjena manipulanta, ki bi rada veliko zaslužila, to pa početa z varanjem ljudi, ker sta ocenila, da se da tako največ najhitreje nagrabiti. Apostol Pavel, Marx, celo škof Rožman in Nar heroja Kaki so bili pa vendar več kot le dva prevaranta a la Ričet in Žlindra iz Milčinskega **Brata Sokola**. Več v tem pomenu, da so soustvarili HKD Kulo, Fijo, AAF Noto, kar vse omogoča Čipot (glej MSk **Čipot** v **GR 4**) v Dt, medtem ko je početje Može – tržnikov – le ponujanje ništra idiotom-revčkom, željnim varnosti. Hoče Kodr – **Mot** – reči, da danes ni več mogoče ustvarjati HKD KulRlg sistemov, da je vse zadevno početje le še banalna goljufija? Bi kar držalo.

Blodnjak (Blak), kar je zapuščena tovarna, se da RR v marsikaj; tudi to je Kodrovo sporočilo. Zdaj je v nji mrzlo, a Mo pravi: "Naročil bom kurjavo. Tukaj bo toplo kot v pravih nebesih." Može sledita Sejduni iz **Alamuta**, le da z Minprepričljivostjo; ali pa so Daljudje kljub nasprotnemu videzu (da so umnejši kot njihovi predniki) totalni tepci. Sejduna se je moral na Alamutu potruditi, da je vojščake prepričal, da jih lahko popelje v nebesa; Damanipulanti dajo le oglas v MO in stotine slaboumnih priderejo v želji, da bi jih sleparji varali in pumpali. Niso gledali v Sadarjih in podobnih lumpih (DADAS) novih prerokov? (Sadar je DaSejduna.) Hočejo hiter zaslužek, ob tem še obljubo varnosti. Nove NA vere so komponibilni hlevi, da se jih razstaviti v nekaj urah, nanovo sestaviti v Dgč Rci, prestaviti kot Psizvire kamor koli, silno so dinamični, medtem ko so bili stari FD hlevi – cerkve in dvorci – prelepi trajni Kulspomeniki. V Blaku raste nova Cerkev in nova cerkev, Strno začasne narave.

Kaj bi rekli moji kolegi iz II. razreda na SAZU, če bi brali **Mot** in podobno SD? (Ne berejo je, Zadr bere Miška Kranjca, Top Finžgarja, Kravec Sardenka, Siti **Igro o paradizu** v obeh Rcah, v jezuitski visoko Kuldoktrinarni in v lumdijaški, ki je bližja potujočim komedijantom, eno v latinščini, drugo v Slščini-kranjščini.) Videli bi, da govorita pravilno Slščino, takšno, za katero naj bi se SAZU vnela in jo terjala prek Dž zakonov, le Može, le oba sleparja, ničvredneža. Prav ta par – Može – je edini v dramih, ki drži zvezo s KlasSKulo, s SNarom, s Katzdravniki, s SpoDo sistemom, ki si edini še prizadeva, da ne bi vse (pro)padlo v lum.

Ko sem se zadnjič na seji izrazil po ljubljansko, seveda le s strokovno metaforo (dejal sem: P na u rt! in komentiral, da smo tako govorili v ljudski šoli na Grabnu), sem naletel na leden molk. Če že Univerza (ff) pada v lum, Hladnikova destitucija visoke Kullite, naj bi ostala vsaj SAZU Stš Sjezika, kar je bila nekoč Drama SNG po

zaslugi Otona Župa, Galie, Vidmarja in ideologov, ki so hoteli Ljo RR v Periklejeve Atene, iz rovtarskih Aten sezidati Goethejev in Schillerjev (Herderjev) Weimar. KosSr govori pravilno kot Učo Šviligoj. Hoče Kodr reči, da so vsi, ki govorijo pravilno KlasSlščino, prevaranti, Hini?

Može načrtujeta, kako bosta spremenila prostor: "Fantastičen prostor! Brez najemnine, skrito pred očmi javnosti. Naravnost idealno." DaRlge so napol ilegalne, to daje njihovim naukom skrivnostnost ezoterizma; Posn katakomb. In poceni bo, merilo tržnikov je finančna in sploh performanca: "Vse lahko opraviva sama, brez pomočnikov", ti koštajo, "mogoče kak varnostnik", namesto PP Ptje in inkvizicijskih služabnikov KČe. "Bazen bova kupila, z modrim dnom." Bazen namesto reke Jordan, za krščevanje.

Primerjaj Jeločnikovo SPED **Eno samó je potrebno**, kako krščuje škof Baraga Poglnde. Kodr kaže resnico tega početja; Mo je Baraga, Že njegova pomočnica St Porcijunkula. Može govorita med sabo cinično, učinkovitostno; mar KC ne? Kdaj "udariva z reklamo?" Se KC ne reklamira noč in dan, seveda bolj Hin zavito? PM je Reda nekdanje HKD Kule. Dakriticizem misli, da so prvi Kani funkcionirali enako kot Može; za Može so zgodbe, kot tista, ki jo obuja Mrak v **Apostolu Petru**, odveč. Kakšno križanje! Kakšen Goli otok ali zapori neki! KC in Ptja sta pobijali Huse, Diehle, Oswalde, Koširje; v LD-PM se ne ubija nikogar več. Zdaj smo civilizirana Db. Može se ne zavedata, da je Čl bitje domišljije, da je dedič Prora in Prade, da čuti GhK, da ga motivirajo velika dejanja požrtvovalnega odkupovanja krivde, kar vse sta mu nudila KC in Ptja, medtem ko mu Može ne ponujata nič podobno zanosnega. Už v KC martirizmu in PtjRevarstvu je neizmerno večji kot gol krst v Blaku. Ali pa je PM-Čl izgubil potrebo po velikih Užih im mu gre le še za fuk in onanijo?

Pogovor med Mo in Že: Blak "ni daleč od centra mesta. Z avtobusom pet minutk in tu je tudi veliko parkirišče. Tako veliko, da ne bo nihče ničesar posumil." Igrata se skrivalnice; a z majhnim vložkom, zato z majhnim Hedom. Uživati na križu in cvroč se v vrelem olju je vse kaj bolj žmahtnega kot blebetati v eni od NA sekt. Zares strastni in poželjivi se bodo priključili islamistom, ti obetajo poln Už, s tem močno stvarnost. Slediti Bin Ladnu je vse Dgč osvežilno kot vstopiti v Cerkev ekozelencev.

"Računalaj jim bova mastno... naj se ve, razkošje se vendarle plača in danes ni nič zastoj. Čez teden dni bova tukaj kraljevala. Saj bova kralj in kraljica, kajne?" V EDč sistemu je moral zakonski par ladu in soprog Macbeth na veliko klati, da bi postal(a) kralj(ica); enako Napoleon in Tito; a ti so bili potem res močni cesarji, čeprav Raz usod. Zdi se, da je tudi vloga kralja-kraljice v LD-PM mizerna reč. Še Petru in Jacinti, **Poh**, se je bolje posrečilo gospodovati v Baliževi graščini. Kodr ima prav, ko kaže bedo imidža LD-PM.

Može sta nosivca civilizacije; sta po PePKovi meri, PePKo je naslovil knjigo Mrakovih dram **Heroji civilizacije**, kot da bi bil Mrak prerok higiene in šolstva-prosvete; kakšna konvencionalizacija dramatika, ki se leta ni umil in v čigar stanovanju ni smrdelo manj kot v Blaku **Mota**. Ko se Može čez čas vrneta v Blak, naletita na speče klošarje; njuna reakcija je analogna reakciji borcev za higienično Slščino zoper jezikovno spačiščino.

Je ta izraz pravilen? Bi moral zapisati: zoper spakedranščino? Zoper jezikovne umazanije? Top gre dlje od Može; ta dva sta Čla iz LD-PM, strpna, nenačelna, ne marata nasilja, naj si bo še tako pravično, PN. Top in njegovi pa zmerjajo umazance z Izdi SNara. A vemo, kaj čaka Izde. Tuga zabode Zorislava, **JTugo**, Harza

ustreli Prt Krim, **Rojstvo**, Adečo zver zakolje Junak, **Vst**; Izdi dobijo zaslužen kazni. Top je še iz KlasDbe; prepričan je: Člu, ki maže St Slščino, je treba odrezati jezik, kot ga je Štefan Nemanja 30.000 bogomilom. Ni ravno odrezani jezik najvišje potrdilo edino prave vrednote: Kazni? Ni odrezani jezik fantazma despotov a la Top, ki bi radi iz SAZU naredili sodišče in mučilnico? Glede na takšne VojSnike, kot so Top-otači, sta Može – je DaSlKplBrž Pselita – prava blagodat. S sleparjem se da vse zmeniti, s pravičnikom nič. Top je lik iz **Malkata**, jaz pa sem rajši Mat in Tonček; Tonček sem bil, dokler mi je stal. Zdaj sem ata Žužek...

Vsakdo najde svoj vzor v kaki SD; **Mat** vsaj v LD-PM še privlačuje. **Malkat** pa je strah v zapuščenem gradu. Drakula? Trubarja gledam vse bolj iz nove, povsem nekonv plati. Tudi Dgč kot Kmecl v svoji enodejanki **Trubar**. Trubar iz **Malkata** in iz Kmeclove monodrame sta dve bistveno Raz figuri. Katera je prava? Kmecl dela Trubarja za **Friderika z Veroniko**, mene stresa groza pred Trubom kot Kaznovalcem. Topa imam za miniTruba. Hvalabogu, se zahvaljujem Vsemogočnemu, da sem doživel LD-PM; da lahko pišem **RSD**, kot mi ustreza; da nisem primoran biti Sin, ki mora odgovarjati Oču, kot je predpisano v pravilni in tudi vsebinsko edino veljavno sporočilni Slščini.

Higiena je bila že za Ncz gibanje bistvena vrednota; Ncl je – tudi jezikovni – purizem. Blak pa je kišta dreka. Že: "Po pijači, po urinu zaudarja." Mo: "Celo halo bova morala prezračiti, pomesti in umiti." Dve metodi za dosego tega čistunškega cilja: s plinom in s pogodbo. Kaj pa, če se pogodba ne posreči, če so usanci trdoglavi, če nočejo preč? LD-PM se drži zakonov: nobenega ubijanja-likvidiranja, uporabljajte blage metode! Tudi v tem mi je PM všeč; pusti mi, da arknem, če hočem, ne ukazuje mi, da moram živeti snažen, čist, govoriti pravilno Slščino.

Jo govorim, če hočem, a je ne govorim, če nočem. Zakaj bi se pustil prisiliti? Naj me prepričaj! Ne zmorejo, ne čutijo potrebe ne daru za to. Ali vstopiš v njihovo St občestvo, v Cerkev-Hlev, ali ostaneš klošar, morda začasno tudi Scer. Niso me stisnili v ta(k) kot, čeprav se je desetletja zdelo, da sem oplel. A sem bil tudi Odisej, ne le Lucifer in Ahil. Sami so me povabili v SAZU, v Cerkev, zdaj pa imajo klošarja, ki na St mestu zaudarja. Pa spet ne. Ko sem skupaj z linčarji, se delam, kot da sem eden od njih; le v **RSD** priznam, kaj sem. A ker **RSD** nihče – tudi moji kolegi – ne bere, ne vedo, kaj sem; sem, kar nisem; veljam za nekoga, ki je, dasi ni. Prav imaš, brat Konkordat! Can v **Pohu** je že zdavnaj pred mano doživljal isto zgodbo, prav tako je igral na dveh ravneh: kot pesnik čudežne Slščine (Učo Šviligoj) in kot razbojnik-kontrabandar Krištof Kobar. Tudi Kodr je oboje. In MatZup. Le tako lahko preživimo, tisti, ki nočemo biti ne nadškof Rodeur ne Rink, Prdec ali Gniloba. Smo oboje. Je pa vprašanje, če Rodeur v meni ne smrdi bolj od prdca. Ni vrh DSKC ena sama gniloba?

Ko Mo ugotovi, da po tleh Blaka poležavajo klošarji, reagira na način paranoične Ide, kot ideolog-praktik St SNara, KCe, Slščine, More itn., le da svoje grožnje ne more več izvršiti, v LD-PM se je ne da. Kodr slika v Mo-škem Čla Klas Ožlde (tiste, ki jo vrača DSD, a tudi narodoborci in jezikoborci – ne pa drekoborci – á la Top), ki bi rad spet Dbo PNa: "Pijanci so se naselili. Grozno. Ne moreš se jih znebiti." Hitler jih je potaknil po taboriščih in jih spuščal skoz dimnike veselo v zrak. "Povsod so."

Klošarji širom lje pomenijo, da je govno sistema prišlo na dan, na svetlobo: ščurki, Grili, kače, Komsti, podgane, kloaka. Motijo imidž kot lepi ambient. Če so, pomeni, da Db ni IdeaHarkld; da maskiranje resnice (AD Ožlde) ne funkcionira. "Ta drhal zapital Ta pijana sebičnost!" Av da, sebičnost ne. Pač pa OIS; MorKlasDb ne

dopušča javnih izrazov OISa. Javnost mora biti skladna z vrednoto Idea Harlde; v javnosti se mora gojiti-govoriti lep-zdrav-klen-naš jezik, dajati nravne zgled, da bi se ljudje prav orientirali.

Dekliške Katšole so uprizarjale SarD, **Nesto**, ne CanD, ne **Blagra**, še manj GrumD, **Zastore**. V jezuitskih Gimnah so uprizarjali učene latinske **Igre o paradizu**, ne le **Hojo s paradizem**, ki je bila ljudštud vakantska – skoraj že Lum – zabava vsaj toliko kot Katnauk. Ko se v 60-ih letih v SD-SDbi uveljavlja ČD kot izraz NKNMeša, **LjDa** 1867, CKosa **Strast in krepost** že 1861, poskuša (F)KC z zadnjimi silami proces ustaviti, preprečiti, da bi javnost zasegla RLH dramatika; Bilc napiše – po naročilu urednika Zgodnje Danice, Luke Jerana? – **Tarbulo** kot Rco **RomPasa** in **DrabPasa**. KC ve, da bo postala SD – SIZ – kmalu (po Strni nuji) dedinja **Lepe pesmi o pijanem možu in ženi**, dokument in krepitev razkroja (AD IdČla), če se bo odprla RLH VISu, če se bo postavila na Čla in ne na (Kat)boga. Tako se je tudi zgodilo; Jeran in Bilc sta imela vsaj na eni ravni prav.

LumD in **MotHod** so dokaz, kam pelje osamosvojitvev RLH Čla, novoveška miselnost. Može sta direktna dediča nekoč Ideapara MirMare, **LjDa**, in/ali Marice-Dragiča, **Vice**. DSKC ve: ni dovolj vrniti SpoDo BržMeša; ti so že pokvarjenci, izhajajo iz TrgKplLDbe, kot Može. Treba je še bolj nazaj: k **Tarbuli**, tu je Už v samožrtvovanju (ŽrtPlD) ogromen, največji. H KrekD, kjer usmerjajo ljudi KC in Snice, **St Lucija**, asketinja Elizabeta. K SPED, v kateri se kaže, da je edino trdna – varna, nravna, smiselna – Db tista, ki jo vodi-usmerja Kl; glej Papežev **Krst ob Srebrni reki** in/ali BRozmana **Človeka, ki je umoril Boga**. Vrniti je treba torej FKc in FD; odtod Refe in ReSlom (zglede **BlaNe**) v DSKC.

Le FKc lahko doseže, kar – nemočno – predlaga Mo: "To bi morali prepovedati. Strogo kaznovati. Tudi zapirati." Ta(k) cilj je dosega(a)la tudi Ptja, a le za kratek čas, za pol Stola, KC pa skoraj za dve tisočletji. Vendar, ali je ta sistem obnovljiv? Ni Sv v LD že preveč napredovala in Čla ni mogoče vrniti v FD (FKc) ječo? Morda ga morejo vračati še islamisti, Muslfundamentalisti, ker se Muslo še ni odprlo RLH VISu, Musl Db je še v šeriatskem pravu oz. v strogem sistemu **Korana** in FDbe. Morda pa bo čez čas, kot v EvrKršu od 18-ega Stola naprej, tudi Muslo popustilo, se Not RR v RLH Dbo. Če se ne bo, je Strno nujna vojna med RLH-ZahÉvr (ZDA) sistemom in islamizmom. Z ene strani – s strani Musla – SV, z druge pragmatična, kolikor ne bo Zahod popuščal regresu in se tudi sam vračal v SV-ÉDč; Busheva retorika je regresivna. AmPreds govori o novi križarski vojni, kar gre na roko udejanjanju MimDč-ÉDčev v SV.

Vsaka Db, naj je na eni strani še tako LD-PM, nosi v sebi vse ostale momente – arhemodele –, ki lahko vsak hip pride(re)jo na površje in zmagajo. AnGlobi ne razumejo, za kaj gre. KplGlob in križarske vojne ZDA sta dve Tem Raz stvari. AnGlobi so izraz infantilne želje po IdeaHarKldi, s tem na liniji Refe, le da je njihova Refe regres k MrkPtji oz. LRevarstvu; a ker se dogaja v LD-PM, postaja PsSV, PsÉDč, AD-retorika. To je usoda Marte in njenih Scerjev. Kodr je logiko Strno dobro pokazal.

Zlahka se da narediti še nadaljnje potrebne konsekvence. Sceri se bodo v sebi razcepili; ena linija jih bo nesla v klošarje, druga v Stvojščake, v rezervno armado islamistov, kar bi bile že Rdeče brigade, če bi bil tedaj islamizem že dovolj prebujen-artikuliran. Moč za SV ni v klošarjih in v SS ZahÉve, ti dve skupini sta v LD-PM obrobni; moč je v milijardah revnih, IZ, ki poseljujejo dežele, bogate z nafto in rudninami. Te se da oborožiti, sfanatizirati, narediti za pristne St vojščake. Le

redki Evri so pripravljene žrtvovati svoja Ža za Idejo; Ideje zanje ni več. Med Musli je takih ŽrtPld – v Potu – na milijone. Bodo morale ZDA uporabiti atomsko Voj silo, da bodo ukrotile upor nimaničev? Ob figarskem skrivanju Zahčve, ki se dela, kot da bi bilo vse v redu, če ne bi bilo ZDA. Zahčva dejansko podpira islamizem, s tem da humanizira-retorizira v situaciji, kjer gre za preživetje Zahoda. A v SV med Zahodom in Musli bo tudi Zahod regrediral v FD, uveljavil se bo model EDč; in vse bo izgubljeno. Je to sporočilo **MotHoda**?

KlasMeš, ki se podaljšuje v PM-Meš, noče videti resnice. Že ne ve – noče vedeti –, kaj je in kaj počne njena hči. Odnosi med starši in otroci so le še Zun, otroci so za PM-Meš (za SS) vse bolj le sredstva. Zmagala je Etfija, ki jo v Slji zagovarjajo feministke: Že je lastnica svojega telesa, svojih Užev, to je njena Sv. Že se ravna po tem; njen Už je v zaslužkarstvu in Sek(s)u z Mo; ker njena hči ne sodi v ta – dvojni – Už, ni bistvena. Že-nsko skrbi, da ji hči ne bi zašla med klošarje in/ali Scere, ker bi to škodilo imidžu-ugledu Dne; Že je zdravnica, takšna pa je lahko uspešna le, če je v javnosti spoštovana.

Kodr kaže SSL ljudi, Idčla, tudi PM-Mešev. V drami se kaže, da je Marta – Vodlja Scerjev – hči Že-nske; Marta v dogajanju že nastopa, že vodi zasedbo Blaka. Že: "Mladi so zraven. Čisto mladi, poglej, tale ni polnoletna. Groza. Če pomislim, da bi lahko tukaj videla svojo hčer!" SSL je Tem moment že v začetkih Svetdramatike; **Kralj Ojdip** temelji na SSL, ki se nazadnje razdre in Čl se sesuje v AD. Kot se v **Motu**.

Že(nska) kot predstavnica sinteze med KlasMešem in PM-Mešem zagovarja Refe; KlasMeš je v tem še zmerom v okviru FP. Med vsemi Tem Strami je brez konca prehodov. "Ti ljudje ne vedo, da obstaja nekaj več, da ni vse v pravicah, ampak predvsem v dolžnostih. Pokorščina je izginila iz spomina, poslušnost je neprevedljiva beseda." Kot da bi brali **BlaNo**. Vendar DgAnln ni naiven, ne pada v smodel MimDč, kot padajo Scerji; tudi moj starejši sin, ki je veliki (brez ARF) zagovornik ČIP. Dilema pravice-dolžnosti (ČIP in dolžnosti do boga-Dbe) je napačna dilema; DSKC je to razumela, zato oba vidika sintetizira, škofič Stres se zavzema za ČIP, trdi, da je bila KC od nekdanj zagovornica ČIP. Bila je zagovornica vsega, kar ji je določen hip pasalo; v **Židu** ji ni pasalo, v Slji 2002 ji paše. Seveda pa Kani in Sceri zelo Raz pojmujejo ČIP; stvari pokažejo resnico v ES primerih, odloča konkretna Ćmp, kar je vedel že Bacon.

Anarhd je razširila pojmovanje pravic do brezmejnosti: vse so pravice, nič dolžnosti, medtem ko so pravice tudi za DSKC tista drža, ki Člu narekuje, kaj mora storiti: svojo – od boga podarjeno – Svo bogu vrniti. Sv je last boga, prej ko pride nazaj k lastniku, bolj prav je. Za KC velja enačba: pravice=dolžnosti in vice versa. (Ne Vice Vukov in še manj Bice Lampret.) Ko je Meš dalo Katboga v oklepaj, s ČD (ČD ne potrebuje Kla, v ČD Kler ne nastopa), se je začel proces večanja pravic in zmanjševanja dolžnosti. Par (MimDč) Komfz je skušal ta proces RR vsega v lbn zaustaviti, vsak s svojo Refe, Kom še bolj z RePS, ni se mu posrečilo. Tudi DSKCi se ne. Brezmejna Sv Čla, ki ni odgovoren ničemur, razen svojemu Užu, ruši vse ovire, nazadnje pripelje do AD razkroja, kot kaže **Mot**.

Če Čl ne najde v sebi slutnje DrBoga, ki je Strno zunaj Db-ldBa, mora po poti AD oz. padanja v nič. Blak je lahko MeP za pot na Dr stran, lahko pa le ugasnitev v govnu teme, kot je v **MotHodu** ali pa v prazni, a z ARF oboroženi retorični igri dram Iztoka Lovrića, izdanih v knjigi s skupnim naslovom **Retrovizor**; vse je tu PzM, prazen kufer, aluzija na Lovrićevo Nih tezo, da je vse nič, glej Kodo **Afera pouhn**

kufer. DSKC ni prava Alta PM-Lumrazkroju. Refe – ReKC – je le začasna Psrešitev; prej ko prej se THM-krog obrne, po Ožldi – idealizirani KC – se zgodi Dv-PM. **Krst ob Srebrni reki** se Strno nujno RR v krst, kakršnega pripravljata Može v **Motu**. Le Prešev **Krst pri Savici** je Pot za Dg. Pa še Preš je Dg vezal za KC, s tem omogočil Katrazlage svoje dramske pesnitve, danes SrKosovo. **PKrst** je šansa, a ga je treba ustrezno – v duhu DgZni – RR. To je moj cilj; žal povsem nerazumljen. Žal pa je tudi Preš enostranski: Črt in Bogomila se zaradi LdDr odrečeta vsak svoji Svi in temu, da bi bila SAPO. Tu pade Preš pod nivo NKNMeša, rešuje se z Refe, obogateno z LdDr. Upesni svojo vero, da je spoj Sve in Dti neuresničljiv. Jaz še zmerom verjamem v njegovo uresničljivost.

Vidi se, da je Vojpripravljenost Moškega, da bi potolkel klošarje, le IVJ-PM; ne gre mu verjeti: "Če bi udaril po teh beticah, bi iz njih pritekla gnojna voda, drugega nič. Naj poskusim mahniti po kom?" Že: "Ne. Bojim se, da postaneš zločinec." Je previdna. Mo: "Zločinec? Če pobijem te duše, sem junak." Tako presojata Krš v križarskih vojnah, glej Fžizkove **Otroke apokalipse**, in Daislamizem, seveda tudi KomPtja MV. A čas junakov je v DaSlji minil; zamenjali so jih retorji-blebetači-postavljaji. (KasO: Tip, da vodi AnNato gibanje Morovič, avtor Rad Lum Nih Karn Lbn ideologije. Se PePKo zaveda, da sodeluje z zavestnimi kaoti, katerih namen je Unič vseh "metafizičnih struktur"?) Sicer pa ima Mo kar prav: v klošarskih beticah je res predvsem gnoj(na voda); a tudi voda, ki jo bosta natočila v plastični bazen Može, ni boljša. Je le očiščen gnoj, z detergenti Prikr. Maska-laž. Tudi onadva krščujeta – nameravata krščevati – z drekom, le da se ne kaže tak.

Ker se klošarji, ko se prebujajo, ne pokažejo kot nasilni, sta Može zadovoljna; zadevo razlagata cinično: "Zaradi najine posvečene vode so miroljubni. Deluje", namreč posvečena voda, analogno kot v KC. Danes tudi Kl v KC ne verjame več v posvečeno vodo; Kl so ali ciniki-instrumentalisti (Stres, Ocvirk, Janez Potičnik, Rodeur) ali bebcji, ki so žrtve lastne želje po avtofasci. Za Kl v DSKC njihova praksa-sistem nista bistveno Dgč od pojmovanja Može. Tadvta sta prinesla s sabo transparent, na katerem piše, "z rdečimi črkami: SERVIS ZA KRST NOVE VERE! VSTANI BOG V NJIH!" Nove ali stare, vseeno. NA sekte in KC postajajo vse bolj le tekmeči na trgu (ponudbe), ki tržijo. Katdogme so vse bolj reklama. Kolikor niso uspešna reklama, jih Kl ne uporablja, KC ima toliko gesel v rezervi, dve tisočletji se nabirajo v depotu, da jih ima pripravljene za vsak primer. Mene je zapeljevala s pristankom na PO, Kuntnerja s pristankom na SNar, Puča z obetom, da bo prišel z njo vred na oblast, Arharju ponuja Kap, Brezigarci tenki stvarci, da bo lahko služila, teti Mici, da bo lahko sanjala. HKD servisiranje. V primerjavi s KC sta Može diletanta. Sta le Pska, ki zajedata močnejše skupine. Zato sta nemočna. A sta po Stri ista kot poskus SHKI (norovcev, Janča), da bi znova – ali šele zdaj zares – postala oblastna elita na Slskem. Tu sta se srečala Top in TH. Kdo mi je bolj ogaben od vseh teh serviserjev in Magideologov, ki polnijo svojo rit in blažijo svoj strah, kajti vsi so – v LD-PM – OPski, tega pa ne prenesejo?

Pogovor med Mo in Že se odvija takole: "Imenitno. Udarno. Privlačno. Tole s servisom je genialno. – Ko bo voda posvečena, bova začela. In kje bo blagajna? – Pri vratih. Tam bom sedela." Kot v mesariji ali kavarni; dve svoji teti sem kot otrok gledal sedeti za srebrno blagajno, le da sta bili zgolj uslužbenki, ena pri mesarju Javorniku v Wolfovi, druga v kavarni Evropa. Bili sta Proli, medtem ko je Že nova MMB nove Alge. "Jaz bom krstil vsakogar, ki bo prišel. Vera naju bo rešila. Tudi tistile postopači bodo vstopili v najino vodo. Prisezem." Sceri so že – v njihovo krščeno vodo. Vsaka grupa v svojo scalnico. V KplDbi je tudi scalnica vrednota

(Kap), le da prinaša dobiček; zato: "Koliko naj računam? – Dva tisočaka že, pet je preveč." Ne ravna DSKC na las enako, ko se grebe za poključke gozdove, blejski otok, Betnavo in Pristavo, debelo kravo in očetnjavo?

DSKC bi lahko vključila Že vase, Že je sposobnejša od Mo. Že: "Nasprotno. Kdor veruje, plačuje." Tudi jaz sem, še srečen sem bil, da lahko dam monsinjorju za klobase. "Če bo gneča, bova malček spustila ceno." In ta vera se bo splačala, saj bo v duhu LD-PM strpnost kot takšna. Daljudje potrebujejo širino, razumevanje, dejansko korupcijo. "Ali veš, da je v Ameriki cerkev, ki je podobna najini? Tam je duhovnik, ki poroča verujoče različnih ver." Rlga vrlega Štajerca Mesička, skoraj bahajstvo. "Tam se mirno žid lahko poroči s kristjanko, evangelist z budistko, cigan s pravoslavko in tako naprej." To seveda ni UH, ampak univerzalna goljufija-SSL. Pa vendar je to tudi UH: Rad strpnost. Ni Enega, a tudi mnogoterega ne, le videz mnogoterega. Gled namesto svet. Svet=teater v LD-PM.

Može Posn(emata) NA praktike, na isti način utemeljujeta svoj projekt: "To, kar bova počela, je moralno dejanje, vsak, ki veruje, bo razumel najine namene." Kdor se odloči verovati, se odloči, da bo veroval v vse, kar terjaja od njega nova Rlga; sicer je vstop v Rlgo brez smisla. Če kaka Rlga razglaša za boga Kišto pira ali Penis ali Strgano cunjo, pač verujem v vse to; če pristanem na absurdnost vere-boga, sem še najbolj varen; potem je vse, kar se mi lahko zgodi, smiselno, vse vodi božja Previdnost. Od mene pa je odvisno, v katero Cerkev-sekto bom vstopil: ali v Bančno ali v promiskuitetno ali v mazohistično; KC je blizu prvi in tretji, a polagoma dopušča tudi že drugo, saj bo sicer preveč klerikov buzarantov in pedofilov. Le kdor uživa v odrekanju, naj bo asket. Dovolj je prostora za vse.

"Ko zaprem vrata, pridem k tebi, ljudi morava razvrstiti okrog bazena, v polkrogu, tako, da vsi vidijo napis, ki ga bova obesila tja gor. Vljudno bom rekla, sezujte se, božji poslanci", kdo ne bi hotel biti božji poslanec?!, "ti boš ponovil... in prosiva: pomagaj nam, kar je božjega in svetega, reši nas hudega, izberi v nas najboljše in nas posveti z lučjo modrosti" itn., vse v znanem duhu vseh Poz ver, ki objublajo blaženost; za vse te faze so obrazci napisani že zdavnaj.

IdČl je dvojen: slepari in sam bi bil rad osleparjen; temu se reče: fasciniran; s fiasco se je ukvarjal predvsem Umet-Polik Šel, ne le v Čari, predvsem kot DSD ideolog. Ene slepariš, od drugih želiš biti očaran. Ta hip sta Može banalna sleparja; njune sanje so, "da bi nekam odpotoval", na Bahame, "da bi se rešil službe, svoje družbe, vseh spon in zadreg", bednega Ža v mali Slji. Bahami so nadomestno ime za nebesa, stvar je znana od **Igre s paradížem**, v kateri pomeni paradíž transparent, tablo, kol, na katerem visi slika raja, Potštudi, ki bi radi prišli do denarja, pa uprizarjajo biblijsko zgodbo, kot uprizarjata krst v Blaku-katakombah zapuščene tovarne Može. Načelo je za vse isto. (V Kat cerkvah hodi med mašo naokrog cerkvenik s puščo in nabira milodare.) Gre za eno Tem Čl teženj: zbežati s Tsa, ki je svet Trpa, zoprnij, naporov, nesreč. V LD-PM je nova le retorika, vsebina zadeve je ista: "Brez dela" na novi Cerkvi "ne bova mogla uresničiti niti ene najine želje", oba sta Žižkovca, "prikovana bova na to mesto, na te ljudi in jaz na svoje paciente."

Tudi jaz bi se rad rešil svojega okolja, a vem, da se tega ne da na način Rlmagij. To sem vedel tudi pred desetletjem, ko sem še tičal v KC. A jaz sem bil še večji manipulant od nje; dal sem se ji, da me je izkoristila za par let, v tem času sem jo preučil od znotraj, nato pa se od nje poslovil suvereno, čeprav trpeče; a se je dalo to Trp RR, bilo je ravno tolikšno, da sem lahko sam od znotraj razumel-začutil, kaj privlačuje ljudi v Cerkvah. Bil sem – in ostajam – eksperiment,

snov zanj in eksperimentator. Sem torej tudi jaz Može? Na neki ravni da. Le da meni ne gre za (ob)last, ampak za odkrivanje resnice. Do resnice kot Dti se da priti le skozi THM-krog, torej tudi skozi Not izkustvo manipulacije in manipuliranosti. Dejanja nastopajočih v **Motu**, vseh treh skupin, razumem od znotraj, čeprav imam do njih Krit distanco; niso dovolj profesionalne. Zato se vse tri skupine ponesrečijo. Franc in Mala zmagata le začasno, v VSu, na THM-krogu.

"Na tem svetu ni ničesar zastoj. Da Bog vstane v njih, je treba plačati." Drži; odloča le, kaj pomeni za koga izraz plačati. V KplTrgsistemu je generalni ekvivalent – kot še nikoli – denar-Kap. Ni pa s tem ukinjen drugi vidik plačevanja-plačila. Tudi denarni trg temelji na menjavi: dam in – da – dobim. Najbolj enostavna menjava je denarna ali blago za blago. Bolj HKD je tista, v kateri mora Čl šele ugotovljati, kaj si želi dobiti, kaj mora dobiti, kaj je zares vredno dobiti; in: s čim mora kaj plačati. Če z denarjem, je zadeva hitro opravljena, seveda s pogojem, da denar imaš. Red(ukcij)a vsega na denar dela odnose med ljudmi pregledne, jasne, obvladljive; to je Poz plat denarja kot generalnega ekvivalenta. A Čla ni mogoče zreducirati zgolj na denarne odnose; bolj ko se nanje reducira, bolj se reificira, kar je ugotavljal že Marx, pa frankfurtska šola (Fromm itn.) za njim. Že Hegel s svojo teorijo alienacije.

KČ je razvila HKD sistem plačevanja, dolga; Čl kot dolžnik bogu je mnogo več kot le izpolnjevalec dolžnosti. V **BSih** je podrobno razvit sistem, kako odplačati Tem dolg zaradi Čl Prora-Prade; ker je Čl GhK akter. FKČ terja od Čla Abs predanost Katbogu. Odkupnina mora biti Človo Rad predajanje bogu, sicer vrže bog Čla v pekel, tj. v VeTrp. Ko vera v VeTrp-pekel odpade, KČ nima več sankcij, da bi Čla prisilila v popolno poslušnost Gosu. Polagoma odpade vrednost Trpa. Pride do edinovrednosti Uža; to je položaj v LD-PM. Može sta zgled za takšno Redo na Už. Klošarji poznajo le še Už najbolj enostavnega tipa: pijančevanje, droga. Sceri obnavljajo PolKulo oz. Už v ukvarjanju z Milprojekti, z novo utopično akcijo. Seveda še (bistveno) manj uspešno od Koma.

Lbn kot EtFija LD-PM uči, da Čl ni nikomur-ničemur nič dolžan. Tudi Db – inclusive Čloštvo – je le sredstvo za pridobivanje Uža, ki si ga želi Psk. Ne le da Čl ni nič dolžan; počutiti se mora, kot da so mu dolžni vsi ostali. Obravnavati jih mora kot dolžnike; PM-Čl je K-bog, vsi ostali ljudje so K-dolžniki bogu. Če mislijo vsi tako, pride do tekme med njimi, kdo bo od ostalih več iztržil, tudi s sleparijo, kot Može. Ni – vsaj na eni ravni – ves Kpl takšna sleparija?

DgZn je zunaj PojObrov, kot sta dolg in plačilo, čeprav se zaveda, da je Čl Strno tudi ldČl, s tem akter na THM-krogu, s tem tudi dolžnik, slepar, tekmeč, borec, ubijavec, mazohist, vse, kar je dozdaj bil. Vsak sistem dela svoj red s temi – mnogoštevilnimi – momenti. LdDr ni niti dolg niti plačilo. Z LdDr skuša Čl postaja(ja)ti DrČl, se pravi, da se opredeljuje-čuti-misli zunaj vseh znanih PojObrov, zunaj usodne ujetosti v THM-krog. Verujem, da nekaj tega zmore. Ne še veliko, a upanje je tu. Je to upanje SSL? Kako vedeti? Če vidim, da morem vsaj misliti (RR) DgPot, je to zame že dokaz, da sem na pravi poti k Dti. To mi zadošča. Upanje ob strogi Kriti lDbA.

Da Člu ne zadošča le Už, pa naj je kakršen koli, se vidi iz potrebe Može, da želita biti Dgč od ostalih. Dgčnost je ena od obeh Tem tem **Mota**; druga je Sv. Že(nska) je celo prava fikta: "Sva drugačna. Ker nama ni mar, kdo je z nama, kdo je okrog naju, bogati ali revni, lepi ali grdi, bolni ali zdravi. Midva meriva drugače, greva drugam, zreva drugam, drugačna sva, zelo drugačna."

Tema terja posebno in podrobno analizo.

Bravec, ki pozna DgZn, ve, da je zame – zanjo – bistveno razlikovanje med Dgč(nostjo) na eni in Dr in/ali Dt na drugi strani. Z mojega vidika uporablja Kodr pravilno izraz Dgč, vendar dodajam, da je tudi v Dgč moment Dti, vsaj želje po nji. Može ne razumeta razlike med Dgč in Dt; k čemur stremita, je res le Dgč, pa vendar, v njiju – sleherniku – je nekaj, kar ni zadovoljno s Čl bivanjem v TSu, z njegovim zgolj ldlikom. Dgč bi se dalo opredeliti kot nezadostno-neprimerno, celo napačno in SSL obliko Dti.

Danes ljudje brez težav govorijo v isti sapi o ldi in o Dgč, obe imajo za Poz. DgZn ve, zakaj je mogoče tako govoriti: ld pomeni Ožldo, Dgč sodi v Dv; Ožld in Dv sta dva od treh arhemodelov, ki tvorijo THM-krog. Res je pa, da tisti, ki bolj poudarjajo ldo, bolj želijo regres v FD-PS, to so GentNclideologi, vse do fza, medtem ko tisti, ki bolj poudarjajo Dgč, raje vidijo uspeh-pomen LD-PM. V tej vlada pluralizem, ta pa terja Dgč ljudi, medtem ko paranoiki Tot tipa želijo, da bi bili vsi Eno (KC, Ptja, SNar).

V **Motu** ni GentNclstov; **Mot** je analiza DaSlje in njenih HS trendov, ti pa so Raz grupe Dv sistema. Morda je za nastopajoče v **Motu** že to dovolj, da bi bili radi Dgč, tj. da se nočejo vračati v Ožld modele. Tako klošarji kot Sceri so kot udje dveh grup še zmerom Ožld oz. Klld, a vsaka od njihovih Klld naj bi bila nasprotje – Anteza – vladajoči SDbi, ki je LD-PM, Dbi, v kateri vladajo Može tipi, tj. tržniki. A tudi ti so pristaši Dgč modela, vsakdo – vsak Psk, vsaka skupina Pskov – tekmuje na trgu z ostalimi, vsak(a grupa) ponuja Raz blago, znake. Da bi na trgu uspela, mora poudarjati Raz(ličnost) svoje blagovne znamke, blagovnega znaka, blaga kot znaka. Ta znak se imenuje tudi ld oz. prepoznavnost; prepoznavnost tovarne, Pos izdelovalca, tudi SNara.

V tem VISu (v LD-PM) je SNar le grupa, ki tekmuje na Globtrgu. Bolj ko kdo odklanja Globtrg – Globo –, bolj regredira k SSL-predstavi o izvornosti SNara, o St Sl biti, Sl Nar substanci ipd. A tudi SNar kot integralna celota (Klld) je glede na ostale Nare Dgč. Noben od teh projektov nima za cilj (po)lSDti; se niti ne zaveda, kaj naj bi bila Dt. Pa vendar teži k Dti, ne da bi imel o tem pojma. A ker ni ARFDČ, nima možnosti, da bi se približal lSDč smodelu, da bi se zavedel tega, da teži k Dti. Povsem narobe se razume, zato še posebej narobe ravna. Tako imamo v **Motu** tri Dgč grupe, ki pa so vse tri sestavni deli nečesa, čemur smemo reči sinteza ali sprava-dogovor-pogodba med Ožldo in Dv. To je DaSlja, ki je SND in del Glob(alizacij)e Kpl trga kot realizacije nekdanje UHe, projektirane recimo v Kreftovih **Celjskih grofih** ali **KoVidi**, v leSD-30.

Mo je do Žetrditve o njuni Dgč skeptičen: "Drugačna? Kaj pa denar, ki ga bova pobrala?" Denar je kot generalni ekvivalent skupna ld. Že: "Denar z najino drugačnostjo nima nobene zveze." Kaj je torej zanjo Dgč? Nekaj, kar nista in tudi ne bosta, čeprav si bosta finančno opomogla zaradi Čl neumnosti, nebogljenosti. Dgč je Mag vrednota, je joker, je skrivnostni emblem-amulet, ki fascinira-privlači enako kot bolj Tradusmerjene izraz ld.

Že je inteligentnejša od Mo; se kar natančno izraža. Mo: "Denar je na prvem mestu." Že: "Ni res. Ljudje so daleč pred denarjem." A Že ni kaka humanistka, ne verjame v RLH vrednote NKNMeša. V kaj torej verjame, se trudi verjeti, ima potrebo, da bi verjela? "Ti dobro veš, da nakita ne maram, vsebina duha ima

lepše tone. Greva naprej. Molitev se glasi, ponavljaj za mano: Kličem vero vseh ver, kličem božje vsega božjega, v nas naj se naseli veselje veselja."

Kar je imel Šel pred dvema desetletjema za Poz Mago-vero, glej **Skak, Triptih, Čaro, ŠelVido**, za vesoljsko energijo, gre za kozmocentrizem, ki ga je od Šela prevzel-ukradel TH, je zdaj pri Kodru le še spomin na nekdanji zanos NA vere; v osnovi pa že le Pvt želja po verjetju, po utemeljevanju Čl ravnanja v nečem magičnem, kar vsako ES ravnanje presega. Če tega ne bi bilo v LD-PM ljudeh, se ne bi tako masovno zatekali v NA sekte. Da bi Že uspela, mora sama verjeti v to, kar obljublja. Resda manipulira z ljudmi in z lastno Rlgo, obenem ji (si) pa verjame. SZSL in/ali avtofasc.

Mo ponavlja za Že, a tako, da se razkrije oboje: lastno nasedanje nastavljeni pasti in prevarantski mehanizem, ki je Stra LD-PM. "Naj se naseli veselje" in veselje "v nas, stara vera ven", to je inovatizem trga, "vera nova noter", nov trend, nova blagovna znamka, "čim več ver", čim bolje založen trg, "tem več bogov, čim več bogov, tem več sreče", ker je več Magzagotovil Sreče." ČD-NKNM je stavilo na Eno Srečo, vanjo verjelo, v srečo SNara; DaSDb mora ponujati čim več bogov-sreč, da bi napolnila svoje PzM, sebe kot PzM.

Kakšna pa je Dgč obeh ostalih skupin, pač glede na Db normo, to pa določajo v Db uspešni, Može? Može norma je uspešno trženje in SpoDo-Hin; Dgč od tega je nekdo, ki ni in noče biti ne SpoDo ne Hin. Sceri so si izbrali že neSpoDo jezik: Lumargot. Marta je sicer hči zdravnice, a govori glede na jezikovno normo SI klasike bistveno nižje kot njena mati, ki je Meška. (Analogno meni. Tudi MOč je govoril pravilno Slščino, jaz lj narečje, tam nekje okrog Krakova, Trnovega in Mestnega loga, popestreno s povojnimi izrazi.)

Marta že takoj na začetku drame razvije projekt njene skupine Alterscene, Scerjev: "Spodi bodo vadl bendi, zgoraj bo opazovalna postaja, tu na sred se bomo mi sestajali." Kodr glede argota ne gre do kraja; jaz bi zapisal namesto "tu" "kle". "Skrajn cajt, da sta to najdla. Tu bomo tud jedl, se pogovarjal, se čimprej totalno organiziral... Tu ne bo flaš, frajer, tud seksa ne!" (Je Marta Simeona Gregorčič?)

Scerji Posn(emajo) Komste, a jih obenem deklasirajo; KaKi sta govorila pravilno Slščino, tudi MOč in Kreft. Marta je obsedena s Posn Ptje: sestajati se, diskutirati, se totalno organizirati; Tot zamisel. Sinteza politizacije s pop-Kulo, kot je zadevo prvi zamislil Močnik: bendi so v LD-PM – v Dbi zabave – pogoj, da pride sploh kak mlad Čl zraven. Martina askeza je polovična. Brez pijančevanja in seksa, a z rock muziko, s pankom. In pod vodstvom Vodje. V začetku vodita Scerje dva: Marta in Franc, a kmalu bomo videli, da je tudi med njima, čeprav sta fant in dekle (ljubimca), tekma; kot je bila med KaKijem na eni, Gustinčičem na drugi, MOčem na tretji, Koširjem na četrti strani. Db ne more brez TekmDv smodela. Naj gre za NA sekte, za Scerje ali celo za klošarje, lDdb kot ObDb je tako ustrojena, da potrebuje Vodjo.

Marta je važna, odrezava, stremljiva, pollaščevalna. Na Francovo pripombo ("Pizda, sam Rink in Skvot bosta znorela, ker nista zravn.") odgovarja brezobzirno: "Briga me! Placi so že okupiran in pika. Tu gor bova napisala A.P.X. Molotov, Avtonomna postaja X. Molotov." Izbira priimka enega najbolj znanih Stlstov, premiera SovZe Molotova, ki je podpisal z Ribbentropom nenapadalni pakt, je Tip: od simpatiziranja s Chejem in Castrom k Molotovu. (KasO: s tem se pot Scerov-AnGlobov še ni končala. Zdaj se odločajo za podporo iraškemu Sadamu, enemu najbolj okrutnih, krvoločnih Tot diktatorjev, okrog njega bodo naredili živi zid, da bi

ga zaščitili. PervDv oz. SMDč, Tip za Morovičevo Lito, dobiva zdaj realizacijo v Dbi: obrambo Hudiča-Zla, RR v Dobro.) Sceri vedo tako malo o realiteti kot AnGlobi. (Ali pa oboji želijo klavsko realiteto.) Živijo v svojem KAvDv svetu, imajo ga za stvarnost. Njihovo nepoznavanje okolja, kako funkcionira, HKD sveta, jim omogoča iluzijo, da so Dgč. Dgč je v njihovem primeru KAv. Realno – tržniško – normo zamenjujejo s psihotično: s svetom želja. Ta svet je začel kot edini pravi oznanjati Slavomil Žižek, eden Davodilnih Svetklobasačev, Intelgurujev, nemalo podoben dohtarju Bistroglavu iz Lendovškove ČD Kode **Kteri bo?** Kodr kaže v **Motu** realne nasledke Žižkovega in Močnikovega početja.

Tip: za mojo Gene je beseda okupacija (ko)notirala še Neg, spomin na Itfz in NemNcz okupacijo. Scerom ni več nič nerodno, v izjavah so direktni, ne zavedajo se, da so cinični. Samoumevno priznavajo, da hočejo okupirati Db; da so AgrKkzKld. Okupiranje je nadomestna beseda za Ekspanzijo. Niti ne osvoboditi, celo ne le osvojiti, ampak kar okupirati. Kar je, je zlo, zato zasluži, da je okupirano: zavzeto in stavljeno pod sekvester. (KasO: to počne Sadam Huso.) Prostori, reči in ljudje. MrkKomsti so bili še Hini: ljudem so se prilizovali, jih Zapl. Sceri jim le še grozijo. Tudi zaradi tega so obsojeni, da bodo ostali majhna grupica. Hočejo biti Pselita, njihov argot dokazuje, da so na glavo postavljena elita: Lumelita. Njihov glavni štab noče biti v gradu, kot je v **Aferi**, ampak v Blaku, v podpodju, v kanalu. So podgane in ne kraljeve opice. (Tu je razlika med Morovičem in Zihelrom.)

Prvi prizor **Mota** je tudi pogovor med ljubimcema (če se njunemu razmerju sploh da tako reči), med tekmečema; v njem ju spoznavamo, zveemo za njune ideje. Franc: "Dveh stvari ne zastopm. Zakaj" – na Grabnu smo govorili: zakua – "si prišla sem, izobrazena si, dobro zgledaš, familija meščanska, bajta v središču mesta, fotr direktor, mat dohtarca, ti pa šefica alterscene Molotov, tega ne štekam." **Mot** ni RealD, zato na ta vprašanje ne odgovarja s psihološko analizo; sekundarna so. Vendar so zastavljena. Marta se ne pusti spraviti v Mešsistem, v to, da bi se izpovedovala, se pustila psihoanalizirati. Sveta noče opazovati, kot so ga Balzac, Thomas Mann, Kersnik, ampak delovati, kot je Ptja, Prežih, MKranjec, IPotrč. Kaj je vsebina njene akcije?

MrkPtja je tudi justificirala-likvidirala, MV in tik po vojni; a je bilo to zanjo sredstvo-pomoč pri ustanavljanju nove Dbe, NSveta, N(ovega)Čla. Marx, Lenin, KaKi so izdelali natančen načrt ekonomije, Dž uprave, šolstva, Zni itn., kakršne bodo – morale biti – v NSvetu, v Komu. Nič podobnega Sceri. Kot da vedo, da takšnega NSveta ni in ne more biti, zato ga sploh ne artikulirajo. Sceri so Rad Reda NSveta na zgolj okupacijo tega, kar je, in na likvidacijo tega; v tem so dejansko anarhisti, učenci Bakunina, ne Marxa. Že sredi 60-ih let se je to videlo v SI Altersceni, posebno mladi Dedijer je učil anarhizem, ne le trockizem.

Na Francovo Tem vprašanje ("Zakaj si tu in zakaj Molotov? Kaj pomen?") je odgovor jasen: "Nič. V tem je finta." Ta nič pomeni Nih; o tem nič govori Lovrič eksplicite, glej **Safari!** "Zakaj sem tukaj? Ko ga bomo ugrabl, ga bomo prepelal sem. Tuki ga ne bo nihče isku." Namen je ugrabitev mestnega župana (**Mot** se dogaja recimo v Celju ali Lji), ugrabljenega bodo skušali prisiliti, da jim bo dal prostor za nastopanje, denar za akcijo. Njihova akcija ne bo zasedba vsega sveta, kar je hotel Kom, ampak le enega omejenega prostora, na katerem bodo lahko, kar bi radi bili: Dgč od ostalih. Hočejo biti le majhna KAvKld, avtonomni v svoji samozaprnosti, le od stvarne Dže zaščitena trdnjava-otok sredi tržniškega sveta-okolja. (V tem ne dosegojo globalno planetarnih AnGlobov.) Njihov retorični

maksimalizem je realno Mizem: doseči pravico biti sam zase kot komuna, imeti le to moč, da se v komuni organizirajo po svoje. A če v komuni ni ne seksa ne mamil ne alkohola, kaj bodo pa počeli? Le bende in rock-pank poslušali? Gre za Psokupacijo, za PsAgrčkzldo. V LD-PM je vse Sim-Ps. To je Stra Dv arhemodela. Strno so zajedavci, ne Gosi NSveta kot KomPtja. Dopusčajo, da Kplsistem ostane, le da jim da avtonomijo znotraj sebe. Niso več SAKO, ampak PsSAKO. Tudi – celo – njihova Dgč je fiktivna, kot je fiktivna Dgč para Može. V čem se torej grupi razlikujeta?

Dozdaj je bila Alterscena Lud(izem), odzdaj naprej naj bi postala resnost-Pola; to je Martin načrt. RMg je v Slji od srede 60-ih let, ko je nastala, od Šalamuna, **Norcev**, Lud; kvečjemu še Mag, od Šela in **Triptiha**. Kvečjemu še lingvizem, tj. RR vsega v retoriko (v glavnem lumtipa), Jesih, **Sadeži**. Sceri so že večkrat želeli politizirati, s skupino okrog chejevca JašZlca, a ni šlo oz. kmalu so se RR v Bržoblast, bodisi De, Janša, bodisi Le, JašZlc (ki pa je tudi tržnik, saj trguje tudi z vilicami in žlicami, ki jih kot veleposlanik pobira po uradnih sprejemih, no ja, tu gre bolj za sivo ekonomijo, za pridobivanje Pvt priboljškov). Marta je nov – še en – val poskusov, da bi se Lud politiziral. Tokrat se projekt ne konča v poburžoazenju, ampak s SeH. Tu je najslabša točka **Mota**. Če kaj, SeH ni Dgč. SeH je klasika, njen velemojster Tor še živi, še čaka na Preš nagrado. Upa, da mu jo bodo izročili na smrtni postelji namesto poslednje popotnice. Preševa diploma kot Mag posvečeno olje. Ker mu nagrade nikoli ne bodo dali (jaz bi mu jo že zdavnaj), bo živel Ve.

Franc še ne razume, kaj hoče Marta; franc je še Šalamunov in Jesihov pristaš: "A veš, kdo so bli tipi, ki so zadnjič postavil črn kufer s flaško bencina pred veliko ambasado, kdo je molu pred rdečo hišo in kdo scal na belo? In kdo se je stepu z diplomati?" Vse sama ludprovokacija, zabava. Marta: "Naš že ne." Franc: "Zmotla si se, prav naš so bli, vsi, skor vsi. Zarad čiste zajebancije!" Marta podučuje, v čem je bila napaka: "Ja, taka zajebancija, da so reagiral veleposlaniki in da je pol naših še zdaj v keh... Molotov ni zajebancija, tle je sam politika." In kaj je ta Pola? Ugrabitev. Ni ugrabitev Rad igra, tvegan izziv, kakršnega sta prva oznanjala Bartol in Zupan, Zupan v **Klementu**? Je igra in ni le igra; je nasilje, ki prehaja v zločin. Predvsem pa je zlo; ravna se po načelu: Dr za Ido Id. Ugrabitev vodi v PervSM smodel.

V čem je Dgč Scerov? Franc: "Če vidim tipa, ki ni tak kot jaz, se mi zbledo, mrak na oči, razumeš. Najbol pa mi grejo na kurac gizdalini vseh vrst, pijanci in kurbe." Pa je sam gizdalin, le da panker in ne šminker. Izjava je Tip; franc terja Tot en(otn)ost znotraj naše grupe, ki je PsNSS; terja AbsOžKldo. Dgč je le v razliki z ostalimi Kldgrupami, od katerih je vsaka zase svoja Kld. Natančno to je Stra LD-PM. Vse isto-Id, a v tem vsem vse polno malih Kld, ki se bolj igrajo kot tekmujejo med sabo. V igri se skaže, da niso OžKld, ampak Dv: da Sim(ulirajo) Ožldo. Kot Sim(ulira) Marta KaKija, Špelco iz **BSSveta**, ki je likvidirala okupacijskega gestapovca oz. domačega župana-bana, glej **Justifikacijo**. LumD – tudi **Mot** – je Krit karikatura NOBD. NOBD torej še zmerom deluje: določa dogajanje kot reakcijo nase: od SPED do DaSD.

Ker je franc prepotenten, "brčne spečega" klošarja, ta "plane pokonci", se zaleti v franca, "prerivanje in vpitje". Drama se začne s sporom, ki bi v NOBD Strno nujno prešel v DžV-Bm, v LumD pa zbledi v retoriko. Čeprav je Majzl, brnjeni, močen fant, vse pokavska, analogen je Tonič iz Zupanovih **Raket**, svoje telesne – in duševne – moči ne uporabi za zmago nad ostalimi. Tudi on se zadovolji s

Psavtonomijo klošarjev v Blaku. Naj živijo tržniki naprej, le da pustijo klošarje propadati (njihovo Sv), kot si to sami želijo. Sceri bodo bendali, klošarjem zadošča, če pijejo. Je trajna alkoholiziranost klošarjev res Dgč?

Kdo je Majzl? Marta: "Kdo si?" Majzl: "Majzl. Tuki stanujem." Sceri prihajajo sem stanovat, začasno, v prostem času okupirat, sicer pa imajo svoje domove; Sceri se igrajo, njihova Pola je lud. Majzl in klošarji se ne igrajo. Morda so se, ko so se izločali iz Dbe, a način njihovega Ža jih je polagoma Unič(il). Igra je postala resna: usoda-AD-S. "Brez doma, brez keša, brez šol, brez babnce, čist klošar." Blak je Majzlov edini dom. Marta in Sceri se ne zavedajo, da je prav Majzl s klošarji realizacija njihovega RomKoma. (KasO: ali pa ni, namreč v primeru, da postanejo Sadam oz. njegovi agenti, agenti Bin Ladna, včeraj Miloševića. So že kje prišli na oblast? Skušali so pod Allendejem v Čilu, na Portugalskem po Rožnati Revi. Postajajo zdaj bolj Poliki, ker so odkrili svojo Ahilovo peto? Bosta Morovič in Gregorca SI Sadam in njegova rit?) Da prav ti izgubljeni manifestirajo, kakšna je Db brez denarja kot generalnega ekvivalenta: zajedavci, ki v slabih razmerah okolja, katerega zajedajo, propadajo. Kot je pred njimi že propadla Romgrupa flower-power; Majzlova Gene jih ponavlja, le še za Db stopnjo nižje. Dogajanje je Lum ali Lmp.

Je pa nekaj v Majzlu, kar ga dela – težko je reči – bolj Poz, pa vendar, manj teatraličnega, bolj pristnega: bližina Si. "Skremži obraz in se prime za prsi." Je srčni bolnik, moral bi se zdraviti, paziti; ker se ne, ga na koncu drame zadene in pobere infarkt. SeH moment, v tem sta Majzl in Marta Dgč od ostalih: ker umreta. A ta Dgč je znana že od začetka Ža. Kar živi, crkne. Ž=S. Da bi Čl to spoznal in doživel, ni treba, da postane klošar. (Is)to doživi tudi kralj, Tito in KaKi. Le načini Si so Raz. Rupnika ustrelijo, Rösenerja in Hacina obesijo, Neznanec v **Slastnem mrliču** se obesi sam.

Majzl je nemalo Romjunak; je Romjunak v LD-PM razmerah. Pove: "Ta fabrika je moja, kruh mi je dajala, dokler me niso vrgl na cesto, častna, jebešmometer!" (Zadr takih dialogov ne bo bral ali pa z bolečino v želodcu, ki pride od čustva sramote, od obupa nad zablodelimi Slci. Udje tako čudoovitega Nara, kot je Siski, pa tako preklinjajo, ščijejo po tleh, serjejo v gate, če jih imajo, propadajo v Blaku. Stsk!) Kodr namiguje, da je Majzl – morda – žrtev Kpl sistema, delavec, ki je moral na cesto, ker je podjetnik-lastnik zaradi tržne špekulacije, kot Laner v **Sreče kolesu**, tovarno zagonil. Kmalu zvemo, da je ta lastnik tovarne Mo, Mo pa Majzlov oče. Ponuja se tema sinomora in hčeromora. A ni posebej razvita. Je Majzl res žrtev razmer? Ni vsaka takšna žrtev sama kriva, ker ji manjka moči za ŽB (življenjski boj), za boj za preživetje? Ni v Kodru – kot v tolikerih Slcih – samoumevna predpostavka, da mora Db skrbeti za svoje člane? Da tem – Člu kot takšnemu – pripada pravica do varnosti, dela, zaposlitve? Lepe RLH ideje, ki pa jih je mogoče udejanjati le začasno, v določenih razmerah socialne Dže. Ne izhajajo iz IdČla kot AgrÉkzIde, pač pa iz IdeaHarIde. Ker je ta maska – udejanjena želja, **Ples pravljic**, prenešen v banalno stvarnost –, je varnost SSL.

Že FD se tega zaveda, zato postavi kot cilj Dbe varnost pred Svo, pred napredkom Teh(nik)e, Zni, Uma; načrtno preprečuje razmah Čl Nve, ki je kot AgrId Sv. Enako počne FKČ. Vse preveč DaNemčija, zato izgublja konkurenčno sposobnost. AnGlobi očitajo ZDA prav to: da uvaja brezobziren Kpl kot neSeH tekmo. Vračajo Hlev in čredo, medtem ko ZDA še zmerom verjamejo v moč SvMeša. Za ZDA je Meš predvsem N(aravno), s tem tekmovalno, osvajajoče nove vidike ekspanzije brez

meja; tudi v Zn, v odkrivanju neznanega, s tem v ustvarjalnosti. Meš kot N(ravno) in Meš kot K(ulturno) je za ZDA šele v drugi vrsti.

Kako naj se odločam med obema modeloma? Eden je surov do grdosti, drugi samoSmil do ogabnosti. SeHa nisem nikdar maral, čeprav tudi tekme za Zun vrednote ne. Moja deviza: biti s sabo trd, a za cilj Dti, ne za samopotrjevanje v TSu, kar hoče-dela Amerika. Pa vendar, ZDA tvegajo in ustvarjajo, čeprav za ceno morja solz. Slci pa jamrajo, protestirajo, retorizirajo in sleparijo, kot uprizarja **Mot**. Kaj je manj slabo? Ni dosegljiva Dt skoz Blak? Ne pomeni ta "skoz", da Čl ne sme zaspati, se zanemariti, propasti v Blaku, se v njem tudi ne SZSL; ampak da mora tudi skoz surovo tekmo, ki je prav tako Blak, le Dgč kova. En Blak je luknja, v kateri ljudje-živali crkujejo, to je kanal v **MotuHodu**. Dgč Blak je trg. Obema manjka ARF(Dč).

Mot daje ARF-AK, vendar, ali sta pravi, ustrezni? Nista preveč vezani na SeH, na Klaspredpostavke NKNMeša, ki preferira varnost pred Svo? Ni večina SLite – SD – takšna: zagovor Klaskule, s tem zahteva SHKI po starih pravicah, da bi vodila Dbo, bila njena elita? Ni to cilj DSD In(teligen)ce, norovcev? lumD ni tako enostransko v službi tega regresa, kot dvoumna tudi odpira, vendar je še zmerom premalo brezobzirna v presojanju Čla in sebe, da bi se približala trdi resnici. Ni Dt najtrša resnica, cilj, ki ga je najteže doseči, ker terjaja najhujše preizkušnje in odpovedi, tudi odpoved SSLom, da Člu po Nvi-bistvu pripada varnost?

Kodr ni ves čas na svoji ravni, vse preveč(krat) ga potegne v SeH, v TradKrito Kpla. Škoda, da je Majzla predstavil kot ubogo žrtev napačnega – tržnega – sistema. Marta: "Ker nisi delal, ker piješ. Zato so te vrgl, poznam take." Majzl: "Pošteno sem delal, nisem pil." Zakaj pa ni študiral naprej, čeprav je bil dober študent, iz MešDne? Zakaj je postal Prol? Tu nekaj ne štima. Biti Ideapošten v tem pomenu, da se Mešfant odreče svojim Db prednostim, ki mu jih daje njegov pedigre, je Romgesta. Poznam jo, nemalo me je begala v moji mladosti, tudi sam sem si večkrat želel biti solidaren z ubogimi, neuspešnimi, prevaranimi, nesrečnimi. Hvalabogu so bile to le Rom muhe, izhajajoče iz moje – Čl – IdeaHarld Stre, le SSL; tega sem se zavedel. In se rajši posvetil študiju, vsem mogočim eksperimentom v Žu, ki sem jih lahko obvladal, namesto da bi se igral: igral Sočutneža, dejansko pa popuščal pred naporu Ža, bežal v klošarstvo kot mazohistično nemoč. (AnGlobi vse bolj postajajo sadisti, ker vidijo, da njihov Maz ne pali. Še SM je kompletna PervDč drža. PePKo Maz, Morovič Sad, eden nastavlja rit, drugi fuka, oba skupaj sta SI **Kralj Ubu**, Rudolfov **Kserkses**.)

Po svoje mi je bila vzor Simone Weil, ki je, čeprav sušična, garala kot ProlKm, obenem pa pisala doktorat. A to je počela v PV in MV času, preden se je pokazalo, kaj pomeni Prol na oblasti. Največji reveži, s katerimi so bili asketski NKNMeši PV tako zgljedno solidarni, so postali po vojni Gosi, se naselili po gradovih, Mački in Tigri, se RR v fevdalce tipa **Gospod s Preseka**. Terjali so solidarnost le tako dolgo, dokler niso prišli do oblasti. Ne verjemi tistim, ki terjajo ČIP! Dokler jih nimajo dovolj, so RomIdealiki, ko pridejo gor – z LRevo ali na trgu – , pozabijo na Ideanačela ali pa se nanje sklicujejo le še zato, da bi varali naivne.

Majzl sentimentalizira: "Odkar sem na cest, žingam, prej nikol, vrgl so me, brezveze sem odletu na borzo, novi lastniki, mladi kurci s kravatami so pršli in nas pometal, več kot polovico folka je letelo na cesto, na tu maš knjižco, poglej, jebemomater, tu je še nakaznca od socialnega, živi ti z desetimi jurji, če morš!" Majzlu oprostim ta govor le v primeru, da je prevzel retoriko-masko klošarjev, ki s takšnimi ganljivimi zgodbicami žicajo mimoideče, kot mali cigančki, češ, da imajo

mater v bolnišnici. A tudi če tako govori – če se je Majzl odločil navzeti to masko –, ni dobro, kaže le svoj duševno-nravni propad, smili se sebi ali pa se odreka časti, se ponižuje za flašo vina. Tu postaja Majzl lumProl, kar klošarji tudi so. A če je tak, nima možnosti, da ga Kodr naredi obenem za nekakšnega junaka drame. Majzl propade, ker je slabič, ne ker so krivi drugi za njegovo usodo. Zmerom so krivi tudi drugi, a vsakdo je IdČl, torej je Krivec sam. Stori, da boš močnejši od usode! Zgolj to je rešitev.

Koliko je vredno, če reče Majzl: "Zdaj sem jaz tu šef, vrhovni šef." Ni njegovo šefovstvo le karikirani Posn šefovstva v ZunDbi-okolju? Po čem je Majzl Dgč od svojega očeta, Mo(Že), od uspešnih tržnikov? Prav tako uveljavlja svojo oblast, le da v zavrženi sferi, v močvirju. To resnico je uprizoril že tričetrt Stola prej Leskovec v **Dveh bregovih**; v njih je svet kriminalcev-beračev isti (Id) s svetom uspešnih Mešev, le da je – prav zaradi svoje deklasiranosti – manj uspešen od tekmečevega. Ni sposoben lagati, se pretvarjati, nositi maske – ideologije, Rlge, Mage –, kot jih nosi RealMeš, prej pa že PlK. Le v tem je bližji resnici, ker kaže na AD IdČla; ne pa v tem, da bi prišel bliže Dti. Macafur je tiran enako kot Kantor. Krištofova napaka je, ker hoče oba svetova-bregova pomiriti-združiti; kaj bi ju pomirjal, če sta isto, le dve Rci znotraj istega (Ide)! Do enakih zaključkov prihaja **Mot**, čeprav ga med potjo zanaša v SeH patos. Do istega sklepa je prišel tudi Can v **Pohu** in **Vidi**. Ker se je Can tega zavedal, je spoznal nujo, da odkrije Čl zunaj para Grad-Blak ali para Stš-Strš (Smš) nekaj, kar ni v paru, kar ni MimDč, s tem Id. Tisto, kar je drugje, je pravo: Dt. Te v Blaku in trgu **Mota** ni.

Majzl ima kot predstavnik-simbol klošarjev takle odnos do Scerjev; opisuje Franca. Franc: "Spizdit boš moral od tu, majke mi." Majzl: "A vešda, kar spizdit od tu, daj mir s tem, na smeh mi gre, takale mularija, od spred in odzad spedenana, vidva men to, jebešmometer, kaka pa sta, zrinkana, pofarbana", je takšna tudi Marta?, "ledrnata, namazana z eteričnim oljem... In zdrogirana, rajši pijem, ko da se fiksam, marš u kurač!... Petnajst let sem tu delu, tamle so stale mašine, tamle je stala moja stružnica", zdi se, kot da govori resnico, "zdaj pa prideta drekača in me pošiljata v pizdo materino, prešpehane riti, ista sta kot vsi drugi", nič Dgč, kakor bi bila rada, "pravico tuki prebivat mam le jaz", tudi on se sklicuje na pravico (na ČIP), vsi izhajajo iz RLH VISa, nobeden ni zver, ki bi izhajal iz svoje (nad)moči, iz vitalne energije, in ga ne bi bilo sram nastopati kot AgrČkzPlD, "jaz, gospod Majzl, gospod nad gospodi, proleter nad proleter, zastavonoša nad zastavonoši, dosmrtno pravico bivanja v tej fabriki sem si izboru s svojimi petnajstimi leti delovne dobe." Marti: "Marš, pička zajebana, ti boš meni drkala leta, ven, ven, sem reku, poklicu bom policaje" (?). "Z nogo udari po tleh in razbija." – Instruktivna bi bila primerjava med Majzlom in tri desetletja prej napisanim Rožančevim Ludvikom, glej **Jutro polpreteklega včera**. Z Ludvikom-Ludo se začelja po vojni proces, ki se je MV prekinil (v NOBD-SPED), PV – v 30-ih letih – ga je zastopal Jože Kranjc s **Katakombami** in **Skednjem**.

Namesto da bi prišlo kot v NOBD-SPED do EDč smodela, prihaja do dogovora; LD-PM je zmagala tudi v subnormni Dbi. Marta se hoče pogovarjati, nazadnje uspe, Majzl se zaljubi vanjo: "Skvoterja sva! Dobri duši tega sveta. Uničevalci zla, a štekaš?" Majzl: "Kdo? Daj no mir, taki ljudje so izumrl. Napumpana pankerja sta! A se je spet začela histerija pankerska! Marš!" Franc: "Ne. Politična sva." (?) Majzl: "Še slabš. Političen strup je najhujš, hujš od tega zrolanga in unga u tekočin." Franc razlaga svojo – scersko, skvotersko – pozicijo: "Zavzela sva fabriko" (če pomislim, koliko borcev je padlo, preden so v Španski DžV LRevarji zavzeli kako

mesto ali tovarno, tu pa vstopiš v zapuščeno poslopje in imaš zavest, da si zasedel svet; parodija), "naselil se bomo tlele (če pomislim, s kakšnimi napori so ameriški farmerji naseljevali Divji zahod, v bojih z Indii, z ubijanjem in ubijani), "pridejo še drug. Mlad folk, nezadovoljen s svojim položajem v družbi", hočejo ne le varnost, ampak celo vrsto prednosti, ne da bi sami kaj dali, njihova Rom(antika) temelji na infantilnih željah, "nezadovoljen s tem, kar je zdaj."

Teater kot tak. Tudi zato se v LD-PM končuje epoha Gleda: sama LD-PM postaja Gled. Vse je teater. Več zabave dobim, če gledam na TeVe Preds kandidata Hudobivnika (že priimek je Tip!), ki ga dolžijo 68 goljufij, ali Crkuto, ki ga rubijo, ker ni plačal dolga, Hudobnik pa je pognal podjetje, dolžan je na desetine milijonov tolarjev, odplačevati dolga se ne čuti dolžan, za vse krivi Džo; Prekleta Dž! Pa Juras, ki mu pravijo Žursti "dežurni provokator". Pa Jelinčiča, ki se druži z Žirinovskim in kušuje s Husom iraškim. Vsi kot da so iz **Mota**, a **Mot** kot uprizoritev ne bi mogel biti tako živahno slaboumen, kot je SI Polž. Niti v **Volponeju** nima Volpone tako lisičjega obraza kot Archer izpod čarovniške Slinice; niti Kolombina iz kake baročne Kode tako prazne maske namesto ksihta kot Breznica. O Caillot! O Daumier!

Težko je ostati bravcu resnemu, ko bereš Francov program-izpoved; hvalabogu, do Franca je tudi Kodr Krit: "Odjebal smo vojsko, starše, šolo – vse, razumeš!" (Pa baš "vse".) "Gremo na novo." NSvet! "Mi smo ko ena velika svetovna grožnja." Ne vem, kdo se mi bolj upira, takle blebetač ali mali fašistek Top tipa, ideolog SI Ide. Marta ni nič boljša od franceljna, podpira njegove slaboumnosti, kakršne sem že tolikokrat zasmehoval, posebno v liku rakitniškega PePKoma: "Posluš, mi smo, če pošten povem, drugačn ljudje", spet sklicevanje na Dgč, "antiglobalisti, antikapitalisti, antimilitaristi, grinpisovci", vse tisto, kar imam za najbolj butasto (pred kratkim sem dobil po pošti kot propagandno gradivo AnNATObrošuro, na najfinejšem papirju, zgledna embalaža-forma, tržno učinkovita, izdaja jo nekak Center za mirovne študije ali kaj, Gorazd Kovačič, vse v blešččem ledru in neparfimirano), "podporniki beguncev", kot PV Nardame, žene senatorjev in županov, Tavčarca, Novakovca, Mrmoljevka, podpornice revnih študentov, "brezdomcev", Majzla in klošarjev, a res? Mi smo "subkulturniki in alternativci!" Kdo je bolj gnusen, ali norovci ali ti zelenomirniki?

"Tu se bo delu politični odpor in tlele se bomo boril prot vsem oblikam ugodnosti in prepovedi." Kakšna klavrna usoda LRev, NOBD vizij, Altplatform, ki so se začele tako plemenito in iskreno z Mlakarjem v **Romdušah**, s Ščuko v **Blagru**, z Maksom v **Kralju!** Ker sem že zdavnaj slutil-vedel za ta preobrat od LRevarja, ki postaja SŽ, od Moškriča in Čufarja, ki ju ustrelijo-zakoljejo Dmb-Nemci, k blablblaRevi kot karikaturi, nisem mogel ne k Puču, ki je prešel k DRevi, ne k JašZlcu, ki je nosil po lji Prolzastavo, ne s Hanžkom, ki je zažigal prapore kletih despotov in nazadnje sedel v fotelj z ministrsko plačo v imenu ČIP, brezdomcev, Romov, Hotentotov in Majzlnov. Kolikor razkrinkava **Mot** ta vidik, mi je blizu. Kolikor se rešuje v SeH, me odbija. **Mot** je oboje. LumD je dvoumna.

Marta razvija celoten program te PsAlterscene: "Mene zanima, kaj bo jutri s človekom. Mene zdaj zanima, ali bo Cele jutri melo pitno vodo. In kaj bo s salonitkami na strehah in zemlji." Za klošarje so to neobstoječi problemi. Ko je naredil nekdo križ čezse (ADPIđ), mu je pač vseeno, koliko onesnaženja je v zraku in v zemlji. Sam ne skrbi za higieno, živi v dreku. Navsezadnje – s stališča Dti – je res vseeno, ali je ČI čist ali umazan. Ekologija je sredstvo GlobKapa, da se bolje prilagaja. Tega trapasti AnGlobi ne vidijo: da so objektivno plačanci GlobKpla.

Globkplu tudi klošarji niso nevarni; so praktični skeptiki, nič jim ni važno razen pijače, tj. omame; so Av-narcisi, ki jih bogata Dbo zlahka prenese. Šele množično drogiranje (v ZDA) postaja za Dbo nevarno.

Majzl razloži svoje Krit stališče do okolja, tudi do Ožlde in Dgč: "A mata kej keša?" Marta: "Ne. Ne rabva ga." Hin Scerov. Majzl: "Živita od lufta, kaj?" Živita od denarja staršev, jasno; kot je ĆirZlc spravljal iz težav sinčka JašZlca, če je preveč govorancal in tulil zoper šejke in šahe; JašZlc je računal na starega, mu bil tudi hvaležen, šel po njegovi poti: v Polo. *Kmalu boš še za ministra, ako vedno priden boš!* je pel blagi Strit(ar). "Sem slišal, da neka ženska živi od svetlobe." Take mističarke fascinirajo NA sekte in ubogega Mišička. "Pizda lažniva!" bi lahko potrdil Majzla tudi jaz. "Podnev od svetlobe, ponoč pa od klobas in jetrne paštete!" Mnogo bolj pristno – asketsko, fanatično – Muslo je enaka sleparija: v mescu posta se čez dan verniki odrekajo hrani in pijači, po sončnem zahodu pa vse ne le nadomestijo, ampak se celo krepko nažirajo. Neverjetna goljufija, kot tista, da bo hvaležen butelj, ideal Būka (ne bika), prišel v nebesa, če bo korakal v procesiji za Rodeurjem in sovražil prokletega Kūtjana. (KasO: ne pa Drna, ta bo vsak čas drsal po kolenih pred šenklavškim oltarjem. Zgodbo poznam odnotraj; ni bila moja prav tedaj – 1988 – odkrita bolezen srca zadnji povod za moj vstop v KC? Nisem klečaril pred najsvetejšim, nisem nosil klobas farjem, ker me je bilo strah Si in sem kupoval varnost?)

"Jebta se!" Kletvica je uvod v Ćtfijo, Majzl je pravi Lumrazumnik: "Svoboda posameznika ni v tem, kako kdo zgloda, in tud bolečina, ki sta jo imela pri vrtanju rink skoz gobec in ušesa, ni svoboda", joj kako ogromna Bolečina! "Drugačen izgled že", pa smo pri temi Dgč, "folk se na vse to poserje", folk je novo ime za nekdanje ljud, tudi tu se je zgodila demontaža, padec nivoja na subnormo; za NOBD je ljud – tudi NL – obenem visoka Kula, Nv, npravnost, vse, kar si je obesilo na zastavo že NKNM-ĆD, glej Ogrinčevo **LjDa** in Voš(njak)ovo **Pred sto leti**, ki se obnovi v Kreftovih **Kojantih**, a zaserje v Filetovi **Figarovi svatbi**. (KasO: DSD kot regres obuja vrednoto ljuda. Na TeVe sem poslušal Grimsa, kako kar naprej ponavlja: ljud je izbralo, hotelo. Ne volivci ali del volivcev, kar je Dv izraz, ampak s čustvenimi vrednotami nabitito Krekovo in KaKijevo ljud.)

"Svoboda je, če človeško telo dobi, kar si zaželi." V Majzlovem primeru pijačo in fuk; zdi se, da ni še dolgo klošar, sicer mu ne bi tako stal in ne bi pofukal vseh deklet, ki prihajajo v njegov rajon-Blak. Majzl prakticira Marcuseja, ki ga je že veliko prej napovedal Gov(ekar) v **Šarivariju**, razkrinkal Kraigher v **Školjki**, za njim pa FKozak v **KoVidi** na primeru obeh bratov Grantov, Mihaela in Toma. Najbolj umno filozofsko pa je neposredno-takojšnje zadovoljitev želje utemeljil Veliki žongler Slavoljub Žižek. Zakaj ne izvolimo za Predsa SND njega? Bi naredil iz Slje bordel za vso Ćvo, alibi pa bi dobili Slci s tem, da bi vsak dan priredili kak simpozij, na katerem bi čvekala on in Cohn-Bandit, morda pa tudi študentka UProf Haram Bašičeva.

Dgč je res bistvena tema. Marta: "Kdor razglaša drugačnost, mora biti drugačen. Drugačni ogrožajo svet!" Ubogo dekle, nazadnje jo bodo kandidati za vernike Nove Ćerkve, ki jo vodi njena mamica, poteptali kot masa govodi zajčico. (Žal, v tem je Kodr preblizu Toru in **Pozabljenim ljudem**.) Majzl je Torov junak, je iz **Zlate mladine** in **Balade o črnem noju**, ubogi Milan in uboga Fifi ali kako že (Piki? Cici? Mimi? Didi?)? Le da Torovi heroji ne preklinjajo, komunicirajo še v visokem Topjeziku, medtem ko je razvoj Slova razkroj Ožld jezika: "Kurca palca." Na progi Brčko-Banovići smo dodajali: najebalca. "Svet ogroža sam politka in pocukran

folk, ki ma rajš bele polkne na bajt kot lastnga otroka." SeH brez konca in kraja. Sicer drži, kar pravi Majzl, a kontekst je presladkan; torej je pocukran tudi Majzl. Kdo v Blaku ni tudi iz saharina?

Marta noče biti več SeH: "Ni res. To ni bistvo. Globalna civilizacija nas ogroža." Kaj si punca misli pod Globcivilizacijo? Avte, v katerih se sama vozi? Ceneno hrano, ki jo sama kupuje in ima od njene nizke cene korist? Ali pa le poulične showe, imenovane AnGlob demonstracije, ki so isto kot Gled na ulici, kot Potujoči teater, Tespisov voz, Gled Ane Monro, regres v Psljud, dejansko RR v Lmp? Če je večina mladih Slev-Slk razdeljena med šminkerje-japije in Scer-Psklošarje, ali je tak folk še vreden preživetja? Če hočejo Ladnovega Bineta, naj ga pa imajo! Bo revitaliziral zasavske rudnike, priklenil tepce z verigami na opornike v jaških, kjer bodo morali delati pokoro za izvorni greh svoje arijske rase in svoje KulRlge: Krša. Kdor se z ognjem igra, ga bo ogenj ne le opekel, ampak požrl! Zame mi je vseeno, prej ko me ni na tem abotnem svetu, bolje bo. Z flo sva svoje preživela. Čim prej v Kanto!

Majzl filozofira: "Nihče ni drugačen, jaz nobenga drugačnega ne poznam, sam iste." Prav ima. "Kakšna drugačnost! Tega na tem svet ni." Z mojega vidika uporablja napačne izraze, smisel pa drži: na TSu ni Dti, je pa vse polno Dgč. Oz. tudi Dt "je", čeprav ni; Čl kot DrČl v Potu jo sluti. A je z ldejzikom, s tistim, za katerega se vнемajo moji kolegi s Topom na čelu, ni mogoče izraziti. Le skoz vakuume med ldlizjavami, znotraj ldslovnice, le z vizijo, ki pa je skoraj le sanja in blodnja, le s čutom, ki je skoraj le SSL. Komaj s čim, pa vendar. Majzl čuti to Dt v sebi, celo Marta, pa čeprav je fanatično dogmatska, kot so bile njene prednice v NOBD, zarukane heroine ali ŽrtPlde, tudi Tomšička in Šentjurklja.

Majzl: "Vidva sta razglašena, ne pa drugačna, cel svet je razglašen, pijan od svobode", tej Svi se reče lbn, ne lbt, "ki je ni, in zadet od drugačnosti, ki je ni, ki je navidezna in mračna." Bi držalo. "Drugačnost je, če maš nesmrtno srce in zlatga kurca, drugačnost je, če si visok tri metre in serješ hlebce kruha. Eto! To je drugačnost, vse drugo – marš v kurac!" lvsvet je dobro začutil, da je pravo – nekaj, kar bi moglo biti Dt – nekje drugje, v bitju, ki je sad domišljije, sanj (Strniševih). V drami **Kamen in zrno** je uprizoril orjaše, velikane iz kamna, ki delujejo po drugih načelih, ne kot ljudje, ne kot bios. A so odšli, postali zgolj kamni v gorovju, zakleti v mrtvo snov. Izrinili so jih ldljudje, sejavci zrnja, peki kruha, Agrčkzklđ bitja, Poljanci, katerih otroci smo mi, Čloštvo, tudi DaSlci. Majzl se posmehuje Dti, ki je ni, lvsvet goji do nje melanholičen resentment, Krš – Debevec v **Židu** – jo (ne Dti, ampak Trl) locira v rajski vrt Eden, v nebesa po Poslednji sodbi. Projekt ni tako enostaven, kot menijo AnGlob liriki-oniriki.

Prav bi bilo razpravo o **Motu** zaključiti; bistveno sem povedal. Naj navedem, kot imam navado, le še nekaj ES podatkov s kratkimi Karji. **RSD** je tudi antologija, posebno dram, ki so manj znane ali neznane. Ker Kodr ne sodi v Pselito, doma je s podeželja, se mu najbrž ne bo prevečkrat zgodilo, kar se mu je, da so DurgeDinje nagradile njegovo dramo **Vlak čez jezero** z Grumovo nagrado.

Za Scere je – celo zelo – važna simbolika oz. sintematika: barvitost znakov-zastav. Marta "odvije zastavo in jo zatakne." Zastava je regres v FD. "Na rdeči zastavi s črno peterokrako zvezdo napis ZA SVOBODO! A.P.X. MOLOTOV! Pod napisom so rdeči ognjeni zublji." Fanal? Želja, da bi ves svet zgorel v kresu? (KasO: najbrž gre predvsem za to. Ko sem pisal razpravo o **Motu**, še nisem vedel, da je glasnogovornik – Vodja? – molotovljevec Morovič.) Želja, ki isti KC (zažige krivovercev) in Ptjo? Na grmado so vrgli tudi Uršulo, **Sam**.

Prazna želja, da bi Marta svoje skvoterje disciplinirala; so kaoti. Rink o Marti: "Glej, pizdu mater, našo zastavo! Mater, brez nas je spet zavzela nove položaje." Govorijo kot da bi brali von Clausewitza, uporabljajo Vojžargon; sama Sim. "Pička, najebala bo. Maščeval se ji bom." To predvsem zna(jo); so v sebi ruinirani ljudje. Edino, kar je v njih pristno, je Lumpreklinjanie, to je Idgeslo, po katerem se prepoznajo, zavohajo, ldn. Rink: "Preklet kurc meščanski", zabrusi tovarišu Skvotu.

Ena od Scerk je Manekenka; če le more, se slači. Je to njena Dgč? Rada se preoblači; zakaj je med kaoti? Ker ni uspela med manekenkami, v tekmovanju za Mis Slje? Ker je ni pobrala s ceste Mišja Molčečnica in si jo vtaknila v svojo velerit? Marta hoče čim bolj Posn Ptjo, nora je na sestankovanje. Skvot jo napada, vsi se napadajo med sabo. Ptja je MV preprečila DžV vseh z vsemi; to je motiv v Lovričevi **Limonadi**. V **Motu** – v DaSlji – je DžV PsBm. Skvot Marti: "Drek ti čakaš. Avanturistka si. Rada bi neki doživela, neki čudnga, nedomačga, turistični orgazem, pička jedna." Kar drži; dobro se poznajo – razkrinkujejo – med sabo. Marta je, kot kaže, edina med njimi, ki je prinesla iz svoje DnTrade neko vednost o RevPolpraksi. Zato obnavlja organizacijo Of-Ptje iz NOBD, iz **Rojstva** in **Mimo načrta**.

Marta kot Vida Tomšič: "Če bomo ostal trdni, če bomo izvajal program, kot smo ga zastavl", kot ga je zastavil tovariš Krištof, "bomo nekaj pomenl", bomo jutri vladali, "Drugače se nam slab piše". Niti ne; kdo jih pa vzame resno?! Če ne bo kdo slučajno poteptan od mase, bo lahko naprej čekal in žingal svoje PsRev razglase. "Predlagam, da ustanovimo nekaj podpostaj"; Ptja je vsak dan ustanovila kako novo podpostajo, nov rajon, kvart, občino, svet, komisijo, ministrstvo, društvo, zakon; če nič drugega je zamenjevala imena-naslove; vso silno energijo, ki jo je sama pobudila v NOB-Revi, je potrošila na vse hujše formaliziranje, v katerega je (za)gazila, ker je (za)čutila, da so njeni projekti dim (v slogu Scerjev in klošarjev; dim od pičke), hotela pa jih je udejanjiti. Udejanjala jih je Ptja s terorjem in retorizacijo. Retorika LD-PM je dedič Ptjske; manjka pa – dovolj velik, Tot – teror.

Katere podpostaje predlaga Marta? "Podpostajo Rafal za musko in koncerte." V **Raztrgancih** in **Rojstvu** rafali iz strojnic, iz zbrojev, v **Motu** iz kitar in bobnov. "Cono Drek bojo vodil intelektualci od drugod, s faksov." Odlično, duhovito, točno: Močnik bi prišel razlagat SvetRevo kot AnGlob zavzetje vseh javnih stranišč v Lji. (KasO: To sem jaz: Kreftu – seveda Levu in ne Bratku, sinu in ne očetu – sem predlagal, da bi tudi jaz nastopil na Metelkovi, ko mi je bil povedal, da je tam govoril. Zakaj ne? Tega izkustva še nimam. Dokler bom eksperimental, bom živ.) Res, za Drek gre, SHKI in LumKullnca skupaj serjeta na eni latrini, pa še tu ne spravita nič večjega skupaj, to je: iz sebe, njun drek je komaj opazen, tako podhranjena sta. Drekec-pekec, bi zapisal pokojni Švabič.

"Povabil bomo tipčke iz drugih držav", posebno iz Srbije, Srbija je kotišče za Leideje; Le(vičarji) so jo spravili tja, kamor so Allendejevi trockisti spravili Čile in so hoteli Komsti po Revi nageljnov Portugalsko: v kaos, ki so mu rekali Sv. "Potem bo treba ustanovit postajo Antifašistična akcija." Zdaj pa pride bistveno: "Treba bo met izkaznce." Pa je Lbnpraksa institucionalizirana. No ja, še nekaj bo treba, da bo stvar morda res nevarna: "izvest ugrabitev". Ta bo utemeljila prehod civilne grupe-initiative v Vojformacijo. "Treba bo organizirat lastno stražo", kot so jo kranjski Meši 1848. Bodo več kot Nar straža, kakršno si je zamislil Jurč(ič) v **Hčeri mestnega sodnika**? Opereta ali napoved LReve in klavca Moreta? More je vodil OZNO in likvidacije. Organiziral je NOB tako, kot ga Posn Marta: "Zgoraj bo opazovalnica, ti Glavca boš imel kontrolo. Okej?" Okej vosovci še niso govorili,

kontrolirali pa so že vse in vsakogar. In to hoče Posn nesrečna šema, ime ti je Marta, svetopisemska Že? (KasO: kako druga je Dovjakova **Marta novogoriška!** Ta Marta je IsDč.)

Tu dobiva Ptja svoj dozdej zadnji lik; grotesko. Marta: "Izkaznica je dokument, obljuba pa prisega, prisega odporu, našemu pravičnemu odporu." Marta se ne zaveda, da je prisega Tip F(evdalna)vrednota. Tako se kombinira vse z vsem. FP s kaotizmom; Rink: "Nikomur ne bom prisegu. Le seb." Individualizem, kakršen je bil tudi že za FD. Zmerom gre vse skupaj, se micelijsko meša: Ožld in Dv, Agrld in Ideald, kaos in AKPLEL, AD in slutenje Dti. Če se...

Marta išče vsebino svoji-njihovi-skupni akciji, a je ne najde: "Dobra organizacija je pol uspeha." Še sanja se ji ne, kako zares dobro je bila organizirana Ptja, glej **Ogenj in pepel**. Ptjo gleda, kot da je povojna pionirska organizacija: "Te naše rute, prameni in usnje še nič ne pomenijo. To je trenuten naš zunanji izgled, po tem se razlikujemo od drugih, ampak to ni nič, to je forma brez vsebine." Vsebina pa? "Mormo živeti drugače, mormo pomagati revežem, mormo bit prot politiki, ki zdaj vlada, cel svet je umazan od globalizacije, cel svet je umazan od korupcije", najbrž to celo pristno misli kot skoraj pol Stola prej uboga Arja v **Pozabljenih ljudeh** in Semiramis v Majcnovem **Cesarju Janezu**. V Prtih so te naivke padale zadete od strellov, DmbPP jih je klala v zaporih, kot Nedo Geržiničevo. A naj je tudi Marta pobita – pohojena od mase –, ni SŽ; naj se trudi kolikor hoče, je le arabeska. A se zares napenja, v tem ko Posn: "Molotovci prisegajo in obljublajo, da bodo spremenili svet. Angažiranje v struji, imenovani postaja Molotov, pomen zamenjat staro kri s svežo."

Kri? Da, prav kri; Fz. Kri kot ZnaSi za pristnost lReve in za SNar kot narojenostno Ncz vrednato. Kdaj je že SD-SIZ terjala-slavila **Našo kri!** A kaj, ko krvi kot ŽrtPlde ne bo oz. le pomotoma, v avtomobilski in podobni nesreči, po naključju. Marta prepeva same Abst pesmice: "Atributi gibanja so"; pa baš Gibanje! Če bi se ji sanjalo, koliko dela so dali v projekt lRevarji od Marxove I. internacionale naprej, da bi nastalo Gibanje! Koliko smrti, mučenj, Trpa v sibirskih taboriščih carske Rusije! Tudi v PV Jugi; tudi MOča. Atributi so: "nepriustranskost", ravno te nimajo, "drugačnost", o tej sem že govoril, "drznost", niti sledu o drznosti, če jemljemo za zgled drznosti dejanja vosovcev in Prtov v **BSSvetu**, v **Operaciji** in **Ognju**, v **Justifikaciji** in **Marjetici**, v **Mimo načrta** in **Doktorju**. "Angažiranost", no ja; "nepolitičnost", tu si Marta sama nasprotuje. "Abstinenčnost", je res to glavni znak, po katerem se razlikujejo od klošarjev? "Upornost"; v LD-PM je upornost norma; kdor se ne upira ni "in", a to upiranje je Zun retorično. "Spontanost", Nemci pravijo kaotom tudi spontiji. "Anarhičnost"; ta pa velja. Vse te vrednote skupaj dajejo ime zadevi: paninfantilizacija.

Nasproti tej PsRev retoriki so klošarji precej bolj preprosti. Gniloba: "Ne se zezat, jaz lahk dokazem, da sem tlele od nekdej. A me vidiš, a zgledam ko nov, a mmmam novo obleko, a mmmam bele zobe, a mam mehko kožo, sem umit, ne ga srat!" Prdec: "Bravo, stari, stopi po flaše! Žejen sem."

Nato Majzl pokavsca – napol posili – Scerko Mravljo: "se zakotali nanjo, Mrtvec ji z dlanjo pokrije usta, Gniloba potegne z nje krilo. Prdec se reži. Mravlja se ne upira, potem se popolnoma umiri. Nato pije." Na to – na fuk – je čakala, ne pa na izkaznico in masovno prisego SvetRevi. Zadostitev neposrednim Užem je to: kavs. Prastara resnica: vino in baba; še peti se jim ne ljubi. Zadošča jim, da cuzajo; najprej kurce, potem le še flaše, ki so Posn-nadomestek kurcev. AD. (Kako bodo moji kolegi preprečili pot navzdol, kakor jo riše Kodr kot bistveno usodo

Zahčve in Slje? S peticijo o pravilni Slščini, naslovljeno na Dž zbor? Bodo morali že kaj več postoriti! Slce RR v vojake iz pijanih fukačev in tržnikov, ki tržijo – o groza! – v angleščini, namesto da bi varali v Slščini. Slsko varati pomeni ne varati, kajti kar počne Čl v dobrem imenu, za KC, za Ptjo, za SNar, ni zlo, ampak dobro. Mar ni res?)

Klošarji se zajebavajo; prav imajo. "Gniloba dvigne Mravljine spodnjice in jih obesil na isti kavelj, kjer je visela zastava." Že-gate so resnica Revprapora. Zmagati nad Že v fuku je resnica zmage nad diaboličnim sistemom z anarhistično retoriko. Menda je Majzl Mravljo celo defloriral; askeza, ki jo propagira Marta, je izmišljotina. Uboge mravljice...

Ko se klošarji napijejo, dosežejo nebesa; nebesa so dopolnjeni Už. Krš pravi v **Pas(ijonu)**: "Dopolnjeno je!" V Hršu na SM (sadomazohistični) način, klošarji so bolj preprosti, bolj skladni z Nvo. (Z Li-Tai-Pojem.) Kodr jih točno opiše v njihovi Abs sreči: "In se nacejajo. Ostali jih opazujejo", ostali so Sceri. "Včasih kdo dvigne sredinec v zrak, drugi veselo prikimajo. Razbijejo nekaj steklenic. Ščijejo." Scanje je razbremenjevanje, ne le telesno, tudi duševno: osvobajanje. "Rigajo". Riganje je neposredna komunikacija z glasovi, ki nič ne pomenijo; ne počne tega – ni to zanj cilj – Betontanc, Gled gibov in glasov? Ni zvok scanja po plehu lepši od Beethownove Devete? "Se režijo." Se imajo čut za humor, Nvni ljudje! "Padajo." Kriva je težnost. "Vstajajo", kot je FKrov VoM. "Se opotekajo", ravnotežje je stvar filistrske modrosti. "Zamahujejo z rokami." Skeptiki. "Kinkajo". Neobudisti; morda se zna kdo od njih zviti v pozo Lotosovega cveta, kot terja NA-Buda(lo), seveda v Rci obmorskega – koprškega – Fifpoeta Medveda. "In zaspijo" spanje blaženih.

In vendar so nekako pristni, medtem ko so Sceri (Serci) švindlarji; Marta: "Pejmo domov, naspimo se" tudi mi, "jutri se dobimo, v naši coni. Čao!" Prebrisana Marta; ostale napotí domov, znebiti se jih hoče, da bi ostala sama z Majzlom. Tudi njej se hoče fukati; seveda po umni predigri, saj je razumnica. Um in seks, to da kompletan Už. Naj navedem le nekaj iz njunega pogovora.

Majzlova Fija klošarizma je Lumizka, da bolj biti ne more – Marti: "Ajde, ženska si, to je tud vse." Čl je le spol(nost). "Ampak če globlje razmisliš, potem ni različnosti, vse je enako, ves svetovni folk misl enako, le nianse obstajajo, folk je povsod enak, žre in pije, jebe in se gon okol, ko je človek v vod, misli na vodo" itn. Seveda vse to ni res, to niti Čl kot Agrčkzld ni; to je demoralizirana Lumfija. Majzl, kakršen je v teh izjavah, je na robu mrknjene zavesti. Se pa da Majzlovo Fijo razumeti kot Krito tim. materializma Kpltržnosti, če ne upoštevamo, da Čl le ni zgolj tržnik in fukač, jedec in prdač.

Majzl spodbija Martino željo po Dgč: "Enako. Glej, peder je s pedrom, dedc z babncó, pička s pičko, na koncu vsi uživajo, vsi majo vsaj mal orgazma, kaj je tuki tko različnga, povej, razmisli! Nič. Ti se za neki boriš, bori se folk v Aziji in Afriki, v Bosn so se tud tepl in... Vsak se tepe za svoje."

NTM naj uvedem v razpravo tekst, ki se zdi vendarle Dgč od Fij v **Motu**. **Mot** je odgovor na pesem, ki jo bom navajal in komentiral, ta pesem odgovor na LumD-Lumlito. Je Tip primer IdeaHarlde, ki Prikr Agrčkzldo oz. njeno Redo, kakršna nastopa v **Motu** oz. v MajzlFiji. Leta 2000 je izšla Kuntnerjeva pesniška zbirka **Mati Slovenija**, ki že z naslovom sporoča svojo usmeritev. Ena pesem v nji se kliče: **Zahvaljeni prisrčno**. V **Motu** nihče ni nikomur-ničemur hvaležen, prisrčnosti ni nikjer nobene. Vrednoti sta iz FP in iz InH(um)a, ki ga Kunt(ner) goji že desetletja, prej ga je vezal na Rodni dom kot Nvo, zdaj ga je vzdignil na prapor SND. Takole prepeva:

*Zahvaljeni prisrčno za ljubezen; ljezni v Motu ni oz. Majzl in Marta se nazadnje zaljubita, SeH-InH, a umreta; ljezen je neuresničljiva. (Ima torej Kodr le kako zvezo s Kuntom?) Gorečo brez vračila in plačila, nesebično ljezen; je to LdDr? Če je to LdDr, potem je vse, kar oznanjam, narobe in abortus. Kunt obnavlja zastojno ljezen, a ne Pavlovo do Boga, Aljoševo iz **Karamazovih** do sočla, mojo do Dra, ampak ljezen do SNara, LdNara; SAPO prepusti mesto Kldi kot IdeaHarvrednoti. *Ki ste jo živeli in živite,/ ki ste z njo gradili in gradite./ dom in domovino!* V **Motu-Hodu** ni niti ene besede o Domu-Domovini; je sploh kaka takšna drama v DaSD? Zakaj Kunt ne piše dram, da bi jih lahko jaz analiziral? Da bi jih lahko uprizarjali v nadškofijskem dvorcu? Že-vloge bi igrali lepi dečki, Kerubini, slast za pedofile, kot Narheroji bi nastopali JOGSŠKI, kot bog Oče in Sin bi sestopala z nebes nadškof Rodeur in NadVodja Janša, pač prepotrebni Deus ex machina. Ker bo šel Kučan kmalu v pokoj, bo vesel, če se ga bo kdo spomnil; za mal denar, za slavo, bo prevzel vlogo Kače-Hudiča. Domovino bo predstavljala Manca Koširca, vsa v prozornih belih tenčicah, primer NeČi device itn. Kunt ne služi dovolj materi Slji, ker ne izkorišča svojih darov, naklonjenih mu od Patrie.*

*Zahvaljeni prisrčno za ljubezen,/ ki je vgrajena v vse, kar je zgrajeno; ne piše Kunt nekam gradbeniško? In je blagoslovljeno vse, tudi Narjedi, prleške klobase in tolminski sir, kar je iz nje rojeno, narojenost ti čudodelna! In storjeno. Slišim, da so bratje Hrovatje že prevedli to patriotsko pesem, jo poslali v den Haag, da bi dokazali: ni zločin, kar je storjeno iz ljezni do lastnega Nara, Kunt utemeljuje najboljšo obrambo generala Bobetka. Umazanka Del Pontejeva sodi v Blak **Mota**, ko sodi heroje, zaslužne za svoj Nar. Ni UHe, bog je Narbog, Unsere Heimat über alles!*

Zahvaljeni, zahvaljeni, mejduš, kako lepo vzgojen je ta Kunt, ki ste jo zapisali s krvjo, s stališča Srbov arkanovci, s stališča Hrovatov ustaši, s stališča Slov Narbrambovci v 10-dnevni SV, v rodno zemljo in v srčne knjige, o St rodna Zemlja Srca in Dezele, ki ste z njo odšli v minljivost,/ ne vedoč, da ni minljiva! Kdor pade za domovino – kdor že prdne za domovino, bi dodal klošar Prdec –, bo živel Ve(čno). Da so tako verovali Prti in Dmbci MV, razumem; a da je kdo v to verjel leta 1991? Le Kunt? Od kod se je vzel ta Kunt? Iz nedri St Sl zemljice ob Dragogni, nostrificirano mare di Savudria? Ga je pridelal Pav(ček) v svojem St vinogradu v Seči? Seči ali Scalini? Scaline so štenge, da ne bi kdo pri tem izrazu asociiral kaj nedišečega! Vsaka božja pot ima St štenge; tudi v nebo vodi lojtrca, nosijo jo angelci na perutih. Kunt je skoraj-angelc. Plava pod nebesom, brenka na harfo in prepeva SNaru v slavo. Orka žajfa, ta je pa močna!

Prav za prav pa nima časti le Kunt in vsak pristni Slc. Ima jo tudi Majzl: "Pojma nimaš, kaj men pomen čast, kaj men pomen bit prost." Dgč in Sv. Oba, Majzl in Kunt, sta pričevalca Sve, le da eden Pskov, drugi Nar(odne). Skupaj sta sinteza; ni njuna enotnost lik samega St Preša, ki ga kot moto navaja Kunt v svoji pesmarici za taprave Slce? Kuntu ni do spremembe sveta, Kunt je zoper LR; Kunt je kvečjemu za DR, DR pa ohranja, kar j e . Majzl bi mu povedal, če bi ga Kunt poslušal, kar pove Marti: da "za učinkovito spremembo sveta ni recepta, pičku mater!" Majzl že ve: ne **Mati Slovenija**, ampak Pička-Mater. Torej le ni vse-eno. Majzl je Dgč od Kunta, Kunt Dgč od Majzla.

Marta se tega zaveda, ko poučuje Majzla, res je pametna punca: "Vedno sta plus in minus." Hudika! Neverjetno! Marta je Kuntnerca: plus je Slja, minus Sži Slje. "Vedno dve instanci, pozitivna in negativna", Rdeča zver in Črna zver, Elko in Jelko,

GiM, Kostja in Vanja, **ŠpK**, NOBD in SPED, **Rojstvo** in **Vst(ajenje)**. "Vedno dve sili, dobra in slaba." EDč smodel. "Če je na eni strani država, je na drugi raja... Zdaj bom tolkla po teh pizdah zlikanih s kvazi politko in kešem, do kosti, do krvi, do smrti."

Je to Kuntova **St** – **sarmatska** – **kri**? Najbrž ne, kajti Marta se rada pusti pokavsati od tega umazanca, ki ga najprej zmerja, potem pa mu da noge narazen; najprej ga odbija, pač način Zapla, kakršnega prakticirajo Psičvarke: "Nehi me šlatat, slačiš me, pust me, a si slišu, ne jeb, no, daj nehi, pizda ti kvatrna, počak, kam siliš, sluzast si in moker in smrdiš po vinu, aaa, aaa, nehi, mal me boli..." A ga ima Majzl že v njej; Marta se še upira, a le pro forma. Njun pogovor med fukom je Tip; Marta: "Dobr me prim, ne odzadi, odpri oči, tko ja, še, še", precej skrajšujem, vse gre po isti meri. Lepota ErS združitev? Mrtvec: "A sjo, ti, Majzl, a sjo piču snoč... Na mačefitu ležiš." Prdec: "Majzlček ti, kaj bo s tabo, včeri si dvakrat namoču", Marto in Mravljo, "jest pa – prst v rit." To je okolje, v katerem se dogaja St združitev ljubečih se.

Kaj deje Videc Kunt, ko bere takšne drame? Bi hotel, Kunt je igravec in ne slab, prevzeti vlogo Majzla ali Prdca? Bi pičkaril pred občinstvom, sestavljenim iz St Slcev, medtem ko se v njegovem srcu porajajo takšne pesmice: *Kako se ne bi veselili,/ ko smo še živi, zdravi, čili!// ob premnogih bližnjih smrti/ in na bližnjicah v smrt,/ ko še dihamo pomlad,/ ko še živimo pomladansko*, Kunt cika na koalicijo Pomladnih strank, *ko še pojemo pomladne/ in resnične pesmi sanj, //Kako se ne bi veselili,/ ko smo še živi, zdravi, čili!* Kot da bi bral ČirZlca, njegovo domovinsko čivkanje. Le in De sta dve polovici plemenite Celote.

Kodr in Kunt res nista MimDč. Prej DisHarDč.

Kaj je moja-naša Domovina? Mati Slja ali kurba Slja?

Oktober 2002

PRELET ALI ZALOŽENI IN RAZLOŽENI SVET I

(ob Muckovem Zalogu)

1

V eseju **Iz portoroškega dnevnika**, ki ga pišem hkrati s pričujočo razpravo o Muckovi najnovejši – pred nekaj dnevi napisani oz. izgotovljeni – drami **Zalog (Zog)**, smo v zadnjem predbožičnem tednu, razlagam Pvt-ĀkP razloge za nastanek svojih novih stališč. Ta so predvsem v tem, da pristajam na sklep (konec) svojega Źa, da skušam najti vsaj minimum varnosti zase oz. za svojo psiho. Imeti-ohranjati občutek, da sem v svojem razmišljanju šele na začetku, da je tako rekoč vse še pred mano, je neznosno: tega ne zmorem več. Čutim, da sem še kar naprej na čistini. Do vsake možnosti sem še odprt, če se smem izraziti patetično, vsaka me lahko potegne za sabo; ker sem starec, me vsaka lahko prevrne. Vse več verjetnosti je, da jih ne bom mogel več obvladovati, da me bodo začele podirati in posledično strle.

Ravno tega nočem. Tudi svojo S hočem predvideti, pripraviti, obvladati kot suverena SAPO. Na S moram pristati, ker sem kot ČI živo bitje, podvržen zakonom ŹS, pa vendar, to usodo lahko RR v K-milost, tj. umno in etično jo lahko RR. Torej vendarle prilagoditev. Če se v tem pomenu ČI ne prilagodi, ga okolje prehitro ubije, na tem terenu je vsak upor Okolju zaman in neumnost, celo nadut izziv Čla, ki se ima za boga. Nimam se za boga; zavedam se svoje omejenosti. Imam se za modreca, torej skušam iz svoje – ČI – omejenosti izbiti čim več. Tudi S skušam narediti smiselno. Par ŹS sicer odklanjam kot Tip potezo lđBa. Vendar ga ne odklanjam, a le na eni ravni, tam, kjer sem prisiljen upoštevati premoč (Źun in Not) okolja nad sabo. Kjer pa mi to ni nujno treba – v svoji etični psihi -, lahko ravnam Dgč. Ker sem se zavedel, da izhaja velik del stisk, ki jih doživljam zadnje čase, iz nepristanka na nujo usode, na S, sem se začel analizirati in v skladu z novim spoznanjem spreminjati. To novo spoznanje pa moram iz Pvt-ĀkP ravni prenesti-prevesti tudi na raven DgŹni, celo na SLZ: v **RSD**, v obravnavo celo PD(ram).

Od nekdanj sem se trudil, da bi ravnal tako: da bi vzpostavil med sabo kot Pvt-ĀkP Pskom in sabo kot Znikom-zavestjo neposredno zvezo, ki bi prevajala obe moji EV v eno in drugo smer. Kar sem v Pvt EV(logi), moram biti tudi v EV Znika, v Źni. Dokler bivam Rad odprto, prav za prav kot mladenič, in tak sem bil do pred

kratkim, je **RSD** Abs odprta, na vse strani nezaključena-mogoča (Pot) zgodba, mreža zgodb, nekaj, kar se Strno kar naprej preoblikuje (RR); kot micelij ni nikoli le to, kar je; bit=nič. Čl postane zrel, ko postane Konv: ko pristane na stereotipe, ki so norme okolja-Klde, v kateri živi. Jaz na to nisem hotel – bil pripravljen – nikoli pristati, vsak Konvstereotip, ki sem ga prevzel ali celo sam naredil, sem kmalu podrl in zamenjal. Tudi zdaj ne bi rad padel v isto past, ki je bistvo ne le PNP bivanja, ampak lDba.

Moja S(mrt) je zame res na eni ravni konec, zato zaprtje – mojega – Pota, mene kot Pota. A na drugi ravni S nima moči Abs konca. S je Strno zmerom en del para ŽS; drugi del je Ž, s tem nenehna odprtost v inovacijo. Če sem naredil nekaj, kar niso le odpadki mojega Pvbivanja; če sem ustvaril svet zase in po sebi – **RSD** -, mora ta svet bivati vsaj nekako naprej K-PO, celo K-SAPO. V Člu in v njegovih tekstih, analognih **RSD**, je oboje: živost in mrtvost; Sartre iz **Kritike dialektičnega uma** bi dejal: gibanje in praktikoinertnost. Kot je virus živo bitje in mrtva stvar. Čl ima možnost, da mrtvo stvar – jaz **RSD** -, RR v živo bitje, torej usodo RR v K-milost. Že od nekdaj so trdili, da se Čl nekako nadaljuje – Preš pravi, da živi v Čloštvu kot Psk naprej -, kot ud Nara, Dbe, Zge.

Preš deluje še danes, skoz svoje **Poezije**, jaz kar naprej jemljem njegov **Krst** za eno od meril **RSD**, enako CanD, **Blagor** in **Vido**, v kateri Can eksplicira temo, o kateri pravkar govorim: Ž Čla naprej v prihodnosti, problem umirajočega Poljanca in mladeniča Dioniza. Tako kot oni skušam tudi jaz artikulirati na novo, znotraj svojega sistema DgZni (THM-ŠHM), nekaj, kar presega S. Če se mi bo to posrečilo, moje presojanje Člsveta (SD) z gledišča konca-sklepa ne bo več ali samó pristajanje na S in na nemožnost (na konec možnosti), ampak bom počel oboje: pristajal na S in živel naprej. To pa bom mogel, če bom zmogel artikulirati območje, ki ni odvisno le od ŽS para, od lDba; če bom mogel misliti onkraj para ŽS, bit-nič, začetek-konec, čas-prostor, AgrEkzld-IdeaHarld.

Muckov **Zog** je primeren za poskus takšnega transmišljenja, mišljenja Tr-Dti. Njegovo osrednje sporočilo – PSt – je meditacija-analiza konca, ki terjja bivanje onkraj samega sebe. **Zog** se ne končuje v Nihu S-konca, kot Smoletova **Čeveljčka** – in po njem ukrojena MatZupD, tudi njegova zadnja drama, ki jo bom tudi obravnaval v sklepnem delu Pniza **DaSD: Hodnik. Čeveljčka** – na lahkoten način, v bližini TrivD, tudi MatZupD – izhajata iz samoumevne dokončne resnice nemožnosti, s tem OISa; to je konec DaSD kot vase zagledanega kvadra. Končni Smole ne verjame več v nič oz. le v nič, ki je resnica biti. Muck ne tako. Še za en korak dlje gre kot v **Port(ima)u**. Tam se je ustavil v MePu, med vrati, odtod naslov moje knjige o **Portu; Obračun med vrati**. V **Zogu** se kaže Muckova trdna vera, da je mogoče prestopiti na Dr stran, torej stopiti od vrat-MePa naprej-drugam (NejDam). Zadnji verz sonetnega venca, ki ga poje bivši alkoholik Žugič na koncu drame, a se po delih-verzih pretaka že skoz vso dramo, pravi: *A radost poje v krajih, kamor greva*. Dva – Čl kot Dr – gresta NejDam (v nove-druge kraje), kjer je radost; radostna sta, ker gresta tja, ker verujeta, da se da (pre)iti tja.

Ta(kšna) točka-stališče mi je blizu, je tisto, o čemer v tem uvodu v **Zog** govorim: da je onkraj konca ne nov začetek (ta je, a le na ravni VSa-THMa), ampak Dt-svet, Alt vesolje, nekaj, kar ni niti nekaj niti kaj, niti nič, niti vesolje. Zato to Tr označujem kot Dt. Tija se je te nuje že zavedala, ko je artikulirala Boga kot Dra; v **Stari zavezi** kot Neizrekljivega, Neimenljivega, Adonai. Torej ne le kot – vrhovno, božje – lme, kakršna je Reda Tre na lDM, v neotomizmu Ušeničnika in

DSKC epigonov. Ti UnBDra reducirajo ne brezjansko MMB Pomagaj, ki jo nosijo kot amulet-čarovnijo v žepu in z njo manipulirajo kot vrači z maskotami iz cunj. **Zog** (enako kot zadnje DovjakoveD, **Pipin Mali** itn.) vzpostavlja Altvero farizejskim kramarjem. Tudi zato je važno, da dramo podrobno in pozorno analiziram.

Dana mi je edinstvena priložnost; spet ena od sreč, ki srečujejo mene kot Pska in Slov-Slce kot Nar-grupo. (Glej Stro Slova kot ČD-NKNMeša, glej Priz **ČD**.) Slov je prišlo prav te dni – s povabilom v EU in NATO – do konca ene svoje faze-Stre. Zaključilo se je 10-letno obdobje SND kot SAKOe. Deset let je živela Slja kot Klas ND iz 19-Stola; v desetletju je absolvirala Zgo, kakršno so živeli večji ZahÉvr Nari poldrugo Stol, Nemci od 70-ih let 19-ega do srede 20-Stola. (SrboHrvatje še danes niso rešili tega problema.) Ne mislim, da velja Muckov navedeni verz za bivanje v EU kot – vsaj delno – nadNac federaciji; nič podobnega. Mislim le na konec ene etape-forme SAKOe, ki omogoča revizijo oz. Dgč pogled tudi za nazaj: ki osvetljuje celotno SI preteklost kot zaključeno, v sebi enotno Stro-dogajanje; to dogajanje je bilo EkP pristno, močno v EDč smodelu. Muck ga imenuje v predzadnjem verzu **Sonetnega venca**: *Celote izris, povezan s srčno razo*. Ta izris celote je dokončen-dokončan, dogajanje v tej SDbZgi je opravljeno. Še en verz v zadnji tercini pravi: *Iskanje zvona ustavljeno, sameva ... celote izris*.

Kdor išče zvon-smisel-utemeljitev bivanja naprej v istem kot prej – v ldi -, išče na napačni poti: ali v slepi ulici ali v VSu. To je Tip za DSD, ki se je kot (Mag) Fija utemeljila v NoR konceptiji Nara in Zge-sveta, v HUH mišljenju o Narojenosti, Sti, Slovu kot ldi itn. To je Ncl, ki prehaja v Fz. Muck se tega zaveda, ugotavlja konec-ustavitev tega Pslsa. Celoto SI DbZge je mogoče izrisati kot svet, nepotreben obnove, neprimeren za RazRese. V SD (v SKuli) se seveda da – in je treba – raziskovati; a ne kot v ldforni, kaj šele kot v NarGent Potu, kot je poskušala DSD pod vodstvom Kulstra Šela z vzpostavljanjem SI Kulprograma v duhu TradKršKlde. **RSD** in DgZn iščeta in NejdDam.

THM-krog je brez začetka in konca, obenem pa ima začetek (Ožld) in konec (DvAv). Konec se RR v začetek, ko se v Člu naseli znova najdeno Ž oz. AgrEkzld, ki je bistvo-vsebina Ža. Druga stopnja: ko se v koga ali kaj (Pska, Nar, katero koli grupo) ne naseli Ž, pač ta PldKld (kot PAVKAv) odmré. Odmrle so Kule celo zelo velikih Dž grup, starih Peržanov, Kaldejcev, Egipčanov, Rimljanov; rimska je celo močno prešla v KC in nato v RLH, azteška v DaAmeriko manj.

Konci so Raz. Eden je v Avu, analiziram ga v **To** in **Deščku**; to je pot skoz Dv arhemodel. Mogoč pa je tudi konec s S, v EDč-DžV-Bm; **GiM**. Konec kot SŽ; tu se SŽ – Krim, Nina, **Rojstvo** – nadaljuje (na Mag način) v Džgrupi Ptje, nove Juge, SNara. SŽ iz SPED imajo isti namen-cilj, a se jim ni posrečilo; Junak iz **Vsta** ne funkcionira niti znotraj DSD. Kot da bi bilo DSD lastne Kule sram; le neke njene poteze preferira, izbira, potencira. Obnaša se nerodno, diletantsko. Kot da vso KatDSD Kulo-Lito reducira na Reb(ulovo)Lito, na skisano briško rebulo.

Konca EDč in DvAv smodela sem v **RSD** analiziral – celo zelo – podrobno. Manj sem se ukvarjal s koncem, kakršnega uprizarja **Zog**, čeprav tudi; a ne na dovolj razviden način, svoje analize-teze nisem dovolj prenesel na – RR v – THM-krog, v govorico (sss)modelov. Naj to poskušam ob **Zogu**, z opozorilom, da gre za nadaljevanje – radikaliziranje in sklepanje – linije, ki je v DaSD že nemalo navzoča. Po novem jo imenujem Krim(inalna); gre za Krimld, za KrimDč, za KrimDv; za vse tri obenem.

Zog sicer omenja MV dogajanje, predvsem z MV likom Renate-Milene, a gre za preteklost, ki zdajšnjosti ne določa usodno. Že sam dvojni lik Renata-Milena (ReMi) je iz Dv oz. iz LDPM. Izhaja iz MV, torej iz EDčDžVBm, vendar se zdaj nahaja v DaSlji, ta pa je že pretežno v LDPM. Šele v LDPM oz. z gledišča LDPM (Dv) je mogoče Čla, ki je z gledišča (znotraj) Ožlde enoten lik, razumeti kot Dv(ojnika); ReMi kot Dv(ojnico). Vsi nastopajoči v **Zogu** so Dv: "mož v najboljših letih" Leon je Repnik (LeRep); ReMi je "starejša žena"; "Ženska" je Mariča in Ela (MEla); "možakar" je Ciril in Žugič (CiŽu); "mladenka" je Magda in Jasmina (MaJa); "moški" je Žare in Klavs (ŽaKl); "mladenič" je Darko in Nikolaj (DaNi). Ker sta Žare in Darko skupaj (Miklavž), so vsi štirje Dv: Dv na kvadrat, dvojni Dv. To je zamotano ldn med sabo, ker je obenem morda (v Dv svetu ni nič gotovo) Klavs Nikolajev sin (sin svojega brata, to je mogoče, če spi brat s svojo sestro, v LDPM je zadevna perversnost Strna). Zadeva se še zamota (HKD), ker je morda Klavs Jasminin oče in sta morda NiKl Jasminina brata in je morda Nikolaj Jasminin ded. ReMi je sploh mati nekaterih oseb iz **Zoga**; kot takšna je dvojna mati. Ima lahko Čl dve materi? Zakaj ne, če prehaja iz dozdejšnjega Nv sistema v klonirani sistem; Dv-LDPM je vse bolj umetelno Zn denaturirana, klonirana kot takšna. O kloniranju se v **Zogu** eksplicite govori, kloniranje je ena od mnogih šifer v drami.

Ker je ena bistvenih linij dogajanja v **Zogu** Krim(inal), se pa **Zog** godi v DaSlji kot v LDPM, pomeni, da Dv sovпада s KrimDč. V drami se nenehoma govori ne le o Si, ampak tudi in predvsem o umoru. KrimDč ima za sredstvo in za cilj Umor. Umor sodi v Dč arhemodel, Dv ga Sim(ulira); Ožld še ne more do njega, ker je šele ld brez Dča, brez podvojitve; za umor je potreben Dr. Tudi ko Čl ubije sam sebe (Sm), se ubije, ker se kot eden (Ožld) gleda kot nesebe, kot Sža, kot obremenitev, kot odvečnost in zlo.

Zog sicer ne doseže jasnine umorov St tipa, kar so v NOBD-SPED oz. že v GentSD, glej oba **Tuga**. Skuša se razrešiti v umoru-morivstvu, ker Posn(ema) preteklost – EDč smodel -, a se mu ne posreči, ker je že v Dv, s tem v SimPM. Kar pa ne pomeni, da ne pride do KrimDv. KrimDv pa ni le Sim Krima, torej neKrim, ampak je realna kriminalizacija Ž-Dbe, ki se vrti okrog umora kot cilja želje, kot PzMa. Umor naj bi dal razrešitev, a je ne more dati, ker ne more postati St umor, SŽ. To pa ne more postati, ker manjka LDPM-SDbi ldeja kot St. SNar ni več cilj požrtvovalnega ravnanja Sicev – ljudi, ki se imajo za Sice in bi radi postali SAKO -, ampak je prešel čez Krit mejo v funkcionalno PM-Dž. V tej ne motivira več Stldeja, ampak Už oz. (ob)last (trg in gospodovanje), ki ji ni več do despotskega Tot uspeha, ampak do takšne (ob)lasti, ki jo omogoča Kpltrg v LDPM. Ta je posredna, upošteva ČIP, zakone, SvM, parlamentarni partitokratski sistem ipd. Podrobno NDM.

S kratico Krim mislim ves čas na kriminalnost; če bom cikal na junaka Krima iz **Rojstva**, bom to posebej povedal; s stališča SPED pa je Prt junak Krim ZnaSi za Krim-inaliteto, kot je s stališča NOBD Junak iz **Vsta** ZnaSi za Krim-inaliteto. Nazadnje se da vse zreducirati na Krim-inaliteto, predvsem pa vsako junaštvo, Her kot tak. O tem pišem NDM često, glej že antično Trago, lik Herakleja v Evripidovi drami **Heraklejevi otroci**, tudi lik Ojdipa v **Kralju Ojdipu**. Svet Prtherojev iz MV časa od **Rojstva** (kot napovedi novega – šele PriPra – začetka Noštva) prek Kmeclove drame **Smrt dolgo po umiranju (Marjetica)**, ki uprizarja odred maščevalk, tj. čezmernih heroin, prehajajočih v zločinke, se nazadnje skaže kot svet KrimDv Dbe. ReMi se RR v NiKla-DaNija, v Krimpodjetnike a la LeRep, v skorajprostitutke a la MaJa.

Možnost za rešitev je le v točki CiŽu, ki sta anarhistični kaotizirani Fif in (le bivši?) alkoholik-vratar. Ciril piše scenarij, po katerem naj bi se snemal film ali TeVe nadaljevanke, iz katere nastane **Zog** kot zgodba o nastajanju nadaljevanke. Žugič recitira **Sonetni venec**, ki je kot Lirika-Kula vatek **Zoga. Venec** se veže na dva velika **Venca** iz SLite, na Prešev in Balantičev; odgovarja nanju, na najvišje, kar je v SLiti. Prešev utemeljuje SNar kot St bitnost, daje cilj in program Slovu, Balantičev utemeljuje ČI-Slca na Katbogu, a tudi na UnBDru. Oba **Venca** sta kompletna utemeljitev Slova vse do 1990-2002. Muckov-Žugičev **Venec** oba prejšnja **Venca** spodbije in RR; kot RR ju skuša ohraniti in preOsm. Vendar ne Muck ne CiŽu ne jaz kot Anln ne vemo, kakšni-kateri so kraji, v katere gre ČI kot ČI, ki ni ne Ožld ne Dč ne Dv; oz. je Dč, a kot IsDč tudi VerDč (ob ARFDč), ki prehaja – se RR, se preOsm – v DrČI. VerDč je le začetek prehoda ČI v DrČIa. DrČI je onkraj Ožld-Dč-Dv THM-kroga; IsDč (VerDč, ARFDč) je le izhodiščna točka za prehod v DrČIa.

Muckov **Venec** imenuje TS, Drsveta se (še?) ne da imenovati, ČI (še) nima moči-možnosti – jezika -, da bi ga imenoval. Zato govori Muck-Žugič o kamnu-besedi. Ko Žugič recitira **Venec**, "drži v naročju kamen, v njem so besede." To so besede, ki jih skušam govoriti tudi jaz v **RSD**, v razpravi o **Zogu**, s tem tudi o Muckovem **Vencu**, o vseh treh omenjenih (ne pa o Menartovem, Šarabonovem, Brišnikovem in številnih Posn tipa). Muck pravi, da *meso v globokem snu besedo sliši*. To je beseda kot onkrajbeseda, kot jezik Dti, ki ga (še) ni. Zato je ta beseda še Abst, še v snu, še kamen-reč, šele ujeta v *atomov simfonijo v duši goli*, še Inf z atomi, z atomsko-fizikalnim, tj. IdB svetom. Muck se zaveda, kako težko dosegljiv-dojemljiv-ponavzočevan je svet Dti: *Terase v nebu odzven so vedno tišji,/ rojenih iz ozvezdij zdaj, nikoli*. Muck se zaveda, da nobena beseda ne izrazi tega, kar bi morala, če bi hotela "ujeti" Dt. Da se Dt ne da ujeti, ker je Dt Strno druga od ujemanja; ujema – določa, obvlada – IdB, ne pa Dt. Kaj "dela" Dt, ne vemo; še ne. Ta "še" pomeni ČI vero v to, da veljata oba momenta v NejDam; torej ne le drugam, ampak tudi naprej.

Čeprav je Dv že od začetka ČIa, je v LDPM posebno razvit. Ravno PM Zn prebija dozdajšnje mere preprostega Dv arhemodela, s tem ko omogoča kloniranje, izdelovanje umetnega Ža, prodor v skrivnosti virusov, subatomskega sveta, v opazovanje črnih lukenj. Genetski inženiring je odločilni moment v stopnjevanju Dv sveta, ki je "naprej".

SND, ki jo je dosegel SNar (SNL), je konec Ožlde, tj. St Klde kot OžKlde. SNar je izbojeval zmago v EDč SV s Šži, 1945 z ltiNemci, 1991 s Srbi. Hrvatje so danes le ponavljanje že presežene DbZge, čeprav je lahko takšno ponavljanje za marsikoga smrtno. Upajmo, da pri Hrtih ne bo zmagal regres v Narfz, ampak progres – naprej – v LDPM. Včasih se ne da kaj dosti več kot upati, ČI je Tem odvisen od Konte. Da se pa s Hrti razumno ravnati, ne nasedati njihovim provokacijam, kot jim naseda RadDSD tipa JJ (tokrat Jožka Joraševića) Starfrave in slaboumno zaostalih udov SAZU, kot so PavZajc in Šel s podporo Vuge-vege, MinTomša in primerka odsotnosti SAPOe, Taufa. Namigujem na njihovo marcio su Dragogna.

Tu se problem Krima poveže s problemom-témo fza. Zame – v DgZni – izraz fz ne pomeni ltfza ali NemNca. Tudi Kfz je ES Reda fza; enako francov fz ali fz ORJUNE, kot fz ga je imenovala v 20-letih ljudska stranka. Tudi to je moja nova teza: fz imam za pravo obnovo PSi. Ncl je le prehodna oblika, prehod od RLH UHe k fzu. fz pomeni Not zlom RLH vizije-VISa; ta VIS temelji na predpostavki

dosegljivosti SAPOe. Ncl je RR – Reda – SAPOe na SAKO, Mata iz **LinMata** na Tuga iz **LTuga**. Že pred dobrim desetletjem sem označeval LTuga kot delo – ne le v bližini – Fza. Fz je odpoved Čl sebi kot SAPOi v imenu – na račun – SAKOe, pa naj je ta Nar ali Razr ali Kap, torej ali Ncl-Ncz (od **LTuga** prek **Na smrt obsojenih** do **Vsta**), ali KomStl (od **Grakha** do **Rojstva**) ali LDPM (od **Šarivarija** do **Sadežev**). V NOBD prevladuje l(e)Fz, v SPED Defz, v DaSD zmaguje Simfz, ki je tudi Fz. MasDb (vladavini partitokracije in mediokracije) je vladavina vračanja Ožlde (Klde) znotraj LDPM Dv sistema. DaSlja živi v novem-obnovljenem-prerujenem (RR) Fzu. V LDS stranki je ta Fz bolj Kpl tržnega tipa, v KatDSD (pri JOGSŠkih) bolj Trad-FKC tipa, Puč(nik) oba vidika združuje: momentanizem-instrumentalizem in SNar kot St Klde.

Zog uprizarja srečanje Krima in Fza v LDPM; podobno Dovjakovi drami **Mavrična ladja** in **Karuzo**, a tudi Kodričevi **Molotov** in **Karusel**. Fz ima dva obraza, analogno kot Ožld: AgrEklzldo in IdeaHarldo. Fz se deli v SpoDofz in v KrimFz. Nemci so se med 1933 in 1945 sami doživljali kot IdeaFz-IdeaHarKld, enako kot MV SDmbci. Oboji so bili le prisiljeni – zaradi izdajstva Komstov – braniti ideale svoje-naše HarKlde; branili so jih pač z ognjenim orožjem, likvidirali so Jude in Prte kot Hudiča-Zlo. NDM. Kako je SNar IdeaHarKld, se vidi iz prvega dejanja JLovra SPED **lzd**; ali iz Papeževe **Svetinje**. Kar imam jaz za Fz – popolna oblast Kola nad SAPO, utopitev SAPOe v Kolu-Kldi -, ima Fz za Ideastanje. Sam sebe vidi kot SpoDo(Fz), Szi ga vidijo kot KrimFz, ki pobija Dgč misleče in verujoče; že FKC SProte, zažge Kupljenika, preganja Trubarja.

Kot je KritSD razkrinkovala KMG teror, **Grča, Hlapci**, in SPD razkrinkovala Ptjeteror, **Dialogi, Greda**, razkrinkuje DaSD teror LDPM sistema. Kaže ga kot novo ES obliko Fza, obenem – s tem – kot KrimKldo, tudi kot RazpDč, ta je obenem PrepDč, ki skoz TekmDč prehaja do roba EDča. Tudi v LDPM se ljudje ubijajo; ne kot udje v SV zoper drugo vero-misel (**Tuga, TKriž, Prz**), ampak kot tekmeči v prizadevanju za čim večjo (ob)last in slast (Už) Pskov in grup. Te grupe postajajo mafije. DSKC je najbrž najmočnejša izmed teh mafij; DSKC je le še – čeprav planetarna – sekta. LDS omogoča vrsto manjših mafij, vse do Pskov. Mafija se retrogradno veže na Rod-PS, Pski vlečejo v smer RazpKlde: v AD.

Vse figure **Zoga** so na robu AD, enako kot figure **Porta** in **Mavrladje, Karuza**, že prej **D(ovjakove)Ante**, MatZupovega **Slastnega mrliča**, celo PotočnjakoveD, glej **Aliso**. Za Fz je še posebej bistveno, da teži v AD; glej Šeld, vse do **Kanja**. To AD prvi uprizori Levs v svojem **Tugu**; LTuga dobi mnogo kasneje odmev v Puču, ki s tem, da se postavi v EDč razmerje do despota, obnovlja isto (ldB). Puč niha med to obnovo (1958 in 1964) in odpovedjo tej obnovi (1967-1990). DSD je karikatura te obnove; je SZ obeh momentov, zato diletantizem, ki nima več Kulmoči. Edino Kulmoč ima še tista DaSD, ki Krit razkrinkava vse, posebno pa LDPM; KC in Ptja sta že razkrinkani. Z Rad Krito PMLDbe DaSD končuje cikel SNara od **PrešVenca** (od **MicMata-ČD**) do **Svetinje**.

Mucku je ta AD jasna tudi v **Vencu**: *Kamniti zublji magme v gorah strti,/ razlita večnost zgodbo preizkuša,/ spočetje ni začetek blage smrti,/ telo dopolni, k čemur hoče duša.* Ostaja goreča magma. Onkraj nje je DrČl, tj. dva Čl v Dtrazmerju: *Iz rebra gnetem vrč za dvoje obrazov.* Dv, ki prehaja v DrDt.

S stališča TradSD so ugotovitve, do katerih prihaja DaSD, nenavadne, odbijajoče; predvsem perverznost, ki se kaže v DaSD. Na osnovi poznavanja večine PD v DaSD, tudi **Zoga** (in **Porta**), trdim, da je ta perverznost odkritje

pervertiranosti Čla v LDPM, s tem tudi Čla kot takšnega; seveda IdČla. V LDPM se po tekočem traku pojavljajo zelena gibanja, ki dajejo Člu za zgled ravnotežje ekosistemov v Nvi, v živalstvu-rastlinstvu. Ta zelena ideologija je Mag SSL. Kar je v Nvi ekoravnatežje, Zelenci RR v IdeaHarKld stanje; to je bistvena deformacija in potvorba. Živali se med sabo neusmiljeno pobijajo, a v okviru, da zadostijo tolikšni AgrEkzldi, kolikor je primerna njihovi vrsti; se vojskujejo za prostor, hrano, razmnoževanje. Če tem potrebam zadostijo, se umirijo; živali res lahko dosežejo stanje Miru med vrstami, seveda oboroženega miru, kakršno je bilo v hladni vojni, boljše, stanje trajne vojne med vrstami in znotraj vrst, ki pa ima v sebi svoje meje, Ekz vojne ni brezkraina kot pri Člu. Govorimo lahko o umirjeni, usklajeni vojni, o paru vojna-mir. Očitno se je biosu na zemlji posrečilo, da je sicer sledil Tem zakonu Ža – AgrEkzldi, ta je neomejeno stopnjevanje Ža -, a tako, da so se nove vrste živali (razvoja na RP, višje, sposobnejše vrste) prilagodile že nastalemu ekoravnatežju; v vsaki novi vrsti se je AgrEkzld bit Ža umirila, prav za prav blokirala. Kar je za Čl in v Člu SZ, je v Nvi ravnovesje sil.

Sele Čl je prebil vse meje, jih prebija. Alge so nastale predvsem zato – za to -, da bi odigrale isto vlogo v Čloštvu, kot nastaja v živalsko-rastlinskih sistemih sama po sebi oz. brez zavestnega sodelovanja akterjev, ti (živali, rastline) pač zavesti še nimajo, vsaj zadostne še ne. Alge kombinirajo samoomejevanje, ki je Tija-Fija, z AgrEkzKldo, a takó, da AgrEkzsila ne gre čez vse meje. To je Tip za Trad Alge Vzhtipa, za budizem, konfucijanizem, hinduizem. Ne pa več za Krš in Muslo, ki izhajata iz judovstva, ga stopnjujeta v osvajanje vsega planeta. Zato je Strno nujno, da se med sabo borita že poldrugo tisočletje, danes znova. Obe ti Rlgi (z vsemi njunimi Rcami vred) sta izdelali vrednoto vrhovnega boga, ki je Vojnačelnik vsake od njiju, Vsemogočni, in kot eden-Edini ne dopušča partnerja, ničesar zunaj sebe, razen ničča in hudiča. Za Krš je hudič Muslo, za Muslo Krš, za KatKrš je hudič ProtKrš, vsaj v času 30-letne vojne, prav za prav vse do II. Vatikanuma itn. Glej mnoge primere v SD, **TKriž**, **Eno samó**, **Pravica se je izkazala**, **Žid** itn. Fz izhaja iz Krša, iz položaja, ko se OžKld v razmerah RLH sistema vrača k PSi. Glede na to sta Lefz in Defz isto-ld. Tu velja enačba: NOBD=SPED.

RLH je legitimni dedič FKCe; Kršboga nadomesti s Člom kot bogom, ta Čl je Rad AgrEkzld. Ko to RLH-Čl opazi, išče (samo)omejitve, že od Montaigna naprej, v skeptičnem Humu, išče pri antičnih etičnih Fijah, da bi bil sorodnejši konfucijanizmu (ravnotežju med silama jin in jang) kot pa Katbogu križarskih vojn. Dobro mu služi epikurejstvo, tudi stoa. Mrk zavrne samoomejevanje, vrne se k stopnjevanju Čl kot zmagovitega – k Zmagi usmerjenega – Agrld bitja. Ni čudno, da se MV dva tako Strna ld akterja spopadeta na Ž in S: NOB(D) in SPE(D). Vsak od njiju ima svojo EDč zamisel Noštva: **Rojstvo** in **Vst(ajenje)**.

Ker se Muck tega zaveda – v **Imenih igre** skoraj na Realnačin uprizori Bm-DžV -, išče nov začetek Čl(oštva)a, glej **Prgro**. Muck se vrne v začetni kaos, iz njega – pred vsemi nastanki Narov – vleče jezik; Slščina je le primer Čljezika, je tu le kot poseben Nar jezik. Veliko delo naslednjih tisočletij bo RR – ali čim bolj na novo in Dg vzpostaviti – Dtjezik. Te naloge Muck v **Zogu** še ne udejanja, le z namigi v **Vencu**; za razliko od Preševega in Balantičevega naj ga imenujem **MVenec**. V **Zogu** podaja Muck predvsem konsekvence za Čl, ki nastanejo v LDPM, če-ker Čl izhaja iz Ožlde kot AgrEkzldi in se ni pripravljen kot modrec odreči svoji brezmejni moči (želji-nuji po takšni brezmejni moči), vendar je ne izraža z Vojsredstvi kot v EDč-SV, ampak na Hin način v Kplu, na trgu. Ena – Hin – plat LDPM je idealizacija (ČIP itn., gojijo jo LibPole), druga je demonizacija, razkriva jo DaSD: ne kot svoje stališče,

ne tako, kot da ona diabolizira vse, ampak odkriva, kako slehernik v LDPM dejansko demonizira vsakogar, da bi ga obrnil, umazal, mu zmanjšal moč v tekmi, ga odstranil. Pri tem se giblje na meji med pravno dovoljenim, ki pa je npravno pokvarjeno-zločinsko, in PrikrHIn masko želje po regresu k jasni-nedvoumni fizični likvidaciji Dra. Prav ta dvojnost (čeprav ne le ona) je vzrok za perverzno-pervertiranost DaSD oz. Čla v LDPM. Ustrezni ssmodel je PervSMDv.

FKC prepričuje Čl, da bi bil IdeaHarld, če bi bil Abs poslušen-pokoren Katbog; če ne bi poslušal zla-Kače, **Žid**. (Danes Koma oz. Kontinuitete in Liba, včeraj ProtA.) KC sugerira: da bi dosegel Mir-Varnost, Člu ni potrebno ekoravnotežje živalskega tipa (Rel sopobijanje), ampak more postati Čl Ideabitje s tem, da ga nenehoma Strno odvezujejo GhKe kleriki, ki jim je podelil to moč sam Katbog-FKr. Kar si zamišlja DgTija kot Dt, prenaša KC v območje, ki ga obvladuje in sama. Kar je za DgTijo UnBDr, je za KC znani, z določenimi dogmami in božjo besedo izražajoči se bog; zvesto in v osnovi nezmotljivo ga tolmači KC po svojih papežih in na koncilih, ki jih navdihuje St Duh. KC je prepričana, da ona ni despot oz. pojem despota RR v dobrega – Odpuščajočega in Kaznujočega – Vsemogočnega. Čl, ki vidi iluzornost tega početja – zmerom znova in Strno se na Ž in S spopada s svojim €Dč tekmečem, Protom, Muslom, Komom -, poskuša v drugi smeri: ali s SSL konstruktom Ideaekosistema, ki naj bi kot človeški Posn živalskega, ali pa z etičnimi samoomejitvami od Kantovega kategoričnega imperativa do Millovega upoštevanja soČla. A obe omejitvi sta paliativni. Kantovo €tHum Meš – NKNM – se je RR v DaMasMeš LDPM tipa, ki mu kažete Krit zrcalo DaSD in **Zog**. €tPski so v LDPM izjeme, ne pravilo. Najbolj Poz so v LDPM ljudje kot CiŽu: marginalci (nori Fifi in zdravljeni alkoholiki, liriki zunaj priznanja MO javnosti, kakršna sta Muck in Dovjak). So na meji AD, vsekakor stalno v MeP. Tudi jaz sem – se vidim – tam.

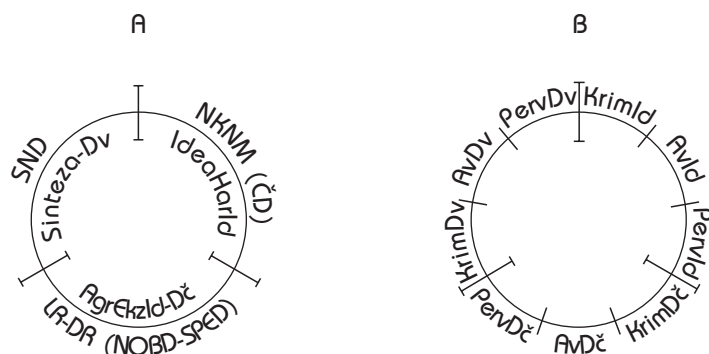
Čloštvo na RP ni pripeljalo v IdeaHarld stanje, kot si je zamišljalo ČD-NKNM, ampak v Perv(erno)KrimDv Dbo. NejDam sicer še velja, a Dv kot KrimDv ni rešitev; je bliže Agrldi – s tem Žu – kot AvDvom, enako se končuje v AD. Dv je res – na eni ravni – naprej od Ožlde in Dčov; a ne AvDv ne KrimDv ne PervDv, ampak ARFDv, ki se poveže z ARFDč in z VerDč v IsDt. CiŽu se bolj, ostali v **Zogu** manj. ARF-Ver-Is bo trajalo še (sto)tisočletja. Važno pa je, da SD utrjuje Čl zavest o neperspektivnosti dozdejšnje Člove – IdM – poti; o tem, da je nujna odločitev v dilemi: ali Dt ali Id; ali Bog ali nič, sem pisal prej. (DaSD se razen pri redkih, recimo Mucku in Dovjaku, ne zaveda, da zastavlja to dilemo. AnIn pa jo odkriva v DaSD, seveda z RR metodo.) Šele ta dilema Čl prepriča, da je boljši genetski inženiring, vera v naključno permutacijo, ki bo po katastrofi – o nji veliko govori **Zog** – morda omogočila vstop Dti v TS. Dokler Čl ne bo imel-dobil Rad zavesti o neprimernosti – brezizhodnosti – TS-IdBa, bo kar naprej poskušal z regresi v Ožldo (h KC, kot sem poskušal jaz v 80-letih), ali se SZSL s paliativi Rel samoomejevanja ali celo s Hinidiotskimi begi v vero, da je za Čl mogoče ekoravnotežje, če se bo vdajal le SekUžu in bil zoper vojne, glej tudi AnGlob čuke (KasO: ki nazadnje končajo kot živi ščit okrog velemorivca, torej s Krim parodijo). Če je katastrofizem DaSD v funkciji te Altvere v možnost-nujo nastopa Dti, ustreza.

Muck se tega zaveda, svoje drame piše iz tega doživetja-zavesti; enako Dovjak. Smole je izgubil vero, **Čveljčka** in **Igra za igro**, Zajc je regrediral k senilni ReAr, verjetno tudi k obnovi SŽ; a ne sebe kot SŽ. (Bi se našel danes kak Kan, ki bi bil res pripravljen sebe žrtvovati za FKra v izzvani SV s Kontinuiteto? Gril? Kak DSD lzb? Vasmož Simonijec?) Zdi se mi, da bo takšna njegova nova drama, ki je že napovedana (v založbi Beletrina), z naslovom **Križev pot**. Je lahko kaj drugega kot

patetizacija Zajčevega Niha, ki se RR v SeH, v samoSmil? Zajcu se bom javno opravičil, če sem se v zloslutnem predvidevanju zmotil.

2

Naj poskušam rečeno podati-narisati kot MSk.

MSSk – Idealizacija-Resnica A, B

Na MSSk **Idealizacija-Resnica** stojita drug ob drugem dva THM-kroga, večkrat rišem ta(k) krog, je eden mojih Tem modelov; razdeljen je na tri tretjine: na Ožld, Dč, Dv. Tokrat mu dajem spet novo vsebino, novo primerjavo dveh vsebin ali orientacij. Na A Rci, ta podaja idealizacijo, se vidi, kako gledajo ljudje nase. Anln sicer prevaja njihov pogled nase – razumevanje sebe – v svoj (jaz v DgZn) jezik, a takó, da skušam čim zvesteje povzeti pogled obravnavanega nase.

ČD (glej oznake ob krožnici) je izraz, ki se je prijel – označujoč določeno obdobje SD – že v TradLZu, jaz mu dajem širši in globlji pomen, glej Pniz **ČD**. ČD je SD, ki jo goji-piše SNKNM; S v teh primerih pomeni S(lovensko), ne S(mrt); lahko pa bi pisal – in večkrat pišem – Sl za slovensko, odvisno od konotacije. Db grupa, ki nosi ČD zavest, je zame NKNM. Sama se sicer ne imenuje s tem izrazom-kratico, jaz s kratico le strnem bistvene poteze te grupe, kakor jih priznava sama oz. si jih sama pripisuje. SMeš ČD tipa je – se ima za – nravno, Nvno in kulturno, torej dvakrat N in enkrat K. Je tudi Pol(itično) itn., zmerom se da najti še dodatne karakteristike. Ni pa nujno, da so Poz liki v ČD tudi Poliki; mladi Km Kraž v **Meji** recimo ni; in ne mladi Rkd Matiče v **Bobu**. Pač pa dr. Dragič v **Vicah** in dr. Snój v **LjDa**. So pa vsi štirje – mora biti vsak Poz lik v ČD – nravni, Nvni in (vsaj srčno) kulturni. Res da Kraž ni Meš, je Km, vendar se SMeš utemeljuje na Km kot na svojem izvoru; se v Km prepozna (ldn). Zgled za to da že Lin v **MicMatu**. V Micki je Anže še Km, v **Matu** že Rkd na poti v Meša, kar postane Serče v Smoletovem **Varhu**. Pred pravim začetkom ČD – NKNMMeša – v ožjem pomenu so dani že vsi trije momenti-stopnje v nastajanju in oblikovanju SMeša: Km, Rkd in Meš v ožjem pomenu besede, Meš kot Meš. Ta je NKNM.

Kratici NKNM in ČD (ta v oklepaju) sta napisani nad (polkrožno) črto oz. nad zaokroženo daljico THM-kroga na A komentirane MSSk, pod črto pa piše (je razloženo), kaj obe kratici – njuni vsebini, drži – pomenita v THM sistemu: sta IdeaHarld. SNKNM-ČD se idealizira, ima se celo za Haro, s stališča Dgfije je Id: Kld kot Razr(ed), Pld kot Pski, ki pripadajo temu Razru oz. ga tvorijo (Dragič, Snoj, Marica in Manica itn.).

Analogno je sestavljena druga tretjina THM-kroga na A: Dč. Kakor je v SD omejena oznaka za njen del-epoho ČD, je tudi NOBD in SPED (v oklepaju). Kar je bilo v 60-letih 19-Stola še enotna grupa, se kasneje razcepi v dve nasprotujoči si grupi: v PrepDč, celo v EDč. Že na PrS se spreta grupi KC in RLH, Klcev in Libcev, glej **Grčo**. Duhovnik lendovšek, ki v 60-letih napiše ČD **Kteri bo?**, je na PrS že v vlogi Mag ideologa KCe, v Il. Refe, glej **Slomšekovo rojstvo**. V 40-letih 20-Stola (MV) se spor stopnjuje v SV med Prti in Dmbci, med Ptjo in KC. SD, ki jo pišejo pristaši PrtOF, sami imenujejo NOBD, SD njihovih nasprotnikov imenujem jaz – glede na Simto, ki je Strna poteza v EDč – SPED: SD v razmerah Pol emigracije. Ne morem uporabiti-tvoriti izraza DmbD, ker Dmbci za razliko od Prtov MV niso pisali dram, šele po vojni, ko so Dmbci kot grupa likvidirani.

Ožld terja en tip SD – ČD -, zastopa ga ena drama (recimo **LjDa**), Dč terja dva tipa SD oz. enega, a vsebinsko razpolovljenega v dva nasprotnika, ki se skušata eliminirati, torej v NOBD, v kateri so Neg liki Dmbci, in v SPED, v kateri so Neg liki Prti. Odtod dve drami kot zastopnici Dč arhemodela; **Rojstvo v nevihti** in **Vstajenje kralja Matjaža (Rojstvo in Vst)**. Poz lika v njiju sta Krim in Junak, Neg lika Žolc in Rdeča zver.

Mogoče so tudi Dgč delitve, pač glede na izbirno merilo. Tudi v ČD – v vsaki PD v ČD – sta dva Poz lika: Mo in Že; v **LjDa** Snoj in Marica. Enako v NOBD-SPED: Krim in Nina, Junak in Mojca. A na pričujoči MSSk (**IdeaRes**) ne raziskujem enotnosti lika, ki je sestavljen iz dveh dopolnjujočih se, iščočih se PO: iz Mo in Že. Res pa je, da KMg ne potrebuje dveh: ErS para. NKNM deluje znotraj RLH VISA, za tega je pogoj porajanje biološkega tipa; če ni Mo in Že, ni otrok, s tem ne nadaljevanja (S)Nara. V KMg (v vseh Refe) pa je – najvišji, najmanj okužen po RLHu – zglede-model Katbog. IdeaČl – Snik, Snica – ga Posn(ema), torej zadošča, da je Čl sam ob Katbogu. Primer iz 60-let 19-Stola: Bilčeva **Tarbula**.

Tarba je Snica, ki odklanja vsakega Mo kot Sek – in ErS – partnerja, pa čeprav bi bil Poz. V **Tarbi** je tak Poz lik škof Simeon, ki tudi sam odklanja ErS zvezo. Zveza med Mo in Že je v KMg le Charis ali pa le med Materjo in Sinom, MMB in FKrom, glej Sard(enk)ovo **Mater doloroso**. Tudi med dvema bratoma, glej Krekova **CiMe**. Idealik v Ožld je Katbog, preden je začel ustvarjati svet iz nič; ko je bil še sam v sebi in nič zunaj njega; ko še ni imel potrebe razcepiti se v Očeta in Sina (JKra), niti ne še v St Duha. Takšen lik seveda ne more sprožiti drame; dramski zaplet potrebuje dva, celo nasprotnika. Že v ČD Poz (Snoj, Marica) in – začasno – Neg lik (Srebrin, Vrednjak). A to so že specifikacije. Teorija reducira. Ožld predstavlja Ideamodel, reduciran na bistvo: na Eno-ld v Ožldi, na dva-Dč v naslednjem arhemodelu. V stvarnosti (v SD) se modeli HKD prepletajo, skoraj ni čistih oblik.

Analogno kot na prvi tretjini THM-kroga A je tudi na drugi tretjini, pod črto – pod gledano s središča kroga, nad gledano s strani bravca – napisana kratica Agrčkzld-Dč; ta Dč je le konec druge kratice, ki bi jo v celoti moral pisati kot AgrčkzDč. Agrčkz je v Ožldi Agrčkzld, v Dč arhemodelu pa AgrčkzDč. Da pišem dve

kratici, je skladno s Stro druge tretjine kroga, ki ponazarja Dč, torej spor med dvema Ožldama; ES konkretno med Prt in Dmb, med NOBD in SPED, med Krimom in Junakom. Ta spor je v Dč Tem pomena, medtem ko v ČD ne; v ČD je pogojen, Vrednjak ni enakopraven tekmeč Snoju, oče Srebrin ne bo uveljavil svoje volje nad hčerko Marico, **LjDa**. Obe Neg figuri sta že vnaprej poraženi oz. se morata vključiti v tabor Strnih zmagovalcev, Srebrin mora popustiti Marici-Snoju oz. med vsemi tremi mora priti do Ideasinteze, do najtrdnejše eno(tno)sti Ožlde.

Na MSk, kjer podajam Tem Stro, pišem na Ožld tretjini nad črto IdeaHarld, pod črto AgrĖkzld, glej MSk v **GR**. Na A **Ideařese** prenašam, kar je na omenjeni Tem MSk skupaj (znotraj Ožlde), v dve Raz-zaporedni tretjini: IdeaHarld pišem v Ožld tretjini, AgrĖkzld-Dč v Dč tretjini. Takšne TRF so zmerom mogoče; RA je sama na sebi nenehno Strno premeščanje členov. Dč, ki vršiči v EDč (v nasprotju NOBD-SPED), je mogoč-razumljiv le, če razumemo enost kot akterja, v katerem je skrita Ž energija napadalno-osvajalne sorte. Pod masko – ideologijo – HarMeša se (v ČD) Prikr Strno enak vitalistični ekspanzionist, kot je v NemNaru, v ItNaru in ga – ju – ima SNKNM za Neg lik; analogno ima NemNar za Neg lik SNar in njegove predstavnike; v I. Svetvojni se enako ocenjujeta tudi ItNar in NemNar, ker se med sabo vojskujeta.

Da bi se lahko ohranilo-utemeljilo – izrazilo – , se mora NKNM prej ko prej razkriti kot Voj sila; se že v 70-letih, le da pod masko praSlavov, oba **Tuga**. Kot eksplicitna Vojforma se artikulira v NOBD: navzven kot SNar zoper okupatorske Nemce in lte, **Rojstvo** zoper esesovca Harza, navznoter zoper Sž Razr, zoper KplMeša Mirtiča in Kana Žolca, tudi v **Rojstvu**. DžV je stopnjevana oblika Narvojne navzven, radikalizacija PrepDč boja iz **Grče** ali **Kralja** med Brž Kantorjem in Prol Maksom. Kdor je Poz lik, mora v vojno (v RB), ki je Ideaoblika: NOB. Analogno v SPED, kjer je vojna zoper Prte – AnK – prav tako Ideaboj, Junak fizično zakolje Rdečo zver, **Vst**, kot ustrelji Krim Harza. Nič takšnega v ČD; tam je Vojnuja še Prikr. Sž odstopi sam (seveda zaradi trdnosti SI skupnosti), recimo par Schwindelberger in Zveriga v **Meji**.

Na tretji tretjini A **Ideařese** je – naj bi bila, tako si predstavlja akter NSS-Slov – dosežena sinteza; to piše pod črto. Gre za sintezo med IdeaHarldo in AgrĖkzDč; v tej sintezi postane AgrĖkz poteza Abs Poz: se spoji z IdeaHarlo v Eno(st). Tako je doživljala velika večina Slcev 1991 nastanek SND. (Ne jaz. Jaz sem opozarjal na realiteto, prav 1991 pisal analizo **LTuga**, glej Priz **SPJ-Tugomer 1.**) V Ožldi se SNar začne kot enost (ČD-NKNM), v Dč se razcepi v DžV, v Dv (Dv pišem v oklepaju ob Sintezi pod črto) pa se spet strne v eno(st). Vendar, pazimo, ta model je poseben.

ND je cilj Ožlde in Dč arhemodelov; Narboj in R(azr)boj imata za cilj realizacijo NDže. V ZahĖvr DbZgi Narov-nacij je dosežena ND v času NclMeša, v Franciji že v času Velike Reve, konec 18-Stola, v Nemčiji 1871, enako v lti itn. Pos ND se med sabo spopadajo v vojni za nadoblast v svetu – na planetu – vse do I. in II. Svetvojne, do 1945. MV je dosežena Makstopnja AgrĖkzldde-Dčev, stopnja, ki kot rečeno že presega Nacstopnjo in prehaja v imperializem, v Posn Rimskega imperija. PriPra Dv – LD kot PM, Simvirtualni svet – se začne šele po zlomu NNcza in ltfza, v času oblikovanja nadNac Kapa, UmKapa, torej v drugi polovici 20-Stola. Tedaj je Slja v sklopu Jugofederacije nekakšna pogojna, ne do kraja razvita ND-republika. Oblast v Jugi ima Ptja, ne en Nar, tudi Srbi ne. Zato se Srbi po Titovi Si – v 80-letih – vrnejo k zahtevi po srbski ND, ta pa naj bi bila vsaj na Balkanu glavna Dž-

sila, imperij, kot so ga imeli prebivalci Rima v rimskem imperiju; najprej so morali zmagati nad Albo, kot Srbi nad Hrvati, nato nad Etruski, Kartazani, Galci itn., brez konca, dokler se da. Zmerom pa so realne meje: Rim se je ustavil na mejah Perzije in Skitov, Hitler pred Moskvo, Srbi so osvajalno Ncl vojno izgubili, skrčili so se – skoraj – na nekdanji beograjski pašaluk.

Srbi še do danes niso razumeli Stre povojne Zahčvre: nastanka LDPM; tudi Hrvatje se tega dejstva ne zavedajo dovolj. Slci so imeli že pod Ptjo – že od srede 60-let naprej – jasno zavest in načrt preiti v LDPM. To sem ugotavljal že v drugi polovici 60-let, ko sem artikuliral novo stopnjo SIZi: RMg, reizem, ludizem, znotrajtekstualizem, lingvizem, simulacionizem itn. Ta vidik SPD sem imenoval RMg, zanjo so Tip drame lingvističnega tipa, **Sadeži**, karnističnega, že Perv tipa, **Kserkses**, verbalističnega, **Rej pod lipo**, vse nastale v 70-letih. Nastanek SND 1991 je sovpadel s sproščeno radikalizacijo RMg-Dv-PM. Nekaj SI grup – DSD – je poskušalo Posn SrboHrvate (Magteze o Narojenosti, o StŽ, o Narbiti ipd.), ti so vračali SZgo v Dčarhemodel, glavnina pa je nadaljevala na AP, ki se je razmahnila sredi 60-let, začela pa že sredi 50-let, glej BožičevoD, **Križišče** in **Vojaka Jošta ni**, JavorškovoD, **Kriminalno zgodbo** in **Veselje do življenja**.

Časovno sovpadanje Dč (vojna za SND) in Dv (RMg) je na poseben način podprlo-zaostriilo PervDv. Te perverznosti je v Zahčvri manj, vsaj na tej ravni, saj so nastale njihove ND v zanje Strno ustrezn(e) čas, kot sem bil omenil. NemND je postala izhodišče za Nemimperializem Vojtipa, od Bismarcka prek Viljema II do Hitlerja. Enako ItND, ki je že kmalu po nastanku napadla Absesinijo, zavzela Libijo, MV skušala požreti Grčijo, del Juge, po tem ko je prebavila Albanijo. Nasprotno pa je nastala SND v času, ko se Zahčvra pristno odpoveduje Vojekspanziji, nadomešča jo s Kaptrgovsko, z razmahom TehZni, s povsem Dgč ustrojeno Dbo. Ta ni več Vojdisciplinska kot PV, ampak npravno laksana, socialno varna, Rad SvM pluralna. Vse to so poteze, ki niso bile Tip za Klas ND. KlasND je terjala npravno in telesno askezo, podreditev vseh sil Nara Vojciljem, Tot mobilizacija Nara, ki briše razliko med Voj in civilnim, glej zamisel feldmaršala Luddendorfa, ki jo je realiziral Hitler. Takšna je bila SDb v projektu obeh tekmecev-Sžov: Ptje in KC PV in MV.

Medtem ko sta obe prvi tretjini THM-kroga na A **Ideařese** normalni, pride v tretji tretjini do Pervmodela: SND (kratica nad črto) in Dv (kratica pod črto) se ne skladata, sta si ne le ASimt, ampak celo v takšnem razmerju, da pride do artikulacije posebnega tipa: do PervDv. Zgodba o tem se kaže na B **Ideařese**.

Dozdaj sem raziskoval – zato tudi artikuliral kot kratico – Av; predvsem kot Avld. Avld sem postavljaj na konec THM-kroga, na tretjo tretjino tretje tretjine, kot smodel, ki se dotika na vrhu kroga Ožld. V Avu naj bi se stikala Dv in Ožld. Av kot da je predstavnik Ožld v Dv arhemodelu-tretjini. Zdaj – na B **Ideařese** – razčlenjujem in pomnožujem Av v-na vse tri tretjine-arhemodele: kot Av(Ož)ld, kot AvDč, kot AvDv. Dč kot EDč – kot celota nasprotij – ne more biti v Avu, saj je v vojni, vojna pa je kot Agr naperjena zoper Dra-Sža. Je pa lahko Av v Dč tako, da je v vsakem od Ožld Agrnapadavcev; sta sicer med sabo Pervodprta (sta si cilj umora), vsak sam zase – v in na sebi – pa je samozadosten, prepričan, da je v njem vsa resnica in Mora sveta, da mora biti zato njegova tudi vsa oblast. (Primer KC in Ptje. Odtod Abs spopad med obema v NOB(D)-SPE(D): med bogom in hudičem.)

AvDč pomeni dve Av(Ož)ldi, ki sta vsaka sebi vse (Tot), torej vsaka v sebi Av, z razmerjem med sabo pa prebijata vsaka svoj Av. Prav ta poteza je s stališča

Dg€(tike) najbolj Poz; tudi zato je v Dč najprimernejši izhod od IdMa k Dti; glej MSk v **GR 4: Čl pot.** Najvrednejši je IsDč na osnovi ARFDč in VerDč. Dč sta tu dva, ki se Dr Dru odpirata; Dč ni le EDč, je tudi Sod(elaovski)Dč.

Pred časom sem v Dv tretjini pisal Avld, medtem ko sem se zdaj odločil – na B **IdeaRese** -, da bom v Dv pisal AvDv; je logično. V Dv – v LDPM – pride do avtizacije celotnega sistema, ne le Pskov. Pski se obnašajo kot funkcionalne V(loge); kar so bili v Ožldi – v ArhPS – udje (Orgnedeljivega Telesa, tudi Narteleasa), so zdaj funkcije. Brez težav – mnogo laže kot v PSi – prehajajo med sabo kot TRF ene vloge v naslednjo, **Sadeži**, a vsaka takšna V(loga) je v sebi Av; in vse skupaj so Av. Avtizacija postane Tot. Medtem ko je v Dč Tot sistem Vaj tipa (Ludendorffov-Hitlerjev; Stalinov), je v Dv tržnega Kpl tipa.

Ker so vse tri Tem tretjine na THM-krogu razdeljene na B še vsaka na tri tretjine, sem postavil Av – kot Avld, AvDč, ADv – v srednje od vseh treh tretjin. Na prvo tretjino v vseh treh Tem ali arhe tretjinah (opisujem B) pa sem dal Krim(inaliteto). Mogoča je Krim(Ož)ld: Pski kot kriminalci; takšna sta v **Zogu** LeRep, v **Karuselu** Klinger, v **Kralju** Kantor, v **LTugu** Geron, v **SmKrstu** Črtomir, v **Stvari** Trajbas, v **Kršpi** de Soto itn. Krimld je lahko tudi grupa-Kol; tu je KrimKld, medtem ko so Trajbas, Harz, Gad (**Mladost**) KrimPld. KrimKld so KC, Ptja, Nemci, rokovnjači itn., oblik je več. Ssmodelov je več kot smodelov, smodelov več kot samih arhemodelov. Ti so le trije; sssmodelov je še več, kar je razumljivo, pač proces HKD.

Presenetljivo je, kar sporočam s primerjavo med A in B Rco **IdeaRese**. Namigujem, opozarjam, trdim, da je med NKNMešem kot IdeaHarKldo in Krimldo oz. Avldo Not Strna povezanost, več kot le analogija. Idealizacija Pska in Kola je v tem, da sebi ne pripisuje nobene – vsaj ne bistvene – Neg lastnosti, vse te naprti Dru kot Šzu; to se razkrije v (€)Dč, ki je Vojspopad dveh Agr€kzld. Da pa bi lahko prišlo do t(akšn)ega spopada, mora biti vsaka Ožld od obeh Strno že Agr€kzld. Še huje: Agr€kzld je bolj biološki pojem, tudi filozofski, medtem ko s poimenovanjem Agr€kzldo kot Krimldo dodam novo presojevalno potezo: pokažem, da je Čl – kot IdČl – že v začetku vseh začetkov (tik ob vrhu kroga De) Krimtip-Krimld. Zločinec, a niti ne le na patetično-mitski ravni kot Kajn (Kronos, Ojdip, Klitamnestra, sami ubijavci), ampak na banalni ravni kriminalitete, kakor se kažejo Slci v **Zogu**. Niti ne v NOBD-SPED, kjer so zločinci vzdignjeni v Hudiče, Ptja v Rdečo zver, ampak kot mali zahrbtni kršivci zakonov, mučivci bližnjih, tatovi, roparji, pobijavci za denar, Krimsrinja v LDPM. Čl ne izvira iz velikih mitskih osebnosti, kot je skušal misliti-verovati še Mrak, glej **Džordža in Miloša**, **Obločnico**, **Robespierra**, ampak iz malih prestopnikov, ki ne razločujejo med tatvino in umorom, ker nimajo razvitega čuta za DtDra.

Ko je dosegel SNL vrhunec – Strno udejanjitev svojega modela, torej SND, se je skazalo, da ta SNar (SNL) ni IdeaKld, ampak tolpa malih prestopnikov, da so Pski KrimPlde, da je celotna TrgKplDb ena sama prerivancija lopovov, kot posebej močno poudarja MödD, glej **Limonado slovenico**, ali Fritz v **Lipicaniji**. To je Pervld: tretja poteza v-na prvi tretjini THM-kroga B **IdeaRese**.

Analogno pride na Dč takšna zločinskost, ki ji morem reči: KrimDč. Ne velika Verideološka nasprotnika, kot sta (J)Elko ali Matija Gubec, **Puntarija**, in kralj Matjaž, **Vst**; ampak mala – odtod Mizem DaSlova – roparja. (Mizem pomeni minimalizem in mizerijo; oboje se pogaja-usklaja.) Na to pot stopata že likvidator-rdečerokec Turk v LR grupi, **GiM**, in črnorokec Savo v DR grupi, **Ogenj in pepel**. A

oba sta še nekako velika, ker ju dela za velika mogočno Zgdogajanje Svetvojne in Reve. V LDPM ta tip povsem izgubi veličino in moč; postane le izmeček, smet, zavrgljiva količina brez kvalitete, odpadek. To so nekako vsi liki **Zoga**, razen Cižu Dča. Naj se Kodrič še tako trudi pokazati Volkca v **Karuselu** kot nekakšnega božjega otroka, ne prepriča; niti File z likom **Emanuela**. Pankriminalizacija kot Mizem daje PervDč lik-potezo.

Kar sem opisoval (ostajam pri opisu B Rce), sodi že v tretjo tretjino: v Dv kot KrimDv. Ko izgubijo zločinci veličino DžV-Bm – Zg Rev -, se preselijo v običajno mirnodobsko Dbo, ki dobi vrh – najizrazitejše obličje – v LDPM. Tu kot da so KrimDv zločinci le še po V(logi), ne več po strasti, ne več po nabitosti z Agrčkzenergijo. Trudijo se, da bi bili – se zdeli – straaašni, tudi v **Zogu**, a so pajaci. Kot je Fz v LDPM pajacarija: PšFz. Za Sfz 90-let sem ugotavljal prav to: Janše, Šeli, Puči itn. so hudički-marionete. Če pijani Vasilius Sim-oniti po izgubljenih volitvah divja pred TeVe kamerami in Sljo taksira kot Dž med Rusijo in Mehiko, med dvema Krimdržavama, grozi le kot lutka; njegovih groženj se nihče ne boji, besni iz onemogle jeze. V knjigi **Zgodovina Lipicanije (DaSD 4)** sem pokazal ravno to, na primeru **Lipicanije, Limonade, Pianista** in sorodnih Kod. Idčloštvo se ne AD v veličastnem fanalu; le razkraja se v mizernih KrimDv postopkih. Dogajanje v LDPM je v kapilarah KrimDv beda z napihnjeno neprepričljivo retoriko.

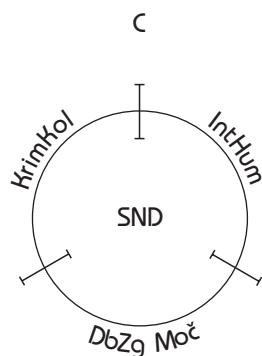
Ker je Čl po ustroju Krim, zmerom Prikr svoj ustroj z neko idealizacijo; v tim. velikih časih z monumentalnimi DbZg dejanji, v časih Mizma z IntHumom. Vzrok, da SD v 90-letih ne pozna NclSD – dramtiziranega zagovora SNDže -, je v tem, da se Slci v SND ne prepoznavajo več kot v nečem veličastnem. Celu Zmagoviti Jelič na zadnjih volitvah ni dajal v prvi plan velikih Nac Idej, kot jih dajejo na Hrškem Pravaši; tim. sredinska DSD (je to res?) je bila s kandidatko za Predsa Štrebarco Rel uspešna, ker ta ni prepevala o veličini SND, ampak oznanjala božični Intmir, kazala prijaznost, blagost, same turistične vrednote, ki pomagajo na trgu prodaji izdelkov, dejanski razkroj v SI Dnah pa Prikr z milino cenene penine.

Treba je narisati še eno MSk oz. Rco C: opozoriti na zvezo med SND in IntHumom. Tudi ta zveza sodi v Pervsvet. Kaj pa naj ima Dž z Int(imizm)om? Dž je skrajna javnost, stroj institucij, Int je v mali Dni, v MM. Morda je uspešnost SDže v tem, da se ne prenapenja, kot sta se Miloševićeva Srbija in Tudjmanova Hrška; Kučan je sijajen državnik ravno kot vsestransko MČ (mali Čl), celo njegova zvitost je majhnega kalibra. Drn ne bo tako popularen, bolj ga bo zanimala medNar Pola, s tem bo manj blizu potrebi Sicev po Inti(mi). Kučan je imel ob sebi ženo, ki je delala vtis zveste družice malega moža, medtem ko je Drn nekako nevaren, saj bi mogel postati OPsk, če se ne bo oženil z Dž ali če ne bi redil psa, večjega od sebe; zdaj pa še takšnega – Arturja (je to namig na kralja vitezov Okrogle mize?) – nima. Ima le ogromno kapo s ščitnikom, ki ga dela podobnega gobanu. (Ni izključeno, da zanese Drna vse bliže KCi. Tako sam je, da bo, če bo rak znorel, potreboval duševno zaščito. RLH mu je ne more dati. KC čaka prav na takšne primere.) Kje je veliki Kidrič, ki spod neba nadira male Slčiče in jih žene v roške jame kot odpadke?! To ni posebno rožnata perspektiva, prej rogata.

Refe (cilj DSKCe) je Čla iz malega Krimca RR v varnega-zaščitenege hlapca. Zdi se, kot da se ČZg opoteka med tema dvema EV. Zdi se tudi, da je tedaj, če so ljudje pridni podložniki, več možnosti za mir, saj jim vlada vrhovni despot, seveda s pomočjo svoje grupe valptov in Zaplov-čarovnikov (Katbog s KC in kleriki). LDPM je v tem višje na RP, ker meni, da je Čl lahko PO; žal je ta PO šele Krimld (KrimDč, KrimDv) malega kalibra.

Če je Čl Sven, postane Krimec; to je sporočilo DaSD. Zato ni naključje, da svetuje modra skeptična KC regres v hlev. Za letošnji Božič je razposlala Mohorjeva, to leglo Reb(utaste)Lite, naokrog blag(oslovljen)e želje, utemeljene na ReSlom. Ni mogla izbrati bolj Tip Slomovega govora: "majhno je človeško srce, pa neizmerne so njegove želje." Slom s tem ne kritizira le želj(enja), ampak vsako Čl voljo-projekt, da bi bil Čl velik, da bi šel naprej in drugam, da bi odkril UnBDra. KC tega noče: da bi šel drugam. Slom je zoper NejDam, kar je smer za DgT. Zanj je pravi Čl Čl z majhnim srcem; tudi zato so volili Slci predvsem Kučana: mali malega. (Puč se je zdel nekaj časa, okrog 1990, Slcem velik. Pa se je tudi ta njegova veličina skazala za napihnjeno. Pučeva osebnost ni vzdržala investicije, ki so jo vanj vlagali. Že moje investicije 1964 ne več. S Pučem sva se po oddaljitvi 1964 v 70-ih in 80-letih spet povezala, a ravno zato, ker sem ocenil, da se je spustil iz forsiranja veličine v trdo Zn delo RazReše. Zmotil sem se. Brž ko je dobil priložnost, se je znova postavil na čelo Psgibanju. S tem se je odločil za ReAr, postajal vse bolj karikatura.)

Sledi osrednja os Slomovega sporočila: "Kakor moder oče neumnim otrokom" (Matevžek Kusek mi očita, da imam Slce za prazne tepce; kaj pa sam St Zlom misli o neumnih ljudeh-Slicih?) "ne dovoli vsega, tudi nam Bog vse ne stori po volji, ker nas ljubi." Bogova Ljezen je vzrok-opravičilo, da nas tudi tepe; vzrok tudi za PVD. "Iz ljubezni do njega se tudi mi podajmo v božjo voljo" – v voljo Despota – "in vsa svoja pota Gospodu izročimo, on bo vse prav storil." Ne kateremu koli Gosu, ne Protbog, ne Muslbogu, le Katbog, tj. KC-klerikom. Ni to Rad Pervzamisel?

MSSk – Idealizacija-Resnica C

Na MSk C **IdeaReše** vidimo tri vidike SNDže. Ožld je Reda na IntHum. Tega izražajo grupe od KC do MM: Vse(m) dobro! Mir s tabo-vami! Ljeeezen med vsemi! Želja, da bi bilo vsem po željah. (ReSlom se oddaljuje od tega. Štrebarca je maska – Koširčina Ljeeezen -, stvarnost Slom-KC kot Vsemogočna.) V drugi tretjini (Dč) se slavi močDbZge; IntHum Prikr(ije) SND, DbZg moč jo povečuje. Obe maski sta idealizaciji. Njuna Resnica je KrimKol, ki je v Dv tako rekoč nevtralnno razpršena Minzločinskost. Kar je gledal Milčinski v **Bratu Sokolu** – ČD – kot blago prestopništvo, lika malih zlikovcev Ričeta in Žindre, oba sta Kod dopolnilo zdravcem, kot je sokol zdravnik dr. Kremen, je postalo v DaSD-DaSLDPM pravilo. Le

da Ira, s katero obravnava Muck barabe, ni več blag(onaklonjen)a. Se RR na rob Trage, vsekakor na rob Si.

Manj ko je neka Db veličastna (manj ko je DbZg moč), bolj se Prikr v Inti, bolj se razvija v stvarnosti v KrimKol-Krimld; v LDPM v KrimDv. IvSvetD je tu Tip prehod med NOBD veličino (IvSvet je odvisen od svojih staršev Nar herojev in visokih funkcionarjev v OZNI, torej od velePrtov) in Užem v LDPM; spoj obojega da Pervmodel. V **Vrtovih in golobici** se stikata veličastna ZgDž – Babilonija -, njene SV, blišč in moč PIKa in kraljev z IntDn-svetom; stik da Pervnasledek: uprizoritev Ojdipovega kompleksa, ki je Tip za Meš na PrS, za InH Db stare Avse oz. ZahÉvre v prvi polovici 20-Stola; v drugi polovici – v LDPM – se Ojdipov kompleks že bistveno RR v Perv Dv celotnega Db sistema. Enak svet vzpostavlja IvSvet v **Šeherezadi**, vse do **O svitu zla**, ki je že RadPavDv. Tu se Čl že izgublja v – vse bolj prazni – besedi.

PervČl je ldn ErS in Krma.

3

Kaj je **Zalog** ali zalog? Le besedna – jezikovna, za RMg Tip – igra? Pomenov je več, interferirajo med sabo, nobeden ni edini pravi kot v Ožldi (v PS-FD), vsak je lahko pravi, skupaj dajejo Inf svet Dv-LDPM. Lahko gre za žrtv. A za koga? Se res kdo od nastopajočih v drami žrtvuje za Dra? Ali pa gre le za napor za nekaj, ta napor pa je po vsebini močno vprašljiv, kakor za koga, če je sploh smiseln. Vse ostaja odprto, nedorečeno; vse izhaja iz Inf-kaosa in se vanj vrača.

V **Prgr** je Čl – so ljudje – izhajal(i) iz kaosa-teme, v **Portu** so se vanj vračali, v **Zogu** vznikajo in se utrinjajo. Kdo sploh so? In ali sploh so? V Dv ni treba, da so; v Dv je Čl K-nič. Je le K-V(loga); ali je tudi €(ksistenca)? Kot oboje je projekt-zamisel samega sebe. Je, kar hoče biti, za kar je prepričan, da mora biti, ker ga tako-tja usmerjajo strasti nezavednega (karnizem in Krim), a je vprašanje celo, če je res KrimPld. Kaj pa če je le IVJ svoje zamisli?

Ci(ril) piše scenarij, po – v – katerem bi bili nastopajoči določeni liki. A scenarija nekako ne zmore napisati, sproti se mu sesuva, kaotizira, izginja. Da bi ljudje o(b)stali, morajo biti ne le to, kar so (a to so le po scenariju), ampak tudi tisto, kar niso, kar ostane v primeru, da se scenarij ne realizira. Pa res kaj ostane v tem primeru? V Dv – LDPM – ne ostane nič, le želja-projekt, ki ne uspe. Pa sploh uspe kak projekt? Za določen čas. Nato gre v depot, odkoder ga vzame vsakdo (AnIn), ki ga potrebuje; v 60-letih odkrije manirizem in nemi film, v 70-letih Jugendstil, v 80-letih glasbo svete Hildegarde; vse to so RR ali remake. Vse to je bistvo PM. A če je tako, ne pride do stvarne žrtve, kaj šele do SŽ. Vse je le verbalizem-lingvizem, kakor se spodobi za RMg.

Samostalniku zalog pripada glagol založiti. Ima dva pomena: prvič, kaj zastaviti, stvar ali sebe, svoje ali tuje Ž; drugič, kaj izgubiti. Založeno ni za Ve izgubljeno; le začasno. Strno je mogoče, da se najde. Torej je le Prikr, tudi Zamol. Ko se razkrije, ko je ukinjen molk o stvari, se založeno oglasi. A kako se oglasi? K-da je Tem Muckov namen: ponavzočevati založeno; a ker je založenega veliko (je morda vse založeno?), se ponavzočuje – artikulira – toliko stvari-pojavov naenkrat in hkrati, da še zdaleč ne pride do jasnine, kakršno je terjal Descartes in na njegovi

bazi Fija dvora Ludovika XIV.: razvidnost Klasmere, Hara izbranih svetov-likov-vrednot. Tudi IvSvet hoče soditi med **Izbrance**, ki jih določa Ink(ret) na liniji Vidmarja; ne posreči se mu, ker se v njegovih dramah (**Vrtovi** itn.) klasiravnotežje (**Fedre** in **Učenih žensk**), ki je v sebi Et(ika) pomirjenosti-reda, RR v Pervsvet Sekakta med materjo in sinom, očetom in hčerjo (**Lepotica in zver**). V **Zlu o svitu** pa odpove celo Perv Sekakt, premočen je, prestvaren, vodil bi v Trago; nadomesti ga PAvPld onanija kot govor vse bolj Pvt besed, ne le samoopoj nad besedami, ki diše kot strupene rože, ampak skrivanje za kanonado besed, ki kljub previdnostnim ukrepom (maskam) prepuščajo zlo.

V **Zlu** se ves svet reducira na PAvpsiho enega; to je v KlasD Racina in Corneilla nepredstavljivo. V **Zogu** Rede na Av po načinu **Zla** ni. Vsakdo je v sebi tudi Av, zaprt v svoj Av, vendar je obenem vse mogoče; Čl je izredno odprt – točneje: Psodprt – do okolja, do ostalih, zato tudi do Dra. Ta Raz odnosov v **Zlu** manjka. Bila je v prejšnji IvSvetD, v **Biljardu na Capriju** itn., v zadnjih IvSvet dramah pa se pluralnost ljudi umika Redi na enega. Tak je že Zaratuštra v **Tako je umrl**, tak postaja Ojdip, **V Korintu**. Tak je najbolj Lautréamont v **Zlu**.

IvSvet tega PAvA ne Prikr le z InHumom, ampak predvsem z Lepoto solipsistične duševnosti, s samofasco Čla, ki je izgubil mater, s tem varnost-zaščito-hlev-maternico. Sam ne zmore o(b)stati, seli se vase, v sebi pa je spomin – kot sanja – na željo po kopulaciji z nekom, ki ni on. A ne gre: tudi Mati ni dovolj nekdo, ki ni on; on je iz Matere, torej njen del. Potreben je preskok k Dru. Tega pa IvSvet oz. njegovi junaki ne zmorejo. Ostajajo v pol aseptičnem pol kužnem blišču retorike, ki je ena sama variacija samobožanja; svojevrstna droga. Tu sta si IvSvet in Graf Pij kot pesnika zelo blizu. Esteticizem kot zadnja postaja poraza v Žu. Govorim o zadnji IvSvetD, ne o veliki, ko se je odprla usodi: v **Šeherezadi** in **Kamnu in zrnu**.

Zalog je prostor; ne le običajen kraj-vas, ampak ranžirna postaja blizu Lje, točka železnice, kjer se nalaga in prelaga tovor, kombinirajo vlaki in vagoni. V Zalogu so silosi, ki vsebujejo Raz snovi, žito, premog. Silos je depot in luknja-votlina, v katero se nekaj nalaga. Takšne luknje imajo močan Simb pomen. Dramatiki raziskujejo, kaj so: ali maternica (votlina ali hlevček v Betlehemu, kjer se je rodil JKr, glej Golievega **Kralja brezpravnih**) ali vulva (žensko spolovilo, v katerem se osredotoča Sek strast sveta-ljudi, glej grad oz. grajske prostore kot navzven-narobe obrnjen spolni žep v Filetovi **Figarovi svatbi**) ali Mag razpoka, v kateri prerokujejo sibile in Pitije, kot v Delfih (glej Šelovo **Svatbo**, v kateri pa Čara izgublja čarovniško moč, par božjih otrok ne zmore roditi JKra kot Odrešenika sveta). Blizu silosa v Zalogu je zapuščeno železniško poslopje oz. opuščena tovarna, katero zasedejo člani grupe Molotov, glej Kodričevega **Molotova**. Tudi v tem primeru je želja prebivalcev luknje, da bi iz blodnjaka naredili maternico za porajanje NSveta; rezultata ni. Sam Muck se že od začetka svojega pesnjenja ukvarja z likom Votline, tudi v **Imenih igre** nastopa kot **Yama**, drugi del trilogije.

Kaj vse je votlina-luknja, NDM, kjer analiziram Blak, čreva, kanale, skoz katere potuje Čl; glej že Božičevi enodejanki **Zasilni izhod** in **Križišče**, z MSI ju rišem(o) v Pnizu **GR**. Na koncu Blaka-labirinta je ali odprtina ali Stš, ki začepi možnost poti k Dti: Katcerkev. Muck upošteva tudi to možnost, zato bere ime Zalog tudi kot: Zali log in Za logom. To pa sta Gilni oz. lepa Nv kraja, že ime ju dela za Poz dejstvi: zalo=lepo. A kaj ponujajo v teh in takšnih gostiščih? Telesno hrano (Karn-izem) ali nadomestne Mag ideologije? Ništrc, kot v Štokovih **Treh tičkih**? Se v njih odvijajo

Pol shodi, na katerih se planira lepa in šele prava Abs prihodnost, ali pa se v njih ta vizija (z)lomi, kot v 4. dejanju **Hlapcev**?

Kaj vse se da založiti? Sebe, svet, Čla, Dra. Kako se to stori? Za kaj in zakaj sploh gre? Je **Zog** predvsem retorika, kar je Tip za RMg, ali tematiziranje iskane, a ne udejanjene Trage? Kadar je retorika bogovo sporočilo, **Sveto pismo**, St spisi katere koli Rlge, tudi Pir(jev)čeve in STH PsTije, orientira in osmišlja, seveda tudi (predvsem) zapeljuje (Zapl). Se da to reči za **Zog**? Se Muck ne zaveda, kakšna sleparija je PsTija STH tipa, ki Rlgo RR v PNP gesla, kot so Narojenost, St, StŽ, Nar, ND, Razr, Reva? Ni ravno zato Muck pesnik kaosa, ker se tako jasno zaveda napačnosti vsake (pre)jasnosti? Ker ve, kolikšen je domet – kakšna narava – RKPLEL VISA? Da ne bi zapadel stereotipom IdMa, se Muck umika v poezijo kaosa, s katero daje v prvi plan žarečo magmo, sporočila UtIdeol tipa pa razkrajja, topi v ognju.

V **Prgr** je maksimum lirike-poezije; v **Zogu** je tega manj, **Zog** je na eni ravni RealD. Kaoslnf se v **Zogu** seli od besed k IpK razmerjem; seli se, pa se tudi preseli? Od začetka drame, kjer se zdi, da hočejo liki sebi in bravcu ustvariti vtis jasnega-razločnega Realsveta, se ta namen polagoma, a vztrajno spodbija, nehuje. Cirilu se ne posreči napisati scenarija, po katerem bi ČlŽ teklo predvidevano in trdno; vse se mu sproti razpršuje. Spoznava se, da Ž ni red, ampak Konta; LDPM je začasno urejena Konta, Umet kot **Zog** pa razkrinkuje masko Ža kot reda (kot RKPLELe); odkriva, da je vse skoraj zgolj Konta. Konta kot kaos je lirika-poezija **Zoga**.

Na tej črti postaja beseda vse bolj brez smisla; ni več nosivka smisla kot v IdMu, v katerem garantira smisel bog, bog je zato, da bi bil smisel. V Konti bog odpade, Čl pa, ki nosi smisel, ga sproti izgublja. Člov smisel ni trajen. Čl išče smisel – je v IsUnBDra -, a ga ne sporoča, vsekakor ne na način Abs Vsemogočnega. Smisel – tudi v **Zogu** – vznikaja in se izgublja; kar se sveti, ni svetlikanje, ampak žar magme-lave, ki daje besedam moč in jih iz retoričnega verbalizma, kar so pri Lužanu, **Rej**, RR v kose žarečega kamenja. (IvSvetD je vmes med Lužanovo in Muckovo.) V normalnem IdBu je vse urejeno in v meri, v **Zogu**, ki odstranjuje red, je vse hipertrofirano. Vse govori – tudi govoriči -, kot da naj bi beseda nadomestila dejanje. Nastopajoči nenehoma grozijo s strašnimi dejanji, za katera pa ne vemo, ali se dogodijo ali pa so le grožnja-napovedi; mar ljudje v LDPM nimamo več moči dejanj?

Pred četrto Stola sem se zavzemal za zamenjavo znotrajtekstualnega RMg besedovanja z dogajanjem, glej naslov moje knjige **Besede in dogodek**. Iskal sem v vse mogoče smeri, tudi regresivno v ReAr, v ReMit, kar me je peljalo celo k ReGent, le da sem se tega prvi zavedel in to smer Isa opustil, se ne pustil zvabiti Nclu v past kot njegov služabnik. MBP, ki sem jih pripeljal na to pot, je niso zmogli z mano vred zapustiti (jaz sem jo dokončno okrog 1986-88 s **Pismi srbskemu in slovenskemu prijatelju**, oni so dogodek-dogajanje stopnjevali v regresivnost ReNcl, v ustvarjanje SND, glej 57. št. NoRe). Danes vem, da je Dt onkraj para: beseda-dogodek, meditacija-akcija, duh-telo, Db-Psk. Muck nazorno podaja nemoč in nemožnost dogodka-dogajanja; ta dogodek bi bil – je – lahko le filmsko-televizijski ali le instalacija, ambientalna Umet, to je Psdogodek. V LDPM dogodkov ni več, le še Sim dogodkov. Dogajanje je založeno. Ravno to je najteže prenesti: živeti v svetu, kjer ni dogodkov, besede pa so prazne. Vprašanje je: kako skoz IVJ Dv v Dt? Se sploh da po tej poti v Dt? Ni potreben nič, ki se zgodi v Dč

arhemodelu kot MimDč in EDč z bitjo (Ožldo)? Dv je onkraj EDč konflikta, nič v Dv nima več moči transcendiranja ječe, je le njeno Prikr.

Muck ima izjemno voljo. Vse njegove Umet – Lit in igravske – stvaritve so vsaj toliko volja kot dar. Volitivna poteza v njih je tako močna, da se zdi včasih, kot da je vsaka Muckova stvaritev preforsirana, izforsirana (hipertrofirana v moči volje). Za značaj Slcev-Slova je ta poteza nenavadna. Poznajo jo – izdelali so jo – najbolj Francozi; tudi zato je SITradi francmodel tako tuj, blizu pa model germanske genialoidnosti, tj. neurejenosti; Racinova **Fedra** nikoli ne bo mogla postati Sl ljud igra kot Shakespearov **Hamlet**. SILita spoštuje neurejen navdih, ne pa trdega dela; Preš je tu izjema. Kot da so Slci priznali veličino le Prešu; kot da so dovolili le njemu, da je nadnorma, ki jo je sam že vso porabil, ostalim je ni več treba Posn. Župančič piše iz Nar navdiha, iz domišljije Nve, ne iz omejujoče se volje. Ko začne kdo pisati asketsko, Vodušek v **Odčaranem svetu**, svetčla reducira na skeptični Nih.

Muck se tega zaveda, (po)išče novo možnost. Nagnjen k Rad redu z voljo se prepusti Rad neredu-kaosu z nemočjo drogiranega. Nastane paradoks, na robu PervDv: ena najbolj kaotičnih PSt v SD, kot je MuckD, deluje kot izraz hipertrofirane volje, volja je po bistvu težnje k redu, k (samo)obvladanju. Ni ta Pervpoteza Tip za Čla kot takšnega? V AKPLEL išče varnost in smisel (v Tomaževi Fiji), obenem pa je edino še odprto – nefiksirano, neprilagojeno – bitje na planetu, torej bitje, ki živi direktno od Konte (kaosa).

Muck je blizu MrakoviD, ne pa JesihoviD. Ne smemo reči, da je v **Zogu** vse Sim, kot je pri Jesihu; Jesiha oddaljuje od Sime le Intpoteza, ta ga lirsko dahnjeno ozemlja v IntDn Humu. Muck je blizu Zagoričniku, pri katerem prav tako ne vemo, ali le beseduje ali grozi z zaresnim ubijanjem. Mrak konča svojo dramsko pot z Rad AK: s spoznanjem, da je Zapl. Laj, **Chrysippos**, s PervErS tako dolgo izziva, da ga ubije, volja je lastni – neprepoznani – sin (Ojdip). Mrak pove: bistven za Čla ni JKr, ki da gre NeČi v S kot žrtev za vse, **DrabPas**; bistven je Laj, ogabni stavec, ki se spominja mladostnega ErS nagnjenja (do mladeniča Chrysippa). JKr ima čiste roke, nikogar ne Zapl; tako trdi Mag ideologija KC Rlge. Mrak pokaže, kdo je za JKrom, za Ješuo, **Proces**, za Možem, **Obločnica**; pohotni stavec, ki ne ubija kot cesar Tit in diktator Tito in Aleksander Veliki (kot KaKi), kot **Logan** in **Marat**, ampak tako dolgo draži in izsiljuje sočla (Ojdipa), da ga ta pokonča. Laj je za svojo S kriv sam. Ne velja isto tudi za JKra? Tako dolgo drendlja, da ga pridejo križat. Žrtev – še bolj SŽ – producira rablje.

Romulus in Remus – ne le Eteokles in Polinejkes – sta si navsezadnje enakovredna: kot EDč sta Id. Kot (J)Elko, **GiM**. Simon in Komisar, **Afera**, tvorita legitimen par. Kot Puč in Boris Kraigher. (To moje dognanje je zgrozilo JrKosa, ko je recenziral moj **Skupinski portret**; in ne le njega. Slci ne morejo iz ČB – EDč – risa, pa naj se imajo, kot JrKosek, celo za RMg PM ideologe. Tako rekoč nihče ni razumel, kaj sem odkril in zastopal z MimDč tezo o (J)Elku, o ldn med Eteoklesom in Polinejkom. Pučevih zadnjih 10 let je dokaz za mojo tezo.) Kot disidenti in Stl oblast. Ker tega ne spozna, ostaja DSD v Mag vlogi JKra in Luciferja, NeČi žrtve in Manipulanta. Manjka ji Tem ARF, potrebna Člu, da izstopi iz pasti ldba, iz ČB presoje (iz PSte TorD, **Prz**, **Delirij**) v Inf (kaos), ki je šele pogoj za prestop ldba. Inf med žrtvijo in rabljem je eno Tem spoznanj-sporočil **Zoga**. Tudi in prav t(akšn)o sporočilo Tradbravca, ki je cenen moralist, najbolj odbija. Podira Sl sistem, kakršen velja od **Tugov** do **Na pragu**.

Liki **Zoga** so tako ustrojani – avtor jih je zavestno in odgovorno napisal takšne -, da so kar najbolj oddaljeni od Tradustroja ljudi. Trad IdM namreč terja, da je vsak lik kot Psk (kot Pos) čim jasneje prepoznaven, sam s sabo skladen, enoten. V njem se lahko dogajajo spremembe, a tudi to spreminjanje mora biti pregledno, obvladano, ldn. Ravno ta moment-vidik-poteza v **Zogu** (v MuckD) manjka. Če vzamemo za primer Kantorja, LTuga, Simona (iz **Afere**), lahko postane vsak od teh likov ZnaSi za neko držo, pozicijo, platformo; nič takega pri likih **Zoga** oz. kvečjemu na zelo Dgč način. Precej težje, kot je to običajno, je ldn Maksa, Jermana, Mlakarja, larsena, da ne govorim o Božičevih junakih; ti uvajajo like **Zoga**. Ne vemo, zakaj se Maks pusti pobiti kot ovca. Not težave v Jermanu sprožajo že skoraj Stol nove in nove debate-razlage. Z Mlakarjem, **Duše**, SLZ-SIZ nima kaj početi, nerazumljiv ji je, K-da se razteka pred njenimi očmi. A kar ni jasno opredeljivo (zajemljivo, ldn), je za TradSLZ, ki zastopa stališče-VIS IdMa, neustrezno. Nesposobnost lastnega razumevanja TradSIZ RR v napačnost nerazumljenega. V tem pomenu je **RSD** paradigma nerazumljenosti.

Uspeh MatZupove dramatike, **Pi(ani)sta, Vladimirja**, je tudi v tem – zato -, ker MatZup izkoristi žanr Kode, vse poenostavi; kaos, ki vlada v svetu, priredi tako, da mu bravec brez težav sledi. Iz kaosa naredi MatZup sistem. V **Pistu** krog, po katerem se dogaja Ž: PistAdam(ovič) skoči skoz okno, se vrne, se pusti mučiti, skoči skoz okno, se vrne, se pusti mučiti ... Kot v PsiTeri Ravnjakovega **F(eniksovega)leta**, kjer je živo dogajanje, Tip za RealD, omtvičeno, kanalizirano v Magideološko sporočilnost, vse skupaj pa dano na način MagNA nasvetov svetovalnih rubrik iz MO. Tak je tudi MatZupov **Hod(nik)**. Obvladovanje dramaturgije, Tip za MatZupa kot Gledrežiserja, ni le to, za kar se predstavlja, profesionalnost, ampak Reda kaosa na MasTriv RKPLEL. Zapl – in uspešna – igra MatZupa je v Infi med kaosom in Trivo. To je Zapl na nižjem nivoju, medtem ko sta Zupan in Jel(očnik) z **Rojstvom** in **Vstom** Zapl (zapeljevala) na HerIdeolZgDb veličastnem nivoju: z realno krvjo, pa čeprav je **Vst** pisano kot pravljica. NOBD-SPED sodita v EDč, **Hod** v spoj med HMg in RMg, ki obe MeStri jemlje s tržne plati. To je usoda RMge: vse RR v tržno blago, v uspešnice. MatZup si ob tem celo godi, da mu ne gre za uspešništvo, ampak za RazRese. V tem ponavlja Janča, kar ni nenavadno, saj je pri Slcih Prikr uspešništvo najbolj uspešno. Poteza Nara, ki je Hin po Stri.

Kakor sta MatZup in **Hod (Pist)** ena plat, je lik PePKa druga plat. MatZup se suvereno poigrava s svetom kot predmetom, ga RR v instrument, odtod MatZupD kot manipulacijska, medtem ko je PePKo karikatura Mucka in **Zoga (Prgre, Porta)**. PePKo K-da je KoKi (Kocbek-Kidrič), ulomljen z Ehrlichom; ni čudno, da je PePKova Deroka Pož(ek) tako navdušeno pozdravil BRozmanovo SPED **Človek, ki je umoril Boga**, dramo, ki ldn (Kat)boga in Ehrlicha (klerika KCe). Bog v tej drami ni mišljen le kot ZnaSi za KC, ampak dobesedno kot PO Ehr(lich), ki ga smrtno zadene krogla zapeljanca Mata, Matovo roko vodi Ptja-VOS, tj. Kidrič z blagoslovom Koc(bek)a. PePKu se posreči nekaj nenavadnega, a pomembnega: Koca tako RR, da pogleda skoz Koca (in Kidriča) Tomaž Akvinski, huje: sam Ehr. (Paradokсна PervMimDč: bit=nič, bog=hudič. Ker PePKo ne razume, kaj se mu zmerom znova izcimi iz Ža, PePKo ni zmožen za ARF, se mu vse zgodljá. Da bi se izkopal iz godlje, se rešuje z NA Magvero v AnGlob PsRevo, v najbolj infantilno in kaotizirano Revo od vseh v dozdajšnji Zgi; ravno njena infantilnost ji omogoča, da nastopa kot NeČi rešitev. Z

mojega vidika je njena angelskost Psdiabolija. RMg Pervigra.) To je, kar razkriva-podaja Muck v likih **Zoga**, navsezadnje tudi v Cižu: Pervld (tudi PervDč-Dv).

Prav zadnje čase vodim korespondenco s PePKom in MatZupom. Na PePKovo vabilo, da se spraviva, žal ne morem odgovoriti z načelno razpravo-dialogom. Nisem motiviran. Ne le, da sem o PePKu povedal, kar sem mislil; ne vidim možnosti voditi z njim dialog, tako tuj mi je PePKo, tako so njegova izhodišča tuja mojim, da beseda, ki jo izrečeva oba navidez kot isto, ne pomeni istega, zavaja. Prav ta najin Strni nesporazum dokazuje, kako problematično enotna je Slščina, prek nje pa Slov. Jezikovno je Slščina, kar piševa oba (če pišem jaz brez kratic), vsebinsko pa sta to dva jezika. Moj noče biti Tradjezik, obenem pa hoče biti sredstvo za RazRese. PePKov hoče biti Tradjezik, obenem pa je sredstvo za Prikr resnice, za ideologizacijo, ki jo hoče PePKo še poglobiti, odtod njegova usmeritev od Idej k "metafizičnim strukturam", kot jih imenuje in kot so dejansko bitne Stre v duhu Tomaževe **Summe**, povsem predkantovsko razumljen stroj sveta. Že ideologizacija pomeni Redo na ideje. PePKo sledi ArgSPe Fifu Komarju, ki filozofira v duhu Wolffa in Campanelle. PePKo dodaja tej smeri ultraNcl, ki ga tako Inf, da se v tej točki Ehr in Koc ne razlikujeta. Izdeluje višarsko Sljo brez KČe, vendar z njeno – Tomaževo, ne von Balthasarjevo – Tijo-Fijo. Perv(K)ld. Vse eno samo Gled in v njem igra, ki sama sebe ne razume.

PePKa zanima le NeČi njegove duše(vnosti), kar je Avpoteza Krša. Ne zanima ga – ne more ga zanimati – Dr. Izhaja iz poškodbe PVD dogodka, v sebi Int pristno doživlja Sš do Ptje in do KČe, Ptja mu je ubila očeta, KČ je očeta Zapl v Dmbce, da je mogel biti likvidiran. PePKo se trudi, da ne bi popustil Sšu do obeh Kld (KČe in Ptje), a ga – celo pred sabo – le zataji. Svoje Sš do obeh ne le Ponot, Ponot tudi obe Kldi kot hkrati PozNeg; tako nastane PervHarDč EhrKi(drič), EhrKoc. Takšna PervPld, kot je PePKo na osnovi EhrKoca, je v vsaki svoji točki Rad sprta s sabo in z vsem, saj nič ne klapa, vse je narobe, kajti Ehr je Nega KoKija in KoKi Ehra. PePKova želja je: pomiritev ognja in vode, znani cilj: Ogenjvoda; to je Kom in novi Paradiž Pavlovega NČla in NSveta. (Ali AnGlob: paradiž za luno. Po domače: PePKa in AnGlobe trka luna.) Utopija hermafrodita, ki jo oznanja kot realno Ravnjak, glej **Potovanje v Rim**.

Ko Anln Krit analizira PePKa, ugotavlja, da ni dosežena nikaka sprava ali Hara, ampak Rad Inf-kaos, podajan kot do kraja razvidne metafizične strukture po bogu ustvarjenega sveta. S stališča DgZni – **RSD** – gre za Pervld. PePKo jo ponuja kot zgled, ne da bi se zavedal, kaj je, Muck jo razkrinkuje. Muck uporabi svojo Kršvzgojo za to, da jo razume odznotraj, odkrije jo pri povprečnem Slcu (to je Slčeva KršTrada), a jo analizira kot pomoto, jo naslika v PriPra zmed(enost)i likov, ki so obenem Kani in Krimi; so tatarski Bar Kani in LR Prol Krimi (Rdeča zver iz **Vsta**, Črna iz **Rojstva**). PePKo se skoz PervPldo zaplete v SZ, MatZup – tudi s Krš vzgojo v otroštvu – svojo KršTrado uporabi za uspeh v MO, pred gledavci, ki plačujejo s priznanjem imidža, Muck pa naredi poglobljeno analizo DaSlova, Slcev kot PervKlde, ki se zapleta s sabo, skuša vse in sebe premanipulirati, a dokaže le, da je konec neke epohe-eona. IdM se vrne na predzačetek, ki ni paradiž (vrt Eden in/ali Kom), ampak kaos, iz katerega vznikajo liki **Prgre**. Liki **Zoga** se vanj vračajo. Potrebno je NejDam. – K-da so liki **Zoga** sami PePKi. Cižu je-sta podan(a) s simpatijo, ostali ne, čeprav tudi ne z odporom. Muck je kot anatom. V **Zogu** podaja – bolj kot v **Portu** – RealSimb sliko DaSlcev.

Pervld se kaže tudi v kombinaciji najvišjega stila (v DakD je to ArS, glej **Srečanje v Louvru**) z najnižjim; model je dal Šel s spojem patosa in banalitete, **ŠelVida**, **Čara**. Visoki stil zastopa **MVenec**, sonet je najtežja pesniška oblika, ima rime in celo akrostih. Obenem pa nastopajoči v **Zogu** preklinjajo v duhu DaSlcev z dna, pičkarijo in pizdarijo kot je treba. V ŠelD se oba momenta ne uskladita, ostajata kot ostroroba med sabo v nesoglasju; to je PSt SZi. Pri Mucku je Dgč. SZ je poteza nastopajočih, ne dramatika in drame. Drama(tik) vse dinamizira; to se Šelu ne posreči. Tudi v Šelu je strast, a ta strast pljuska zdaj sem zdaj tja, povsem dezorientirana je. Šel Polik je skladen s Šelom Umet-dramatikom: DSD je drža SZi, danes celo že na robu OISa, nesrečne brezpomočnosti ob glasnem protestiranju, bolje: jajcanju na vse strani in naslove. Ne tako Muck. V njem je od začetka njegovega pesnjenja (glej njegovo liriko, zbirko **V tkivo ognja**, **Rpno**, **ogorki**) močen tok valeče se ognjeniške magme, ki avtorju ne dovoli, da bi se ustavil in blokiral. **Zog** uprizarja dogajanje, ki je tek-tok Ža. Vsi nastopajoči so v njem, valijo se z njim. Kam? Ali v nič (prepad nič) ali v obrat k Dti. V konec, s katerega presojam SD in Člsvet. **Zog** je na robu, je rob. Je še stopnjevani MeP iz **Porta**.

Med nastopajočimi in dramatikom je torej bistvena razlika; niti Cižu ni alter ego – porte parleur – dramatika, le en njegov obraz-ÉV. V Mucku je lava, Muck sam je lava, ki polzi in besni; liki **Zoga** so PervPlde, tudi nemalo v SZ, ki jo prebijajo s fantazmami, s fantastičnimi načrti o vrednosti-odrešljivosti Umora, ki da reši vsak problem oz. bistveni problem: slepo pot Čla v LDPM. Muck z **Zogom** uprizoni-razkrije Pervldo, premaga pa jo s tem, da jo pripelje do konca.

Tega Šel ne zmore. **Kanje** se konča v istem, v čemer se začinja; Šel je pristaš Mag Fije krožnega mišljenja, že v **Triptihu**; Klopčičev-Šelov film **Triptih** je to še posebej poudaril. Krožno M(išljenje) je za enega rešitev, za Ravnjaka, tako je skušal Šela razumeti-razlagati Klopčič, za drugega SZ. Šel je bil že tik na tem, da se reši – ko je Darinka v koncu **ŠelVide** spregovorila besedo "Mama" -, a ni razumel, da gre za lpK razmerje LdDra, kjer je Dr za Dra Dr. Mislil je, da gre za odnos mati-hči, starši-otroci (StOt, glej moje analize v knjigi **StOt**), za ta odnos je pa vedel, da je napačen. Vendar mu ta vednost ni zadoščala, da ne bi Matere kot vrednote sprejel in potrdil pri zadnjih vratih: KC kot temelj Slova, **BS** kot vir KršKulKlde Slcev. Darinkina "Mama" Šelu ni pomenila niti besede "Ti"; ni zmozel personalizma. Regrediral je k Mi (k SKldi, k narodenosti itn.); a ker je vedel, da je to napačna smer, je tudi to spodbi(ja)l, glej **St kri**. Iz SZ v SZ, po krožni poti. Šelovo cirkularno mišljenje je popotovanje brez konca in kraja okrog riti v zašnirane varžete.

Nič takšnega Muck. Muck PriPra uprizarja nastajanje-porajanje besed-jezika kot lpKe, ne kot SNDže, kar počne Šel kot Polik že od srede 80-let. Mucku je važen Člgovor, ne Slščina, čeprav jo piše na najlepši možni način: kot liriko, glej **MVenec**. Šel se je mislil rešiti s tem, da je rojstvo besede-jezika RR v rojstvo SNDže. S tem je jezik ne le strašno zožil, ampak ga je Pervdeformiral v PNP govorico; nič ne pomaga, če se pri tem spakuje kot Vuga, eden od pohodnikov (marcia) su Dragogna, ali Snój; Snój bolj v prozi kot v liriki, tu ostaja na lepem robu.

Muck v **Prgri** izrazi rojstvo jezika; v drami ostane na začetku oblikovanja Čla, ta Čl še ne fiksira svoje lpKe v ldM, v ldjezik. Muck sicer veruje, da je v sleherniku tudi stik z Dt, a kaj, ko tega stika Čl ne zmore primerno artikulirati; ostaja kaotiziran projekt v prazno, Pervld, ki se vrti sama v sebi, ne da bi se uredila v

ravnjakovski Mag krog (**Flet**) in ne da bi se Tot blokiral. Zavira se, a obenem odteka. Odteka v obe smeri: v prazno (v Av) in v dilemo: ali nič ali Dt.

Te nuje-dileme v MatZupD ni; tu je vse Sim-režirano, zato uspešno, zato primerno Trivpubliki; druge publike kot Trivtipa danes ni več. Dramatik se mora odločiti: ali piše za Boga – nagovor na Dt -, ali pa se dobrika publiki, katere srčika je lmp. MatZup je lahкотen in NeČi ciničen, instrumentalen in MorUtPld; odločil se je za prilizovanje Mas občinstvu; Muck – in Dak – ne.

Naj v **Zogu** nekateri liki še tako ropotajo s fundamentalizmom (Fnm), ni PriPra, kot je v islamizmu ali kot je bil v Kršu. Vojskovodja Kattabora Tilly je v 30-letni vojni recimo podrl Magdeburg, poklal skoraj vse prebivalce obleganega mesta, Voj Kani so natikali dojenčke na bodala, Tot požig vsega, panmučenje. NNcz, ki je Fz in s tem Posn FD-PSi, je ravnal VojTot pobijavsko, spodbudil nasprotni tabor k enakemu ravnanju; tri Stola po Tillyjevem početju Magdeburg ni hotel kapitulirati pred zavezniško (AngAmi, ne Rusi!) armada, in je ta zato poslala nad mesto letala; tako so ga zbombardirala, da ni ostala tako rekoč niti ena hiša cela. Do sem je segal fnm.

V LDPM – v **Zogu** – pa ga ni več, je le Psfnm, kot je DSD le Psfz. RR Puča iz žrtve (1958, 1964) v Polika (po 1990) je Tip primer; 1958 se Puč lahko sklicuje na Fnm, 1990 ali 1994 ne več. Puč, ki ga skuša narediti, a ne naredi Janša 1994 (tokrat puč in ne Puč-nik), je resnica Puč-nika. Nič se mu ne zgodi, ohrani svoj gmotni in civilni status. Ne posreči se mu več Zapl (zapeljati) oblasti in sodelavcev-soborcev v EDč odnos žrtve-rablja. Ta poskus postane karikatura, Puč primer za PervPld. (KasO: nekaj dni potem, ko sem zapisal pričujočo sodbo, sem prebral, da je Puč umrl. Ker stojim za svojo sodbo kot analizo, ker nisem RMg, ludist, imam se za odgovorno SAPO, se sodbi ne morem odpovedati, niti omiliti je ne. Moje – celo Int – Ž je bilo nemalo časa usodno povezano s Pučevim, predvsem v letih 1956-1964. Puča poznam kot nihče in od znotraj. Moj obračun z njim je obračun s SSL in njihovimi posledicami oz. drugo platjo: tudi z drekom. Težka beseda, ne prekličem je. Torta=drek. **M=A. Ne=Pe.**)

Psfnm je nemočen odgovor na Kpl. Ne more postati EDč, dokler je poulično Gled, je teater kot tak. Je ena od MO-PNP inštalacij, imitacij, je le Lum. Prav to uprizorja **Zog (Mot)**.

4

Zog je Simt drama; v tem sta si blizu z **RSD** oz. že s kompozicijo soneta, zgled **PVenec**. **Zog** se deli v "dva dela". Prvi del: "Čas: sedanji. Kraj: tukaj." Drugi del: "Čas: hip. Kraj: brez mej." Oboje se sklada. Simt je Hara, vsaj kot f(ormalna)PSt. Sedanji čas je brez mej, je hip, vsebuje prihodnost in preteklost, ne more je ne vsebovati-konotirati. **Zog** se kar naprej ukvarja z motivi, izvirajočimi iz preteklosti, ti motivi so – nerešljivi – EkP problemi; in se projektira v prihodnost, ki naj bi razrešila vse probleme. Zato je tukaj obenem brez mej. Vse je odprto navznoter (v psihe) in navzven (v Db). Psiha in Db sta Not Strno povezani.

Db, ki je merilo DaSlcev, oblikuje-deformira njihovo duševnost, njihove psihe oblikujejo specifično SDb. Ta je Id, o kateri se danes toliko govori kot o SI ldi.

Muck razkroja odnotraj, kar se vidi od zunaj. Sici bi radi, da bi se njihova Id čim bolj(e) videla, kot se vidi francoska, nemška, italijanska; glej, kako govori o teh Narih Kant v eseju **O večnem miru**, kot najstnik sem knjigo podrobno prebiral, MV, izšla je v SI prevodu že PV. Ta SIld je prepoznavnost, DaSlc si jo želi kot Trgakter. Muck se potruji, da bi to prepoznavnost, ki je Psld, raztrgal. MO forsirajo Janč(ar)evolito; res vsebuje-odseva Tip SIld prepoznavnost? Blabla ...

Ko sem v 1. dejanju pričujoče razprave navajal karakteristike, ki jih podaja Muck o nastopajočih "osebah", sem citiral prvo stran drame, kjer so karakteristike pod naslovom: "Nastopajoči". Vsak od obeh delov drame pa ima svoj seznam "Oseb". V prvem delu nastopa od Dv LeRep le Leon. Tu ni opredeljen po starosti, ampak po Db vlogi: "predsednik upravnega odbora"; to je nivo RealD v **Zogu** (kot v Filetovi **Psihi** itn.). Tudi Renata (ki v prvem delu ni Milena, torej ni ReMi) ni določena le po letih, ampak kot Db vloga: "čistilka"; Čistilke so po večini Že z Balkana, iz bivše Juge. (Glej tudi Jov-anovićevo **Uganko korajže**, v nji Marijo). Mariča (ki ni Ela) ni le "Ženska", ampak je "arhitektinja". Ciril je "brezposeln", to je definicija njegove Db funkcije; mladenka Magda je "tajnica", mladenič Žare "nekdanji turistični vodič", Darko "Žaretov brat". Vloge dajejo prerez skoz DaSDb: od vrha – Predsa upravnega odbora; od veličin, kot so Arhar, direktorica Klemenčičeva, Črnogorka, ki ni obnemogla na dnu Dbe, ampak se je povzpela do neba, tu pa karambolirala zaradi preblaznega pohlepa, ki ga SI norma – zavist – Strno ni mogla prenesti; Arharja ni vrgla kot Predsa uprave, le kot kandidata za Predsa Dže. Sposoben Slc kot Hin – v Tradi Kanov – Prikr svoje premoženje. Če le more; vsakdo ga ne more. Višino moje IzPoke so pred nekaj leti iznesli v javnost MO Žursti; znanka iz Sežane me vsakič, ko me sreča, s komaj premagovano zlobozavistjo pikne: kako poln denarja da sem, pa moj sin Hanžek (ne ve, da nisva več PriSo). Njena hčerka pa ne dobi ustrezne službe, čeprav je genialna. Nevoščljivost je gorivo, ki ga ne bo zmanjkalo.

Od vrha do dna: čistilka je na samem dnu; na dnu, ki je Db priznано in potrebno. Ciril ni toliko na dnu kot na robu, skoraj klošar. Božičeva linija, že Mrakova, Mrak je vplival na Božiča; pesnik Germaine Nouveau iz **Bega iz pekla** je tak Ciril. Po svoje že Gomizelj in sorodni iz MV **Blagra premagancev**. Tako Gomizelj kot Ciril (Žugič) nosita sporočilo (Is)smisla. Pa je Ciril božji otrok kot Gomizelj? Ali le Ktz Fif, ki sodi na Metelkovo ali med molotovljevce (**Mot**)? Muck izdeluje lik, ki je vmes med Gomizljem in Majzlnom (**Mot**), med Noveaujem in klošarjem Honzo (**Halštat**). Tudi za par Renata-Ciril (ReCi) se da reči, da je Dv. Kjer le more, Muck like RR v Dv-pare. Tak par sta tudi Leon-Mariča, Leon-Magda. Či kot tak – IdČl – je Dv.

Arhitektinja Mariča je v zgornjem Razru DaSDbe, tajnica Magda v spodnjem, brata ŽaDar v Krimu, ne v patološkem klošarstvu, kot Božičev Cunjar, **Izhod**. V drugem delu se Dv, ki se tudi imenujejo Dgč, podvajajo, dobijo nove Db vloge. Leon postane Repnik, ta je Gar; Gar je bil že PV – že na PrS – močna Db figura, Grdun v **Zasadu**, Kantor v **Kralju**, oba Dž poslanca. Gar ni le mali oštir z ogle; Gilna je le en njegov posel, ponavadi je tudi lesni (vele)trgovec kot moj bisbisnono Josip Ličan okrog 1870, ko je omenjen v Vilharjevi ČD Kodi **Kdor**. Je tudi trgovec z mešanim blagom, župan (Kantor, Grdun, Ličan). V DaSlji se ta tip ne kaže več kot KlasGar, ampak kot lastnik bifeja, ki pa je bolj pretveza za Prikr drugih dejavnosti kot osrednja zaposlitev Garja. Prav v bifejih – nemalokrat jih vodijo Krimci z Balkana – se načrtujejo in odvijajo Krim dejanja, vse do malih Pvt

umorov, ki so Psumori. Čl je umorjen, a K-da ne bi bil, saj je tako nepomemben, tako zapleten v Krim, da je vseeno, ali obstaja ali ne. Tak Lumumor v LDPM je sprotno čiščenje trga, njegovega podzemlja, samočiščenje ob nenehnem – Strnem – samozasvinja(va)nju.

Muck opozori na zvezo: Preds upravnega odbora in Gar. Upravni odbor oz. podjetje ali celo korporacija je le razvita Gilna; kaj pa so drugega Krimci iz Slovenjgradca ali Guštanja, ki so naročili likvidacijo – vsaj močno prestrašitev – novinarja Petka? Garji-bifedžije na ravni interNac uspešnih tovarn. Kaj pa so danes tovarnarji drugega kot sposobni Garji, ki Prikr svojo polpreteklo Krimdejavnost (kot Kantor)? Znajo uporabiti – v službo vzeti – Zahlzbe, jih dobro plačati, skorumpirati, pa deluje celota kot podjetje na ravni ZahÉvre. Zakrčniki so še zmerom Kantorji, Kozmosavti še zmerom Grduni, LeRepi še zmerom Popiti, ki so imeli srečo, da se niso kot mladeniči rodili v Il Svetvojno, odšli v Prte in postali Stl Vincenti, **Kongres**. Ali pa imajo danes smolo, ker so le podjetniki, ki morejo naročiti le Pos umorepretepe, medtem ko so lahko Mački-Popivci ukazovali likvidacijo tisočev in se zapisali v Veličastno Zg. (Veličastnost je čezmernost nekega dejanja.) Kakor se vzame. Sla ukaza za PVD je najbrž neizmerna; verjetno večja od sle vladanja gospodarskemu imperiju, kot mu vlada Turner, v Slji pa Dragonje-Jankoviči-Turnški-Kovačiči. LeRepa je treba izvajati iz Vincenta in Mareka (**Dedalus**).

Mariča arhitektinja postane kot Ela v drugem delu "klinična psihologinja". Intelektualka (Izba) je, a kaj je to, ne le v **Zogu**? Na to vprašanje bo treba odgovoriti podrobneje. Arhitekt gradi, klinični psiholog ozdravlja paciente travm, da bi lahko postali čim bolj gladki sodelavci v Db pogonu dane (ob)lasti, v pogonu, ki mu načrtuje-zida stavbo arhitekt(inja), mu načeljuje Preds-Gar, ga čisti snažilka. Snažilka Renata, ki pospravlja odpadke, za sabo jih puščajo vodilni, se v 2. delu RR v Mileno, ki je "gradbena delavka". Gradbeni delavec dela po ukazu arhitekta-stavbenika, pod nadzorom polirja; v StlJugi je bil polir PP (Pol policija) ali OZNA-UDV; MV VOS.

Tajnica Magda, izvrševalka volje Predsov, postane (je) "kurba" Jasmina. Tudi kurbe služijo gladkemu pogonu Dbe; prostitucija je legitimen Db poklic, le HinKrš drža ga izloča na rob, kjer je brez kontrole oz. prevzemajo nadzor nad njim Krimci, Kani-kleriki pa si kot Pilati operejo roke, tudi klinca, ko se izprazni v Jasminah. Žare se RR v "nevarnega bolnika Klavsa"; bolnik je poseben primer. Ni normalen zdrav Čl kot vloga v Dbi. Dokler je Čl bolnik, je izločen iz Db pogona; ne na klošarski rob, le v izolacijo bolnišnice. Je začasen marginales, medtem ko PriPra klošarjem ni vrnitve v normalno-zdravo Db. (Da bi se Pavel Bračko vrnil v vlogo turističnega vodnika, ki jo je odlično opravljal pred četrt Stola? Ni verjetno. Kanonijeva prva žena dr. Šantlova se je nekako vrnila; izjema. Zmerom je trdila, da je duševno zdrava, da jo je le soprog zaklenil v azil, da bi se je znebil, to močmožnost je imel kot glavni psihiater OZNE oz. tikpovojnih zaporov. Kaj je res? Meni je govoril o njej Prof Kanoni vse Dgč; bil je neznansko prepričljiv.)

Darko se RR v "zapornika". Zapornik je še bolj Neg od klošarja, od duševnega bolnika, še nižje kot čistilka in vratar. Vrtar postane Ciril, ko se RR v Dv Žugiča. Povrh vsega postane (o)zdravljeni alkoholik, v Dbi zelo nespoštovana vloga. Čelo Partljič, ki si skuša dati nimbus Mor zmagovalca, je ni zmogel narediti za uspešno. Morda mu je prav pivska preteklost preprečila, da bi postal mariborski župan, na volitvah je hudo pogorel, čeprav je stala za njim mogočna LDS. Ljudje spoštujejo despota, Ruglja, ne pacienta, klošarja-vrtarja; kot klošar je Ciril ves čas pijan, kot

vrtar Žugič je trezen. Kaj od obojega je v resnici? Muck ves čas Strno odgovarja: tega ni mogoče ugotoviti, vlada Inf.

Simt **Zoga** se z omenjeno delitvijo na dva dela – na Dv – še ne konča. Vsak del se deli naprej: v dve "Pokrajini". I. in II., III. in IV. pokrajino. I. in III. sta dejansko drami, II. in IV. sta predvsem pesmi-soneta. Pokrajina II. je nekaj dramskega dialoga za uvod, nato 7. sonet iz **MVenca**, pokrajina IV. pa je le sonet oz. magistrale celotnega **MVenca**. Prvi del se deli na 3 sekvence. Prva in druga sekvenca imata po 3 prizore, tretja sekvenca jih ima 9. Drugi del ima 4 sekvence, od teh so prve 3 brez prizorov, 4. sekvenca pa se deli v 3 prizore. Šele tu – najbliže ES ravni – Simt ni več stroga. Tudi prizori so Raz dolgi. Na tej – ES – ravni najbolj vdira v dramo-svet Konta. Razumljivo.

Znotraj tega okvira-paradoksa – PervDč Simt in ES Konte – nastopajo in se pogovarjajo liki **Zoga**. Svoje ugotovitve, podane v prvih poglavjih pričujoče razprave, naj ilustriram s citati, kakor je v **RSD** navada. Osnovno analizo (sporočilo) svoje razprave **Založeni in/ali razloženi svet?** sem že podal; odzdam naprej jo bom dopolnjeval.

Žare na samem začetku, kot da bi s tem sporočal svojo in vseh edino sposobnost: "Moj poklic je govorna driska. Turistični vodič." Vodič mora govori(či)ti, to je Tip za Ciceroneja; govoričenje je na eni ravni karakteristika poklica. Na drugi karakterizira vse nastopajoče v drami, samo dramo. IdM svet se izgublja v verbalizmu-lingvizmu RMge.

Prva sekvenca se dogaja v "Domu kulturno umetniškega društva, ki je bil nazadnje namenjen prebežnikom. Zapuščeni hodniki, koti, kamre, dvorana." Ni le naključje, da se toliko nazadnje napisanih DaSD dogaja v sorodnih prostorih, **Hod**, **Mot**. SpoDo plat DaSLDPM (DaFz) podaja-reklamira uspehe trženja, dviga Nac bruto produkta, bogatenja, vse večji blišč-imidž, ki je Fasc(iniral) dramatika IvSveta in ga kot ravnatelj SGM RR v Sv(et)ino, v zasvojenca z videzom: namesto Prezrte SD (PrezSD) ponuja najuspešnejšega SI režiserja vseh časov: Korun(zl)a, zmes daru, spretnosti, brezobzirnosti, blišča, dinamike, Pervperceptije. Korun zapuščene hodnike tako RR, da se bleščijo kot dvorane za Džpraznike. Polo nadomesti z estetiko grdega, ki je brezprimerno estetska, s tem lepa, s tem diabolčna. Šibke narave privlačuje ravno tak Korun. Je ta svet skrita srž IvSvetD, **Šeherezade** in **Vrtov?**

Žare: "Iščem. Brata." Koga v bratu? Sebe, ker je brat njegov Dč in Dv? Dra? Se ne da razložiti; MuckD je dramatika Infe. Magda "čaka Leona", s tem Gosa; Magda ni le tajnica, ampak je – kot Jasmina – cipa. Čaka tistega, ki jo plačuje, še več, tistega, ki ji vlada, jo ponižuje, izkorišča. Čaka makroja-rablja v LDPM razmerah. Spet PervPld.

Leon "bo dal denar za Cirilov film", za to, da bodo skoz film – v filmu – Žare in ostali sploh šele postali nekaj: Id. V LDPM je film TeVe sredstvo, s katerim postaja Čl bit, dejansko seveda videz-nič; kot je bila v FD takšno sredstvo KC. FKc je votline-hodnike-luknje-praznine RR v bleščeece prostore, to je bistvo gotskih in baročnih cerkev: naličen – s fasco premazan, zato St – prostor. (Se pa KC kot hudič križa boji lukenj – PzM – v Čl telesih: riti in pizd. Dela se, kot da jih ni; jih Zamol. Če jih ne more Zamol, jih demonizira; še posebej Že, ker ima Že kar dve luknji – PzM. Le votlina, ki postane cerkev, votlina nad luknjo, votlina-stavba, je St luknja. Luknja – pekel – priteza. DaSD luknje deSak. Luknje so Blaki v **Hodu**, **Motu**, tudi v **Halštatu**.

V LDPM se razkrije resnica tega ličenja, ki je po bistvu Prikr Prade in Prora: praznine-hodniki ostajajo prazni. Čl jih skuša sicer RR v prostore za snemanje TeVe nadaljevank, jih narediti za Sim blišča-Uža, a to se mu ne posreči, do snemanja filma ne pride, votlina ohranja iste poteze, kot jih je imelo zasuto zaklonišče med gasilsko vajo, glej Božičevo **Križišče**, 1958. Že tedaj, sredi 50-let, se je začela deSak-demistifikacija embalaže. Bolj ko SpoDo plat LDPM sveta sije v ornamentih umetne luči, bolj trda je stvarnost, tj. druga plat LDPM: beda zapuščene kanalizacije. In njen neznosni smrad. DaSlja je takšen smrdeči raj pod Alpami.

Muck pove, kaj je "film": SSL-iluzija: "reklamni slogani za piščančjo farma". Vemo, kaj je piščančja farma: predvsem grozovit smrad. Navidez je embalaža-imidž aseptična, dejansko neznansko zaudarja. Z vsem manipulira, a prej ko prej se balonček razpoči. Kot se bo balonček LDPM standarda-videza. Filmar "za film porabi vse znamenitosti", staro Nar Zgo, kipe-spomenike, "ranžirno železniško postajo", Teh(nik)o, Zn, "veliki betonski silos", tj. stanovanjska naselja, mesta, vasi, pa ...?

Zog se začne v času, ko je "scenarij za film še v nastajanju". Nikdar ne bo končan, film ne posnet. Oziroma: drama sama je potek filma, ki je film-drama o nastajanju-propadanju neposnetega filma. Mar ni to samo Ž, kakor ga razume Muck?

TS ni nič vreden: "kdor ni kurba, je kleptomani", tat. "Pizda na kvadrat." Dgč ljudi ni; Dr(ugih) je še manj. So le ljudje, ki bi radi bili nekaj – najbrž kar koli -, a dosežejo namesto ldbiti le Dvnič. Žare opisuje ljudi iz drame, ki so vsi ljudje TSA. "Ciril je falirani filozof." Ne Fif, ampak neuspešen Fif, to je poanta sporočila. "Pomožni sitotiskar." Pomožni, niti ne samostojni. Prav Ciril je, ki piše scenarij za Ž. Ostali bi radi v njem le igrali, eni naj bi ga financirali, Leon. A vsi so "tatovi in svinje". Žare upa, da je njegov brat Dare "drugačen od vseh". Ker upa, da je sam Dgč od vseh. Prazno upanje, predvsem zato, ker je Dgč-drugačnost premalo, da bi postal lđčl skoz to, kar ni, Drčl. Nastopajoči v **Zogu** sicer na vse pretege mlatijo okrog sebe, predvsem skoz besedno drisko (glosolalijo), vendar niso dovolj Rad v svojem Isu. Ne vedo, kaj hočejo in kako bi to, kar hočejo – želijo – dosegli. Infkaos.

Muck kaže DaSlce, ki niso več le PriPra SlKm, kot v Vomb(ergarj)eviD, v **Vrnitvi**, ali v Papeževi **Svetinji**. Začenjajo se mešati, v vse pore SDbe vdira univerzalizacija kot globalizacija; prav ta gre PePKu in Sl Nclstom najbolj na živce. Tudi Lfz zavrača nečisto kri. Sprejema kvečjemu Slavsko, pa še to bolj načeloma kot v stvarnosti. PePKo bi rad, da bi (p)ostala vsa Slja Rakitna, narejena iz avtentičnih – Gasparijevih – Km domačij, iz nageljnov in rožmarina, seveda pod masko Rilheta in Hölderholadrina, pod snobistično polituro – arduš kako globoke – Fif modrosti, DaSlci pa se RR v ljudi a la Žare, ki so "brez državljanstva", tj. brez Ide; Žare se zagovarja: moja "mama ni bila sama kriva, če se je rodila v Bosni. Od leta petinštirideset je garala tukaj." Kot MV v Nemčiji Slci-pregnanci. "Kri je scala, madona." To ni PriPra Slščina, kot jo terjata TopPePKo in ki izraža objektivne božje-narodne metafizične bitne strukture, PePKo jih predpostavlja v PriPra Sliti. V **Zogu** jih ni oz. so le še inštalacije, zapuščeni-zavrženi predmeti bivše civilizacije. Perv: PePKo objavlja tudi Mucklito, čeprav se z njo ideološko izključuje, kot je imel za sourednika RadDSD Švarca. PePKo je razcepljen v željo po PriPra enosti lđMa in negacijo te eno(tno)sti. To je Pervld-Dč-Dv; Dafz je svoje nasprotje: razkroj samega sebe; ne le karikatura, ampak SZ in posledično AD. PePKov Lefz je Simt s Šelovim Defz. Slučaj je, da Šel ni postal AnGlob retorik; njegova dramatika to omogoča. PePKo je še hujši NclSt od Šela, pa ni pri DSD kot Poli. Šel bi moral skupaj z

Morovičem in PePKom zastopati NA držo. V DSD ga je potegnila neustavljiva sla po oblasti. PePKo za izvajanje oblasti ni sposoben, Šel ne more več brez nje.

PePKo se tega – svojega Pervustroja – ne zaveda, skupaj popa nekaj, kar skupaj ne gre, kar se celo izključuje; EDč je PePKova duševna poškodba. Muck pa sproščeno razvija to neusklajenost-ponesrečenost-izgubljenost sveta-ljudi: Žare: moja mati Bosanka-čistilka-delavka je "kri scala za kurčeve Slovence." Žare je in ni Slc. Slc v LDPM je in ni Slc. To je, kar tako moti le in De gentiliste; zato se zatekajo v konstrukte Slova, utemeljenega na KrškulKlidi (na **BS**), na ReSlom. Slom ni mogel reči o sebi kot Žare: "moj foter je bil vsaj Grk." Rassenschande. "Na dvodnevem raziskovanju, ko je kot mornar dobil dopust." Slomova ata in mama sta bila iz Ponkve, Slca desetisoč let nazaj, do Venetov, kakor je učil tamošnji fajmošter Davorin Trstenjak.

Se ne bi dalo tudi JKrovega očeta prepoznati kot tujca, mornarja, s tem JKra kot bastarda? JKrov oče je PzM, neznano; v PzM vtaknemo, kar želimo: tudi neSak ali zunajspolno dejavnost St Duha, ki je Beseda-Logos (driska, glosolalija). JKr je mogel priti navzkriž z judovsko Radld Trado zato, ker ni bil zakonski: ker mu ni bilo treba spoštovati Zakona-legitimitete; ker je zunajzakonskost Ponot. Šele s tem je lahko mislil zunaj okvira Idzakona: ne le v smeri UHe, ampak Dti, kar je prvotna zamisel Krša.

Scenarij, ki ga piše Ciril in ki je zgodba o Slovu – tudi o JugoSlovu -, o genezi Slova, je povsem nasprotna genezi-razlagi, ki jo daje (Kat)DSD, recimo Papež v **Svetinji** in **Krstu**. Poslušajmo: "Ta kurba, Ciril, je za svoj scenarij pobral zgodbo Mileni", Bosanki, "najini mami", moji in Darkotovi. Je pa Darkov oče PriPra Slc, "iz Kresnic" doma, izpod kamnoloma; ta kamnolom je Slska paralela Golemu otoku. "Mama se je doma, korajžna, skregala, šla v partizane. In je po vojni zašla z osvobodilno armado sem in vahtala ujetnike", kot Kmeclov odred Maščevalk v **Umiranju**. Mama je pripovedovala zgodbo o tem, kako je eksplodiral vlak z razstrelivom. (Muck navaja po ES dejstvih. Dejstva se sam spomnim iz poletja 1945, poslušal sem eksplozije.) "Ciril je to zgodbo prodal za film." Film bo temeljil na dejstvih, ki pa so tako RR, da postanejo fantazme. Inf med dejstvi in sanja(rija)mi. To je ČIŽ v Dv arhemodelu. Ali pa v vseh treh arhemodelih, kajti ko je vlak eksplodiral, so pomrli tudi ljudje na njem, ki so ga stražili. EDč=S. Da pa bi lahko kdo umrl, mora biti najprej kot bios-Ž Ožld.

Med Ožldo-EDč in Dv je razlika, ta razlika je tema **Zoga**. Leta 1945 so ljudje umirali – bili celo pobiti, tudi PVD -, leta 2002 Posn to preteklost. Magda: "V tem filmu bom igrala." Igrala bo, da bi bila Id. Paradoks: Ožlde se ne da igrati, Čl kot Ožld j e ali ni. V LDPM je vse igra; ludizem-RMg. A takšna igra, ki bi bila rada ubijanje-S, torej ravno to, kar igra ni in ne more biti. Dv je arhemodel v isti igri. DaSlc kot DvČl je to, kar ni.

DSD sodeluje v isti igri. DaKani bi radi bili kot Slom, a so lahko le to, kar sem zapisal: K-Slom, Posn Sloma, želja po Refe. Ata Gril, eden od JOGSSŠKov, postane načelnik v Zalogu, ni Slom, vozi se z nadkozlovo limuzino (mar z biciklom, da bi bil videti kot asket?), ne s kočijo kot rajni knezoškof. Vse v (Kat)DSD je nepristno; neznanška potreba KatDSD po avtentičnosti izvira ravno od tod: iz občutka, da so DaSlKani PzM. Seveda so, a ne zato, kot razlagajo JOGSSŠKi: ker je za RR PnMa v PzM kriva Kontinuiteta. Ta razlaga ima enako Zn vrednost kot tista iz PS: če Že po Sekaktu ne zanosi, je kriv urok, recimo, da ji je čez pot stekla črna mačka ali pa da jo je grdo pogledal črn kozel. (Črn kozel ni klerik, nadkozol ni nadškof). Nadkozol je Sekčezmerni pohotnež, nadškof pa je ikona iz jaslic, ki jih postavlja

Gril na ranžirni postaji Zalog, povečani na vso Sljo, kot na razstavi kulinarčnih relikvij, pastirčkov, ovc in samega St Deteta iz marcipana. Tudi tako se da jesti St Gosovo telo.

Liki iz **Zoga** vedo, kaj delajo, in ne vedo. Po eni strani se izražajo kar se da aktual(istič)no. Leon, ki je kot Preds na tekočem o verbalnem poteku globalizacije: "Odlično, da ste vnesli v evropski kontekst to kvaliteto, ta import balkanske, končno tudi azijske eksotike." Žare ga potrdi: "Mediji in turizem." Za to gre. Kako mora PePKo trpeti, ko objavlja takšne ideje, svojim Rad nasprotne! Kako uživa v tem svojem Trpu! Njegov mazohizem je Tip za DaSKrš: Ježeš na križu. Nadkozel doda le še sadizem, pa je lepi par – SM – tu. Nadkozel nabode JKra kot truplo kar na dva roga – penisa. Ni ponižanja, ki ga ne bi moral prestati JKr.

Muck je nametal v **Zog** vse polno za Tehcivilizacijo v LDPM Tip izrazov, ponazarjajo IVJ te Dbe. Leon govori latovščino Kapa oz. PNP jezik, ki ga propagirajo predvsem Žursti, ti blebetači Zeitgeista. Ni bistvene razlike med Jankovičem in Aljošo Debeljakom, le da na FDV trobezljajo en subslang, med podjetniki drug subslang. Kakšnega sta lomila Roman Albreht in Sergej Kraigher! Le za Kode-burke! A je imel moč, nad njega dostojanstvom je bdela PP-Ptja, v LD je pritisk le "duhoven", policija še šefov narkomrež ne zapira.

Leon že začne svoj nastop kot ideolog tistega tipa jezika, ki spravlja Topa ob živce: "delček kapitalskih povezav." Leon je cinik, ki natančno ve, koliko so vredni danes Izbi: znova so hlapci, nekoč KČe in Sloma, danes Kapa in Janeza Lotriča. (Katerega? Direktorja Petrola, mladoletnega ljubimca sladke ostarele moralistke Koširce, ali zagrebškega opernega pevača, ki tuli obseden kot Kalaf: Vinceró? Tri moje vnukinje se pišejo Lotrič. Kakšna čast!) Šel in DSD-Izbi so besni, ker morajo (iz)prosjačiti money zase pri Leonih, Leoni jih pa ponižujejo. Pa je bilo kdaj, da bi Kullzbi šenkavali podjetnikom in Polikom? SSL-sanje! Vidmar je bil kot malokdo KaKijev kelnar. Mar si Šel utvarja, da je kaj več za Janšo? Sme mu brisati rit, kadar se Janša posebej močno poti. Vladavina Kule? Ojoj, kakšna iluzija in goljufija!

Leon postavi stvari na njihova mesta: "Mariča" – ne pozabimo, da je arhitektka (že Plečnik je moral moledovati župane Adlešiče, pa jih ne bi današnji arhitekti!) – "ima sijajne svetovalce, odjemalci kulture, kako že Mariča, so kot nekakšna plemena, ki terjajo od globalnega kapitala vsak svoj poseben polivalenten izdelek." Kako hitro so se ti zajedavci od Slovenj Gradca do Najnovejše Gorice naučili PsKaplatovščine! "Ni dovolj, kot vemo, takoimenovani casino capitalism", tudi angleško zna Leon Popovič. Kula kot maska za Krimld! (V lti je ministrski Preds Krimec!)

Žare se predstavi kot "privatnik", že handlata z Leonom. Muck podaja srž SI Kpla; bistvo SI Kapa je še zmerom oštarija. Popivanje v Gilni; če ne pitje pa vsaj delanje videza, kot da gre za dobro staro St Trado, le da so včasih nazdravljali s šnopsom-tropinovcem, danes pa – Leon: "kako sva se spoznala z Magdo?" To je svet SSS-PM: "Nazdravila sva. Chivas Regal. Ampak, whisky, sem ji rekel, ni dovolj. Želim si tudi lepo smrt. Na primer z diktafonom sredi savne, kap z diktafonom v roki," kot je na filmu. Postaja film generalni ekvivalent? Od vseh komunikacijskih sredstev najbolj vpliva, ob TeVe, oboje je isto. Slci, ki so doma iz Kozjega dola, glej Štokovega **Anarhista**, se čez noč naučijo na pamet znamke whiskyjev in računalnikov, modnih hiš in prestižnih avtomobilov. LumSlov napreduje zaradi sposobnosti Posna. A to je DaKldČloštvo.

Mariča Leonu sekundira: "Ampak ne v smislu latino nadaljevank. Kot je rekel Leon, Srednji Vzhod, Srednja Evropa", ki so jo sredi 80-let tako forsirali pri NoRi, Urb, Janč, Graf in Rožanc, vedel sem, zakaj nočem biti zraven. NoR je regredirala k SNaru skoz SredEvro, kot že hitlerjanci pol Stola prej. "Čeprav, gospodična Magda, za eno noč z Brazilcem, ki pa je, pozor, plavook, bi jaz dala vse." Ne govori tako Manca spod Klanca? Ni to bistvo Ljeeezni: BrBr? Kaj je BrBr: Brezigarca z Brazilcem? Brat z bratom? Sestra s sestro v spermatici Spraaavi, Miiiru?

Ljudje trobezlajo, kar jim narekuje Zeitgeist, jezik v imenu razmer, ki jih dela ubogi PePKo za "metafizične strukture"; PePKo vidi v idejah same Mojzesove – kamnite – plošče, božjo izreko. Ravnjak se martra, da bi dal Zeitgeistu višji pomen; predvsem temu – in le PsiTeri, ni vsako jadranje v vetru Zeitgeista PsiTera? – je namenjen **Flet**. Felnk je dana enkrat v patetični (**Flet**), drugič v razkrinkovalni – abotni – obliki (**Zog**). Liki iz **Zoga** filozofirajo kot za stavo, vnašajo nove Rlge, ki so danes vse le še sekte. Za Magda, ki je-bo kurba, pravi Mariča, ki je prav tako kurba (tudi Renata je bila), da je "nekakšna novokristjanka". Je sploh še kakšna baba v LDPM, ki ni kurba?

Čl v LDPM – DvČl – je kurba. Prodaja se. Prodaja vse, kar ima; je, kar ima. Je-ima telo, sam razpolaga z njim, kot trdijo Lefeministke, jalovešičeve; kaj je prodaja lastnega telesa – pizde – drugega kot prostitucija? Svet v LD-PM – Dv – je prišel do konca v tem pomenu, da je razkril, kaj je IdČl: KrimČl, dobessedno zločinec. Včasih v FD velik zločinec – tedaj so svet izdelovale velike osebnosti, Mrak jih je posebej močno poudarjal, želel obnoviti -, danes, v pluralni demokraciji, v MasDbi, pa nešteto malih zločinčkov. Zlo je dobilo mlade, se nakotilo po kotih in v centrih Dbe. Če DaČl le hoče videti resnico – če je ARFDč -, mu bije v oči, kaj kot IdČl je: dedič in obnavljevalec Pravca. Vse narobe. Tak svet je vreden le še, da doživi konec. In se – morebiti – začne NejDam svet. Če se ne bo začel, nobene škode. Svet **Zoga** (MatZupD, MōdD, PočkoveD, FritSD itn.) je svet za-nič.

SpoDo plat-obraz DaSlje kot LD je – naj bi bil – lep; vse da je v redu, na vseh ksihtih make up, maska za noč. Dejansko pa je pod vsemi temi lepotnimi maskami isto: KrimDč + Hin + zavist kot glavni motor delovanja na trgu + prilagodljivost brez meje. Muck pada Polsociološko genezo Leona in nove (ob)lasti v Slji. Žare, ki rad razkrinkuje, takole opiše Leona, Leon je Tip za svojo pasmo: "vemo sicer, da ste predsednik upravnega odbora farmacevtskega holdinga", Dragonja, "da ste bili minister za okolje", Kopačič, "in kot je že malo pozabljeno, poslanec", Adam ali kako že Bohorič, "v občutljivem času pa državni sekretar na notranjem ministrstvu", menda ja ne Breji palček z mašenco? Leon se ne da prestrašiti, celo ponosen je na svoje Raz V(loge). Dokazujejo, da je bil sposoben ostati zgoraj. Zgolj to velja: biti med elito, med nadškofi in knezoškofi, grofi in PtjVodlji, Bržpodjetniki in plemenskimi poglavarji. Leon: "Bravo. Žare. Kdo sem. Naloženo v Švici. Delnice razpršene ugodno. Da me je enkrat infarkt, so doslej vedeli le posvečeni."

Infarkt je zalog, ki ga je treba plačati za uspeh; trgovina je neusmiljena, zgoraj ostane le, kdor je najbolj trd med vsemi. Ta vidik, ki sem se ga polno zavedal že pred skoraj pol Stola – pisal sem o (ob)lasti, o polaščanju, glej moje spise v Pers -, pa ideologi, med njimi Izba Mariča, prikrivajo pod Teh žargon, kot je Graf Pij maskiral polaščevalca THa s Pirčevim heideggerjanskim akrobatizmom. Tam bit, tu – Mariča: "opredmetiti virtualno strukturo potrošnje ni enostavno. Totalitarizem mahinacij." Res, ravno arhitekti in likovniki (akademik Jemetz in urbanist Muschitz) čvekajo, da se bog usmili, sami sebe ne razumejo, tako so kunštni.

Prekomentiral sem začetna 2. prizora drame.

Kot so se iz teme pojavljali-oglašali liki **Prgre**, se tudi v **Zogu**; **Zog** in **Prgra** se v marsičem stikata, kot se konec in začetek, oba izhajata iz istega: iz THM-kroga. Didaskalija v začetku 3. prizora: "iz stare odrske zavese" – vse je oder-teater, zapuščeni hodniki zapuščenega sveta, ki je resnica svetlečega se migotanja neona in bliskavic, glej **Hod** – "v nekem kotu se izmota Darko." Pogovor postaja vse bolj prismuknjen. NA je zavestna prevara(ncija): delati se prifrknjen, da bi pod masko naivne božjootročnosti uspešneje trgovali. Pogovor se prekopicuje takole:

Žare: "Predstavim brata. Znanstveno je ugotovljeno, da lahko umreš zaradi padca asteroida v verjetnostnem razmerju ena proti dvajset tisoč." Kaj hoče reči tak stavek? Ni velika večina ldČI jezika – jezikov – v tem (zaradi tega), da Prikr resnico, ki je dejstvo Umora in Destrukcije? Lirika-Lita je blebetanje, če ni razkrinkavanje Umora; ali pa je veličastno zidanje kake Klde, recimo SNara. Ni lepše poezije, kot je **PVenec**; a čemu služi? Zidavi laži. Kaj pa je Nar drugega kot SSL konstrukt nečesa, kar naj bi ljudi – ude tega Nara – motiviralo k velikim dejanjem, jim dajalo smisel, jih angažiralo celo za SŽ, a je v sebi prazen ništrc, celo huje: prevara? Preša je bilo sram, da se predaja Nihu v **Sonetih nesreče**, pa si je izmislil SNar oz. ga razvil na osnovi Lin(hart)ovih zamisli v **Poskusu**.

Že poldrugo Stal Slci hrepenimo po zvestobi SNaru, po ldNSS, ki je SNar, glej ČD in NOBD-SPED. In? Dosegli smo SND (od mojega bisbisnona Ličana, ki je nosil Slav surko, citiral Preša in spremljal nadbiskupa Štrosmajerja na obisku v Slji, prek mojega pradeda Valentina, ki je prevajal Homerja v Slščino, prek mojega deda Roberta, ki je iz navdušenja nad SNarom postal Slavko, do MOča, ki je raziskoval in Zn utemeljeval SlProl. Pri meni (z mano) – MeP, konec – se je projekt sklenil. Še posebej v desetletju po osamosvojitvi. Danes vem, da križ ni rešitev, celo laž in prevara je. Upam si reči, da je danes SNar le še maska, pod katero delujejo-živijo Leoni in ostale kurbe **Zoga**. Zakaj naj SNar še obstaja, če so edini Poz Slci Cižu, Pijbohemi in klošarji? Ni ravno Preš vsega tega že predvidel, se s skrajnimi napori zadržal, da ni tudi on postal zapit klošar? Le IsDti mu je preprečilo, da ni postal Glažek iz **Micke**. Tudi meni.

Katere verze **MVenca** so navajali dozdej v **Zogu**? *Predaja črvom se v svoji volji neznano bitje pod nebeško prho*. Črvi, da; nebeška pa je prha strupa, ki prši spod stropa v Aušvicu. Kdo prši ta dež-strup? ldbog; tudi Katbog; tudi (nad)RazrZg Mrka. Pršijo ga EhrTomec in KaKi; tudi Koc. V resnici se je tudi Preš zlomil v **PKrstu**; prav so imeli Libci, ko so to trdili. (KasO: pretiravam. Črt je postal mašnik, da bi lahko vzdržal – edini preostali mu – stik z Bogomilo. V **PKrstu** ni glavno Črtovo pokristjanjenje, ampak Abs ldDr; tudi za ceno katolizacije. Preš je prišel v bližino Boga. Skrajšava za ime Bogomile je Bog(a). Bog(a) je Dr, celo Abs Dr.) Niso zloma prav razumeli-razlagali, a so ga čutili. **PVenec** je SSL, **PKrst** konstrukt v – skrajni – sili. Kaj ostane? Črvi ...

Muck je natančen v svojem paradoksalizmu, ki je Pervld. Grafit na zidu pravi: *Ujet v krog, se vzpenja proti vrhu, / goltanec božji žge ga z duri, moli, / za vstop med angelov razpadlem srhu*. THM-krog, na vrhu je bog, ki žge-ubija, ne (od)rešuje. Angeli so (raz)padli demoni. **Ne=Pe**. *Odmev v hiši / razrušene svetlobe išče žrtev*. Kaj pa drugega! Vsak bog je Moloh. Kdor se upira – tudi Puč 1958 -, je soigravec boga, ki upornike konstruira – jih potrebuje – kot žrtve. Uporniki niso Her(o)ji in

SŽ, ampak bedaki. Torej je imel Vodušek v **Odčaranem svetu** prav. Žal ni videl Dtsveta; žal je verjel, da je TS edini. Tu se z Voduškom razlikujeva. Za Voduška je bil le FKr; ko je nehal vanj verjeti, se mu je vse sesulo. Tudi jaz sem več kot 6 desetletij – vse Ž – verjel v SŽ JKra; desetletja sem se odpovedoval temu merilu, a ne dovolj, nisem bil dovolj pogumen, odločen, bal sem se, da bom ostal na kahli, hotel sem varnost-zaščito, pa čeprav kot SSL. Danes zmorem odkloniti sporočilo JKra – Križa, SŽ – in ne pasti v OIS-Nih. Muck povzema Krš: *Skroz prizmo iz dreves na sinjem prtu,/ žari krvav obraz, odmev v hiši.* Žari, a kot naivno-plemenita, v resnici bedasta žrtev Sadboga: Očeta. Šele ko bo Čl prenehal biti Oče in Sin, bo mogel izstopiti iz SM razmerja, iz Pervlde.

Kolikšna je Čl moč, če je uperjena zoper Zun usodo? Enaka ničli; le SSL. Magda o Darku: "Zato ima nahrbtnik in v njem magnet. Da bo preusmeril asteroid." Natančno tako. Tak vpliv ima Čl na boga, recimo Judje na Jahveja; ali jaz leta 1947 na KaKija. Rešitev je drugje; a kje? Preroki verujejo kot Darko: "Človeštvo bo rešil pred katastrofo." Mar res? Leon, ki je cinik, ve, kaj je Darko, koliko je vreden, kako ga uporabiti-zaposeliti: "Pravi mrtvaški klovn. Moral bi igrati." Kot vsi, razen njega, Leona, ki bi financiral uprizoritev; Leoni so novodobni bogovi v KplLDPM. Če Darko rešuje svet, je kot nalašč za lik v scenariju, ki ima za temo "uničenje sveta" s pomočjo "vagona z jedrskim razstrelivom".

To ni več banalna municija kot avgusta 1945 na Lj štacjonu, na njegovi ranžirni postaji, ki je K-Zalog. Leon fabulira scenarij: "Kakšno zgodbo imamo zdaj? Namesto ujetnikov", ki so bili 1945 Nemci, ne Dmeci, te smo poklali, "dva agenta". LDPM je svet Agentu 008, Jamesa Bonda, a v Rci Janeza Blonda iz Lovričeve Kode. "Agenta se srečata, ne da bi se sicer poznala." Je mogoča bolj oguljena zgodba, desettisočkrat ponavljana? To je SI Posn Zahčvre. V tem smo boljši od bratov SrboKrobatov: oni Posn PS klanje, mi PM Triv banaliteto. Kar piše v ZahMO, takoj preslikamo, pa vemo: "Kloniranje. In neznana identiteta." Id da, a neznana, da bi se lahko na koncu filma razrešila-razkrila in postala znana. Za posrat! Shit!

Kaj je sporočila Prva sekvenca? Zapleta se, a zaenkrat šele v (po)govoru, v Simnačrtih. Bo kaj iz tega? Se speče kruh iz vsake moke? Tudi če je moka poscana in vatra kot v peklju?

Druga sekvenca; nič ne kaže, da bomo prišli kam dlje. *Atomov simfonija v duši goli,/ spletena v venec aminokislinski,/ lobanja tempelj zatemnjen z idoli:* Natančno tako: misli in verovanja so idoli, Magmaliki, vse ostalo so (amino)kislina, virusi. **PVenec** je tempelj, SLZ-SIZ ga je naredila za Stš, **MVenec** je slika ostankov **PVenca**: atomi in subatomske svet odpadkov.

Scena se iz prostorov opustelega KUDA seli v središče TSa: "železniški tiri. Del ranžirne postaje v Zalogu, nizka zunanost manjše, opustele stavbe:" Opustelost se nadaljuje. Če je zapuščena Kula, kaj koga briga razen Izbov, ki so abranki. Ranžirna postaja pa je ZnaSi za center sveta, kjer elita Dbe (a)ranžira potek dogajanja; ne imenujem dr. Grila zaman za vrhovnega postajenačelnika TSa. Kdor ima (ob)last (KC jo ima, a – po svojem prepričanju – ne dovolj), določa, kam gre kdo: Mrzel na Goli otok, Mirko Košir tudi, Manca Koširca pa za šefico Masažnega salona, ki ima napis: Ljubeeezen, beee... KaKi usmerjata vrnjene Dmce v Halo, v kraške jame, KC pa podpira Franca, ko ta pobija stotisoče poraženih Revarjev.

LD se ima za nravno višjo od obeh EDč. Elita LD se vsem dobrika, LDPM je Zapl kot tak; glavno Maggeslo LDPM je Fasc. Muckova zasluga je, da to fiasco razkrinka, pokaže, kakšen drek je. Dejansko LDPM elita ranžira dogajanje le v kotu sveta, v Zalogu, kjer se miniSlja zoži v sotesko Save, soteska se razširi le tam, kjer je kak

kamolom (Goli otok ali Kresnice), kak rudolom ali premogovnik, Zagorje-Hrastnik-Trbovlje; sprosti se šele pri Krškem, kjer kuhajo atomsko bombo, da jo bodo zadegali na Hrovate-tate. Šele tik pred hrško mejo – v Brežicah, kjer po novem stoluje DSD šef Vizjak (Bezjak, PsHrvat), se ravnina odpre v Abs spravo, ki je mogoča le, ker nad njo – nad neumnimi otroci – gospoduje in jih nadzoruje Katbog na Mokricah, kot zapoveduje Slom, nekdanji klerik po Obsotelju. DSD je dobila vrnjeno, kar ji je zapustil Slom: Sotlovje. Na Mokricah pa stoluje grof Tahi, preoblečen v Mirkuco-Kravca, ki kuje rumenjake v kletih Fgradu. Kdaj že je Reb napovedal, da je Krekova banka božja banka. Leon se zlahka prekrsti iz člana Ptje v Malteškega viteza, kot se je vatikanski veleposlanik prof. dr. rektor Tobiac, rojen na Toplaškem polju.

Tudi Žare je IdČl, mala KrimPlD. Muck mu da govoriti velik monolog: "Zvlekel bom iz tistega kurca denar." Denar kot generalni ekvivalent TrgKplD. A Žare je upornik, torej Hin. Za denar mu je, obenem pa moralizira. Poslanci kot Keleminec nastopajo v imenu revežev, ki imajo po 50.000 SIT plače; zakaj jim ne razdeli svojih milijonskih prejemkov? Sama tartiferija. "Kakšen ogaben razgovor je bil to. O kapitalu! Jebenti. Ostudno. Perverzno." Tako bi se pridušal tudi PePKo, če ga ne bi salezijanci prestrašili; uporaba grdih besed vodi fantka v pekel. Zoper GlobKap je vsak, ki meni, da ima sam premalo novcev. Za DSD ni pravično, da-ker nima ona (ob)lasti; zato je zoper denarnike: ker so iz drugega gnezda, iz Sž armade. Hin je Pervld.

Žare vse pomeša – Infkaos -, a na sistematičen način; s tem vse – vsakogar – razkrinka. "Tudi če bi moral poslušati najlepšo miss Slovenije, kako govori o svojih delnicah, takoj se zame spremeni v starca s tresočim se goltancem." Lepota ni več klas brezinteresna, kot za Kanta, Vebra in Pirca; v LDPM je Lepota (zadnja črka v kratiki RKPLEL) le še denar-Kap. Denar pa je grd kot ostudni starac. Zakaj hoče vsakdo, tudi Žare, denar? Da bi bil K-starec? Kje pa, Hin! Da bi se pomladil, le denar – Kap – pomlaja; tako mislijo. Pervkrog.

Miss lepote in tresoči se starac sta isto, Id. On "srka mozeg iz kosti", Sadbog Moloh, Oče. Njej pa "se iz pizde cedi zadovoljstvo." Njemu "pride, izsesano stegnenico porine v rit." Brata odklanjata ta Pervsvet. Zato sta pravičnika-anarhista, skoraj PePKova AnGlob vojščaka. A Kana, NeČi žrtvi, SŽ: "Se bo treba zažgati. Pred tistim studiem." Siska Palacha? Ne. Palach realno Posn Husa, ga aktivira; ga Ponot, nato obrne navzven. Sica – brata – pa le govorita o SŽ. Ptja je vedela, da ne sme delati iz Sžov SŽ. Zadnje SŽ so bili tik po vojni pobiti Dmbci. Na Golem otoku se ni ubijalo, Goli otok ni proizvajal SŽ. Nihče ne ve, kako je umrl Košir. Morda pa mu je spodrsnilo na bananinem olupku in je tresnil z bučo ob skalo, flop in konec? Znano je, da sta prinašali sestrici Tomšičeva in Šentjurčeva vsak prvi četrtek na Goli otok zaboje banan in jih delili nesrečnim Sizifom, ki so valili skale navzgor in navzdol. Za vsako skalo eno banano. Futrali sta jih kot osebje Karitasa, kot sestra Rodetova, ki banano celo olupki, preden porine pspenis v odprta usta – Žare bi jim rekel: pizde – turistov na sončnem Jadranu, na toplém otoku pod Velebitom. Sončna stran Alp, sončna stran morja, plavega Jadrana.

Obujanje spominov na Goli otok je črni humor. Brata vesta, da Golega otoka ni več, ne Sovjetov, ne njihove okupacije Prage; SŽ je le še zlahjana pesmica o JKru na križu. Žare: "Ne serji ga. S tem zažiganjem pred televizijskim studijem nisem mislil resno." Sem realist, pragmatist; vem, česa sem zmožen: vere v tebe kot odrešenika sveta. "Če ti greš, kdo bo preusmeril asteroid? Madona. Magnet sam ni dovolj." Res ne. Magnet je le konjska podkev, ZnaSi za srečo. Deloval(a) je

v ČD (v **Kdor prej pride, prej melje**), v LDPM ne. Je kdo, ki res verjame v astrološke obrazce, s katerimi so napolnjena MO? Kdor danes v kaj verjame, ve, da ne verjame v nič. Vsi se delajo. Delamo? Tudi jaz? Naj vse, kar pišem o ostalih – o tepcih -, preusmerim tudi nase? Je – bi bila – šele to PriPra ARF-AK? Torej IsDč na osnovi ARFDča in AKDča?

Vse je blazno, vse v Infkaosu, pa vendar: je v naslednjih verzih sled Dti? Žare bratu: "Ti si nor. Dovolj nor. – Bere z vagona, ki pelje mimo. *Izginja vase, a se v ognju vrača, (od truda mavričen, ovešen z žulji, / drugačen, nosi sebe in svet v culi.* Je le Dgč ali še – vsaj v zarodku – drug (Dr, Dt, Dg)? Kako vedeti? Ni točke, s katere bi se dalo vedeti. Ta točka je le Dt, ta pa je nedostopna s stališča-gledišča IdMa. Dt ni zunaj planeta, kot za Arhimeda njegova točka v vesolju; Dt je drugje; drugje pomeni ravno tam ne, kjer kaj je, kjer kdo misli, da kaj in kdo (tudi bog) je. S čim se more torej Čl približati Dti v sebi in drugje, da bi se našel kot DrČl?

Muck se zaveda vprašanja, ki ga zastavljam, zato piše tako paradokсно Inf nenavadno. Jasno je, da z njim in takšno Lito niso zadovoljni tisti, ki hočejo imeti vse na dlani, vse številke zadnjega stanja na borzi pregledne in fiksne, da bi lahko (iz)računali profit (zase). Kdor se odpove profitu, kdor je pripravljen še plač(ev)ati za to, da bi smel v RazReše, ve, da je smer pravega Isa NejDam, ne k Arhimedovi točki, ne k bogu, ki je prevara za slabiče. Muck ostaja pri Darkovem klicu: "Ne parabola, hiperbola!"

In kaj je ta hiperbola, drugo ime za paradoks – Žare: "Dvoje časov gre skoz mene. Hkrati skoz atom in skoz črno luknjo. Kvarar! Pulzar!" Žare ve, da je to vse fikcija. "Ampak. To je vse mrtvo! Kje so dobra dela?!" Fija-Tija vesta, da objektiv(istič)na Zn ne zadošča, potrebna je Et(ika). DgTija ve, da dobra dela ne zadoščajo; to je vedel že Luter. Prav je, da jih delamo. (Pravkar sem preusmeril 300.000 SIT svojega avtorskega honorarja na tri slepe otroke, za nakup brajčnega računalnika ipd, a to je le čiščenje duše, le solidarnost, ki blaži, a v temelju ne spreminja TSa v kaj ustreznega.) A so paliativi, pomembni morda za Pske, za bistvo sveta pa ne. Naj Pski še tako trpijo, zmerom imajo možnost oditi (Sm), njihovo Trp je časovno omejeno. Ogabni TS pa kot THM-krog ni časovno omejen: od prapoka h koncu, ki se RA v novi Anprapok; to je pekel: VS. In to VS ima Ravnjak za PsiTero?! O bože bože! **Flet** je pošastno SSL!

Muck zaenkrat ne pride nikamor. Tega se zaveda, a hoče najprej zreducirati blaznost TSa v MeP nesmisla. Šele nato bo mogoča rešitev; če bo mogoča. Treba je imeti neznanško potrpljenje. Patienza. Perserveratio. Do tedaj pa artikuliranje Infkaotičnih paradoksov, ki so v bistvu Pervld. Žare: "Tebi je vseeno. Ti si izven vsega. Kot Bog. Če bi takšna oseba bila. Évo. Svet je prekrasno ustrojen. Ampak v njem manjka neka oseba. Ti? Ti si Bog. Jaz pa sem Kristus. He, he. Ne ravno tvoj sin. Ampak od tistega, ki ga zajebava tvoj magnet, sin od asteroida sem. Plus. Minus. Sin, spočet od? Časa, ki ga ni?" Precizna oznaka Infa, iz katerega še ne moremo. Ali pač? Iščemo, morda bomo našli, vsaj kako klico? Na vagonu, ki pelje mimo, bere: *Krohot, vesolja sad, polzi v membrane, / plamteče igle vrtajo po niši, / iščoč jeklena jedra, klice izbrane. MVenec* je napisan na vagonih kot gesla-grafiti. Kdo jih piše? Kdo spušča vagono po tirih, skoz Zalog? Če ne bog (Gril), kdo ostane? Pesnik-dramatik kot namestnik Dti?

Pogojno recimo, da je Cir(il) nekak Poz lik, kvaziPoz, tako Poz, kot je lahko v MuckD. (Napol klošar, nikar pa ne SpoDo, kakor je najznamenitejši Ciril na stvarnem Slovenskem: Pesnik-Polik, Zlc. Muckov Cir je AnZlc.) Cir nastopi in nastopa

takole: "Gremo v bife. Častim. Deci šnopsa, kajlo kruha, založili bomo nekaj gnjati, ne, kaj, pobje, in punca! Z mojim filmom bojo krstili otvoritev novega televizijskega studia. Šefica bo moja nekdanja sošolka Mariča. Jebenti. Včasih se posreči človeku zgrabiti boga za jajca." Povezave med nastopajočimi se vse bolj pletejo in zapletajo: Cir-Mariča. Cir ni Klastzb, ki ne hodi v kino, ki ne gleda TeVe, ki propagira knjižno Kulo.

Ah, knjige. V nedavnem intervjuju s plavalcem Mankočem fant prostodušno pove, da knjig ne bere, da takoj zaspi, če vzame knjigo v roke; da se mu to godi že iz dijaških let. Mankoč prizna, kar je Tip za športnike. In športniki so ZnaSi za prepoznavnost-Ido Slje, ne Janč. Janča forsirajo Kulrubrike v MO, predvsem DSD, simonitski par Vasko Zor, Janč je alibi-maskar; Mankoč, Peterka, Čeplakova, Zahovič, Kuzlišević, to so pravi NarHeri.

Največ o DaSlzbih bi povedala primerjava med Cirovo in Jermanovo govorico. Cir je kot Žug(ič) nekak Prol, medtem ko je Jerman Vodelj Prola; tudi Maks. **Hlapci** in **Kralj** kažejo tisto stopnjo SZge, v kateri Prol še ni emancipiran, potrebuje še Intelelito. Pomen vladavine Ptje je tudi ta, da se Prol emancipira, postane SAKO, na čelo Dže pridejo šlosarji in kurji tatovi, Leskošek in Marinko, gozdni delavci, bolj podobni divjim gozdnim možem kot gozdarjem, Janez Hribar. Kdor govori lepo zborna in SpoDo Slščino, deluje kot arheološka rariteta. Kdor hoče uspeti, mora pičkariti kot Cir. Jebenti! Je tudi to nekak konec, konec jezikovne Kule, padec norme na dno? Ni dno konec? Ali pa začetek.

Začetek? Kaj se lahko začne s takšnimle pogovorom med gurujem drame in Žaretom – Žare: "Ali obrito pičko za kocino." Cir: "O, ho. Žare, pizda ti materna. Ohoho." Umno, globoko, smiselno, to pa obeta, mar ne?

Zgodbo deklasiranja poznam tudi sam. Še se spominjam, s kakšno težavo sem se učil pizdariti, leta sem potreboval, da je prišla kletvica čez moje ustnice. A sem dober učenec, marljiv. Zdaj že pišem, kot govori Cir: cele pasuse v **RSD** napolnujem z besednim Barom. Od zvezd na dno. Je to NejDam? Je res treba tako globoko v kanalizacijo, v čreva-Blak sveta, da bi mogel potem više?

V Franciji ni tako kot v Slji. Tam imajo še elitne sloje, Pl, medtem ko je bila v Slji edina elita In(eligen)ca, Kullzbi, ti pa so od danes do jutri, tako se RR, da so kaj kmalu neprepoznalni. Nimajo Ide, zato tako hlepijo po nji, da bi veljali za Razr po sebi. Se jim ne more posrečiti. Preš kot Oče SNara je nekaj Genam pomenil najvišjo Klasnormo, **PVenec** in **PKrst**, DaSlja kot LumSlja pa je odkrila njegovo zadnjo plat, Hladnik, ki je UProf, njegovo klafarsko-Gilniško poezijo; že moja grupa v Problemih. Tedaj je bil Šel še avantgardist, Slov je utemeljeval na PzMu, na odsotnem bogu, **Svatba, Savna**, od Črtomirja Zorca je v Kranju pridobival Preševe pornografske verze, zdaj pa je SpoDo Rodeurjev ideolog, ki jemlje s sabo v posteljo namesto mladih deklet **BS**, vsako noč prebira SrKosove ZnKarje o **BSih**, se uči starocerkvene slovanščine, da bi mogel zapopasti rajsko lepoto primarnega božjega jezika, vokale z nosniki, o, wie schön, bi vzkliknil v cuker preustrojeni nekdanji strašni Revar Puč! Bajje Ink dramatizira **BS**, Cavazza in Saša Pavček jih bosta recitirala v Kopru v Loggi pod naslovom prireditve: Koper je bil naš – Slski – od vekomaj! Bajje so pravkar odkrili v neki koprski Arishiši v kamen – kot Mojzesove table – vklesan KatKuld program Slova in to iz 4.ega Stola! Arheologija prinaša dokaze povsem novega tipa; bajje so nanje arheologi neletevali že prej, a je Jugošola Ljudmila Hauptmana in Grafenauerjev dokaze skrila, da bi lahko utemeljila kralja Aleksandra, Tita in Rankoviča! Kje sem to prebral? V Janševi

Demokraciji? V JWirkovem Slovincu? Ali mi je to razlagal Pij Cir v bifeju pod Ljublanico?

Kako kaj – med čim – razločiti, če je vse Infkaos? Dno prenese vse. Na dnu ni več razlike med resnico in lažjo. Na dnu je vse isto. Isti=Id. Na dnu je IdM popolno. Na dnu – v sekretu. Slščina kot Stš je sekretitščina kot Strš. Vsa zadnja moja odkritja v **RSD** vodijo k temu zaključku. Kako naj se ne odločam za končanje svojega **RSD** projekta, ko pa čutim, da sem dosegel dno?! Treba je znati reči: Šlus! Zapik! Zapiramo štacuno! **RSD** je zaokrožena. Addio backi in Krimci, poslavljam se! Ne arrivederci, nikoli več vas nočem gledati-srečati; ampak: na veke zbogom!

Muck predpostavlja za vsakim Krimcem drug lik; Dra? Žare ni le Darko pa Klavs pa Nikolaj; je tudi Žare, ki ima Dgč EV od Žareta. Ne le CirŽug, tudi Žare je Fif: "Leon je šele prasec. Ampak sem ga. Direkt med oči! Staviti sem šel, da ne more imeti pojma, kdo sem. Da imam poleg tega klošarstva še drugo existenco, z njo pa ne samo na gobec, lahko direkt v oči tudi pogledam. In če izgubi stavo, mora dati denar za mojo podporno organizacijo." Can je videl daleč vnaprej: Peter iz **Poha** je tudi klošar, kot **Jakob Nesreča**. Tudi izsiljevalec. Pesnik in Krimec. Petra kot razbojnika je treba vzeti dobesedno. In kot Dv(a) v sebi: trojnika. (Dv sem raziskoval v **Pohu** že 1951 v svoji razpravi, večkrat jo omenjam.)

Pogovor teče v drami ves čas na soroden način. Cir: "Kakšen denar?" Darko: "Staviti je šel čisto nekaj drugega. Da bo nag prišel na otvoritev studia in se nag uscal leonu v usta." Tako je radikaliziran Brétonov projekt, da bo vrgel bombo med razstavljene slike in da bo razrezal Leonardovo **Mono Liso**. Od bombe do scanja v usta sočlu je pot od patosa v drek, od narobeStša v Strš. TeVe studio proizvaja Kula, tako bi rada DSD in Kulster Šel, Muck pa pokaže, kaj je ta Kula: pijejo scalino namesto penine, ko proslavljajo Novo leto. Čez dober teden bo. Jaz tipkam packarije in jih-se komentiram, PriPra Slci pa v spodnji avberski oštariji-bifeju (Km turizem se reče, ker je vse maska) tulijo in se zabavajo. To je zanje Božič: Dn praznik. Dan-noč Miru! Miru v svinjaku. Pleše nadkoznel nag po kaki mizi Pred škofijo ali Pod trančo, Pod Krenom ali nad zaudarjajočim truplom Čloštva?

Kakšno lepo Slščino piše Fif TH; kako ga na laž postavlja Cir, ki Fijo prenaša s ff na Aškerčevi v podzemlje – Cir: "Misliš, da kdaj nisem kakšnemu merjascu zjebal majke, jebenti se spomniš tistega carinika, zgrabil sem ga za spodnjo ustnico in mu jo odtrgal." To pa je že kot v Herdejanjih rožnodolskega umetnika Maksljna, ki je natlačil v kanto za smeti 20 barab in še psa povrh, da bi rešil pijanega Strnišo pred nadlegovalci. "Martin Krpan", kot ga opisuje Darko, ki je "videc", celo "Bog. S svojimi hiperidejami me je pripravil do tega, da sva že za zajtrk načela lastno mater Mileno. Do večera pa požrla drug drugega." Ujeti zaprti nemški kanibal je povedal, da je v Nemčiji vsaj 800 kanibalov; Muck si ne izmišlja. Pojesti lastno mater, to je poslastica. Če jemo pri vsaki St maši – v tem je njena St – boga NSSi, JKra, zakaj ne bi tudi matere in očete? Res da je JKr bolj tečen, je hostija in je triintridesetletni mladenič, starši pa so ponavadi starci s trdim komaj užitnim mesom, a simbolika Pervdejanja odtehta kulinarično plat zadeve.

Skoz Cira podaja Muck panoramo SZge, Fija postaja Slska, kot bi rad Heideggerjev pankrt Urb-Cir: "Z naslednjim scenarijem bom sesul vso to pizdarijo slovensko." Tako se končuje projekt Slova, ki se je začel z Devovim **Belinom** in kranjskimi modricami, Rožnecvitarco, Sejvino, Sejanko. Središče scenarija bo "Martin Krpan, preden zmrzne. In se Krpanu prikaže, cingl, cingl, cesar in vsa slovenska zgodovina naprej in nazaj." To je Zg; potrebna pa je tudi sodobnost, Krita današnje SDbc. "Ampak. Zdaj. Bom še najprej predelal ta scenarij iz Zaloga. Zdaj

bo to science fiction, ampak še zmeraj tukajle", torej RealD. "Na ranžirni postaji", ki je križišče – porodnišnica – sveta. "Priti mora vagon, in v njem je skrit uran 235 ... Eksploziv za takoimenovano umazano atomsko bombo."

Kar načrtuje Al Kaida v Afganistanu, načrtujejo SI anarhisti v Zalogu; tik nad Zalogom se dviguje Janče kot Himalaja nad srednjo Azijo. Zaskrbljeni za usodo Slje se sprašujejo, kako dvigniti njeno Id-prepoznavnost; Muck-Cir predlaga najboljšo Rco: s selitvijo Al Kaide v Zalog, v Polje, v BTC. Tam naj se dogaja KrimZn: "Enega agenta so klonirali. Ne ve, kdo je." Je to – ekstraterestrin? – Cir, Darko, Leon, sam Žare, druga EV v njem? Kako vedeti? Vse se kaotizira v Inf, "pizda, pride z vzhoda. Geslo, njena prepoznavna šifra, je cel niz stavkov", bliže je Izbu tipa Josip Cimperman na vozičku kot Jamesu Bondu alias Makseljnu iz Doline rož, **Doline solz**. (Poznate to Ganglovo dramo? Zakaj ne? Ker propagira Svina le Koruna, ne pa PrezSD.)

Naj nadaljujem z navajanjem Cirove Pijblodnje, ki kot da je ušla iz FilD. Povzema bistvo **Zoga**; razumi, kdor moreš! Tu ni česa razumeti, razen tega, da je svet iztirjen. Pa vemo danes to kaj globlje kot Shakespeare pred pol tisočletja? "Klonirani se stvakov ne zaveda, a jih bo izgovoril. Drugemu pa, z vzhoda, danes mi je padlo v glavo, vpletena je ženska, ena kurba, hočem reči prostitutka", je to Jasmina?, "njemu, v tem z vzhoda sproži ženska stavke, ki se skladajo z geslom", ki ga nihče ne razume. "Zaplete se", i, kaj bi drugega, "dobra prasica, z obema." Fuk, kjer se le da. "Mariča me bo izstrelila v slovensko orbito. Za začetek." Potem pa še v mednarodno, kot si želi Šel, da bi šel po Jančevi poti do Nobelove nagrade. Ne bo mu je dal Nobel, noben mu je ne bo dal. In vendar se šepeta, da jo bodo naslednje leto dobili kar trije Slci skupaj, vsi rojeni istega leta: Tor(kar), Pah(or) in Janč(ar). Baje zaradi asonanc na koncu njihovih priimkov: ar-or-ar. Baje je prav to Al Kaidina šifra, ime za boga kot Neimenljivega. Adonai! Abrakadabra!

Ni prav ta svet, ki ga upesnjuje Muck z verzi **MVenca**? Naj navedem-tiskam verze tokrat kot pesem, prelepi so:

*Ugrizi teme, križ so beli tiri,
ki z njimi blodi mož skoz smer vagona,
nekje v puštinji vrat zavije zveri,
nekoč raztrga niz podob, madona.*

Z zadnjo besedo kvartete – *madona* – Muck vse raztrga, Unič(i); Rad Ira. Na *vagona* se rima "Madona" z ozkim o-jem. Tako preklinja moja kraška soseda; ne deluje strašno, kot ne, če kdo reče oštija. A oštje so vse bolj redke; jih je že skoraj povsod zamenjala "pizda ti materna"; *vagona* pomeni vagina. Lokalnost je prepustila mesto univerzalnosti. Mati kot pizda je dno, od koder se ne moreš več pobrati. Fajront, bi rekli v Belem gradu. Domov! Ali po Ljansko: Dam, kurci!

To je, kar načrtuje LDPM v dobi univerzalizacije-globalizacije. "Totalna socializacija. To je. Ful. Videl sem tega na tone", pravi bivši mornar Žare. "Masterdam", torej spet "dam". New York. "biti vsakdo vsakomur vse. V vsem." Pankaritivnost: vsi vsem očetje in matere in kurbe in ubijavci. Tot Inf. In seveda tudi Krš: "Z absolutnim žrtvovanjem." **Škofjeloški pasijon** in **DrabPas**. In Sestra iz Jelove **Simfonije**.

Slja je res na dnu. Ko to razlagajo DSD St trije kralji (Bük, Brejc, Butelj, novo skrivnostno geslo: BBB), ne verjamem. A ko to potrdi anarhistični Fif Cir, me prepriča: "Križa. Gospodarska katastrofa. Razmontirati državo, saj ni resna." Km na ceste, blokirati komunikacije, naj vzame vse hudič, le da bo SI St pokrajina

ohranjena, na nji kot na turističnem plakatu pa Krava molznica s tonami amfitorubeipsikisline namesto mleka. Narediti Dž za ljudi. Da svet ne bo "več le eden od kapitalskih tumorjev."

Cir bi bil PePKo, če ne bi bil PePKo zaprisežen abstinent, tako so mu zabičali salezijanci, zapovedi se drži, skrbi ga za njegovo belo NeČi dušo, boji se, da ga ne bi bog po nagi. PePKo ocenjuje slab položaj Slje, ker bo po blazem Kütjanu vladal Libec Drn; jaz pa dajem prav Pij Ciru, ki je odločil: "Zato sem spremenil scenarij. Da se konča z apokalipso!" Tako je hotel končati zgodbo Šel, a ga je bilo premalo v hlačah, preselil se je v varno Polo. Cir pa lahko razstreli vse, tudi ladjo, s katero se vozi. Živio Cir! Pridemo k tebi, brata Seja, tudi Videk, pa bomo stlačili vse, kar leze ino gre, v Kanto. Nato pa v kantino vsi, (za)pit! **● svitu zlo!** O zlu svit! Presveta rit. Žare da korono: "U pizda. Si pa kozmopolit!" Tako je, tako bo – Žare: "Asteroid, kjer koli udari, se strese ves planet. In bo Slovenija krvavo jezero." Tot PVD.

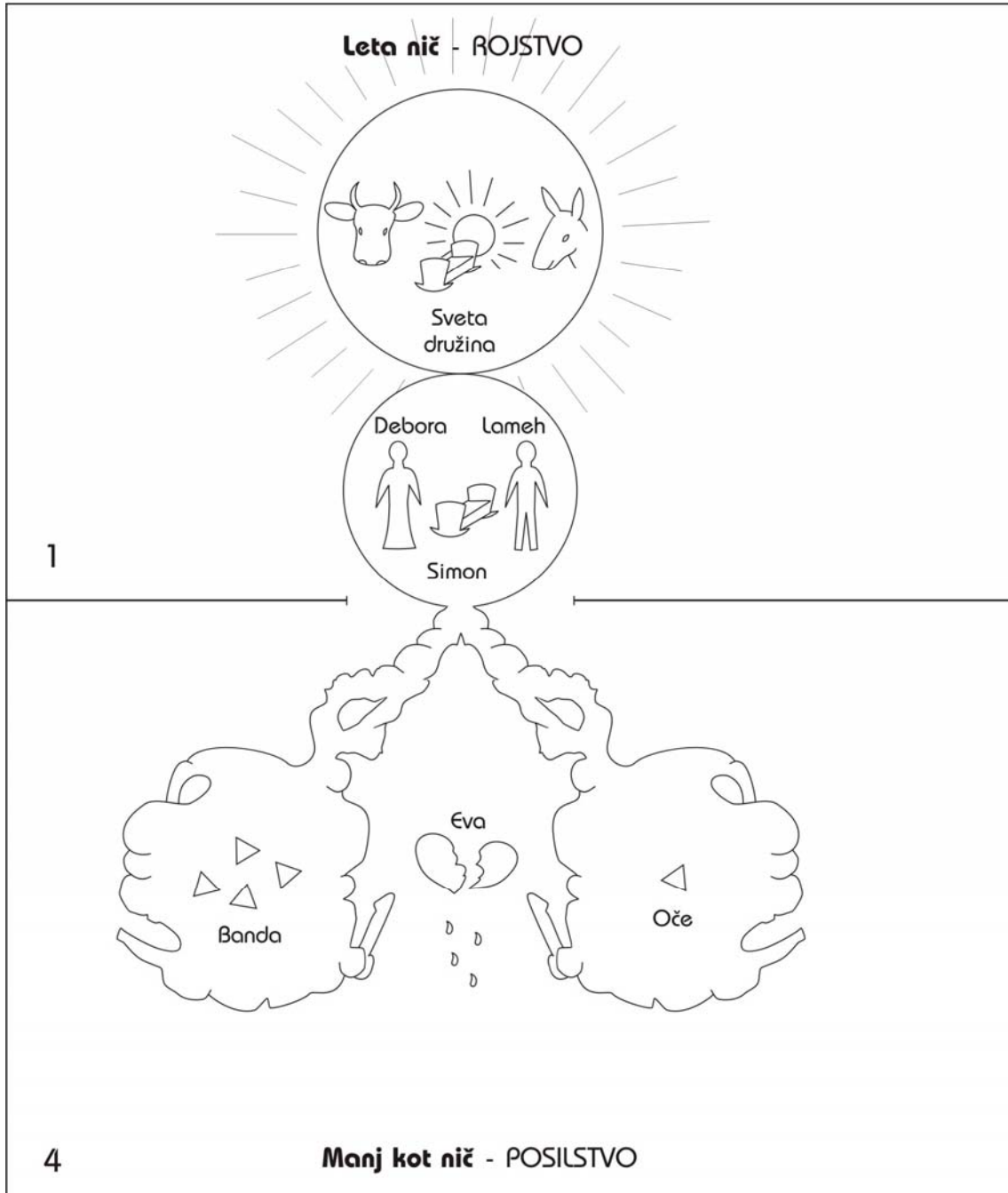
Druga sekvenca se konča s – spet prelepima – tercinama soneta:

*Izstopi sam, v zraku hrum brneči (apokalipsa)
obkroži zbor ga, Kajn in Abel, s koli (umor, Pror)
udarja tak krvi prдавni sreči, (kri-umor, ne kri-rojstvo)*

*kričita Adam, Eva, daj, zakolji,
koščeni prah v žetvi temnordeči
rojenih iz ozvezdij zdaj, nikoli.*

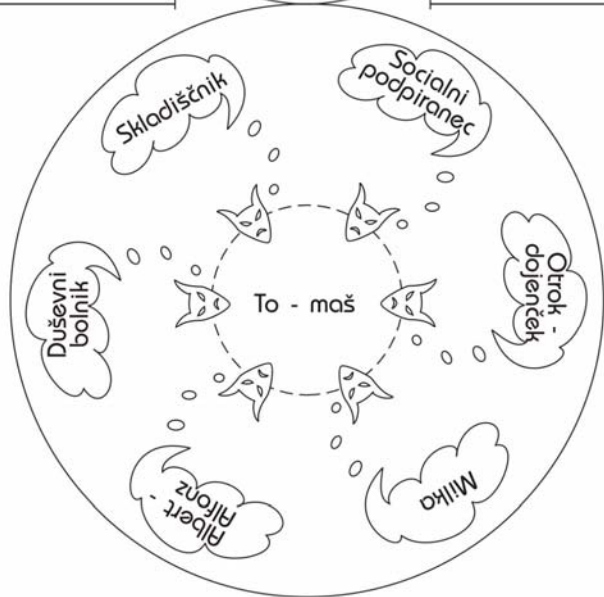
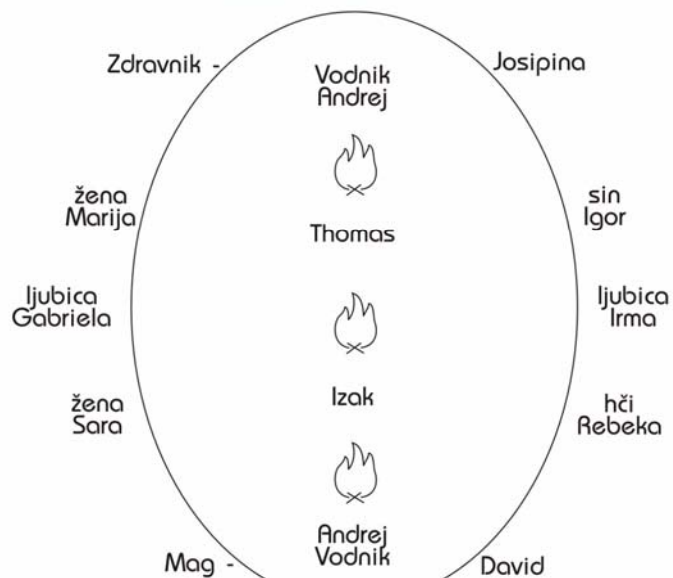
*Na prvi zimski dan, 22.XII. 2002,
na dan Obrata od teme k Soncu*

MODELNA SLIKA

- KROGOTOK

Feniksov let - PREROJENJE

To - ZABUBUENOST

3

POJASNILO k MSSl KROGOTOK

Vsaka MSSl, ki je sestavljena iz več MSI, nastaja dlje časa, iz več različic; to velja tudi za **Krogotok (Krok)**. Za **Krok** je posebej Tip, to se mi je zgodilo prvič, da sva z Al(enk)o narisala MS(S)l prej, preden sem napisal o vseh štirih PD, vključenih v **Krok**, podrobne razprave. Maja sem vrgel na papir šele prvo razpravo pričujoče knjige iz podniza **DaSD**, šele podrobno analizo Rav(njak)ovega **Feniksovega leta (Fleta)**. Odprla mi je toliko novih vprašanj, tem, smeri, da sem v Kanegri, kamor sva se z Alo preselila, kot vsako leto, sredi maja, podrobno preučil še nekatere tekste iz DaSD, uvidel, da se kar "sami od sebe" povezujejo v celoto, v posebno knjigo podniza **DaSD**, saj od znotraj (od Not) interpretirajo-dopolnjujejo **Flet**. Gre predvsem za Vilčnikovo dramo-komedijo **To**, naslovljeno kot skrajšano ime To-maš, in za frančičevo igro **Manj kot nič**. (KasO: ES analize teh dveh dram še dozdaj nisem napisal.)

Najprej sta se mi sestavili MSI **Fleta** in **Manj**; v končni obliki sta postali le dve MSI v skupni MSSl **Krok**. **To** je dobeseden odgovor-razlaga – resnica – **Fleta**; kot da gre za dialog med dvema štajerskima dramatikoma. Zato sem najprej narisal ti dve MSI kot eno skupno. Ko pa sem zadevo premislil, sem začutil potrebo, da ji(ma) dodam še eno – tudi v sebi dvojno – polovico, ta je zdaj prišla na levo stran skupne MSSl pod številčkama **1** in **4**. Ni mi zadoščala le MSI **Manj**. Postalo mi je jasno, da moram ob tri MSI, ki so več ali manj enotne, vse tri so več ali manj iz RMg, postaviti še eno, ki bi jim sicer ustrezala, jim bila analogna, vendar obenem od njih Raz. Kot nalašč sva se z Alo spomnila na Zorka Simčiča zadnjo dramo **Leta nič, en dan potem**, ki ji je ona povzela vsebino že pred leti, a je doslej še nisem upošteval v **RSD**, nisem našel pravega mesta zanjo. Naenkrat se je odkrilo, da je njeno pravo mesto – kot MSI in kot podrobna analiza – ravno v pričujoči knjigi podniza **DaSD**. Zakaj, o tem natančneje v nadaljnjem izvajanju **Pojas(nil)a**. Moja teza: **Leta nič** predstavlja KAvKldo kot dopolnilo ostalim trem obravnavanim dramam, ki predstavljajo tri variante PAvPlde. V vseh štirih primerih gre za Avldo, pa naj se zdi to na prvi pogled še tako nenavadno: zblížati KMg in RMg, pedagoško verskega ZSimč(ič)a in tri očitne AnKane.

Naj začnem s Karjem **Kroka** po opisanem zaporedju, kakor je MSSl nastajala, torej najprej upošteva desno polovico celote.

Naslov MSI 2 je **Prerojenje**; v podrobni razpravi analiziram, za kaj gre, v čem je prerojenje Relnk. **Prer(ojenje)** se veže na MSI **Ena + tri** iz knjige **DaSD 3 (Olje)**, v kateri je narisano-tematizirano prav Prer: St Andreja iz grešnika v svetnika, tako v resnobni obliki Nar pesmi kot v RMg varianti Fritzeve drame **Srčevje**. Prer je sploh ena glavnih osi – PSt – Čl-sveta, ki temelji na FKc oz. na FKristu kot obnovi Pomladnega kralja, na VS. Prer sodeluje tudi v Šelovi **StKrv**, le da se tu ne posreči, in v Sardovi **Nesti**, v kateri je MMB vzeta v nebesa, s tem Prer; glej knjigo **Karji**.

Prer v **Fletu** (Ravnjakovem **Letu**, ki ga pišem **Flet** za razliko od **SLéta**, Simčičevega **Léta nič**) je posebna in HS nadaljnja stopnja na RP, vodeči k takšnim Dv, ki regredirajo k IdAv. St And(rej) se obudi-prerodi, ne Gagik ne general Sveto v **StKrv** (v KAv-Kld) se ne več. **Sleto** dobi v **StKrv** Krit negacijsko podobo. Medtem ko Simč veruje, da je FKrist Vsemogočni bog in da se po pasijonu – smrti na križu – ne le Prer v Abskralja, ampak v tem aktu tudi ljudi odreši, Prer se tu Abs posreči, Šel ne verjame v nobenega boga več, Šel je točka Rad SZ. Šel opazuje, kako se je Kat bog RR v Ncl in Kom bogove, ki so željni krvi, a ne več zmožni Prera, ne prerodijo ne sebe ne objektivnega sveta, ne zmorejo več na SŽ utemeljiti nove Dbe, niso več SŽ. Stš se razkrije kot kletka, glej središče MSI **Nebesa-Pekel (pekel)**, v kateri ni bog, ampak polvolk Bozo. Kar je na MSI 1 **Sleta** krog s St Dn, svetniško-božja Idea Harld, kjer sta MMB in Jožef oz. nadangel Gabrijel oz. St Duh skoznju rodila FKrista, je v **StKrv** – na MSI **Nebesa-Pekel (pekel)** – zapor (ne betlehemeski hlevček), kletka (ne tabernakelj), dejansko Smš.

Namesto ZnaSi Zibelke – Rojstva otroka, odtod naslov te MSI **Rojstvo** – je ZnaSi za polvolka, za Zver, ki bi bila Rdeča-Črna (**Vstajenje kralja Matjaža – Rojstvo v nevihti**, SPED-NOBD), če ne bi bila že oslABLjena, neBOgljena, prestrašena bežeča zver, le še polzver, polvolk, v sebi scvrknjen polbog-minibogec (Bozo). MMB, ki jo na MSI 1 simbolizira krava (govedo je v antični mitologiji Poz, v **Iliadi** beremo o "volooki Heri", na lepo Evropo se spravi sam vrhovni bog Zevs v podobi bika, ki je eden od modelov za Kat boga Očeta), in osel, ki na isti MSI 1 simbolizira St Jožefa, glej isto in enako izvedeno temo v Sardovem **Ženinu iz Nazareta**, tj. o Jožefu, sta v **StKrv** nadomeščena z materjo Karlo in očetom generalom Svetom, s podivjanima pravoslavno-srbskima diktatorjema, nasilnežema, Neg likoma, sposobnima zgolj za Ub-Unič, ne pa za Prer.

Bravec opaža, da ne sledim lastnemu načrtu, ne interpretiram najprej desne polovice MSSl **Kroka**. Se ne da. Kajti nobena od MSI na **Kroku** ni prej, ni prvotna, ni izhodišče. Res sva z Alo najprej narisala MSI 2 **Prer**, a te MSI ne morem komentirati, če je ne vežem na MSI 1 **Rojstvo**; in ta ni razvidna, če je ne vežem na MSI **StKrv Nebesa-Pekel**. Ne le da terjajo same MSI – PD – nenehno referiranje na ostale že narisane MSI. **Krok** je še posebej Tip za to, saj že z naslovom pove, da gre za krožnost te MSSl in samega THMa kot kroga. V MSI 3 – **Zabubljenost** – so ZnaSi oblačkov, ki ponazarjajo Tojeve fantazije-blodnje, narisani kot potovanje urinega kazalca, s tem le še vsebinsko krepijo vrstni red vseh štirih, ki je tokrat drugačen kot recimo na MSI **Ena + tri**, glej knjigo **Kulturno okolje**. Tretja MSI na **Kroku** je postavljena pod drugo, ne pod prvo. Spodnja polovica **Kroka** ni simetrična glede na zgornjo, kot je na MSI **Tri + ena**, ampak je njena zvrnjena zrcalna slika. Namen te Dgč usmeritve je v tem, da je poudarjen krog, samozaprto cirkularno mišljenje, Tip za Prer, v Pog Arh obliki, kakor jo opisuje Fraser v **Zlati veji** in pada Rudolf v **Praznovanju pomladi**.

Je pa to Prer-VS Not(ranje) spodbito, saj je sporočilo pričujoče knjige in same MSSl **Krok**, da je vsebina obeh – za Poz smatranih – Prerov v **Fletu** in **Sletu** Raz, čeprav po formi (skoraj) ista. Ni naključje, da sta naslova obeh dram vsaj delno homologna, morfemsko asonirata: v **Fletu** in v **Slétu**, analogno kot se Simt (simetrično) obnavljata naslova **Leta nič** in Frančičeva drama **Manj kot nič**; dva ničča spet po formi ista, po vsebini Raz, celo nasprotna. **Rojstvo** vodi v Prer vsega sveta, tudi kot objektivnega, Nve, kozmosa, nazadnje v mejni točki Poslednje sodbe, ko se bodo odrešeni RR v nebesa, kaznovani RR v pekel, medtem ko vodi **Prer** (MSl 2) le do takšne Poz Relnke, ki jo doseže Čl v procesu zdravljenja svoje duševnosti z RegTero, znotraj določene in omejene NA grupe-sekte. Prer – v **Preru** – ne pripelje do rojstva – v **Rojstvu** – boga kot Odrešenika, ampak vase kot v PavPldo. Na dnu elipse, narisane na MSl 2, ki bi si jo lahko predstavljali (jo RR) tudi kot spodaj zoženo jajce, kot lijak, v katerega je padel – se je zatekel – Svetinov **Zaratuštra**, ni ne Smš, kot v Božičevem **ZiK**, ne praznina odsotnosti biti, kot je na dnu MSl 3 (**Zabubljenosti**); tu ni le na dnu, ampak povsod okrog samozaprtega kroga avtista To-ja.

Na dnu **Prera** je odrešeni-ozdravljeni – k pravemu Spoznanju dospeli – glavni junak drame, And(rej), ki se v sebi poisti z Vodnikom, Vodnika odkrije v sebi, sam si postane Vodnik. Čeprav je obenem res, da ne bi mogel ozdraveti in si postati Vodnik, če ga ne bi na to pot pripeljala zdravnica za duševne bolezni oz. Mag, ki v tej NA sekti usmerja paciente; pacienti-bolniki so vsi, ki si še niso osvojili védenja o RegTeri. Čl sam – And – si je res Vodnik, a obenem je potrebna sekta, v kateri se nahaja in ki ga štiti, kot štiti FKČ svoje vernike; FKČ je univerzalna sekta. Čl ni nikoli do kraja ozdravljen, morda le tisti Čl, ki postane Mag-Zdravnik, Josipina in David. Analogno, kot potrebuje duhovnika vsakdo, celo duhovniki sami, ki se hierarhično in medsebojno varujejo-nadzorujejo. NA sekte prevzemajo model od FKČ, ta ga je od prejšnjih verstev-sekt, model je Arh.

Na MSl 2 je jasno podano, da je na dnu elipse And sicer dosegel eno(tno)st z Vodnikom (s stališča DgZni z zvodnikom), enako kot jo je Kat svetnik, recimo Jožef v **Ženinu iz Nazareta** ali Meho na koncu drame z MMB, glej Majcnovo dramo **Bogar Meho in Marija**, da pa je še zmerom nekaj zunaj elipse, tj. zunaj Not poti – skoz RegTero -, enako kot je še nekaj zunaj navadne Čl Dne v spodnjem krogu na MSl 1. Tu je KC, na MSl 2 NA sekta, kar je označeno z imenoma Mag in David, oba sta zunaj elipse, zunaj pa sta, da bi mogla štiti in voditi Čla-bolnika.

Šele v MSl 3 (**Zabubljenosti** ali **Bubi**) pride do Rad in Abs samozaprteosti-samozadostnosti Čla-avtista. Zunaj ni nič več; zunaj je nič kot ničes, kot odsotnost biti, ki v tem primeru pomeni Tojev PAv. Kaj je ta Zun nič(es) v objektiviteti, se vidi na MSl 4 (na **Posilstvu-Silstvu**). Tu avtor – Franč(ič) – sugerira, da je nasilje, ki ga zganjajo objektivni ljudje nad Evo, ta zastopa Toja in Anda, manj kot nič; odtod naslov drame **Manj kot nič**. To-maš živi – s stališča DgT in avtorja Vilč(nik)a – v Avniču, Franč pa je prepričan, da je lumBar mladostniških posiljevalcev in še bolj pedofilsko-incestnega Očeta celo manj kot nič. Kaj je lahko manj kot nič(es)? Nasilje. Točneje rečeno: ni manj kot nič, ampak bolj zlo od ničesa, bolj Neg. To-maš se zapira vase, v svoje blodnje. Oče-Banda (štirih posiljevalcev) pa se odpira, niso zmožni živeti več vsak v sebi kot v PAv; odpirajo pa se ne Dru kot DrDru, z LdDr, kot ekskaplan Sergej v Majcnovi drami **Brez sveče**, ampak Dru, ki ga imajo za – ga RR v – predmet svoje sle, Neg čustev, svojega OISa, svoje dezorientiranosti, kot predmet, na katerem izživljajo svojo Krim zmedo; Dra delajo za Ožldo. Ta

predmet jim je Eva, ki je – s stališča Franča – nemalo NeČi žrtev. Dr je zanje zmerom – Strno – le ovira, Sž, pomota, odvečnost, ki jo je treba odstraniti ali v nji SM uživati.

V tej zvezi ni manj kot nič Eva (Čl-Žrtev), ampak rablji, ubijavci-uničevalci. Manj – bolj Neg – od nič je napačna akcija, takšna akcija, ki prizadeva zlo Dru: Evi, v katere imenu je simbolizirana-povzeta vsaka ženska. Frančeva drama je na tej ravni izrazita Krit mačizma, maskularnosti, zagovor Ženskosti kot trpnosti. Ta Eva se obnovi v Muckovi trilogiji **Imena igre**, ki jo bom narisal v pričujoči knjigi **DaSD** kot posebno MSI (HasO: tudi tega nisem še storil), le da izhaja iz Muckove Evi polnost sveta življenja(smrti), HKD objektiviteta, razviti-zreli Dč model, medtem ko je v **Manj** Dč blokiran. Eva je ravno zato NeČi žrtev – trpna -, da ne bi postala EDč, analogna (J)Elku, Nini iz Zupanovega **Rojstva**. FEva je na liniji TD, **Delirija**, Gordane-Gorge, **Pozabljenih ljudi**, Arje, tudi **Balade o črnem noju**, Didi; ni Majda iz Torovega **Gospoda Ponikvarja (Pona)**. V FEvi se regres iz Dv-Ava – na krogu, ki je tudi **Krogotok** – ustavi. FEva je le takšna žrtev, ki ostane v OIS, poudarjeno v S(m), analogno Administratorki iz **Zlatih čevljkov**. FEva je dno-konec človeškosti; ostanejo le še posiljevalci, ki pa so manj kot nič; torej niso; so le na način zlega niča, primerni za odstrel. Točneje: takšni so, da je takorekoč Mor dolžnost Dbe, da jih likvidira, ali obsodi-zapre (DaSDB jih ni, ker je koruptna, bedasta, sama lumlib pokvarjena) ali pa, če se ne udejanji prva možnost, morajo postati predmet fizične likvidacije, ki jo mora izvesti DR, nekak nov SFz, analogen NNczu, ki je Rad iztrebljal sorodne kriminalce. Franč te terjatve sicer ne izvede eksplicite, je pa konotirana, je v Strnem Potu.

FEva pada na dno, na MSI njene solze; FEva je narisana kot razlomljeno Srce, analogno kot sorodni liki v TD, glej **GR 1**. Na dnu je žalost, je nesreča-nesrečnost, je tožba; **Manj** teži v SeH. Na dnu ni ne rešitve, ki jo zagotavlja Rav(njak) vsakomur, ki se kot duševni pacient prepusti vodstvu NA Zdravnikov-Magov; in ni samozadostnosti v samoUžu **Bube (Zabubljenosti)**, kjer je rešitev s stališča uprizarjanega junaka – To-maša – Poz. Na obeh MSI (2 in 3) je s stališča samih (PSt) dramskih junakov rešitev Poz, le da je v **Preru** tudi s stališča dramatika-drame, v **Bubi** ne; dramatik razkrinkuje rešitev Toja kot SSL. Enako razkrinkuje rešitve-početje Očeta in Bando kot Neg tudi Franč, le da se vidi iz same drame, da tudi Oče-Banda niso zadovoljni s svojim življenjem; ne posreči se jim samozadostnost Toja in samonajdenje Anda. FEva pada v ničes, v praznino, nikamor, se ne ujema na dnu elipse kot končni And, ki se zaokroži v krogu Toja v **Bubi**. Franč-FEva ostajata v OIS, le da SeH sorte. V tem sta regres glede na Smoleta in **Čevljkca**, regres v TD (Torkarjevo D).

Franč vidi rešitev problema z obratom navzgor. Franč se ne zaveda, kaj je zgoraj oz. kaj sledi iz Čl usmerjenosti navzgor. Na MSI 4 je navzgorstojenost narisana kot dva erezirana penisa, Tip za posiljevalce (Očeta-Bando). To obliko navpičenja Franč odklanja, ne pa obliko, ki je skrita zadaj za njo; to Franč nakazuje, ne izvaja. Navzgor namreč ne silita le Penisa, kot je vidno na MSI **Srčevja – Ena + tri (1)** -, navzgor so obrnjeni noži, na MSI 4 bi jih lahko dodal; navzgor je obrnjeno delovanje FHC, ki vidi rešitev v nebeškem bogu, v Očetu, ki je Vsemogočen, ne pa reva, kot je v **Manj**. SarD nazorno razkrije, da je Tem Čl smer navzgor: MMB je vzdignjena v nebo, **Nesta**; enako pobite Sž v koncu-Epilogu Vombergarjevega **Razvala** in kandidat za svetnika škof Baraga v koncu Jeločnikove drame **Eno samó je potrebno**. Tudi zato je MSI 1 **Rojstvo** narisana zgoraj, nad **Manj**. Prikazano je,

kaj je resnica PSte – sveta – **Manj**, kam vodi vzpenjanje iz **Manj** v Več in v Abs Vse, kar je nadomestno ime za Nebesa.

Simč idealizira; **Sleto** je Kat agitka. Model St Dne je vir-zgled za vse realne Čl Dn; zato je normalna Čl Dn (zastopajo jo Debora, Lameh, Noema) narisana na MSI 1 kot manjši krog, St Dn kot večji. Kroga sta obe, obe sta IdeaHarldi; St Dn kot taka, Čl Dn postaja po zgledu St Dne Ideald. Kroga kot ZnaSi za Stš sta zgoraj, medtem ko ne Oče (s FÉvo) ne Banda ne moreta predstavljati kroga, živeti v krogu, ampak le v Neg Smšu, katerega ZnaSi je Črevo-Črevesje, sistem blodnjakov, po katerih se pretaka blato. Sperma, ki šprica iz Očeta in posiljevalske Bande navzgor, oplaja tako, to je poanta izbranega razmerja med MSI 4 in 1: Čl, ki se rodi iz te oplodnje, je Strno Neg, Strno more postati SM, kar je KC, oz. KrimBar, kar je Banda. FOče (Frančev Oče) je predlik za Očeta KC (tudi FOčeta v obeh primerih, Frančevega in Fevdalnega), ki je Strno pedofilska. Simč sicer dopušča, da postane kak Čl SM Neg bitje, a to so Sži Cerkve, Komsti kot Gad v Sim**Mladosti**, kot so Komsti že v 90-ih letih v Kremžarjevi **Razpravi**. Manj ko je vsega, kar se oddaljuje od StDne, manj je, po Simč mnenju, Neg ljudi, zla na svetu. Simč poda, da zla sploh ne bi bilo, če bi se ljudje – normalna Čl Dn – ravnali po KC nauku, po St Dni. Zato na MSI 1 ni Neg likov. Trojica Krava-Osel-novorojenček (MMB-Jozef-fKrist) je idila, analogna idilam iz KMg. Simč je na starost regrediral k SarD.

Simč se ne zaveda – živi v SSL, v varnosti DSKC, ki je eho-celica -, da je krog StDne (analogno tudi rešene ČlDn) v resnici oboje: krog PAv Toja v **Bubi** in obe okroglasti črevi, ki sta deformaciji kroga; da je – s stališča DgT – tudi (DS)KC samozaprta v Avldi, le da je KC v KAvKldi, Psk – To(maš) – pa v PAvPldi. Strno med obema ni bistvene razlike.

Takšna ugotovitev je za Simča – za KC – Stsk (svetoskrunstvo), za DgT stvarna. DgT pač noče popuščati Kol SSL(om). DgZn – AnIn v **RSD** -, ve, ker pozna dejstva, da postane Idealožef pedofil, kakršen je bil Sard in je njegov kleriški dedič ekonomoŠpringer in tolikeri v DSKC. Jozef, zgled za svetnika in klerika, je v Krit zrcalu tudi župnik iz **Kralja**, ki tiho dopušča Kantorjev zločin (umor Maksa), tudi župnik Klavora iz Miheličeve **Operacije**, ki ovaja in je perverzzen, tudi padre Giovanni iz Miheličeve **Ognja in pepela**, ki sodeluje v mučenju LR Slcev kot PP oficir OVRE, tudi kaplan Kregulj, ki je, glej Božičevega **Kriša**, vodja Črne roke itn. Niz klavcev in SM perverznezhev-klerikov je v SD dolg, že od **LTuga** naprej, od škofa Hildeberta.

V **Kroku** je treba Ideakld kroga s StDn nadomestiti s pedofilom in posiljevalci v črevih MSI 4 in s PAv krogom na MSI 3. Ideakrog na MSI 1 torej ni izhodišče, kot sugerira Simč, kaj šele zgled, ampak je le ena od vmesnih faz, ki se ima sama sicer za Ideamodel, enako kot se imata za Ideamodela končni And-Vodnik na dnu elipse-vodnjaka na MSI 2 in To v središču na MSI 3. S stališča DgZni so vsi trije položaji ne le analogni, ampak – na izbrani ravni – Id-isti: vsi so SSL. Šele Franč poda stvarnost teh položajev, še stvarneje pa Muck v **Imenih**, o čemer v posebnem **Pojasu** k MSI **Imen**. (KasO: tudi analize **Imen** še nisem napisal, MSI k njim šele skiciral, zato tudi **Pojasa** k nji še ni.) Mirno bi lahko **Krok** začeli z MSI **Prer**, ki je globlja, bolj HKD drža od Simčeve v **Sletu**.

Celo krog v **Bubi** je zanimivejši, bolj HKD od kroga-krogov na **Rojstvu**. To-maš si umišlja celo vrsto Raz figur: Socialno delavko, z njo v zvezi sebe kot Socialnega podpiranca-varovanca, Zdravnico, z njo v zvezi sebe kot Otroka-dojenčka. Ta Zdravnica je resnica RegTer Zdravnice Josipine, Socialna delavka resnica NA Maga

Davida oz. Vodnika na **Prer**, And je v resnici otrok-dojenček, ker se pusti popolnoma fascinirati od Vodnika, kot se Mes-iček od Rav-njaka in Rav od babe-bube budoBizgeca. To-maš si umišlja vse, kar si želi: da je duševni bolnik, da je trgovski potnik, vlomilec-Krim akter Albert-Alfonz. Ničesar ni, kar ne bi mogel – v SSL-blodnji – To postati; 6 figur, ki so narisane znotraj kroga na MSI 3, zastopa vse ostale, dane v SD od Dajavca in Jemavca v Jesihovih **Sadežih** oz. že likov iz Jovovih **Znamk** do Tujke, ki jo je treba likvidirati, v MatZupa **Izganjalcih hudiča**.

To-mašu se posreči že kar v začetku, kar je Andov cilj: izločiti vse Dre, ostati sam kot PAv. **Buba** ne kaže vzgojnosti kot **Prer** in **Rojstvo**; **To** je ne kaže kot **Sleto** in **Flet**; celo **Silstvo-Manj** je po svoje vzgojno, Pot(no) sugerira akcijo DRe, ki naj počisti s Krimbarabami. Le **Toju** vzgoja ni potrebna, To vse ima, sam sebi je – to je bistvo Ava – že doseženi cilj. Odtod popolnost lika kroga. Ta popolnost je Id s popolnostjo božjih Ideablik v StDni – **Rojstvo** – in enako v StDn v SarD, v **Ženinu**. To-maš si predstavlja zle (Alfonza-Alberta, zli so Dč), lahko jih likvidira sam brez nasilja-krvi, le odmisli (si) jih; to je "prednost" PAv.

KAv je manj popoln od PAv – zato je PAv "višja" oblika kot KAv -, ker Kol SSL ne more biti nikoli tako Red na eno samo predstavo, kot je v PAvu-**Toju**. Kld – KC – je sestavljena iz več udov, ki pa je vsak v sebi Strno tudi Psk in celo PO. Kot takšni odstopajo od Ideanorme, od Jožefa in MMB, še bolj od fKrista. To-maš ne odstopa od sebe, ne more odstopati, ker je sam vse, vse (to pan) je on sam; imaginira le ena fantazmatična zavest, Toševa. V KC jih kljub največji eno(tno)sti, h kateri KC poziva, imaginira več, ker jih ima več vsak svoje izkustvo; KC ne more preprečiti vsem njihova Pos EkP izkustva, čeprav si za to prizadeva. MMB je ženska, Jožef je moški, St Peter je €S nekoliko Dgč od St Pavla, Pavel je bil najprej Savel in je celo preganjal Kane, Peter je fKrista v noči pred križanjem trikrat zatajil, na poti iz Rima ga je pri Apijskih vratih celo izdal itn. Vse to ne more doleteti Toja, ki je pravzaprav najbolj Idealik, s tega vidika celo svetnik.

In res se zdi, da skuša DSKC – njeni Mag ideologi od MarTurna (Marjana Turnška) naprej – narediti (RR) Slom(šk)a za IdeaPAvKAv zgled, čeprav se tega ne zavedajo, v njem – v ReSlom – vidijo IdeaKol. MarTurn in DSKC si želita, to je njun cilj, da bi postali vsi, ki smo vsak s svojega vidika, tudi z vidika DgZni realna bitja, le zamisli-izvedbe Idealika Sloma kot središča DSKCe, s tem boga, ki je Vsemogočni. Tako pridemo do spoznanja, da je Vsemogočnost KC boga ena od blodenj-vlog, ki si jih umišlja PAv, pa naj je to To-maš ali številni ideologi FKc, kot so SI JOGŠŠki Matere Crkve. (Crkve pride od crkavati. Ko Čl crkuje, najbolj hruje.)

KC mora zato, ker je KAvKld, zmerom znova – Strno – likvidirati Šže, tujce, napačne, Dre, pa naj so muslimani, Krekov **Turški križ**, protestanti, Aškerčev **Trubar**, Komsti, **Vstajenje**, Libci, Govekarjev **Grča**, **LTugo**. KC Strno nujno prehaja v EDč, glej **GiM**, **Kriša**, SPED. StDn, kakršna je v **Sletu**, je avtoidealizacija, le slika, ki velja za KC, dokler je sama v sebi; dejansko: dokler je znotraj KAv, glej analogni krog na **Bubi**. Ko pa se mora braniti, glej Vomb(ergarj)ev **Napad** in **Vstajenje**, mora duhovnik postati (se RR v) vojak, oficir, Stotnik, Junak, general Rupnik (vse do generala Sveta, ki zastopa KC, glej **StKri**). Idealik ne more biti več Osel-Jožef, blago živinče, celo Obrtnik-Delavec (Tesar); osel se RR v Volka, **StKri**, v Leva (general Leva Rupnika, **JVstajenje**), Tigra ali Kragulja, glej Partljičevo dramo **Kakor pečat na srce**, v Orla, glej ZnaSi desničarske telovadne organizacije, ki je tik pred vojno postajala – po zgledu Ifza in avstrijskega Kfza – vse bolj paramilitaristična. Enako se dogaja s kravo; iz blaze-dobrodušne, ki vsem kot

brezjanska MMBP le pomaga, se RR v razjarjeno Levinjo, kakršna je Uršula v Krekovem **TKrižu**, v SI Ivano Arško, v Iepantsko vojskovodinjjo, v Volkuljo, kakršno je imel za zgled že rimski Arh mit.

In se blazi novorojenček, ki leži milo v zibki, RR v strašnega Sodnika-Kaznovalca, ki je FKrist v **Poslednji sodbi**, glej Michelangelovo poslikavo Sikstinske kapele, tudi FKrista, ki je v Rozmanovi SPED(rami) **Obsodili so Kristusa** Vodja SI DRe in to že med vojno! To je bil pač ideal klerikov a la Kregulj in kaplan Rošker iz Partljičeve **Justifikacije**, tudi semenišnik Lap v Rozmanovi SPED(rami) **Človek, ki je umoril Boga**. Milotvorni Ideakrog na **Preru** se tako Strno RR v zaostrene trikotnike in/ali triangle, trizobe, kakršne so AgrIde; katoliška – vesoljna – KršC se RR v ekspanzivno imperialno KC, ki je v **Eno samó** le povrhu maskirana z alibijem pokristjanjevanja – točneje: le pokrščevanja – poganov, Indijancev.

Na **Silstvu** je StDn-KC precej nemočna, Oče in Banda sta nebogljena, medtem ko Rav razkriva že precej bolj AgrKC, ko uprizarja izgon Judov pod konec 15-ega stoletja iz Marburga (Maribora, iz avstrijskih dežel). Nesreča, ki zadene Andov prejšnji lik, Izaka, nima le subjektivnega Pvt vzroka (ni le v SŠu njegove žene Sare), ampak enako objektivni Db vzrok v cesarjevem odloku, v preganjanju Judov kot Dgčverujočih, kot tujcev; ta odlok je Mor-versko alibizirala ravno KC. Dapapež ima nemalo razlogov, da prosi za odpuščanje zaradi preteklih zločinov, ki jih je zagrešila KC.

Rav je v tej upodobitvi jasen. Ne preganja-likvidira le NNcz, ko ubije Andov prejšnji lik Th(om)asa, ampak enako FK. Kolikor je medvojna KC podpirala NNcz – podpirala pa ga je, z njim ni le od Zun(aj) sodelovala, ampak se je z njim v marsičem tudi Mor ideološko strinjala (recimo v njenem skupnem AnKu) -, je likvidirala Thasa-Anda tudi ona. Le ES Anda ne, ker po 1945 KC ni na oblasti. Rav sklepa per analogiam – najbrž ima prav -, da bo KC spet likvidirala, ko bo na oblasti oz. imela moč za to. DSKC terja znova Tot oblast nad vso SDb oz. nadzor nad Pol silami – strankami -, ki bi to oblast izvajale; s tem bi imela KC čiste roke, enako kot jih je hotela imeti judovska Cerkev, ko je od Rimljanov terjala smrt za Jez(us)a, glej Mrakov **Proces**, lik Kajfe.

KC ve, da se mora zmerom znova – Strno – angažirati v TS bojih, ki so SV; SPED, **Napad**; MSI, ki razkrivata Strno nujo Cerkve, sta recimo MSI **JVstajenja** in Zupanovega **Rojstva v nevihti**, glej **GR 2**. KC ve, da se bodo SV nadaljevale do Poslednje sodbe, ker je Čl podložen hudiču, glej Debevčovo dramo **Žid**. Rav pa tega ne ve oz. noče vedeti. Rav misli – to je njegovo SSL -, da je njegova NA končno našla Abs rešitev za Čla: če se bo Čl držal nasvetov Zdravnice Jos(ipin)e oz. se podredil nauku Maga-Vodnika, seveda po lastni Sv volji, bo prišel do stanja, v katerem bo neodvisen od Zun zla, od Sžov, od hudiča. Rav ne ve, kaj dela, kam drsi: v Av, kakršen je narisana na **Bubi**. Zato je črta, ki sicer deli MSI 2 od MSI 3, na sredini prekinjena: dno elipse-vodnjaka, ki naj bi bil po prepričanju Rava vir Mag védenja, se dejansko stika z PAv krogom **To**-maša. Enako kot je odprta-prekinjena črta med MSI 1 in 4, le da je med tema dvema MSI zveza narisana celo kot cev. Cev sugerira, da je med Bando-Očetom (**Silstvo**) in Dno (**Rojstvo**) direktna povezava: da Banda in Oče izhajajo iz Dne, celo iz StDn. Morda je FKrist-novorojenček Pot(no) FÉva, Krava in Osel, ki se RR v Volkuljo in Leva, pa sta zanesljivo starša Bando-Očeta, tj. Čla, če ni Abs NeČi trpna žrtev. FKrist ni Abs trpna žrtev, kot sem opozoril zgoraj; ni, ker postaja v KMg Kaznovalec, tudi Klavec, Kregulj v **Krišu**.

Prer – MSI 2 – ima na vsaki strani samozaprte elipse narisano Peterico; s tem je poudarjeno, da je teh 5 ali 10 (kakor gledamo) ljudi zunaj prave poti, tudi zunaj Anda, kolikor postaja PČ (pravi Čl). Dokler je And napačni, zmedeni, ES Čl, je vezan na Zun okolje, na Dre, je od soljudi celo odvisen: And od žene Marije, ki jo nepremagljivo ljubi, čeprav ga je ona zavrgla; Izak od žene Sare, ki jo enako usodno ljubi, Thas pa od ljubice Irme, ki postane njegova usoda, saj je nanjo ljubosumna druga – zgolj telesna – Thasova ljubica Gabriela; ta ga izda NNcz agentom. Tudi ljubezen Anda do sina Igorja in (kot Izaka) do hčere Rahele, Anda (Čla) obremenjuje. Ravova teza je: dokler je Čl odvisen od Dra, ga breme pritiska navzdol, v nemoč, v neSv, v OIS; takšen je And, dokler ni ozdravljen. – To ve To-maš že od začetka, zato ni navezan na nikogar, nikogar v njegovi zavesti-blodnji sploh ni. Tak Ideacijl ima KC, a ga ne more udejanjiti, ker je KC Kld in ne Pld.

Rešitev – odrešenje – je po Ravovem prepričanju za Čla v tem, da se Čl odpove Dru, ne le okolju, ne le takó, da postane do okolja SAPO, ampak tako, da se odpove tudi ES Dr(ugim), And ženi Mariji, Izak – naj bi se, če bi se hotel rešiti – ženi Sari, Thas ljubici Irmi. Čl mora ostati, po Ravovem prepričanju, sam. Vendar ne OPsk, tak je ravno tedaj, ko – ker – je odvisen od Dr(ugih). Med bitjem za Dr (bitjem, ki prakticira LdDr oz. udejanja načrt: biti Dr za Dra Dr) in OPskom izdeluje Rav držo, ki da štiti pred padcem v OIS; strah pred tem padcem je za Rava glavni. Celo Franč ga bolje vzdrži; zateka se sicer v SeH, a ostaja v tem odprt, medtem ko je Rav bistveno bolj šibak od franča, skriva se v Mag gesla, ki ga fasc(inirajo); teh v **Manj** ni.

Rav se slepi, da postane na koncu zdravljenja And Sv Čl, suveren, (od)rešen, močan, medtem ko mu Vilč podrži zrcalo in mu pove: And se RR v To-maša, v tako Rad PAv, da ni več niti jaz (subjekt), ampak ono-to-reč: fantazirajoča reč, nevtralno, ki blodi. (Beseda To ima dva pomena: To-maš in to-le, kazalni zaimek, reč namesto Čla.) Ravove želje se razkrijejo kot narcisoidne. Celo huje: tudi Rav Strno likvidira vse, kar ni on kot PAv; odpravi ženo, ljubico, svet. Rav misli, da se z RegTero spušča na dno vodnjaka žive vode-Resnice, dejansko pa pada vase kot v PAv: v samozaprti krog **Bube**.

Leva polovica MSSl **Krok** se vzdiguje, od Smša k Stšu, od Blata k Blodnji, od Pekla k Nebesom, desna se spušča: od Čl zapletenosti v TS, v medosebne odnose, začetni And, k očiščenosti Čla, ki jo doseže v Abs PAvu. Ta Abs končni PAv, ki je na **Bubi** krog, se v naslednji MSI – v **Silstvu** – razkrije kot črevo: Avnebesa kot pekel. Izhod iz pekla se zdi ljudem dvig, saj imajo pekel za najbolj spodnji prostor; posiljevalci – Banda – živijo v "malem kletnem pajzlu", kot označuje topos dogajanja franč. Podpodje, Podtalje – azili tega tipa – so (ne le) v SD podajani kot najnižje stopnje-ravni, odkoder mora Čl navzgor, glej prebivalce **CanVide**, Dioniza itn., Jožeta Kranjca **Katakomb**, Tineta Debeljaka **Črne maše** in Vombovega **Razvala**, kjer Dmbci, vrženi v kraške jame, plezajo navzgor, da bi se rešili, nekateri se, Vinko v **Razvalu**. Enako prideta iz jame Blaže in Nežica v Novačanovem **Nadžloveku** itn. Model toposa je arhetipski. Posnet je po vzdigu Fkrista ne le v nebo z gore Tabor, ampak že po vzdigu iz groba, glej Mrakovega **Evangelista Janeza**, oz. po MMB, ki jo dvignejo angeli po bogovem naročilu iz groba oz. iz mrtvosti, s par, glej **Nesto**.

Krok ponazarja tudi ta vidik kroga: ena stran pada, druga se vzdiguje. Ena drža-PSt veruje, da se more Čl rešiti – in celo edino s tem – s ponikanjem vase, z odpravo vsega, kar ni on, **Flet**; druga veruje, da se more Čl rešiti – in celo edino

s tem – z dvigovanjem v nebo, najprej z dvigovanjem navadne Čl Dne k StDni, nato StDne – vseh pravih ljudi, odrešenih, z zakramenti posvečenih – v nebesa. StDn na **Rojstvu** se bo vzdignila v nebesa enako kot MMB v **Nesti**, glej MSI **Nebesa-Pekel (nebesa)**. Ker sledi MSI **Rojstvo** MSI **Prer**, pomeni, da sledi Ravovo padanje Simčičevemu vzdigovanju, medtem ko sta krog v **Bubi** in črevi v **Silstvu** na isti (vodo)ravni, ena konec (procesa-padanja), druga začetek (procesa-vzdigovanja). Simt sta si torej MSI 1 in MSI 2 kot tema **Rojstva**, ki je **Prer**; MSI 3 in MSI 4 kot spodnji točki-toposa; MSI 2 in MSI 3 kot tema padanja v varno maternico; MSI 4 in MSI 1 kot tema vzdigovanja v varno maternico. Simt so mnogostranske.

Rav se ne zaveda, kaj počne z realnimi ljudmi (ženami, otroki, ljubicami) in ostalim svetom: da pomenijo njihova mesta zunaj elipse (Vodnjaka) njihovo ničnost, odpravljenost, neobstojnost. So le še spomini, le še nič(es). Rav ravna enako kot To-maš, ki noče vedeti, da so ljudje zunaj njega realni: socialna delavka, zdravnica itn. Oz. Rav ve, da so realni, a jih kot realne odpravlja. Sam jih sicer ne ubija, kot jih Kristusovi desni revolucionarji v Rozmanovi drami **Obsodili so**, kot Kregulj in Rošker. Do njih je tako suvereno vzvišen, da mu je vseeno, če so ali ne; glavno mu je, da jih ni (več) zanj. Morda naj živijo, vendar le tako, da bi tudi sami postali pacienti Magov, ki zdravijo OIS bolnike z RegTero. Le taki imajo možnost, da postanejo Čl; analogno kot so le verniki KCe za KC pravi ljudje. Tisti, ki jih čaka Veprekletstvo v peklu, glej **Žida**, niso (več) ljudje, ampak rod Hudiča-Kače; takšni so Judje, Libci, Komsti, protestanti, mohamedanci itn.

Na MSI **Ena + tri** vidimo, kaj omogoča Prer: RR grešnika Anda v škofa Anda, Neg Čla, ki bo končal v peklu, v Poz Čla, ki ga čakajo nebesa. Isto Prer vzame za motor Rav v **Fletu**, le da ZnaSi ptice feniksa ni več fKrist, ampak Relnk NA tipa. Tu se Čl vrača vase tako, da spoznava svoje napake – blodnje, ki so ga opredeljevale v njegovih prejšnjih življenjih -, se na njih uči in se tako RR v Ideald. Cilj-stanje te Idealde je isto kot v KC, kot v **Srčevju** (čeprav tu na ironičen način), kot v **Sletu**. Na MSI **Rojstvo** le zato ni narisana Ogenj, ker podaja Simčičeva drama (še)le Rojstvo fKrista, ne njegovo smrt, ne fKrista kot SŽ, s tem tudi ne njegov Prer od smrti v vstalega Krista, glej SardD.

Tako si MSI 1 in MSI 2 tudi na tej ravni ustrezata; analogna sta tudi naslova obeh MSI: **Rojstvo** in **Prer**. Prer je ponovno rojstvo; Relnk je Mag teorija o takšnem Strnem ponovnem Preru. Cilj Prera in Rojstva (**Rojstva** in **Prera**) je isti: dopolnitev v Idealdi; **To** jo podaja kot **Bubo**, kot zapredenost v Av-sebi. Šele nasilja, ki jih Strno počne TS – ldB je Strno nenehna Agrd in EDč -, odprejo vase zabubljenega Čla (NeČi fÉvo), s tem omogočijo, da Čl kot trpna žrtev postane (se RR v) SŽ (fKrist, glej Snežno v **SimMladosti**, Stotnika in Vero v **Napadu**, Mojco v **JVstajenju**) in tako osmisli svet, utemelji novo Db, ki je posvečena po KC. Rojstvo se skaže kot posledica Posilstva (MSI **Rojstvo** kot posledica MSI **Posilstva**).

In krog se vrti naprej.

Junij 2000

ZADNJI DNEVNIK I

Trakú na pisalnem stroju nisem zamenjal, čeprav je že močno bled, sem pa vzel nov indigo; vse svoje tekste pišem v kopiji. Začenjam nov(i) dnevnik, patetično naslovljen **Zadni**. Ali bo zares – ES – zadnji, ne vem; Čl pojé neznanske količine zarečenega kruha. Bo pa Zadnji v posebnem pomenu: da naj bi bilo vse, kar bom pisal letos – smo na začetku 2003, prvi dan po praznikih -, pisano z vidika konca, torej zadnjih ali poslednjih spoznanj, pristanka na to, da se moje duhovno, verjetno pa tudi telesno Ž končuje. Morda ga bo še kaj, a če bo, naj bo za nameček kot nekak dodatek, ki lahko celo še poglobi mojo misel, a ne bo več bistven. Vse bistveno naj bi artikuliral, v tem poslednjem naporu volje in ustvarjalnosti, letos. Če bom vzdržal to leto ...

Datumov, kot je to v navadi za dnevnik, ne bom pisal. Niti poglavij ne označeval. Naj teče pisanje sproti, nepretrgano, kot moje Ž in mišljenje. Šele naknadno bom odločil, kolikšen – morda celo kateri – del dnevnika (**Zadnjega**) bo prišel v kako knjigo **RSD**, seveda od t(ist)e naprej, ki jo bom prvo povsem zaključil in dal enemu od AAA v oblikovanje. Koliko bo teh knjig, ki se bodo sklepale z odlomkom dnevnika, ne vem. 9 jih načrtujem kot izdanja leta 2003, letnika, ki naj bi že v celoti izšel v novi založbi, v KK; oz. 8 pri KK, ena knjiga pri SAZU, je že določena, **Sentimentalni heroizem (SentHer)**, o HršD Zofke Kvedrove, napisal sem jo skoraj v celoti že poleti v Radovni, februarja jo bom pripravil za tisk, ji dodal še dve AP dolgi povzetek celote v normalni SIščini, tako za akademike kot za Hršbravstvo, za Hrš knjigo, v kateri naj bi izšli referati z lanskoletnega decembrskega srečanja v Osijeku. Obljubil sem nekdanjemu HršPrilu dr. Hečimoviću, ki vodi na HAZU oddelek za HršD -, da pridem, a nisem zmogel potovanja, tačas sva šla z Alo raje v Portorož. Ali bom tudi v **SenHer**, ki ima kot edicija SAZU posebno naravo, vključil del **Zadnjega**, še ne vem. Do zadnjega si zmerom puščam odprte kompozicijske možnosti.

Kompozicija za letnik 2003 je odprta, kot je odprta vsaka v vsakem letniku **RSD**. Da bi lahko tiskar čez pol leta ali celó čez eno leto začel tiskati določeno knjigo, jo moram imeti jaz danes že kar precej napisano; ko je napisana, moram počakati nekaj mesecev, da dobim do teksta distanco in jo lahko popravim, predvsem tipkarsko, a če so teksti novi, tudi vsebinsko. Nato gre v računalniško tipkanje, tipkarji potrebujejo za cca 30 AP tudi nekaj mesecev. Nato gre v

oblikovanje, ki prav tako traja, saj si AAA in midva z Alo na drugi strani po večkrat pošljemo celoten računalniški izpis, vsaj po 3 krat z namenom, da bi bilo čim manj napak, v oblikovanem izpisu so novi in nevarni (kot možne pomote) naslovi tekstov, prehodi, vrstni red, številke strani itn. Če hočemo izdati 8-10 knjig na leto, je treba torej isti postopek – priprava knjige – vsaj leto dni vnaprej izvajati pri vsaki. Glede na to, da se računalniško natisnjeni teksti križajo, naenkrat ali skupaj prihajajo iz Raz knjig-celot, so v Raz fazah obdelave, včasih pa še kaj v njih zamenjam, ker odkrijem še primernejšo kompozicijo Pos knjige, pomeni, da kroži na leto med mano in sodelavci okrog 300 AP oz. skoraj 5 tisoč strani, od tega vsaka po večkrat. Bravec si lahko predstavlja, kako HKD posel je to, ne le z ustvarjalne, ampak tudi s Tehorganizacijske plati. Nisem le raziskovalec, ne le ustvarjavec **RSD** kot Zni, ampak enako organizator in založnik celote, seveda s precej sodelavci.

Sama založba, ki je napisana na naslovnici vsake knjige, ima v delu celote najmanjši delež; tiskar pripelje na založbo dogotovljene knjige. Založba opravlja le računovodsko-finančne transakcije med subvencijo z MzK in sodelavci, ki jih je treba plačati, tiskarjem, tipkaricami, oblikovalcem; mi trije z Alo in Ajdo vse sodelavce določimo in se z njimi domenimo; z Alo delava vse zastoj. Ravnatelj založbe pošlje prošnjo za subvencijo na MzK, prošnjo sestavim v glavnem jaz, ravnatelj jo rahlo prilagodi. Njegovo delo, mislim na IvSveta, je promile celotnega organizatorskega dela. A zna biti z ravnateljem več težav kot z vsemi ostalimi sodelavci skupaj; zadnje čase so težave tudi s tiskarjem, čeprav je dobil plačane knjige vnaprej – še 5 natisov dolguje -, preprosto ne izdaja knjig. Za delo v novi založbi – z novim ravnateljem, točneje ravnateljico – bo najbrž prišel prav tudi nov tiskar ali celo več tiskarjev. To je še v zraku. Omenjam le, da se vidi, s čim se tudi ukvarjam: z najdevanjem-izbiranjem tiskarja; tipkarice pa je našla, vzdržuje z njimi stik, odloča o njihovih honorarjih itn. Ajda kot moj soorganizator izhajanja **RSD**, mnogo je bližja funkciji založnika od ravnatelja (recimo od IvSveta, ki dela zadnje čase **RSD** celo več težav kot koristi, NDM). Če bravec upošteva že to, kar sem omenil o svoji udeležbi pri izdajanju **RSD** (skoraj izključno na mojih ramenih je tudi pridobivanje subvencij, IvSvet je zadevo skoraj zašuštral), vidi, da je normalno, če sem izčrpan, celo naveličan, hudo utrujen; da sem se odločil za končanje projekta **RSD**; da pišem o predmetu zadnji in **Zadnji** dnevnik.

Ta dnevnik naj bi bil res HKD: v njem naj bi bilo čim več čim bolj Raz podatkov o **RSD**, meni, svetu, o vsem, kar ima zvezo z **RSD**. Finance, organizacija, Teh, snovnost ipd. so izjemno važni momenti. Nekajkrat sem hotel **RSD** že ukiniti, ker me je preutrudilo pričakovanje, ali bom dobil subvencijo (ki pa alimentira le manjši del izdajanja **RSD**) ali ne; odločitve zadevnih organov (MzK itn.) se včasih vlečejo neznansko dolgo, posebno ob zamenjavi ministrov itn. O tem podrobno – ES – NDM. Imam srečo: odkar sta Kulster Pelhan in njegov Dž sekretar Osterman začela sosubvencionirati **RSD** sredi 90-let, subvencioniranje traja; edina izjema je bil Kulster Šel, od tega **RSD** ni dobila nič. Tudi podatek o zgodbi med mano in MBP.

Negotova predvidljivost, v kateri knjigi **RSD** bom začel objavljati ta dnevnik, je tudi posledica tega, da je lani tiskar še posebej dolgo zavlačeval s tiskanjem. Do danes še ni izšla 6. knjiga v letniku 2002, **Pre(ve)z(av)je** iz Pniza **GR 4**, moje Tem delo; kdor bo razumel to knjigo, bo vedel, kaj je DgZn. Za tisk so že pripravljene še ostale 4 knjige, sestavljajoče letnik 2002, dve je oblikovala Aka (**Žrtev za družino**, **ŽrDn**, Pniz **Nastajanje SAPO 3**, in **Krvavi ples**, **KrPI**, Pniz **DSPE 6**), eno Aleš (**Starši in otroci**, **StOt**, Pniz **Nast 4**), Ajda pa tisto, ki naj bi pravkar izšla,

Preze, Pniz **GR 4**; a ta "pravkar" traja že skoraj tri mesece, v sredo da izide, obljublja tiskar od četrta do torka. To je mučenje, ki meji na sabotažo; ne trdim, da je zavestna, a neizid knjig(e) močno ovira izhajanje in pisanje **RSD**. Ravnatelj SGM-založbe se za te reči ne zanima, za mučno natezanje s tiskarjem sva tu le Ajda in jaz in seveda Ala, ki trpi, ko vidi, kako trpim jaz.

Ajdi sem oddal v tipkanje – Ajda posreduje moje tipkopise naprej tipkaricam, ki jih natipkajo računalniško – že 3 prve knjige letnika 2003: **Vstajenje ali rekvijem**, **Vstrek**, Pniz **DSPE 7**, oblikoval bo Aleš, **Razval ali poveličanje**, **RaPov**, Pniz **DSPE 8**, oblikovala bo Alka, **Razgovori**, **Razgi**, Pniz **Dia-logi 4**, oblikovala bo Ajda. V **DSPE 7** in **8** še nisem zaključil presoje o SPED. Ne mislim na ES zaključek-sklep; tega ni, ga ne more biti, zmerom se najde kaka nova drama, ki sodi v Pniz, zmerom nov vidik za presojo, nove povezave. S sklepom mislim na tisto, o čemer pišem v tem **Zadnjem dnevniku**: na mojo zmožnost reči "zadnjo" besedo o temi-predmetu, recimo o SPED. Vem, da bo potrebnih še nekaj knjig Pniza **DSPE**; torej se bo **RSD** nadaljevala še leta 2004, vsaj z nekaterimi knjigami, ker sicer ne bi imela celota zaključka. Oba Pniza – o SPED in NOBD – bi rad končal z dvema Kodama, z Mikelnovim **Miklavževim večerom** in Partljičevo **Silvestrsko spravo**, uprizorili so jo na TeVe pred nekaj dnevi. Obe podajata isto: humanizacijo, banalizacijo, derealizacijo MV SV dogajanja. Oba EDč postajata MimDč, kot sta že postala MV, glej **GiM**, (J)Elka, a zdaj na Dgč način: MV kot vojaka – celo heroja -, ki se med sabo pobijeta-likvidirata, zdaj pa kot smešna, klavrna, brezmočna, zgolj še histerično klobasajoča starca, ki zastopata nekdanjo MV veliko DbZgo v karikirani obliki kot farsa. So pa to izenačitev obeh (E)Dč pripravili že drugi: Goljevščkova v **Srečni dragi vasi domači**, Filipčič, Mōd(erndorfer) itn.

Poseben problem so **Razgi**. To bo prva knjiga **RSD**, ki bo povsem pripravljena za tisk, računalniško oblikovana v zadnji fazi, je pa ne bom dal natisniti. Njen prvi del, ki so ga tipkarice – med njimi so tudi tipkarji – že stikale, obsega moja polemična **Pisma** in **Postskriptume** k njim, namenjene PePKu. Ker sem ocenil, da je le eno med njimi primerno za javnost, to sem vstavil v knjigo **Let na dno**, obenem pa menim, da naj bo dokumentirana celotna moja osebnost, tudi teksti, ki niso na višini – omenjena **Pisma PePKU** so predvsem zmerjanje in ne analiza, so izraz moje pobesnele jeze, čustveno razbremenjevanje -, sem izbral takšno vmesno obliko. Kot dokument **Razgi** enkrat bodo objavljeni, a kdaj, ne vem. S trenutno neobjavo **Razgov** – si – dokazujem, da sem zmožen postaviti mejo med sicer ostrimi, tudi "žaljivimi" teksti, ki pa so analitični, na eni in prečustvenimi, preveč le psihološko zasnovanimi "besnečimi" teksti na drugi strani. Tudi ti vprašljivi sodijo v **RSD**, ker velja: **RSD=TK**, vendar ni vsa **RSD** namenjena javnosti, kot niso za javnost vse misli (sodbe, podatki), ki obstajajo – o ljudeh in svetu – v moji glavi-zavesti. Torej izbiram, diferenciram, se obvladam. (KasO: nenavadno bi bilo, če ne bi spremenil tudi tega načela. Nekaj omenjenih tekstov sem res odložil, nekaj pa vendar sklenil natisniti; nekaj sem jih dodal, **Razgi** bodo šli v tisk, so že v celoti napisani.)

Razgom bom najbrž dodal še en del; katerega-kaj, ne povem, vsaj za zdaj še ne. In: **Razgi** so povsem napačen naslov. Naslov knjige je nastal, ko sem še nameraval dialogizirati s PePKom in nekaterimi; kasneje ga nisem spreminjal, a do dialoga ni prišlo, tudi v tekstih knjige **Razgi** ga ni. So nagovori, a brez odgovorov. Vsaj za omenjeni del **Dia 4** bi bil primernejši naslov **Butanje**. Moja ARF-AK. Ker knjiga – vsaj letos – ni namenjena za izid, ji lahko naslov še temeljito spremenim. Vse je RR.

Katere so še preostale knjige, namenjene za letnik 2003? Iz Pniza **ČD 6: Narava zoper naravo (NvZNV)**, napisana, le delno jo moram še popraviti; prav zdaj končujem iz Pniza **DaSD 5** knjigo **Let na dno** (KasO: **Zadnji dnevnik I** je prišel ravno v **Let na dno**), Pniz pa bi rad sklenil že z **DaSD 6**, z analizo – ne le – Dovjakovih dram. Sestavljam iz Pniza **GR 5** knjigo **Dvojnost**, najbrž začasen naslov; bi mogla že ta skleniti Pniz? Imam napisano polovico knjige Pniza **30-leta 2**, tu mi še manjka naslov. A kje je tematizacija Pniza **20-leta**, tako važnega zame? Tu je še velika luknja v raziskavi SD. Tudi Pniza **Nast SAPO** še nisem primerno sklenil. Itn. Bom res letos zmožel sporočilo, ki ga naj bi nosila **RSD**, zaključiti? A misel na to, da bi moral še leta tako garati kot zadnje čase, mi je neznosna. Le če si časovno omejim svoje delo – a to je **RSD** -, si upam delati naprej. Sicer bi z vsem skupaj končal. Mar res ČI, ki se je predal navdihu IsDtI, nima – ne sme imeti – mej, ne v raziskovanju, ne v naporu?

Pred kosilom sem šel na sprehod, čez kakšno uro dve, proti večeru, bom sprehod ponovil. Ker je več dni deževalo, je na Gradišču, čez katero me ponavadi vodi pot, vse mokro. Asfalt vodi le do žegna; od tam skrenem čez vrh, ki pa je travnat, med samimi vinogradi. Še dobre tri mesece, pa bodo za Veliko noč zacvetele češnje, jabolane, hruške, ves vrh je zasajen z njimi. Z vrha – Gradišča – vidim na vse štiri strani neba; kamor koli se ozrem, je svet odprt. Zaustavim se, s pogledom objemam Slavnik, Vremščico, Nanos, Javorniške hribe, Trnovski gozd, Goljake, Čaven, Kanin, karnske hribe, Furlanske Alpe vse do Dolomitov; pred mano je morje pri Trziču, kras do hribov okrog Lipice.

Srečal sem nekaj vaščanov, si z njimi izmenjal dobre želje za zdravje v letošnjem letu, stare, skoraj 80-letno ljudmilo, in mlade, štirinajstletno sosedo Anetko, ki je vozila brata in sestrico – dvojčka – na sprehod. S Špehovimi sem pomoževal, spraševali smo se za usodo skupne sosede Milaše, "šlogarice", ljubljancanke, za katero je njena hči napovedala, da ne bo čakala Novega leta, razsevky raka po vsem telesu, a se še upira Si. Je blizu 84-let, že pol Stola le z enim krilom pljuč, a kadi kot Turek, morda šele zadnje dni ne več. Živela je v izredno težkih razmerah, bila neznansko vztrajna, odporna, močna osebnost. Poleti je odšla ena – spodnja – soseda, Zora, ob žari sem ji govoril pred vaško skupnostjo, zdaj bo odšla zgornja soseda, bili sta rivalki; odkar sva se z Alo preselila v Avber, je umrlo že pol vasi. Duh, jezik, stil, vse se je spremenilo, zamenjalo.

Bravec čuti, da ni v mojih besedah nobene ostrine, ne pikrosti, ne Ire, ki mi je sicer tako pri srcu. Mar pišem pusto, ker nimam navdih, ker pišem iz volje, nekakšno zadnje poročilo? Sem res že tako utrujen, da se to pozna na stilu-jeziku? Do soljudi tale hip ne čutim ne močnejših nagnjenj, ljezni, ne Sša, jeze, odpora, nič. Sem le korekten, SpoDo? Kam se bo obrnil ta **Zadnji dnevnik**, če ga bom pisal kot uradnik brez čustev? Ali pa mora biti zadnje poročilo računovodsko?

Gledam skoz okno, na njem so še železni križi izpred Stola in več. Pred mano pogorje Grmade, meja z Ito, vmes dolina. Deževati je sicer prenehalo, na obzorju se svetlika, a sonce ne predre oblakov. Svetleje je kot prejšnje dni, na borjaču se pripravljajo že zvončki, da bodo pognali-vzcveteli. Ker sem telesno tako slaboten, da ne zmorem niti hoje po vegastem travniku, z Alo nisva šla pogledat, če že rastejo prve trobentice; ponavadi jih najdeva že za Silvestrovo, seveda na najbolj prisojnih pobočjih.

Sentimentaliziram? Če namerava biti to duh-stil konca, potem je bolje, da ne napišem niti vrstice več! Mar bom sledil Tor(karj)u, tistemu, kar najbolj Zanič? Morda pa se mi bo odprlo; začeti je najteže. Ta hip čutim, kot da me pokriva betonska plošča, tako negibno mrtvega duha sem. Do kdaj bom uspeval, če bom vztrajal? Največ stavim – odkar se poznam – na vztrajnost. In res je zmerom prišla po vztrajnosti tudi svežina kot nagrada za zaupanje-vero. A enkrat mora biti tudi t(akšn)ega ustroja konec. Ko se bo snov zmartrala, bo tudi duh usahnil. Je mar že?

Od časopisov kupujem le še Stop, naročil sem se nanj, zaradi TeVe programa. A Stop odprem šele na tisti strani, kjer se začno podatki o EŠ programih. Kakih 30 strani prej pa je fotosov s kratkimi informacijami o TeVe in filmskih zvezdah, tudi o domačih pop pevcih-pevkah, o svetu entertainmenta, ki vse bolj prodira. Nikoli nimam časa, da bi si te uvodne strani ogledal, zato Stopov ne mečem stran, nabral se mi jih je že cel kup. Večkrat sem sklenil, da posvetim dan le prebiranju-gledanju tega časopisa oz. seznanjanju s tem delom DaSlova, a ne pridem do tega oz. le mimogrede. Čeprav je važno. To je svet, ki smo ga skupaj z MGG-MBP v 50-ih in 60- letih odklanjali, nakar so oni – v 70-ih in 80-ih – vse bolj lezli vanj, skoz Polo, jaz ne. Na Špiku-Drulovki sem – od začetka 70-let – zidal svoj Altsvet, z **RSD**. Zgodilo se jim je, da je svet pop-imidža – Db zabave – naredil tudi Polo za sredstvo; da se je bistvo momentanizma (Pučeva vrednota), Fasce (Šelova), vplivne navzočnosti v MO (Ruplova) najučinkovitejše izrazilo v Kuli videza-kulise-scene, v katero se je zreduciralo celo Umet Gled, v obup IvSveta, ki bi rad ohranil glamour podob, a v Klas teatru in zato, skladno z Urbom in DSDKulo, vztraja pri Slov-Naru, pri Nar duhu, pri SI substanci kot alibiju. Kula oz. bit kot alibi? Z mojega vidika je to Sim na kvadrat.

V Stopu – podobno kot v NeDelu itn. – veljajo le ljudje, ki so nenehoma – Strno – na razpolago Žurstom; dobijo, kar potrebujejo (popularnost), ker dajo, kar so in imajo: sebe. Na 3-strani gledam izbrane sličice najpomembnejših: prav dobro gredo skupaj. Na vrhu Miša Molk kot šef TeVe organizirane zabave, tokrat še posebej zagovedna, v sredini Magnifuca in Shatzi, dva LumZapl predmestneža, dušo mi napolnjujeta z gnusom. Spodaj pa ekonomist in rektor Mencinger, ki sem ga nekoč cenil zaradi zdravega razuma, zdaj pa sem do njega vse bolj sumničav, kaže se vse bolj kot provincialni modrec, ki gleda na globalni svet z jeseniško-blejske perspektive. (Prav ti ljudje so liki, ki jih uprizarja DaSD kot Koda, Möd v **Limonadi**, Fritz v **Lipicaniji**, Goljevščkova v **Vasi**, MatZup v **Pianistu**, že File in Rudolf.) S temi mojstri so narejeni intervjuji; s kom še? Z Darijem Zadnikarjem, AnGlob šefom, in dr. Čeferinom, velikim advokatom pravno problematičnih. Vsi imajo skupno potezo: najbolj so vidni, znani, najbolj uspešni v Dabžu.

Strno zakonito: vse se je podredilo MO-Sim svetu (v Dv): ne le TeVe, enako univerza, odvetništvo, Reva. Zadnik je karikatura KaKija, Čefur Tume in Prennerjeve, Menc Šerka. Šerko in Plemelj sta dajala SNaru smer, Molkova ga RR v močvirje. Njena objavljena reprezentativna izjava (novoletni Stop): "Življenje srkam z vsemi živčnimi končiči". Kdaj bo prišel čas, ko bo dama spoznala, da je nasrkala? Menc zganja križarsko vojno zoper NATO: "Povabilo v NATO bo treba vljudno odkloniti." Ni pretežen del SŽurstov zopernatovsko nastrojen, ker se zdi to "in", nadomestilo za nekdanjo EDč SV-Revo? Mir pomeni Fuk, Menc je maska za Magnifuca, čigar model je še pred pol Stola šlogal kje spod kakega romskega šotora ali kolibe in pel razcvetajočim se cigankam, danes pa je SI Narmaskota. Je čudno, da me je sram biti ud tega Nara? Imeti na razpolago le dilemo med dvema pesnikoma: Menartom in Magnifukom, med ČirZlcom in molčečo Podgano, med rektorjem

Kozjega dola in PePKom, ki bo Prof za patologijo Slova v od pamtiveka naši Capod'istrii?

Na naslednji strani so slikani dozdajšnji imetniki Viktorja-Oskarja za Ž delo; seveda ne ta pravega Oskarja, ampak SlovRce, začeni s TOFom (in spet Molkasto, povsod se zraven prislini, kjer se le more). Vsak daje izjavo v stilu: Viktor mi pomeni veliko, Konv stil in pamet, srečen, da je hlapca nižji Pl nagradil s flašo cenene vina. Višji Gosi za Sljo niti ne vedo; menijo, da je nekje med Slovaško in Slavonijo, tj. v ruskih stepah. Na naslednji strani je spet Mišolovka, še z večjim portretom; kaj so ti Žursti res tako odvisni od nje – kaj jim daje? -, da jo tako vztrajno reklamirajo? Mačka razlaga o svojem Sekžu; ne, ne bom bral. Nisem ljubitelj mladoletnic, razpadajočih teles pa tudi ne.

Zadnik pravi, da je "samo del civilne družbe, ki ima nalogo kontrolirati oblast." Mi zadošča, točno takšno je njegovo mišljenje-stališče. Med njim in SpoDo člani Dbe je le razlika PsAlte: oboji so le deli Dbe, globoko v IdMu. Da je tako z oblastniki, razumem; a da enako mislijo tim. alternativci? Da so brez posluha za IsDt? Da postavljajo nasproti represivni Dži (ne razločujejo med Tip StITot represijo in ZahKpl represijo, ki omogoča Sv Dgč drže) CD (civilno družbo), ki je anarhičen privesek in olajševanje Dže?! O tem je vse že povedal Foucault v **Zgodovini spolnosti**; pred četrto Stola sem njene ideje vnašal v SI misel. Zadniki so epigoni, a ne zadnji; UmKp jih je povsem pritegnil, posesal, uporabil, v njegovi službi so.

A ojoj, vse to sem že večkrat povedal. Naj bo **Zadnji dnevnik** ponavljanje? Sporočam, da sem ostal pri isti Krit distanci do OdDbe, do Tsa. A to sporočilo je premalo. Zadnja misel mora biti tudi nova misel. Branje Stopa in Kar podobnih pojavov mi ne daje navdiha za novo misel. Končajmo! Sramotno bi bilo, če bi na enak način komentiral še Čefuzlja in Mencača. To je vse isto, kot Tinkara Kovač pa Ana brez hlač pa Simon popstarec pa Natalie Frdirban; na SI odlagališčih odpadnega materiala se razcvetajo kot mehurčki po gladini močvirja. Listam strani pa zadevam na iste ksihte, Helga Zastonj, DrekKobau, Jaka Pizdek, ne, ne več, reši me angel varuh ...

Za danes bo dovolj. Sem še matast od počitka – dva dni nisem pisal -, zunaj se večerí, še enkrat jo mahnem skoz vas, med potjo pa premislim snov jutrišnjega nadaljevanja tega dnevnika, ki je zaenkrat bolj Posn tega, kar sem že – večkrat – napisal, kot kaj izvirnega. Je to zadnja preizkušnja: da se mi bo potrdil sum o moji nesposobnosti za novo-svežo ustvarjalnost? Moram res kako misel napisati stokrat, preden kapiram, da moram nehati?

Gnusi se mi, pišem na suho, brez veze je vse, usahnil sem. Bo zadnje leto potrjevanje predvsem ali le mojega presihanja, že kar opustelosti, opustošenosti? Sem mar končno tudi jaz postal K-Tauf, tj. pesnik ne le posušenih pomenov (avtor **Pesmarice rabljenih besed**), ponavljanja neskončno istega, ki je brez napetosti, zanosa, strasti, moči? (Torej odrabljenih, vzrabljenih.) Sem se končno le znašel na kahli? In je ves moj pogum v tem, da si to nezavidljivo stanje – sranje – priznam? Ne bi bil krasen naslov spominov: **Od zibelke do kahle?** ČirZlca, tako misli on, je **Zgodba** pripeljala na tron, mene k **Namišljenemu bolniku**, ki mu je središče sveta postala nočna posoda? Ki je sam le še posušen drek?

Komaj se še pripravim k pisanju, K-da pišem zoper svojo voljo, navdih, željo, slast. Je res kaj vrednega v tem, da se zatiram? V imenu česa ali koga? Asketmenih se v imenu svojega boga, ki je njegov vrhovni Gos. Uživa, če – Mu, komu – služi, če sebe zanika v imenu Ne-sebe, svoje blodnje. Je ta bog res lahko K-Dr? Dru vendar ni mogoče služiti, saj ni Gos! Za karakterizacijo Dra – s tem tudi

UnBDra – odpadejo vse značilnosti, ki so FP. A ko sem izločal-odpravljaval ldbogove, sem šel tako daleč z določanjem Dti Dra, da mi v rokah – v srcu – ni ostalo nič več. Kajti če je Dt nekaj-nekdo, ki-kar je Dr od tega, kar je (od lde), le ld pa je znana, ali ni potem ldDr potopitev v Siz na tako rad način, da povsem odstopa od Pavlove kenozis? Pavel je vedel, da Bog ne sme biti le UnBDr; da mora imeti konkretne – celo ES – poteze. Izdelal je Križanega in od Si vstalega (VoM). Ker vem, da je vsaka ES poteza kot definirana že ldtip, sem se odrekel Križanemu – kaj šele VoMu -, a kaj je ostalo? Rov, luknja, kanal, Blak, Smš, vse tisto, kar podaja DaSD in kar drži DaČla v LDPM v Nihu. Optimalno sem se ldn z DaSD in s Člom LDPM izkušnje, a se pri tem izgubil. Je to smotrno, smiselno?

Nisem dolžan prav ta hip priznati svojo Tem nemoč, brezpomočnost: poraz? Porazov je veliko. Kot še nikoli v Žu doživljam poraz zdravja, telesa, čutim njegovo odpovedovanje. S na tej liniji je neizbežna, torej Poraz kot tak. A tudi če bi zmagal v DabDbi, če bi me takšna tekma v nji zanimala, a me je le mlajšega in nezadostno, bi veljalo, da me – vsakogar – bo DabDb kmalu pozabila. Nič ni tako zasejano v veter kot naložba v Dabsvet, v Zeitgeist, v modo; bistvo Dv arhetipa je ravno to: čas, ki mineva, ki je zreduciran le na ta hip (momentanizem), na zdajšnjost, na hipni uspeh, kajti v prihodnosti ni nič, preteklost je prazna.

S tem da smo zavrgli Milutopičnost Abs prihodnosti (KaKi sta vanjo tako čudovito-zanosno verjela, PePKo ne more več, čeprav bi rad), smo jo izgubili. Obrnili smo se k preteklosti, jaz med prvimi in intenzivno ravno v 70-letih, preteklost pa se je skazala kot pre-tekla, bivša, neplodna, PzM, brez smisla, potrošena. Kdor ni hotel pristati na to spoznanje, na katerem počiva nuja prehoda v Dv (Sim virtualnost), se je reMag, kot STH in MBP, Šel, celo instrumentalni KosSr. Slzbi so popadali v Scilo in Karibdo.

Sem ostal na potovanju skoz Blak sam, a se ta Blak vse bolj kaže kot vrtnec, ki privlačuje Gordona Pima in ga (me) bo prej ko prej požrl? Sem res v zadnjih letih zanihal povsem stran od dram, ki sem jih pred desetletjem in dvema tako propagiral (Bernanosovi **Pogovori karmeličank**, Claudelov **Talec**)? Vedel sem, kje sem – kaj je ldČl -, a sem stavil na Violaine iz Claudelovega **Marijinega oznanjenja**, na UnBDra, ki je onkraj Niha Calderonove drame **Življenje sen**. Zdaj grabim v onkraj, ki je v prazno ...

Se da živeti iz zavesti PzMa? Nisem desetletje in dve zabavljajl čez Smoletova **Čevaljčka**, ker sem se bal, da me zadene isto kot MBP Dominika? Konstruiral sem vero v **SAnt**, v kateri sem sam Dominika držal pri upanju. Dozdaj se mi je zmerom posrečilo najti izhod iz Blaka, kot rišem na **MSk ŠHM**; bom zdaj prvič dokončno – s tem zadnjič – pogrnil? Je **Zadnji dnevnik** zadnji, ker nima(m) več kaj sporočiti? Ker mi je umrlo upanje, se porazgubila vera, omahnila ldDr?

Ko sem pred nekaj stranmi pisal o Molkarci in podobnih ji gnilih mehurčkih, sem spet zašel v zmerjanje, žaljenje. Ni to dokaz moje slabotnosti? Analize DabObDbe sem naredil že večkrat in ES podrobno; imam kaj bistvenega dodati? Zakaj se potem ukvarjam z ES pihavčki, kot so Molji in Uši, Grili-ščurki in pakaža, ki ji pravi Jelčič golazen, kar je v skladu z VISom SD? Sem res jezen, ker uspevajo miši in podgane, ne pa UnBDr? Mislim, da ne; a zakaj potem ponavljam, kar sem že rekel? Zakaj se potem izpostavljam nevarnosti, da se spreminjam v penast gobec, v zgolj retorja? Sem še enkrat zmolil litanijo o ničesnosti MO Žurstov, da bi pokazal svoje vztrajanje pri odklanjanju Tsa? Ali pa da bi – najprej sebi – priznal, da sem danes tak slabič? Je sporočilo **Zadnjega dnevnika** res takšna ARF-AK, ki je

AD? Bom mogel NejDam le, če bom vzdržal še enkrat in morda najhuje, najneznosneje v niču Blaka?

Je to moje izredno slabo počutje zadnjega časa pogojeno predvsem po telesnem zdravju, tj. bolezni, po tem, da se mi tako rapidno slabša srce? Pa vendar, naredil sem preizkus, rezultati, ki sem jih dobil, so mnogopovedni. Danes ponoči, spal sem komaj kaj, mi je pulz spet padel pod 50, medtem ko mi nekaj dni prej, ko sem samo spal, tudi po 13 ur na dan-noč, ni nikoli padel pod 60 in se ne dvignil nad 100. Ni očitno, da srce odpoveduje, ker se upira moji volji; ker čuti, da je ta volja nesmiselna, da insistiram na **RSD**-delu, ki je opravljeno? Ne bi moral pristati na to, da sem se postaral, da sem postal starec, ki ne more več? Tudi to, kar pišem zdajle, je le Posn samega sebe, stokrat sem to že premlél in zapisal. Ne odkrivam se več ne samemu sebi ne ostalim, ponavljam se. Ni to najbolj bedno? In zakaj se ponavljam, komu v prid? Da bi se uveljavil? Ne; pišem izrecno tako, da ni sprejemljivo za MO-Dab. Sem se ujel v lastne zanke, padel v lastne pasti? Se ne najdem več? Se kaže moje slabljenje-staranje v tem, da bi nekaj rad, pa ne morem? A kaj bi rad? Niti tega ne vem več. Vse je potemnelo, ozaveščanje mi je vsak dan bolj naporen, predvsem pa neuspešen posel.

Sem šel s tem, ko se odpovedujem samoljubju – IdMu, vitalizmu -, čez mero, ki je Člu določena? Prav imam, če zavračam IdNSS; a morda sem IdNSS – ljezen do sebe – tako izkoreninil iz sebe, da sem postal jalov? Ni pogoj tudi za (po)IsUnBDra nek minimum sle-slasti-Uža? Ni vsako ustvarjanje na eni – biološki – ravni tudi porajanje-rojevanje, torej nekaj telesnega, živalskega? Če to zraziram iz sebe, res ostane le plemenita kontemplacija Dti? Kaj pa če ostane le še opustošenost ničā? Nisem torej s svojo prezahtevnostjo do sebe kršil pravil človeškega, ki je živalsko? Nisem hotel angelskega, ker vem, da je to maska ali IdeaHarld. Pod angelsko-nebeškim sem iskal resnico, ki je – naj bi bila – skrajno trda. Dosegel sem jo, a je trda tako, da v nji in z njo ne morem več živeti. Točno tako: živeti. Vrednoto Ža sem odpravil, Ž Idn s S, a kaj je ostalo? Dt, ki je drugje in ne tu? Tu je le nič. Ž vstaja iz Si, zato lahko KC, temelječa na VoMu, traja že dve tisočletji. Traja v TSu, a z minimumom vere-upanja v Dtsvet, z Redo Dti na Trl. V tem je modra. Jaz sem hotel dlje in zares drugam, v Tr brez I(manence), brez Mage, brez opor v TSu. Obnašal sem se, kot da sem že po bistvu iz Dr sveta. In pravično-upravičeno sem dobil, kar sem iskal: PzM, prazno srce.

Prihajam do roba znosnosti, do neznosnosti. Postajam Job po svoji volji. Pred mesecem dni v Portorožu sem počival, spal, se spominjal – lepe? – preteklosti. Tudi iz teh spominov ni bilo nič. Naj jih opišem. A v II. delu **Zadnjega dnevnika**, pripopal ga bom neki drugi knjigi **RSD** projekta. Kar sem dozdej opisoval v tem Karju samega sebe – **Zadnjem dnevniku** -, je let na dno. Idn se z junaki DaSD, z njimi vred padam v PzM. Z Ravnjakom v Mago ne morem, enako ne s Kodričem v SeH. Preteklost je prazna, Simčičevo **Leto nič**, prihodnost Abst in izmišljena, MirŽupovi **Potovalci**. Odločil sem se, da bom to dramo oz. svojo razpravo o nji vključil v **Let na dno**. **Po(toval)ci** zastopajo neobstoječo Prihodnost, **Leto nič** potrošeno preteklost, **Molotov** neživljivo zdajšnjost, **Flet NA** nadomestno Rlgo, ki se je zapacala v Pfu.

Slišim dovolj jasno Dt sporočila, ki so napisana na panojih mimovozečih vlakov v Muckovem **Za(lo)gu**? Je Muckov **Sonetni venec** dovolj močan, da me bo izpeljal iz

pekla, kamor sem – Čl v LDPM – padel, ko sem se odpovedal SSLom Preševega in Balantičevega **Venca**, utemeljitvi v SNaru, SDbZgi, v Katbogu? Se da šifre Muckovega **Venca** razbrati kot orientirje? Ali pa tudi v njih ne vidim – nisem sposoben videti – sporočila o Dti? Sem ostal na dnu s plakatom, na katerem piše – na katerega sem zapisal – Dt?

3. in 4. januar 2003

P.S. Ko nama je Aleš poslal v korekturo I. špigel knjige **Let na dno**, sva ugotovila, da je skoraj cela stran – 219 – prazna, neizkoriščena. Zakaj torej ne bi dodal nekaj podatkov? Koristni bodo.

Zdravstveno stanje se mi je po operaciji srca konec januarja izboljšalo; NDM. **Zadnjega dnevnika** kot **II** tudi zato nisem nadaljeval. V nekem pomenu pa je moje delo vendarle postalo "zadnje". Odločil sem se namreč za izstop iz Db javnosti (IzDbJav), umaknil prijavo na MzK za subvencijo, sklenil, da ne nastopam in ne tiskam ničesar več, razen tekstov, ki sem jih bil že razposlal in obljubil. Za Jav bom napisal le še esej o MOču za simpozij na SAZU, referat sem obljubil že pred enim letom. O IzDbJav NDM.

Let je – po **RaPovu** – že druga knjiga, ki bo narejena do računalniškega izpisa in diskete-zgoščenke, ne pa za objavo in tisk. Napisanih imam za letnik 2003 že 6 knjig, pravkar pišem sedmo, 8 naj bi jih bilo vseh. Leta 2004 še 8, 2005 še 9, skupaj 25. Do Silvestra 2005, ko praznujemo z Alo polstoletnico najinega zakona oz. zlato poroko. Bom vzdržal do tedaj v istem ritmu kot dozdaj?

Idej imam veliko, tudi načrtov, morda se mi šele zdaj odpira bistvena resnica; o vsem tem bom poročal v knjigah, ki jih bom v naslednjih mescih in letu in pol pisal. Moja vera v IsBDra ostaja, čeprav jo spremlja močna skepsa. Moja delovna zmožnost ostaja, čeprav terja ta naloga odpoved skoraj vsemu, kar ni delo na **RSD**. Bolezni se krepijo, čeprav je srce začasno pokrpano, krči v nogah mi skušajo razdražiti živce, a jih jemljem kot trne v mesu, kot zavest vsak hip, kaj je moje poslanstvo.

Zaenkrat še vztrajam.

Petek 13. junija 2003

SPREMNE BESEDE

V skladu z **Zadnjim dnevnikom** naj bodo tudi te **SB** kar se da kratke. Kompozicijo knjige sem sporočal hkrati s tem, ko sem knjigo pisal. Imel sem v načrtu dodati še **MSI** ali **MSk** o **Zogu** in **Motu**, tudi v zvezi s **Potovalci**, a nimam volje, da bi se zadeve lotil, čeprav imam zamisel že skicirano. Bravec bo videl, če bo **Let na dno** prebral, da je moja naveličanost v nemajhni meri tudi izraz dram, ki jih opisujem; tako temačne so, da mi jemljejo motivacijo za Ž. Z njimi – z njihovimi PStami – se moram Not ldn, da bi jih razumel, to pa me je zastrupilo.

Žal mi je, da nisem obravnaval nobene Dovjakove drame, niti **Marte novogoriške**, kar sem bil obetal. D(ovj)ak bi me dvignil, mi dal zalet. Muck veruje v rešitev, ki jo nakazuje v **Zogu**; a je tako sprepletena s strašnostjo TŠa, da jo komaj detektiram. Najbrž je to moja krivda: v ničemer ne vidim več pobude.

Moje zdravje se je tačas še poslabšalo, ugotovili so hudo angino pektoris. Ne vem, če se mi je kdaj, razen v mačku po pijanosti, zgodilo, da bi mislil le s pol moči, premikam se komaj, kot starec. To stanje naj bi opisal v **Zadnjem dnevniku II**. Bom tega še zmožen?

Le pisma mi gredo še nekako od rok-srca. Moja korespondenca je bistveno dopolnilo **RSD**.

6. II. 2003

P.S. Glej **P.S.** k **Zadnjemu dnevniku** (stran 219).

I. OD BRATOVSTVA K BRATOMORU (BkB)

MODELI

1. BLATO = ZLATO *IDENTITETA (Id)*

Blato	1
	2 Zbogom zvezde
Blagor blata	1 Rdeči brat
	2 Rdeče zlata zgodovina
	3 Bratovski objem blata
Blato v izviru in izteku	1 Premagovanje blata
	2 Križ čez blato

2. OBLAST : POLITIKA *DVOJČKA (Dč)*

Politika	1
	2 Pravica do oblasti
Trije despotje	1 Diktator Aleksander Veliki
	2 Grof Tahi, Škof Hren

3. BLODNJA , VIZIJA *DVOJNIKI (Dv)*

Majnova dramatika	1, 2
Od bratovstva k bratomoru I	
Blodnja	1
	2 Človek in nič
	3 Rabelj-žrtev
Nastajanje SAPO	1 Detelova dramatika
	2 Hinavstvo in cinizem
	3 Družinska žrtev
	4 Starši - otroci

II. OD BRATOMORA K SAMOMORU (BkS)

PONOTRANJENJE - POZUNANJENJE

1. IGRA = VLOGA = JEZIK (IVJ)

K INDIVIDUALNI Id

Geometrija redov	1 Predpostavke
	2 Temelji
	3 Vidiki
	4 Prevezave
Slovenska dramatika - modeli	Metodološke in aksiološke teme
Dialogi	1 Nagovori, drugovori
	2 Hudogovori, pogovori
	3 Razhajanja

2. KARNIZEM : MAGIZEM (KM)

K INDIVIDUALNIMA Dč

3. OBUP , IZGUBLJENOST , SAMOMOR (OIS)

K INDIVIDUALNIM Dv

Morala = amoralna	1 Taščica ali noj?
	2 Taščica = noj
	3 Noj ali taščica?
	4 Pisma nojem in taščicam
	5 Taščica pod nojem
Današnja slovenska dramatika	
	1 Obračun med vrati
	2 Komentarji
	3 Kulturno okolje
	4 Zgodovina lipicanije
	5 Let na dno

III. OD SAMOMORA K BRATOVSTVU (SkB) *ZGODOVINA*

1. (SLOVENSKA) PLEMENSKA SKUPNOST (S)PS *H KOLEKTIVNI Id*

Slovenski plemenski junaki - Tugomer 1, 2, 3

Črtomir 1, 2

Dramatika narodno osvobodilnega boja

1 Naša sveta stvar (leva)

Porajanje levice-desnice

1 Širjenje svetega narodnega
prostora

2 Oženje domovine

3 Napačni in pravi

2. (SLOVENSKA) KATOLIŠKA CERKEV (S)KC *H KOLEKTIVNIMA Dč*

Dramatika slovenske politične emigracije

1 Sveta vojna

2 Krščanska tragedija

3 Paradoks odreševanja

4 Pravica in kazen

5 Prijatelji in izdajavci

6 Krvavi ples

7 Vstajenje ali rekvijem

8 Razval ali poveličanje

Svetost, čudež, žrtev

3. (SLOVENSKA) DRUŽBA (S)Db *H KOLEKTIVNIM Dv*

Začetki slovenske dramatike 1 Zlo in s(i)la kot izvor

2 Greh in iskanje kot izvor

Duhovniki, meščani, delavci 1 Klerikalizem in liberalizem
2 Paternalizem in emancipacija
3 Avtonomizem in kapitalizem

Duhovniki, plemiči, kmetje 1 Upornik človekoljub

Trideseta leta Leto 1940

Primorska slovenska dramatika

1 Krivda in sanja

2 Ribe in tički

3 Nebo = pekel

Kompleks Celjskih

1 Nadčlovek Blaže in princesa

Nežica

2 Junak Janez in svetnik Anton

Čitalniška dramatika

1

2 Krepost

3 Svoji-Naši

4 Pogodba

5 Pena

VSEBINE DRAM (povzela Alenka Goljevšček)

Vili Ravnjak: **FENIKSOV LET**, 1994

OSEBE: *ANDREJ*, arhitekt (tudi nemški zdravnik *THOMAS* in židovski trgovec *IZAK*). *MARIJA*, Andrejeva žena (tudi Thomasova služkinja *GABRIELA* in Izakova žena *SARA*). *IGOR*, njen sin (tudi nemški vojak *HORST* in Izakova hči *REBEKA*) *JOSIPINA*, regresoterapevtka, slikarka. *DAVID*, židovski mag. *IRMA*, igralka. *Različni sorodniki, vojaki in oficirji, podobe iz podzavesti, bogovi in boginje itn.* – *Godi se v Mariboru, Izakova zgodba leta 1460 – 1520, Thomasova 1938 – 1945, Andrejeva 1946, 1970 – 1990.*

Prek večernega neba leti ptica feniks, čudežna ptica, simbol nesmrtnosti; ko se ji približa smrt, se v gnezdu zažge in prerोजना vstane iz pepela.

Andrejevo življenje je zašlo v hudo stisko. Sin Igor se je ubil z motorjem, žena ga je zapustila. Prijateljica Josipina meni, da vzrok za Andrejeve težave tiči v njegovih prejšnjih življenjih, svetuje mu, naj se podvrže regresoterapiji. Andrej se najprej upira, prepričan je, da se s smrtjo vse konča, nato pa le pristane. Josipina ga privede v stanje, ko prestopi meje časa in prostora, tj. svoje inkarnacije, ter najde vodnika skozi prejšnja življenja. Odkrije, da je prej živel kot Thomas, zdravnik, rojen v Berlinu, pred nacisti je bil z materjo pribežal v Maribor. Spoznal je igralko Irma, med njima je prišlo do ljubezni na prvi pogled, z njeno pomočjo deluje zoper naciste in se vključi v delo za OF. Vendar ju kmalu odkrijejo, Irma ustrelijo na odru med vajo za predstavo, njega obsodijo na smrt; nanj bi moral pri eksekuciji streljati mladi vojak Horst, ki pa se pred tem onesvesti, Thomasa pokončajo drugi. Andrej spozna, da je bila njegova usoda posledica premočne telesne strasti s služkinjo Gabrielo, ta je njega in Irma iz ljubosumnosti izdala Gestapu. Zdaj živi z istimi ljudmi, žena Marija je Gabriela, nesrečni Igor mladi Horst. A regresija gre še za stopnjo globlje, v leto 1492, ko Andrej živi v Mariboru kot Žid Izak. Tudi on je v stiski, žena Sara ga sovraži, ker so jo z njim poročili na silo, njen edini otrok, Rebeka, je hudo bolehen. Mag David da Izaku dober nauk: ljubezen, ki jo išče pri drugih, je iluzija, najvišja vrednota je svoboda, to pa lahko

uživa le tisti, ki zna gledati skoz pajčevine videza. Osvobajajoči nauk hitro potone v krvavi banaliteti stvarnosti: Židje so na cesarjev ukaz izgnani ali pa morajo sprejeti krščansko vero. Večina odide, Izak pa ne more zapustiti pridobljenega, rajši sprejme krst in si s tem zasluži še Sarino zaničevanje. Ko Rebeko obsodijo kot čarovnico in jo sežgejo na grmadi, prikipi Sarino sovraštvo do vrha, zažge hišo in v njej zgori. Izak, osamljen in strt, se po nesreči utopi v Dravi.

Vodnik Andreju pove, da sta v življenju z Marijo poravnala medsebojne dolgove, bolečine so poplačane, radosti izživete, zgodbe, ki se je vlekla skoz tri življenja, je konec, lahko se začne nova; Andrej je zdaj svoboden in čist, ni greha, krivde, kazni, trpljenja, le čista sedanost je. Vendar naj pomni: edini način, da se pri prehodu v novo življenje človek izogne trpljenju, je nesebična ljubezen. V viziji gre Andrej skoz staroegipčanski obred tehtanja srca v podzemlju, spoznan je za nedolžnega in je priča rojstvu novega feniksa ...

Andrej se zbudi v Josipininem stanovanju, na roki ima prstan, ki mu ga je v viziji kot zagotovilo novega življenja podarila boginja Maat. Svoboden je in miren, z Josipino se sproščeno smejeta. Nova zgodba se lahko začne.

Zorko Simčič: **LETA NIČ, EN DAN POTEM**, 1995

OSEBE: *DEBORA*, mlada Judinja. *LAMEH*, njen mož. *NOEMA*, njena mati.
MARIJA. *JOŽEF*,

Noema skrbno hodi okrog Deborine, ki je noseča, pritožuje se nad zetom Lamehom, ki rajši zahaja v gostilno, kot da bi skrbel za družino. Debora je zamišljena, vznemirjajo jo govorice, da se je v hlevu pred Bethlemom rodil otrok in da je to rojstvo nekaj posebnega; na moževo zahtevo je že enkrat splavila, zdaj pa ne more, noče več ... Ko Lameh grobo pritiska nanjo, naj odpravi, mu pove, da bo tokrat donosila – naj jo le nažene, rajši bo brezdomka, kakor da bi ubijala! Vtem Noema pripelje Marijo z novorojenčkom, ki je ostala brez strehe nad glavo. Debora jo ljubeznivo povabi, naj si odpočije, pogled na otroka jo je pretresel do dna duše. Ko Marija utrujena zaspi, najde Debora moč, da postavi moža pred izbiro: splavila bo, če bo on zdajle ubil tega otroka! Lameh se zgrozi, zave se, da bi bil splav prav tako gnusen umor, kot če bi zaklal dojenca v Marijinem naročju. Zakonca se v solzah objameta, Lameh sklene, da bo dal sinu ime Simon, se preselil v Jeruzalem in začel z družino novo življenje. Pride Jožef, za Marijo je bil kupil oslička, da bo lažje zmogla dolgo pot v Nazaret. Marija se zbudi, še napol v sanjah napove, da se bosta Deborin otrok in njen sin, ki mu bo ime Jezus, čez 33 let srečala in da bo Simon Jezusu pomagal nositi križ ... Navzoči ne razumejo njenih besed, ona pa potolaži Deboro, saj ve za njeno krivdo: žena, ki je grešila, pa se kesa, s pokoro obudi mrlička – nekoč se bo srečala z njim in tedaj bo mir v njima. Mir z vama in z vsemi!

Mirko Zupančič: **POTOVALCI**, 1995

OSEBE: *PRIPOVEDOVALEC. MELON. BELON. DEKLE. MOŠKI. LOVEC. ŽENSKA. PRVI URADNIK (kasneje ŠOFER). DRUGI URADNIK (kasneje SPREVEDNIK).*

Melon in Belon sta brata. Melonu je bilo pisano, da mora ubrati čisto posebno pot, drevo spoznanja ga je odvrгло v globoko spanje in ko se je zbudil, je začel sanjati; smisel vsega je postal drug in drugačen. Melon je zahrepenel drugam, na neznano cesto, z ljubljenim bratom sta pustila premoženje in odšla. Zdaj sta izstopila na zadnji avtobusni postaji, na jasi sredi gozda. Dva sta, a pokazati se mora, da sta v bistvu eno, zato bosta počakala Potovalce; oni vidijo tisto, kar je spodaj, vidijo notri, oni bodo vedeli, kam naprej. Melon je močan, brata dostikrat potegne med svoja ozvezdja, tako da je Belon pol notri, pol pa pešači zgoraj po površini sveta. – Pride Dekle, za njo Moški. Dekle je že doživelo hrepenenje po drugam, pripravljena je čakati Potovalce, ki bodo razodeli molk, eno besedo za veliko besed. Moški Dekletu sledi, oba hočeta biti eno. Toda ta pot je polna preizkušenj, pojavita se Lovec in Ženska v živahnem pogovoru o nesmiselnih stvareh. Melon se potopi globoko vase, trudi se, da stvari ne bi iztirile, ostala trojka pa skuša zmotiti pogovor prišlekov in preprečiti nesmisel oz. pospraviti stvarnost, pri čemer je konflikt nujen. Njihovo govorjenje o Potovalcih in o odklepanju Galaksije zbudi v Lovcu sum, da so roparji, nanje uperi puško. Trojka se brani z besedami, vsak pove svoje videnje, ki se polagoma sestavlja v pesem. Tedaj Melon iz gozda pripelje voziček pisanih oblačil: Potovalci so rekli, da zaradi svojih oblek še ne moremo biti eno, odvreči moramo vse privajeno in tvegati, mora se dogoditi sanja... Trojka se preobleče, pisani kostumi zamikajo celo Žensko, Lovec pa odhiti, da bi čudno družčino naznanil. Četvorka doživi svobodo, jasnino, drug k drugemu potujejo, v Galaksijo... Zasliši se sirena, prispel je službeni avto z Lovcem in Uradnikoma, ki naj bi zadevo raziskala. Melon pove prijateljem, da je to zadnja preizkušnja pred vstopom v eno, še en absurd mora treščiti v skalo in vsi se morajo umakniti globoko noter, da bodo pričakali zadnjo jasnino. – Uradnika si skupino ogledata in ugotovita, da ni nevarna, saj v tako pisanih oblačilih ne bi mogla neopaženo izvesti ropa. En uradnik z Lovcem in Žensko odide, drugega pa je udarilo tako, da je spolzel notri, v njem so spregovorili Potovalci. Odpeljejo ga s seboj, le Belon ostane in vsa zgodba se začne znova, kajti konec je začetek in sanj ne smemo ukiniti, saj so edina možnost, da ugledamo pokrajine onkraj stvarnega in uhajamo drugam. Brez tega vzporejanja ne bi mogli ničesar prevesti v veliko Sanjo, ostali bi za zmeraj zunaj, to pa bi bil resničen konec. Tako Melon in Belon spet (ali še) čakata. Na postajo prideta Lovec in Ženska, namenjena sta v mesto po opravkih, za njima pride Dekle v spremstvu Moškega, dobila je službo v porodnišnici – vsak od njih začneja novo zgodbo. Odpeljejo se, brata ostaneta. Vse se bo pojasnilo, prišli bodo, enkrat bo vse-eno in takrat se bo krog sklenil...

Zdenko Kodrič: **A. P. X. MOLOTOV**, 2002

OSEBE: MARTA, voditeljica skvoterjev. FRANC, njen fant. MRAVLJA, GLAVCA, MALA, MANEKENKA, RINK, SKVOT, skvoterji. MAJZL, vodja klošarjev. GNILOBA, GONISE, MATVEC, PRADEC, klošarji. ŽENSKA (Martina mati). MOŠKI (Ženskin ljubimec in poslovni partner).

Ženska in Moški si ogledujeta opuščeno tovarno, v njej nameravata krščevati pripadnike nove vere, ki jo bosta oznanjala in s tem dobro zaslužila, saj je interesentov veliko. Toda prostor so že zasedli klošarji, vodi jih Majzl, študiran človek, ki je šel za delavca, izgubil delo in se zapil. Ko se pojavijo še skvoterji, ki hočejo "okupirati" tovarno za delo svoje skupine A(vtonomna) P(ostaja) X. Molotov, pride med njimi in klošarji do napetosti. Skvoterji se imajo za borce zoper zlo in za vsakršno drugačnost, le ta da ogroža sprogramirani svet, ki se utaplja v egoizmu, potrošništvu, neodgovornosti itn.; odjebali so vojsko, starše, šolo, vse, klošarje zaničujejo, ker samo pijejo, storijo pa nič. Klošarji jim vračajo: njihova politika je samo čvekanje, medsebojni prepiri in driblanje, kar zagotovo ne bo poboljšalo sveta, ki je do kraja zajeban; Majzl pripomni, da si drugačen, če imaš nesmrtno srce in zlatega kurca, tega pa na tem svetu ni. Marta trdi, da se je treba povzpeti, tiste gor suniti v jajca, nato pa sestopiti in nekje drugje začeti na novo, Majzl v sestop ne verjame, vse bo isto kot zmeraj. V teh debatah se oba zacopata drug v drugega in se združita v strastnem objemu. Ko Franc, ki se je imel doslej za Martinega fanta, to vidi, si takoj omisli novo punco (Malo) in skuša prevzeti vodstvo skupine, ta naj bi ugrabila občinsko korifejo in z izsiljevanjem dosegla, da bi se mesto uklonilo mladim, jim preskrbelo stanovanja, delo, denar itn. Ugrabitev je izvedena tako diletantsko, da ugrabljenec pobegne, skvoterji pa iz strahu pred policijo zabarikadirajo tovarno, pred katero se zbira množica novih vernikov, ki zahtevajo nekaj za svoj denar. Da bi se znebili klošarjev, jim Mravlja vsuje v vino mamilo – ko bodo pospali, jih bodo skvoterji zvekli pred vrata. Majzl ima slabo srce, mamila ne prenese, zadene ga kap; so se vsi razburjeni gnetejo okoli njega, se vmeša Ženska, ki je zdravnica, mati in hči prepoznata druga drugo. Za obe je to šok, Marta spozna, da ima mati ljubimca, mati je zgrožena, kam je padla hči. Marta oznani, da je dovolj praznih besed in preprirov, zdaj bodo začeli ostro, brez kompromisov, akcije odpora bodo šteli s trupli, vrata pa odprli le toliko, da se bosta Moški in Ženska lahko odstranila. Ko so vrata odprta, množica besnih vernikov Marto potepta, vsi se v strahu za svojo kožo razbežijo, ostaneta le Franc in Mala. On razloži svojo idejo: prevzela bosta krščevanje za novo vero, to bo odličen biznis, obogatela bosta brez dela. Mala je navdušena, njen franci je res as, kot ga še ni srečala! – Zatemni se, zaslišijo se zvoki, kot da bi se rušila kovinska konstrukcija...

Kristijan Muck: **ZALOG**, 2003

OSEBE: *Prvi del:* LEON, predsednik upravnega odbora. RENATA, čistilka. MARIČA, arhitektka. CIRIL, brezposeln. MAGDA, tajnica. ŽARE, nekdanji turistični vodič. DARKO, Žaretov brat. *Čas:* sedanji. *Kraj:* tukaj. – *Drugi del:* REPNIK, gostilničar. MILENA, gradbena delavka. ELA, klinična psihologinja. ŽUGIČ, vratar. JASMINA, kurba. KLAVS, nevaren bolnik. NIKOLAJ, zapornik. *Čas:* hip. *Kraj:* brez mej.

PRAVI DEL: Na ranžirni postaji v Zalogu se zbirajo sodelavci filma, ki ga bo sponzoriral uspešniški Leon. Film naj bi režiral Ciril, ta pa je živahnega duha, idej ima sto na uro, zato se scenarij kar naprej spreminja; angažiral je Darkota, češ da fant nosi v sebi umor, in Žare je na moč zadovoljen, bo vsaj nekaj keša. Renata je prizadeta, ker Leon ni prišel na pogreb njene hčere Jasmine, ki se je obesila, prodati hoče svojo ledvico, da bi imela za poroko z Žugičem. Leona ogroža infarkt, Mariča škili na njegovo zapuščino. Magda pa nagovarja Cirila, naj sesuje Maričo s Cirilom vred. Vsi imajo neke strahove, neke želje, nekakšna čustva, ne živi niso ne mrtvi, dogajanje pa je nenehoma perforirano z verzi sonetov, ki se pojavljajo na stenah mimo vozečih vagonov, na listih papirja itn.

DRUGI DEL: Odnosi med osebami se zaostrejejo, prehajajo v nasilje. Leona je pokosil infarkt, njegovo oporoko je menda hranil Ciril, ki so ga zato ustrelili, Repnik pa maltretira Žugiča, da bi izsilil plačilo dolga, pri tem ga k nasilju še vzpodbuja Jasmina. Nikolaj pove, da je kaznilnico razgnalo, svet je v razsulu, povsod anarhija, krvave tolpe... zadnji čas, da z bratom Klavsom vržeta vse skupaj v zrak in uničita novokristjane, ki skušajo s prekrščevanjem prikriti, da smo vsi ubijalci! – Nastopi vsesplošna kataklizma, nekateri so zasuti v silosu, drugi se skrivajo v kamnolomih in razvalinah. Nikolaj oznani, da je svet odrešen, Slovenija je uničena, žrtvovana za zgled: ljudje bodo dojali, da nastaja novo, genetsko spremenjeno vesolje; kot Klavs in Jasmina, ki sta se do konca odpovedala sebi in dokončni resnici in nehala biti tudi smrt. Katastrofa narašča, ogenj divja, hribi se rušijo, Sava poplavlja. Mileno, članico eskadrona, ki ubija smrt, popadejo porodne bolečine, iz sebe iztisne kamen, popisan z magistralom vseh sonetov, ki so se pojavljali v dogajanju; akrostih MATR, KRST, IUN, ICA govori o možnosti, da bo meso v globokem snu slišalo besedo, da bo bitje iz ila skozi mater(nico) ognja doživelo nov krst: »... radost poje v krajih, kamor greva«.

SLOVARČEK KRATIC (sestavila Alenka Goljevšček)

Abs	- absolutno, absoluten	BSSvet	- Svet brez sovraštva
Abst	- abstraktno	BT	- bratovstvo-teror
AD	- avtodestrukcija	Ca(n)D	- Cankarjeva dramatika
AdEva	- Adam in Eva	Can	- Cankar
ADH(um)	- avtodestrukcija humanizma	CanVida	- Cankarjeva Lepa Vida
Agr	- agresivno	CD	- civilna družba
AiK	- Avtonomizem in kapitalizem	ČiMe	- Ciril in Metod
AK	- avtokritika	Čara	- čarovnica
Aks	- aksiološki	Čara	- Čarovnica iz Zgornje Davče
Alt	- alternativa, alternativno	ČB	- črnobelo(st)
AltB	- alternativno bivanje	ČD	- čitalniška dramatika
AltM	- alternativno mišljenje	ČHM	- četverni hipermodel
AM	- arihimodel	Čita	- čitalnica
AMor	- amoralna	Čl	- človek
Anarh	- anarhičen	Čloštvo	- človeštvo
AngAmi	- Angloamerikanci	ČIP	- človekove pravice
AnIn	- analitik-interpret	ČOzdr	- čudežno ozdravljenje
AnK	- antikomunizem	Črt	- Črtomir
AnKl	- antiklerikalizem	Čvš	- Človek v šipi
ARF	- avtorefleksija	Dab	- družabno(st)
Arga	- Argentina	DaSD	- Današnja SD
Arh	- arhaično	Db	- družba
ArS	- aristokratski stil	Dbno	- družbeno
Av	- avtizem	DČ	- dobri človek
Avs	- Avstrija	Dč	- dvojček
AVS	- arhaična vaška skupnost	DDč	- desni dvojček
Avt	- avtonomen	De	- desnica
Bar	- barbar(izacija)	Dek	- dekadentno
BDr	- Bog-Drugi	Del	- delovni
BDt	- Bog-Drugost	Deljud	- delovno ljudstvo
BeGa	- Bela garda	Dešček	- Debelušček
Blak	- bodnjak	Dfz	- desni fašizem
BlaNe	- Nadžlovek Blaže in princesa Nežica	Dg	- drugenje, drugiti
Bm	- bratomor(nost)	DgB	- drugenjsko bivanje
Br	- bratovstvo	DgC	- drugenjska Cerkev
Brž	- buržoazija	Dgč	- drugačno(st)
BS	- Brižinski spomeniki	Dgč	- drugenjska etika
(B)SAPO-	(božja) SAPO	DgM	- drugenjsko mišljenje
BSAPOEV	- BSAPO-eksistenca-vloga	DgT	- drugenjska teologija
		DgZn	- drugenjska znanost

Dmb	- domobranstvo	FP	- fevdalno pojmovanje
Dn	- družina	FSt	- formalna struktura
DR	- desna revolucija	Fz	- fašizem
Dr	- drugi	Gar	- gostilničar
Dra(b)Pas	- Drabosnjakov Pasijon	Gen(t)	- gentilizem
Dror	- drugovor	Gene	- generacija
DSD	- današnja slovenska desnica	Geom	- geometrično
DSKC	- današnja slovenska Katoliška Cerkev	GG	- generacija-grupa
DSL	- današnja slovenska levica	GhK	- greh, krivda
DSPE	- Dramatika SPE	Gilna	- gostilna
Dt	- drugost	GiM	- Gabrijel in Mihael
DurgeDinje	- dramaturginje	Gimna	- gimnazija
Dv	- dvojnik	Gled	- gledališče
Dž	- država	GledŽ	- gledališko življenje
Džan	- državljan	Glob	- globalizem
Džnik	- državnik	Globa	- globalizacija
Džno	- državno	Gos	- gospodar
DžV	- državljanska vojna	GR	- Geometrija redov
EDč	- ekskluzivna dvojčka	Har	- harmonija, harmonično
EH	- epično historično	Hed	- hedonizem
Ek	- eksistencialno, eksistenca	Heid	- Heidegger Martin
Ekon	- ekonomski	Her	- heroizem
EkP	- eksistencialno personalno	HiC	- Hinavstvo in cinizem
Eks	- eksperimentalno	Hin	- hinavstvo, hinavec
Ekskl	- ekskluzivni	HKD	- hiperkompleksna diferenciranost
Ekz	- ekspanzivno	HM	- homo multiplex
Ekzm	- eksistencializem	HMg	- humanistična megastruktura
Emp	- empirično(st)	Hod	- Hodnik
Enot	- enotnost	Holo	- holokavst
ErS	- erotika-spolnost (eros- seksus)	Hrš	- hrvaški
ES(no)	- empirično singularno	Hrti	- Hrvatje
Et	- etičen	HS	- historično strukturalno
EV	- eksistenca, vloga	HUH	- Hribar, Urbančič, Hribarjeva
Ev	- Evangeliji	Hum	- humanizem
Evri	- Evropejci	Humst	- humanist
Fasc	- fascinacija	I(t)Fz	- italijanski fašizem
FD	- fevdalna družba	Id	- identiteta
FÉva	- frančičeva Éva	IdB	- identitetno bivanje
Fif	- filozof	Idea	- idealen
Fija	- filozofija	Ideol	- ideološki
FiLD	- Filipčičeva dramatika	IdM	- identitetno mišljenje
File	- Emil Filipčič	Idn	- identifikacija
FKC	- fevdalna Katoliška Cerkev	Inca	- inteligenca
FKr(ist)	- fevdalni Krist	Indiv	- individualen
Flet	- Feniksov let	Indus	- industrijski
Fnm	- fundamentalizem	Inf	- indiferenciacija
Folk	- folklorno	InH	- intimistični humanizem
		Int	- intimizem, intimno

Intel - intelektualen
 IpK - interpersonalna komunikacija
 Ir - ironičen
 Is - iskanje
 IsDč - iščočič Dč
 It - italijanski
 IVJ - igra, vloga, jezik
 IvSvet - Ivo Svetina
 IZ - izkoriščan(je)-zatiran(je)
 Izb - izobraženec
 Izd - izdajavec
 IzPoka - izjemna pokojnina
 Janč - Drago Jančar
 Jel - Nikolaj Jeločnik
 Jez - Jezus
 Jfz - jugofašizem
 JKr - Jezus Kristus
 JOGSSKi - Juhant, Ocvirk, Gril, Stres, Štuhec, Krašovec in sorodni
 Jov - Dušan Jovanović
 JovD - Jovanovičeva dramatika
JTugo - Jurčičev **Tugomer**
 Jurč - Josip Jurčič
JVstajenje - Jeločnikovo **Vstajenje kralja Matjaža**
 KaKi - Kardelj, Kidrič
 Kan - kristjan
Kanje - **Kamenje bi zagorelo**
 Kaot - kaotičen
 Kap - kapital
 Karji - komentarji
Karji - **Komentarji**
 Karn - karnizem, karnističen
 KasO - kasnejša opomba
 Kat - katolištvo, katoliški
 KAv - kolektivni avtizem
 KbK - krivda brez krivde
 KC - Katoliška Cerkev
KED - **K** **eksistencialni** **diskomunikaciji**
 KfK - klerofašistična Katoliška Cerkev
 Kfz - klerofašizem
 Kid - kolektivna identiteta
 Kl - klerikalizem
 Klas - klasičen
 Klici - klerikalci
KloMati - Klopčičeva **Mati**
 KM - karnizem-magizem

Km - kmetstvo, kmečki
 KMg - katoliška megastruktura
 KNM - kulturno n(a)ravno meščanstvo
 Koc - Edvard Kocbek
KoC - **Kompleks Celjskih**
 Koč - Peter Kovačič Peršin
 Koda - komedija
 Kodr - Zdenko Kodrič
Kojanti - **Kranjski komedijanti**
 Kol - kolektiv(no)
 Kom - komunizem
 Komsti - komunisti
 Kons - konservativno(st)
 Konst - konstrukcijski
 Konta - kontingenca
 Konv - konvencionalno, konvencionalizem
KoVida - F. Kozaka **Vida Grantova**
 Kpl - kapitalizem
 Kplsti - kapitalisti
 Kremž - Marko Kremžar
 Krim - kriminalen
 Kris - Etbin Kristan
 Krit - kritično
KrPI - **Krvavi ples**
 Krš - krščanski, krščanstvo
KrŠpa - **Krvava Španija**
 Ktš - Kotišče
 Ktz - kaotizem
 Kul - kultura, kulturno
 Kulnik - kulturnik
 Kulster - kulturni minister
 Kveda - Zofka Kveder
 Kzmp - kozmopolitizem
 KŽ - književno življenje
L(j)erci - **Ljudožerci**
 Lbn - libertinizem
 Lbt - libertarnost
 LD - liberalna družba
 LDč - levi dvojček
 LdDr - ljubezen do drugega
 LdDt - ljubezen do drugosti
 LdN - ljubezen do ničā
 LdNar - ljubezen do naroda
 LdNaš - ljubezen do našosti
 LdNSS - ljubezen do NSS
 Le - levica
 Levs - Fran Levstik

Lfz	- levi fašizem	MM	- malomeščanstvo, -ski
Lib	- liberalizem	MMB(P)	- Marija Mati Božja (Pomagaj)
Libci	- liberalci	MO	- množična občila
Lin	- Linhart Anton Tomaž	Mo	- moški
Lita	- literatura	MOč	- moj oče
Lj	- Ljubljana	Mod	- mod(er)no
LjDa	- V Ljubljano jo dajmo!	Möd	- Vinko Möderndorfer
Ljezen	- ljubezen	MoM	- moja mati
Ljuba	- Ljubislava	Mor	- morala
Ljud	- ljudstvo	Morno	- moralno
Lmp	- lumpenizem	Mot	- A.P.X. Molotov
LNcz	- levi nacizem	Mrk	- marksizem, marksističen
Lovr	- Joža J. Lovrenčič	Mrkst	- marksist
LR	- leva revolucija	MSk	- modelna skica
LTugo	- Levstikov Tugomer	MSI	- modelna slika
Lud	- ludizem, ludističen	MSSI(k)	- sestavljena modelna slika (skica)
Lum	- lumpen	Muč	- mučenje
LZ	- literarno zgodovinopisje	Musl	- musliman
LZnik	- literarni znanstvenik	MV	- medvojni
M(at)Zup	- Matjaž Zupančič	NA	- new age
M=A	- Morala = amoralna	Nac	- nacionalen
Ma	- makro	Naca	- nacija
Mag	- magizem, magija, magistično	NaDri	- Nagovori, drugovori
Mak	- maksimalno	Nanja	-
MalKat	- Mali katekizem	Nar	- narod
Manj	- Manj kot nič	Nast	- Nastajanje
MaPst	- makropomenska struktura	NAzdr	- NA zdravnik
Marnik	- Marko Pogačnik	Ncl	- nacionalizem
Mas	- masovno(st)	Nclst	- nacionalist
Mašč	- maščevanje	Ncz	- nacizem
Mat	- Matiček se ženi	NČ	- nadčlovek
Maz	- mazohizem	ND	- nacionalna država
MBP	- moji bivši prijatelji	NDM	- na drugih mestih
MČ	- mali človek	Nean	- neandertalec
Me	- mega	NeČi	- nedolžnost-čistost
Mela	- melodrama	Neg	- negativno
MeP	- mejni položaj	NejDam	- naprej, drugam
Meš	- meščanstvo	Nem	- nemški
Met	- metodološki	NePe	- Nebesa = Pekel
MGG	- moja generacija-grupa	Nesta	- Nevesta z Libana
MicMat	- Županova Micka, Matiček se ženi	NGG	- novinarska grupa-generacija
Mil	- milenarizem	Niet	- Friedrich Nietzsche
Mim	- mimezis, mimetičen	Nih	- nihilizem
Min	- minimalno	Nihst	- nihilist
MirZup	- Mirko Zupančič	NKC	- notranja KC
Mit	- mitski	NKNM	- naravno kulturno pravno meščanstvo
Miz(em)	- minimalizem	NL	- narod-ljudstvo
Mizt	- minimalist		

NNcz	- nemški nacizem	PM	- postmoderna
NNK	- n(a)ravno kmetstvo	PMg	- poganska megastruktura
NNM	- naravno pravno meščanstvo	PN	- pravično nasilje
NOB	- narodno osvobodilni boj	Pniz	- podniz
NOBD	- dramatika narodno osvobodilnega boja	PnM	- polno mesto
NoR	- Nova revija	PNP	- politično novinarsko pojmovanje
nor(ov)ci-	udje Nove revije	PO	- posamezna oseba
Noštvo	- Novo človeštvo	Poci	- Potovalci
Not	- notranji	Poenot	- poenotevanje
Nota	- notrina	Pog	- pogansko
NoTrip	- novela Triptih Agate Schwarzkobler	Poh	- Pohujšanje v dolini Šentflorjanski
NSS	- Naša sveta stvar	Pojas	- Pojasnilo
NTM	- na tem mestu	PojObr	- pojasnjevalni obrazec
Nv	- narava	Pol	- politično, politika
Nvno(st)-	naravno(st)	Polik	- politik
Ob	- oblast(niško)	Pon	- Gospod Ponikvar
ObDb	- oblastniška družba	Ponot	- ponotranjen(je)
Obr	- Obračun v Louvru	Pop	- popularno(st)
OC	- odrešenjska Cerkev	Port	- Portimao
OcMati	- Ocvirkova Mati na pogorišču	Pos	- posamezno
OIS	- obup, izgubljenost, samomor	Posn	- posnemanje
OK	- odrešenjsko krščanstvo	Pot(no)	- potencial(no)
OKC	- odrešenjsko KC	Pot(ec)	- Potohodec
Olje	- Kulturno okolje	PotStud	- potujoči študent
OmV	- Obračun med vrati	Poz	- pozitivno
ON	- odreševanje ničā	PP	- politična policija (Partija)
OPsk	- osamljeni posameznik	Prada	- prakrivda
Org	- organsko	PraPri	- pravi-pristni
Ort	- ortodoksen (pravoslaven)	Pravec	- Pramorivec
Osm	- osmišljanje	Preds	- predsednik
Otr	- Otroka reke	Prep	- prepriljiv
Ožld	- ožja ld	Prer	- preropenje
P(r)Krst	- Prešernov Krst pri Savici	Preš	- France Prešeren
PAv	- posamezni(kov) avtizem	Preza	- prevezava
Pbog	- poganski bog	Preze	- Prevezave
PČ	- pravi človek	Prga	- Predigra
PD	- posamezna drama	Prikr	- prikrivanje
Pdč	- predrugačenje	Pril	- prijatelj
Per	- personalno, personalizirati	Prili	- Prijatelji in izdajalci
Pers	- Perspektive	PriPra	- pristni-pravi
Perv	- perverzen	Pris	- prisilen
PlaGa	- plava garda	PriSo	- prijatelji-sodelavci
Pld	- posamezn(ikov)a identiteta	PrM	- prvotno meščanstvo
Pirc	- Dušan Pirjevec	Prol	- proletariat
Pist	- Goli pianist	Pror	- Praumor
PI	- plemstvo, plemiški	Prot	- protestantstvo
PIK	- plemstvo, kler		

- PrS - prelom stoletij
 Prt - partizanstvo
Prz - **Velika preizkušnja**
 PS - plemenska skupnost
 P(si)Tera- prihoterapija
 Psk - posameznik
 PSt - pomenska struktura
 PTert - psihoterapevt
 Pt(i)ja - Partija
 Puč - Pučnik Jože
 PV - predvojni
 PVD - poboj vrnjenih domobrancev
 Pvt - privatno(st)
 Pvt(z) - privatno(st), privatizem
 Pvtnik - privatist
 PzM - prazno mesto
 Rad - radikalno(st)
 Rav - Ravnjak Vili
 Raz - različno(st), raznotero(st)
 Razc - razcepljen
Razgi - **Razgovori**
Razh - **Razhajanja**
 Razkr - razkrajajoč se
 Razp - razpršen
RazPrag - **Razprava, Na pragu**
 Razr - razredni
 RazRak - razvoj-raskroj
 RazRese - raziskovanje resnice
 Razsv - razsvetljensko
 RB - razredni boj
 Rca - različica
 Re20 - Revija 2000
 ReaID - realistična dramatika
 ReAr - rearhaizacija
 Red - reduktivno(st)
 Reda - redukcija
 Refe - refedvalizacija
 RegP - regresivna premica
 RegTera - regresoterapija
 ReInk - reinkarnacija
 Rel - relativno, relativizem
 ReSlom - reslomsškizacija
 Rev - revolucija
 Revar - revolucionar
 Revno - revolucionarno
 Rkd - rokodelec
 RKPL(EL)- red-kozmos-polis-logos
 (-etos-lepota)
 Rlga - religija
- RLH - razsvetljenstvo-liberalizem-
 humanizem
 RMg - reistična megastuktura
Rojstvo - **Rojstvo v nevihti**
 Rom - romantičen
 RomD - romantična dramatika
RomDuše- Romantične duše
RomPas - Romualdov **Škofjeloški**
pasijon
 RP - razvojna premica
 RPP - Resnica, Pravica, Poštenje
 RR - reinterpretacija in
 rekonstrukcija
RSD - **Rekonstrukcija in/ali**
reinterpretacija slovenske
dramatike
- S - smrt
 Sa - samovoljen
 SA - svoboda in avtonomija
 Sad - sadizem, sadističen
 Sak - sakralno(st)
 SAKO - svobodna avtonomna
 kolektivna oseba
Sam - **Samorog**
SAnt - Smoletova **Antigona**
 SAPO - svobodna avtonomna
 posamezna oseba
 SaPsk - samovoljni Psk
 SarD - Sardenkova dramatika
 Sard - Silvin Sardenko
Saži - **Grenki sadeži pravice**
SB - **Spremne besede**
SČŽ - **Svetost, čudež, žrtev**
 SD - slovenska dramatika
 SeH - sentimentalni humanizem
 Sek - seksualno, seksizem
 Sent - sentimentalen
 SH - Spomenka Hribar
 SHKI - slovenska humanistična
 kulturniška inteligenca
Si(m)Krst - Simčičev **Krst pri Savici**
 Sim - simulacija
 Simb - simbol(ič)no
 Simč - Zorko Simčič
 Simt - simetrija, simetričen
 Siz - samoizničje(va)nje
Skak - **Kdor skak tisti hlap**
 SKS - slovenska katoliška skupnost

Sl	- slovenski	Stž	- svetost življenja
Slav	- slovanstvo	Sun	- samouniče(va)nje
Slci	- Slovenci	SV	- sveta vojna
Slja	- Slovenija	Sv	- svoboda
SIK	- Slovarček kratic	Svet	- svetoven
Slom	- Anton Martin Slomšek	SvM	- svobodna misel
Slov	- slovenstvo	Svno	- svobodno
Slski	- slovenski	Svoji	- Svoji k svojim
Sliščina	- slovenščina	SZ	- samozavrtost
SIZ	- slovenska zavest	SZSL	- samozaslepljenost
Sm	- samomor	Sž	- sovražnik
SM	- sadomazohizem	SŽ	- sveta žrtev
Smil	- smiljenje	Še(l)D	- Šeligova dramatika
SmKrst	- Smoletov Krst pri Savici	Šel	- Rudi Šeligo
smodel	- submodel	ŠHM	- šesterni hipermodel
sMSI	- subMSI	Špk	- Španska kraljica
Smš	- Smetišče	Štud	- študent(ski)
Snik, -ca	- svetnik, -ca	Tarba	- Tarbula, devica mučenica
SoD	- socialdemokracija	TD	- Torkarjeva dramatika
Sod	- sodelavski	Teh	- tehnični
SoM	- socialna morala	Tekm	- tekmovalen
SovZ	- Sovjetska zveza	Tem	- temeljni, -a, -o
SPD	- slovenska povojna dramatika	TeP	- temeljni položaj
SPE	- slovenska politična emigracija	TH	- Tine Hribar
SPED	- dramatika slovenske politične emigracije	THM	- trojni hipermodel
SPJT	- Slovenski plemenski junaki - Tugomer	Tija	- teologija
SpoDo	- spoštovanje, dostojanstvo (= spodobnost)	Tip	- tipično(st)
SpS	- splošno(st)-skupno(st)	TKriž	- Krekov Turški križ
Sr	- senior	Tor	- Torkar Igor
SSD	- starejša slovenska dramatika	Tot	- totalitarizem, total(itar)no
SSL	- samoslepilo	TpN	- Taščica pod nojem
(S)SS	- (spodnji) srednji sloji	Tr	- transcendenca
Sš	- sovraštvo	Trad	- tradicija, tradicionalističen
St	- sveto(st)	Trag	- tragično(st)
STH	- Spomenka, Tine Hribar	Traga	- tragedija
StKri	- Sveta sarmatska krvi	TRF	- transformacija
Stl	- stalinizem	Trg	- trgovski
Stol	- stoletje	Trl	- transcendenca v imanenci
Stra	- struktura	Trp	- trpljenje
Stren	- strukturalen	Trž	- tržen
Strno	- struktur(al)no	TS	- ta svet
Strš	- stranišče	Tuga	- Levstikov in Jurčičev Tugomer
Strša	- Gregor Strniša	Tugo	- Tugomer
Stsk	- svetoskrunstvo	U	- univerzitetno
Stš	- Svetišče	Ub	- ubijanje
		Učo	- učitelj
		UH	- univerzalna humaniteta
		Umet	- umetnost, umetniško
		UmKap	- umski kapital

UnBDr - uničeni Bog-Drugi
 Un(ič) - uniče(va)nje
 Urb - Ivo Urbančič
 Usm - usmiljenje
 Ut - utilitaren
 UUBDr - ubiti-uničevani Bog-Drugi
 UZn - univerzitetna znanost
 Už - užitek
 Užar - užitkar
 Ve(l)Rus - Veljko Rus
 VelTra - velika tragedija
 Ver - verski
Vice - **Berite Novice!**
 Virt - virtualen
 VIS - vrednostni interpretacijski sistem
 Vodelj - voditelj
 Voj - vojaški
 VoM - vstajenje od mrtvih
 Vomb - Joža Vombegar
 Voš - Josip Vošnjak
 VS - večno spovračanje
 VsD - vsebine dram
Vst - **Vstajenje kralja Matjaža**
 WJC - Virk center
 WJC - World Center
 WJC - World-Virk Center
 WKb(b) - T. in J. Virk, Kos mlajši, Bogataj, bratož
ZaGa - **Zastori, Goga**
 Zagor - Franci Zagoričnik
 ZahÉva - Zahodna Evropa
 Zam - zamejski
 Zamol - zamoščevanje
 Zanič - zaničevanje
 Zapl - zapeljevanje
 Zav - zavesten
 ZČ - zli človek
 ZD - Zajčeva dramatika
ZD - **Zbrano delo**
Zemlja - **Na svoji zemlji**
 Zg - zgodovina
 Zgar - zgodovinar
 Zgsko - zgodovinsko
 Zl - zatiravci, izkoriščevalci
 Zld - zgornja ld
ZiK (ZIK) - **Zasilni izhod, Križišče**
 ZK - Zveza komunistov
 ZKC - Zunanja Katoliška Cerkev

Zlat - **Zlatorog**
 Zlc - Zlobec
 Zloba - zlata doba
 Zn - znanost, znanstven
 ZnaSi - znaki-simboli
 Znik(i) - znanstvenik(i)
 ZO - zgodovina odrešenja
Zoba - **Zvestoba**
Zog - **Zalog**
ZSD - **Začetki slovenske dramatike**
 ZuD - Zupanova dramatika
 Zun - zunanji
 Zup - Vitomil Zupan
 Zv - zvijačni
 ZVL - Zois, Vodnik, Linhart
ZZ - **Zbogom zvezde**
 Ž - življenje
 Že - ženska
Žid - **Liberalizem ali večni žid**
 Žiž - Slavoj Žižek
ŽKrst - Živadinova **Krst pod Triglavom**
 ŽPsk - živi posameznik
 Žrt - žrtven
 ŽS - življenje-smrt
 Žup - župnik
 Žur - žurnalizem
 Žurst - žurnalist

 An pred besedo ali kratico = anti
 Da pred besedo ali kratico = današnji, -a, -e, npr. DaSD, DaSlov itn.
 F pred besedo ali kratico = fevdalni, -a, -o, npr. FBrž, fKrist itn.
 K- pred besedo ali kratico = kot, npr. K-milost, K-PO itn.
 Lum pred besedo ali kratico = lumpen, npr. LumPartija, LumLib itn.
 Ps pred besedo ali kratico = psevdo
 S pred besedo ali kratico = slovenski, -a, -o, npr. SZg, SGen, SDb itn.
 Ta pred besedo ali kratico = takratni, -a, -o
 Ve pred besedo ali kratico = večni, -a, -o

SEZNAM KNJIG V LETU 2003

Knjige Tarasa Kermaunerja o slovenski dramatiki v letu 2003:

1. (88.) **Razval ali povečanje**, 248 s.

KAZALO

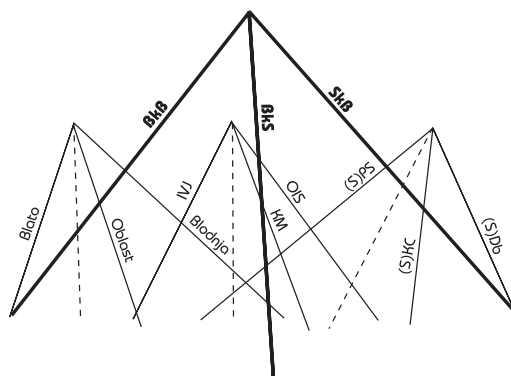
LETENJE (ob Ravnjakovem Feniksovem letu).....	5
LET V NEBO ALI ŽE LETA NIČ NOVEGA (ob Simčičevi drami Leta nič, en dan potem).....	69
REŠITEV IN ZAVIST (ob Mirka Zupančiča Potovalcih).....	94
LETANJE PO BLODNJAKU ALI ALTERSCENA, TAŽNIKI IN KLOŠARJI (ob Kodričevem A.P.X. Molotovu)	124
PRELET ALI ZALOŽENI IN RAZLOŽENI SVET I (ob Muckovem Zalogu)	162
MSSI KROGOTOK	200
POJASNILO K MSSL KROGOTOK	202
ZADNJI DNEVNIK I	211
SPREMNE BESEDE	220
ORGANOGRAM	221
VSEBINE DRAM (povzela Alenka Goljevšček)	223
SLOVARČEK KRATIC (sestavila Alenka Goljevšček)	228
SEZNAM KNJIG V LETU 2003.....	236

Knjiga: LET NA DNO

Nadniz: OD BRATOMORA K SAMOMORU

Niz: OBUP, IZGUBUENOST, SAMOMOR

Podniz: Današnja slovenska dramatika

RSD (Rekonstrukcija in/ali reinterpretacija slovenske dramatike)

Knjiga **Let na dno** je peta v podnizu **Današnja slovenska dramatika (DaSD)**; prva je **Obračun med vrati**, druga **Komentarji**, tretja **Kulturno okolje**, četrta **Zgodovina Lipicanije** (2001). Naslov knjige je parafraza naslova Ravnjakove drame **Feniksov let**, katere analiza je prva med objavljenimi razpravami v knjigi. Ostale obravnavane drame so napisali avtorji več generacij: Simčič **Leta nič, en dan potem**, Simčič je osemdesetletnik. Ne dosti mlajši od njega je Mirko Zupančič, njegova obravnavana drama je naslovljena **Potovalci**. Muck, avtor **Zaloga**, je star čez 60 let, Kodrič, avtor **Molotova**, čez 50 let. DaSD ni le delo (naj)mlajših. **Let na dno** ima za cilj tudi dopolnitev DaSD z dramami avtorjev starejših rodov, ker je namen **RSD** čim bolj kompleksna in diferencirana celota. V knjigi je tudi začetek **Zadnjega dnevnika**.